

Deuteronom - Comentarii C. H. Mackintosh

Scriitorul se străduiește să ne dea întocmai starea locului unde au fost spuse poporului Israel cuvintele acestei cărți. Israel încă nu trecuse apa Iordanului. El ajunsese pe malul răsăritean al apei, față în față cu Marea Roșie, unde Dumnezeu își desfășurase, cu aproape 40 de ani în urmă, în chip atât de minunat, marea Sa putere. Locul este zugrăvit foarte amănunțit, și aceasta ne arată cât de mult se îngrijea Dumnezeu de tot ce privea pe poporul Său. El lua parte la toate mișcărilor și drumurile poporului. Chiar locurile de popas le ținea minte cu credincioșie. Nu era nici o împrejurare, oricât de mică, în legătura cu poporul Său, care să-i fi scăpat din vedere. Ochiul Lui veghea necurmat asupra acestei adunări, în întregimea ei, și asupra fiecărui mădular din ea. El veghea zi și noapte. Orice parte a călătoriei lor era de-a dreptul sub călăuzirea Lui. Nu era nimic prea mic pentru grija Sa și nimic prea mare pentru puterea Sa.

Așa a fost pe vremuri cu Israel în pustie, și tot așa e și astăzi cu Biserica, fie că o privim în întregime sau că ne gândim la mădularele ei. Brațele Sale părintești ne cuprind și ne sprijinesc zi și noapte. „El nu-și întoarce privirea de la cel neprihănit”, „El număra perii capului nostru” și se îngrijește cu o bunătate nemărginită de tot ce ne privește. El la asupra Sa toate nevoile și toate grijile noastre. El dorește ca noi să ne aruncăm grijile asupra Lui și să dobândim încredințarea scumpă, că El poartă grijă de noi. El ne pofteste să lăsăm orice povară asupra Lui, oricât de mare sau oricât de mică ar fi ea.

Toate aceste lucruri sunt minunate și pline de o mângâiere adâncă. Ele ne dau curaj și liniște în orice împrejurare din viață. Întrebarea însă este: sunt inimile noastre stăpânite de credință în acest adevăr scump? Credem noi cu adevărat, că El e Ziditorul atotputernic, acela care ține totul. El, care ține stâlpii lumii, îngrijește de noi în timpul călătoriei prin viața aceasta? Credem noi cu adevărat, că Acela care „are cerul și pământul” este Tatăl nostru, și că a luat asupra Sa toate nevoile noastre, de la cea mai mică până la cea mai mare? El, care n-a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da odată cu El tot ce ne-a promis? Stă toată ființa noastră sub înrăurirea puterii acestor cuvinte minunate ale apostolului? Adesea noi vorbim despre ele, le mărturisim, le primim, și în același timp dovedim, din viața noastră de toate zilele, cât de slab le împlinim. Dacă am crede cu adevărat că Dumnezeu a luat asupra Sa grija pentru nevoile noastre, dacă ne-am găsi toate izvoarele noastre în El, cum ar mai fi atunci cu puțință să ne îndreptăm privirile spre săracele izvoare omenești, care seacă atât de curând și aduc inimilor numai dezamăgiri? Ar fi cu neputință. Dar una este a cunoaște învățătura vieții de credință și alta a trăi cu adevărat această viață. Ne amăgim mereu și ne închipuim că trăim prin credință, în timp ce, de fapt, ne sprijinim doar pe un reazem omenesc care, mai curând sau mai târziu, trebuie să cadă.

Cititorule, nu este așa? Nu suntem noi mereu porniți să părăsim Izvorul Apelor Vii și să ne săpăm puțuri care nu țin apă? Și totuși, spunem că trăim prin credință. Zicem că ne uităm numai la Dumnezeu, ca El să ne dăruiască ce avem nevoie, când, de fapt, ne uităm la vreo făptură și așteptăm ceva de la ea. Să ne mai mirăm că suntem amăgiți? Cum s-ar putea altfel? Dumnezeu nostru vrea să ne facă să atârnăm de El și de nimic altceva. El ne-a arătat cum privește El încrederea în ajutorul omenesc. Ia de pildă următoarele cuvinte din proorocul Ieremia: „Blestemai să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima de la Domnul. Căci este ca un nenorocit în pustie și nu vede venind fericirea, locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori!” Dar ascultă de altă parte: „Bindecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei nu se teme și nu încetează să aducă roadă” (Ieremia 17. 5-8).

Și, fiindcă vorbim de viața credinței, să înțelegem ce este, și să căutăm s-o trăim. Câteodată auzim vorbindu-se despre ea fără pricepere. Nu rareori se zice că trăim o viață de credință, dacă ne încredem în Dumnezeu că o să ne dea hrană și îmbrăcăminte. Unii, care se întâmplă să nu aibă nici un izvor văzut pentru acoperirea nevoilor lor, nici un venit anumit, nici o avere de vreun fel, sunt socotiți că „trăiesc prin credință”, ca și cum a trăii prin credință se mărginește numai la lucruri vremelnice.

Dar nu e adevărat. Ce adică, un creștin, care are un venit regulat de vreun fel, care muncește și își câștigă viața, în chip cinstit, să fie lipsit de cinstea de a trăii prin credință? Ce adică, viața credinței nu trece de hrană și îmbrăcăminte? Nu de loc?

Atunci ce înseamnă a trăi prin credință? Cuvintele „Cel neprihănit va trăi prin credință”, le întâlnim mai întâi în Habacuc 2. Ele sunt pomenite de apostol în Romani 1, unde pune temelia Creștinismului. Apoi le pomeneste iar, în Galateni 3, unde cheamă adunările din Galatia înapoi la temeliiile trainice pe care, în nebunia lor, erau pe cale să le părăsească. La urmă, le pomeneste iarăși, în cap. 10 al epistolei către Evrei, unde înștiințează pe frații săi de primejdia de a pierde încrederea și a părăsi alegerea. De aici se vede înțelesul acestor cuvinte. Dar cui se potrivesc ele? Numai la câțiva slujitori ai Domnului, ici și colo, care n-au un venit anumit? Deloc! Ci la fiecare copil al lui Dumnezeu. La oricine e „neprihănit”. De ce li se mărginește înțelesul, tocmai la ceea ce nu este așa de însemnat: la mâncare și îmbrăcăminte? Credința este temelia vieții dumnezeiești, de la început până la sfârșit. Prin credință suntem iertați, prin credință trăim, prin credință stăm înaintea lui Dumnezeu, și prin credință umblăm. De la începutul și până la sfârșitul vieții creștine, totul vine prin credință. Deci, este o greșală să se întrebuițeze aceste cuvinte numai la cei ce n-au un venit anumit, și să privim aceasta ca ceva de mirat. Și, cel ce are un venit, precum cel ce n-are, tot prin credință trăiesc, căci totul vine de la Dumnezeu prin credință, pentru creștin. Cititorul să la seama. Fiecare dintre noi să poată zice: „Viața pe care o trăiesc în trup, o trăiesc prin credință în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pentru mine”. Fiecare trebuie să poată spune astfel. Să avem o credință mare. Domnului îi place o credință îndrăzneată.

În Evanghelia vedem că nimic nu înveselea inima lui Cristos ca o credință îndrăzneată, care-l înțelegea și cerea mult de la El. Uitați-vă, de pilda, la femeia siro-feniciană din Marcu 7, și a sutașul din Luca 7. E adevărat că El întâlnea și o credință slabă. Putea răspunde cu „Vreau” și la „Dacă vrei” al omului. Dar inima Lui se desfăta când putea spune: „O, femeie, mare îți este credința, făcăți-se după cum voiești”, sau: „N-am găsit o credință așa de mare nici în Israel”. Domnul este același și azi ca și atunci când era pe pământ printre oameni. Lui îi place să ne încredem în El.

Niciodată nu putem merge prea departe cu încrederea în dragostea inimii Lui sau în tăria mâinii Lui. Nimic nu-i prea mic sau prea mare pentru El. El are toată puterea în cer și pe pământ. El este Capul Bisericii, mai presus de toate. El ține lumea întreagă. El ține totul cu

Cuvântul puterii Lui. Prin El au fost făcute toate și tot prin El stăm în picioare. Ce iubire!

Și, apoi, câtă odihna, câtă mângâiere și câtă bucurie avem când știm, și ne gândim, că Făcătorul lumii, Acela care o ține, ne iubește din veșnicie sufletele, ne iubește în totalitate. Ochiul Lui veghează necurmat asupra noastră, inima Lui e totdeauna îndreptată spre noi și El a luat asupra Sa grija pentru nevoile noastre, trupești și duhovnicești! Totul e plătit pentru noi în Cristos. La El este, ca să zicem așa, camera de lucruri scumpe a cerului și magazia lui Dumnezeu pentru noi.

Pentru ce, dar, ne îndreptăm cu cererile și nevoile noastre spre un om slab și muritor? De ce nu mergem de-a dreptul la Isus? Avem nevoie de mângâiere? Cine ar putea simți împreună cu noi precum milostivul nostru Mare Preot, care ne cunoaște toate slăbiciunile? Avem nevoie de ajutor în vreun fel oarecare? Cine ne-ar putea ajuta ca Prietenul nostru Atotputernic, care are bogății nemăsurate? Avem nevoie de sfat sau călăuză? Cine ni le-ar putea da ca Preaînaltul nostru Domn, care este însăși înțelepciunea lui Dumnezeu, și care a fost făcut de Dumnezeu înțelepciune pentru noi? Să nu-i rănim, dar, inima Lui iubitoare, și să nu-i necinstim slăvitul Nume întorcându-ne față de la El! Să veghem cu gelozie împotriva pornirii înnăscute, care ne îndeamnă să ne încredem în făptură și să ne bazuim pe nădejdi pământești! Să rămânem cât se poate de aproape de izvor! Atunci nu ne vom plânge de „lipsă de apă”. Într-un cuvânt, să căutăm să trăim prin credință și să slăvim astfel pe Dumnezeu în fața oamenilor.

versetul 2 al capitolului nostru cuprinde un amănunt vrednic de luat în seamă. „De la Horeb până la Cades Barnea, pe drumul care duce la muntele Seir, este o depărtare de unsprezece zile” – Unsprezece zile! Și totuși, copiilor lui Israel le-a trebuit patruzeci de ani! De ce? Ah! nu trebuie să zăbovim mult în căutarea unui răspuns. Toate acestea se aseamănă prea bine cu noi. Cât de încet înaintăm! Câte cotituri și întortocheri mai are și drumul nostru! De câte ori nu trebuie să ne întoarcem și s-o luăm iar de la capăt! Suntem niște călători leneși, pentru că suntem școlari leneși. Poate că ne mirăm cum de a fost cu puțință ca Israeliții să aibă nevoie de 40 de ani pentru un drum de unsprezece zile. Dar mai bine ne-am mira de noi înșine, căci și noi ne oprim, ca și ei, prin necredința noastră și prin lenea inimilor noastre. Dar noi suntem cu atât mai vinovați, cu cât avem mult mai mult decât ei.

Mulți dintre noi trebuie să se rușineze când se gândesc la câtă vreme le trebuie să învețe ce le spune Dumnezeu. Următoarele cuvinte ale apostolului se potrivesc prea bine cu starea noastră: „În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare” (Evrei 5, 12, 13). Dumnezeu nostru este un învățător credincios și înțelept, milos și răbdător. El nu ne îngăduie să ne facem lecțiile în fugă. Noi credem, deseori, că am învățat o lecție bine și încercăm să trecem la alta însă, înțeleptul nostru învățător știe mai bine, și vede că este nevoie de arătare mai adâncă. El nu vrea să facă din noi doar creștini cu capul. El ne deprinde, dacă e nevoie, ani de zile cu scara muzicii, până suntem în stare să cântăm bine.

Fără îndoială că e umilitor pentru noi să fim atât de leneși la învățatură însă, în același timp, facem cea mai minunată cunoștință cu îndurarea Dumnezeului nostru, care își dă atâta osteneală cu noi, ca să ne întărească și să ne facă neșovăitori. Trebuie să-i mulțumim pentru felul cum ne îndrumă, pentru răbdarea minunată cu care începe cu noi iarăși, și iarăși aceiași lecție, până ce ne-am împărit-o bine (Călătoria copiilor lui Israel de la Horeb până la Cades Barnea este o zugrăvire a istoriei multor suflete în drumul spre pace. Mulți copii iubiți ai lui Dumnezeu se zbat, ani de zile, în îndoială și teamă, fără să cunoască binecuvântarea slobozeniei, cu care a slobozit Hristos pe ai Săi. Oricine se îngrijește cu adevărat de suflete se întristează adânc, când vede starea rea și bolnăvicioasă, în care stau unii credincioși, toată viața lor. Unii, iau drept semn bun, un semn de smerenie adevărată, dacă stau totdeauna în îndoială. O încredințare tare e socotită ca mândrie. Sufletele care nu cunosc evanghelia stau sub lege, în loc să stea sub har. Ele sunt ținute în depărtare, în loc să fie îndrumate să se apropie).

Călătoria copiilor lui Israel de la Horeb până la Cades-Barnea este o zugrăvire a istoriei multor suflete în drumul spre pace. Mulți copii iubiți ai lui Dumnezeu se zbat ani de zile în „În al patruzecilea an, în luna a unsprezecea, în ziua întâia a lunii, Moise a vorbit copiilor lui Israel și le-a spus tot ce-i poruncise Domnul să le spună” (versetul 3). Aceste puține cuvinte cuprind îndrumări pentru orice slujitor al lui Dumnezeu, pentru toți cei chemați să slujească cu cuvântul și cu învățătura. Moise a dat norodului numai ceea ce a primit de la Dumnezeu și nimic mai mult. El a pus norodul în legătură de-a dreptul cu Cuvântul viu al lui Dumnezeu, iată temeiul mare al slujbei pentru Domnul, pentru toate timpurile. Toate celelalte nu au nici un preț. Numai Cuvântul lui Dumnezeu va rămânea, în El se găsește putere și strălucire dumnezeiască. Toate învățăturile omenești, oricât de interesante și convingătoare ar fi, pentru o clipă, vor trece. Ele nu dau sufletului temelie, pe care să se poată odihni liniști, pentru veșnicie.

De aceea ar trebui ca toți cei ce slujesc în Biserica lui Dumnezeu să aibă grijă să propovăduiască Cuvântul, în toată curățenia și simplitatea lui, să-L dea norodului așa cum L-au primit de la Dumnezeu, să pună pe cei ce ascultă în fața Cuvântului adevărat al lui Dumnezeu. Numai atunci slujba lor va vorbi cu putere vie inimilor și cugetelor ascultătorilor. Ea va pune sufletele, cu ajutorul Cuvântului, în legătură de-a dreptul cu Dumnezeu, și le va da o adâncime și o temeinicie pe care învățăturile omenești n-o pot da niciodată.

Iată ce spune binecuvântatul apostol Pavel asupra acestui adevăr: „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut alt gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos și pe El, răstignit. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru am fost slab, fricos și plin de cutremur. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 2.1-5).

Acest slujitor credincios al lui Dumnezeu căuta să aducă sufletele ascultătorilor săi în legătură de-a dreptul și personală cu Dumnezeu. „Cine este Apolo? Și cine este Pavel? Niște slujitori, prin care ați crezut” (1 Cor. 3-5). Orice slujbă neadevărată urmărește să lege sufletele de slujitor. În felul acesta este ridicat și slăvit slujitorul, iar Dumnezeu este dat la o parte, și sufletul rămâne fără o temelie dumnezeiască, pe care să se poată odihni. Orice slujbă adevărată, însă, urmărește, cum am văzut la Moise și la Pavel, să lege sufletele de Dumnezeu, iar în felul acesta, slujitorul își păstrează locul sau adevăra - el nu este decât o unealta - Dumnezeu este slăvit și sufletul e așezat pe un pământ tare, care nu se clatină niciodată.

Dar apostolul nostru vorbește mai mult despre acest adevăr însemnat. În 1 Cor. 15:1-4 citim: „Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas și prin care sunteți mântuiți, dacă o ține așa cum v-am propovăduit-o, altfel degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu”, nici mai mult și nici mai puțin decât că „Cristos a murit pentru

păcatele noastre după Scripturi, că a fost îngropat și a înviat a treia zi după Scripturi”.

Ce cuvânt frumos și însemnat pentru toți slujitorii și lucrătorii credincioși lui Cristos. Apostolul se îngrijea mult să lase să curgă în inimile creștinilor apa curată din izvorul inimii lui Dumnezeu. El simțea că toate celelalte n-aveau preț. Dacă ar fi căutat să lege sufletele de persoana lui, ar fi necinstit pe Stăpânul său și ar fi făcut un mare rău sufletelor, iar el însuși ar fi fost păgubit în ziua lui Cristos.

Dar Pavel merge chiar mai departe. El nu vrea, pentru nimic în lume, să facă pe cineva să zidească pe el însuși. „De aceea, mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit, de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți” (1 Tesaloniceni 2:13).

Ce bine ar fi dacă Biserica lui Dumnezeu ar lua seama la aceste vorbe! Căci ea, ca și Israelul de odinioară, s-a îndepărtat în totul de la Cuvântul lui Dumnezeu. Duceți-vă unde vreți și veți găsi lucruri făcute și învățate, care n-au nici o temelie în Scriptură. Și nu sunt numai îngăduite, ci întărite și apărate cu încăpățănare, deși sunt de-a dreptul împotriva gândului lui Cristos. Dacă întrebi unde se găsește în Scriptură cutare lucru sau cutare așezământ, cutare organizație, și se va spune că Cristos nu ne-a dat îndrumări cu privire la organizarea bisericii; că în tot ce privește politica bisericească, preoția, slujba religioasă, ne-a lăsat slobozi să lucrăm după cugetul nostru, după judecata noastră, sau după simțirile noastre religioase; că este o îngâmfare să ceri să ai un „așa zice Domnul” pentru toate mărunțișurile privitoare la așezămintele noastre religioase, că sunt multe lucruri care trebuiesc făcute potrivit obiceiurilor noastre naționale, sau felului deosebit de a gândi a unui popor sau altul. Se spune chiar că creștinii sunt lăsați slobozi să-și aleagă biserica care le place, să se ducă unde cred ei că e bine, să-și rânduiască ei treburile și să-și pună chiar slujitori bisericești.

Dar vorba e, „Așa stau lucrurile?” Se poate ca Domnul Isus să-și fi lăsat Biserica fără călăuză în lucruri așa de însemnate? Este ea mai prejos decât Israel? În Exod, Levitic și Numeri am văzut minunata trudă pe care și-a dat-o Domnul ca să învețe pe popor cele mai mici amănunte cu privire la slujba lor religioasă și la viața lor de toate zilele. Cortul, Templul, preoția, slujba, sărbătorile, lunile, zilele, ceasurile, toate erau rânduite de Dumnezeu. Nimic nu era lăsat la bunul plac al omului. Înțelepciunea, judecata, mintea, cugetul omului n-aveau nimic de spus în privința aceasta. Dacă omul ar fi putut să facă ce vrea, cum am fi avut aceste minunate icoane, prea închipuitoare din cărțile lui Moise? Dacă ar fi fost lăsat Israel să facă ce face Biserica, ce încurcătură, ce cearta, ce dezbinări, ce secte fără număr și ce partide ar fi ieșit!

Dar n-a fost așa. Cuvântul lui Dumnezeu hotăra totul. „Cum a poruncit lui Moise Domnul”. Iată ceea ce s-a hotărât în tot ce avea Israel să facă. Așezămintele lor naționale, obiceiurile din viața casnică, viața lor de acasă și afară din casă - toate stăteau sub cuvintele acestea: „Așa zice Domnul”. Nimeni din adunarea lui Israel nu putea spune: „Eu nu văd lucrul așa”, sau „Eu nu pot fi de acord cu asta”, „Eu nu primesc asta”. Asta ar fi fost privită ca rodul unei încăpățănări. Căci ar fi însemnat să spună, „Eu nu pot merge cu Domnul”. De ce? Fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu rânduisese totul. În toată economia mozaică nu era lăsat nici cel mai mic loc pentru judecata omului. Tot ce avea de făcut Israel era să asculte, nu să „discute”.

Vai, vai, au greșit în privința aceasta, cum știm. Au apucat pe calea lor, s-au luat după voia lor, au făcut „fiecare ce i se părea bine”. S-au depărtat de Cuvântul lui Dumnezeu, și s-au luat după închipuirile și născocirile inimilor lor rele, și au adus asupra lor mânia lui Dumnezeu, sub care suferă până azi, și vor mai suferi un necaz fără seamăn.

Dar toate astea lasă neatins faptul că Israel avea Cuvântul lui Dumnezeu și aceasta era de ajuns ca să-i călăuzească în orice lucru. Nu era loc pentru porunci și învățături omenești.

Dar stă Biserica lui Dumnezeu mai rău în privința aceasta? Sunt creștinii lăsați de capul lor să creadă ce vor și să rânduiască ei cum cred închinarea și slujba lui Dumnezeu? Este Cuvântul lui Dumnezeu de ajuns sau nu? A lăsat El ceva la o parte sau nu? Iată ce spune Pavel: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3.16, 17).

Scriptura cuprinde tot ceea ce îi trebuie omului lui Dumnezeu ca să-l facă destoinic pentru orice lucrare bună. Și, ceea ce e adevărat pentru fiecare om al lui Dumnezeu în parte este adevărat și pentru Biserica lui Dumnezeu, în întregimea ei. Scriptura e de-ajuns pentru toate și pentru toți. Slavă Domnului că este așa. Ce am face dacă am fi lăsați la voia tradițiilor, rânduirilor, poruncilor și învățătorilor omenești! Ce încurcătură ar fi! Fiecare ar avea dreptul atunci să-și pună înainte părerea sau învățătura lui în locul alteia!

Ni se va spune că, deși avem Sfânta Scriptura, totuși sunt atâtea secte, partide, confesiuni, biserici, etc. Dar de ce sunt? Fiindcă nu vor să se supună Cuvântului lui Dumnezeu. Iată taina întregii încurcăături, și izvorul tuturor acestor secte și partide, care sunt rușinea și durerea Bisericii lui Dumnezeu.

Degeaba ni se spune că aceste lucruri sunt bune în ele însele, că sunt rodul acelei slobozenii de gândire care e fala protestantismului. Nu credem că o asemenea dezvinovățire va sta înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. Noi credem că tocmai această slobozenie de gândire și judecată este cu totul împotriva duhului de ascultare, adâncă și respectuoasă, pe care o datorăm Domnului nostru scump. Ce drept are un slujitor să-și pună înainte părerea lui în locul voii lămurite a Stăpânului său? Nici unul! Datoria slujitorului este doar să asculte de ce spune Scriptura, nu să pună întrebări.

În treburile omenești nu se ridică nimeni împotriva acestui adevăr. Dar în lucrurile lui Dumnezeu oamenii se cred în drept să vină cu părerile lor. E o greșeală nenorocită. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său și, Cuvântul acesta este așa de lămurit încât și un neînțelept îl poate înțelege. De aceea, dacă toți am fi călăuziți de acest Cuvânt, dacă toți ne-am pleca înaintea lui, cu un duh de ascultare fără șovăire, n-ar fi nici păreri care se ciocnesc, nici secte. Nu se poate ca glasul Sfintei Scripturi să învețe lucruri care sunt una împotriva alteia. Dacă doi sau zece mii de oameni sunt învățați numai de Scriptură, vor gândi toți la fel. Iată ce spune apostolul: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Cristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire” (1 Cor 1:10).

Cum puteau să ajungă aici? Punându-și înainte fiecare părerile lui? Dar tocmai aceasta dăduse naștere tuturor dezbinărilor și certurilor din biserica din Corint și făcuse pe Duhul Sfânt să dea această mustrare aspră. Bieții Corinteni, credeau că aveau drept să-și dea cu părerea și

judceau și alegeau singuri ce credeau ei că-i bine. Iar urmarea? Iată-o: „Căci, fraților, am aflat despre voi de la ai Cloei că între voi sunt certuri. Vreau să spun că fiecare din voi zice: „Eu sunt al lui Pavel” – „Și eu al lui Apolo” – „și eu al lui Chifa” – „Și eu al lui Cristos!” (1. Cor. 1:11.13).

Iată la ce duce judecata și părerea fiecăruia: fiecare are drept să-și dea părerea, și nimeni nu poate sili pe altul să aibă părerea lui. Atunci cere e leacul? Să lepădăm părerile noastre și să ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu. Altfel, cum ar fi putut apostolul să îndemne pe Corinteni să „aibă toți același fel de vorbire”, și „să fie uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire”? În care „gând” și „simțire” aveau să se unească? Avea cineva din adunare sau biserică, oricât de învățat era, dreptul să hotărască ce aveau să vorbească și să gândească frații lui? Hotărât că nu. Cuvântul lui Dumnezeu e singurul în fața căruia aveau să se supună. Și azi, dacă toți ar fi călăuziți numai de Cuvântul lui Dumnezeu, hotărât că „toți ar avea același fel de vorbire și ar fi uniți într-un gând și o simțire”.

Ce frumos ar fi, dar nu e așa în Biserica de azi a lui Dumnezeu, căci nu ne lăsăm toți călăuziți numai de Cuvântul lui Dumnezeu. Aici e rădăcina răului. Biserica s-a depărtat de la Cuvântul lui Dumnezeu. Degeaba mai vorbim de sistemele care vor să stea în picioare dacă nu vedem lucrul acesta, dacă nu vedem că e datoria noastră sfântă să cercetăm orice sistem bisericesc, orice slujbă și orice confesiune, cu Cuvântul lui Dumnezeu. E vreme pierdută să stai de vorbă cu ei, dacă e vorba că „așa am moștenit”, „așa e mai bine”, după părerea omului, după cugetul sau mintea lui – vorbim degeaba. Dacă nu avem o călăuză fără greș în Cuvântul lui Dumnezeu, nu văd cum ar putea cineva să aibă încredințarea că merge pe calea adevărată. Dacă, într-adevăr, am fi lăsați să alegem singuri în mijlocul cărărilor aproape fără număr din jurul nostru, atunci adio orice siguranță; adio pace a inimii și a minții; adio orice statornicie a țintei pe care o urmărim. Dacă nu putem spune despre calea pe care mergem și despre lucrul la care suntem prinși, „Iată ce a poruncit Domnul”, putem fi încredințați că suntem pe o cale rea, și cu cât o vom părăsi, cu atât mai bine.

Slava Domnului că nu este nici o nevoie pentru copilul sau slujitorul lui Dumnezeu să meargă, o clipă măcar, cu ceea ce este rău. „Oricine cheamă Numele Domnului să se depărteze de nelegiuire”. Dar cum putem știi ce este nelegiuire? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. Orice este potrivit Scripturii, fie în viață fie în învățatură, este nelegiuire, și trebuie să mă despart de ea, oricât ar costa. Este ceva pe care fiecare în parte trebuie să-l facă. „Oricine”, „Cine are urechi”, „Cine va birui”, „Dacă cineva ascultă glasul Meu”.

Aici e problema. S-o însemnăm bine. Este glasul lui Cristos. Nu e glasul vreunui om bun sau al vreunui slujitor cumsecade; nu e glasul unei biserici, glasul sfinților părinți, glasul sinoadelor, ci glasul Domnului și Stăpânului nostru iubit. Este cugetul fiecăruia de-a dreptul în legătura vie cu glasul lui Cristos, cuvântul cel veșnic și viu al lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi. Dacă ar fi vorba numai de cugetul omului, de judecată sau părerea lui, ne-am cufunda deodată într-o mare nesiguranță, fiindcă ce crede unul că e nelegiuire, celălalt poate socoti ca ceva foarte bun. Trebuie să fie un dreptar fără greș după cere să mergem, și acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, Scriptura scrisă. Dumnezeu a vorbit, și datoria noastră este să ascultăm.

Dar să luăm seama, nu de tâlcuirea pe care o dă cineva Cuvântului scris, nu de felul cuiva de a înțelege acest Cuvânt, ci de Cuvântul scris așa cum este El, fără nici o schimbare și răstălmăcire omenească. Ni se spune să ascultăm de glasul bisericii. Dar unde e glasul acesta? De al cărei biserici, când sunt atâtea? De cea greacă, latină, anglicană, luterană, etc. etc., și cum se mai numesc ele? Dar nu vorbesc două la fel. Ba mai mult, bisericile sunt una împotriva alteia, ca și sectele. Unii slujitori ai ei s-au „afurisit” câteodată unii pe alții. Și dacă de la bisericile mari te îndrepti la celelalte biserici și bisericuțe și secte și partide din sânul protestantismului, e la fel.

Ah, cititorule, e grozav. Biserica mărturisitoare s-a depărtat de la Cuvântul lui Dumnezeu. În cap. 2 și 3 din Apocalipsa, biserica e văzută sub judecată, și de șapte ori citim chemarea: „Cine are urechi de auzit, să audă...”. Ce? Glasul omului sau al unei biserici? Nu, ci: „Să audă ce zice bisericilor Duhul”. Și unde se aude glasul acesta? Numai în Scriptura dată de Dumnezeu, ca să ne călăuzească în încurcătura de azi în creștinătate. Ce minunat har să avem acest Cuvânt! Dar să nu uităm că suntem răspunzători să-l ascultăm. Altfel degeaba îl avem. Nu folosește la nimic să-l avem, dacă nu-l urmărim. Și iudeii de pe vremea Mântuitorului aveau Scripturile, dar nu le ascultau. Și creștinătatea are azi Scriptura, dar n-o ascultă. Atâtea lucruri în jurul nostru sunt împotriva Scripturii. De ce ne-a mai dat Dumnezeu Cuvântul, dacă nu ca să-l ascultăm întocmai cum ni l-a dat?

Ajungem acum chiar la cuvintele lui Moise: „Domnul Dumnezeu nostru ne-a vorbit la Horeb zicând: ați locuit destulă vreme în muntele acesta. Întoarceți-vă și plecați; duceți-vă la muntele Amoriților și în toate împrejurimile, în câmpie, pe munte, în vale, în partea de miază-zi, pe țărmul mării, în țara Cananiților și în Liban, până la râul cel mare, râul Eufrat” (versetul 6 și 7).

În Deuteronom vom găsi că Domnul stă în legătură mai de aproape cu norodul, decât în cărțile dinainte. În locul de mai sus, de pildă, nu se pomenește nici de mișcarea norodului și nici de sunetul trâmbițelor. „Domnul Dumnezeu nostru ne-a vorbit”. Din Numeri știm că mișcările taberei erau călăuzite de nor și norodul afla despre deplasări prin sunetul trâmbițelor. Aici însă lipsesc amândouă. Vorbele sunt mult mai directe. „Domnul, Dumnezeu nostru ne-a vorbit la Horeb zicând: „Ați locuit destulă vreme în muntele acesta”.

Ce frumos! Parcă suntem în vremurile patriarhilor, când Domnul vorbea cu ei, cum vorbește un om cu prietenul său. Dumnezeu nu spusese gândurile Sale lui Avraam, Isaac și Iacov prin sunet de trâmbiță sau mișcare de nor. El era atât de aproape de ei încât nu mai era nevoie de vreo lucrare mijlocitoare. El venea la ei, ședea cu ei și primea găzduirea lor, ca un prieten personal. Și tocmai acesta dă istorisirilor din Geneza farmecul lor deosebit. În Exod, Levitic și Numeri găsim cu totul altceva. Acolo ni se înșiră o mulțime de icoane prea-închipoitoare și umbre, obiceiuri și rânduieli, date norodului pentru timpul acela și a căror însemnătate este desfășurată în epistola către Evrei. „Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta ca drumul în Locul preasfânt nu era încă deschis, câtă vreme sta în picioare cortul dintâi. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe, care nu pot duce pe cel ce se închina în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul lui. Ele sunt doar niște porunci pământești date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare.” (Evrei 9:8-10).

Sub acest „sistem”, israeliții se găseau la o depărtare oarecare de Dumnezeu. Lucrurile nu se mai petreceau ca la patriarhi. Dumnezeu era ca și ascuns de fața lor, și ei erau îndepărtați dinaintea Lui. Trăsăturile de competență ale sistemului Levitic erau, în ce privește norodul, robia, întunecarea și depărtarea. Pe de altă parte, însă, umbrele acestui sistem arătau spre singura jertfa mare, care este temelie tuturor planurilor și gândurilor minunate ale lui Dumnezeu, și cu ajutorul căreia El poate avea pe vecie un norod în apropierea Sa, fără să atingă dreptatea Lui desăvârșită și potrivit cu toată iubirea inimii Sale, spre slava Sa.

Cum am mai spus, nu întâlnim în Deuteronom decât puține slujbe și jertfe. Domnul se arată mai mult în legătură de-a dreptul cu poporul Său și chiar preoții ni se arată foarte rar în slujba lor. Când sunt pomeniți, e vorba mai mult de ceea ce privește partea morală, decât cele ceremoniale. Aceasta este o trăsătură de căpetenie a acestei cărți și dovedește că nu e vorba de o repetare a celor spuse înainte.

„Domnul, Dumnezeul nostru ne-a vorbit la Horeb zicând: Ați locuit destula vreme în muntele acesta, întoarceți-vă și plecați; duceți-vă la muntele Amoriților”. Ce cinste rară este pentru un norod să aibă pe Domnul atât de aproape și să-L vadă atât de interesat de toate mișcările și treburile lor, mari sau mici! El știa cât trebuiau ei să stea într-un loc și încotro aveau se-și îndrepte pașii pe urmă. Ei nu aveau nevoie să-și bată capul cu lungimea și ținta călătoriei lor, și nici să fie îngrijorați de altceva. Erau sub ochii și în mâinile Unuia a cărui înțelepciune e de nepătruns, a cărui putere e fără margini, ale cărui izvoare sunt nesecate și a cărui iubire e nesfârșită. El își luase de bună voie însărcinarea să se îngrijească de ei, le cunoștea toate nevoile și era gata să le acopere potrivit cu iubirea inimii Sale și cu puterea brațului Său sfânt.

Ce le mai rămânea deci de făcut? Nimic altceva, decât să asculte. Datoria lor înaltă și sfântă era să se odihnească în iubirea Domnului, a Dumnezeului legământului lor și să asculte de poruncile Lui. Aceasta ere taina păcii lor, a fericirii și siguranței lor. Nu aveau nevoie și să facă planuri sau să ia măsuri. Călătoriile lor zilnice erau bine măsurate de Acela care cunoștea orice pas al drumului lor, de la Horeb până la Cades-Barnea și lor nu le rămânea decât să meargă înainte, atârând în chip fericit de El. Ce stare fericită și ce drum minunat! Însă această stare și acest drum cereau o voință zdrobită, o minte ascultătoare și o inimă supusă. Dacă, după ce le-a spus Domnul: „Ai locuit destula vreme în muntele acesta”, ei s-ar fi gândit să mai rămână puțin acolo, ar fi rămas fără El. Se puteau aștepta ca El să rămână cu ei, să le dea sfatul și ajutorul Lui numai când umblau pe cărarea ascultării.

Așa a fost cu Israel în pustie și tot așa este și cu noi. Datoria noastră e să punem toate dorințele noastre nu numai în mâinile unui Dumnezeu al legământului, ci în mâinile unui Tată iubitor. El ne rânduiește cărarea și El hotărăște marginile locuinței noastre. El se gândește la toate treburile noastre, la odihna și viața noastră și se îngrijește de toate nevoile noastre. „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile noastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri”. (Filipeni 4). Și pe urmă? „Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus” (Filipeni 4).

Dar poate că cititorul va spune: „Cum călăuzește Dumnezeu pe ai Lui astăzi? Noi nu ne putem aștepta să-i auzim glasul, care să ne spună ce trebuie să facem! E drept că nu ne mai putem aștepta să vedem ridicându-se un nor, sau să auzim un glas, dar avem ceva mult mai înalt, mai bun și mai puternic. Suntem călăuziți în trei feluri, și anume, prin Cuvânt, prin Duhul Sfânt și prin pornirile firii dumnezeiești. Aceste trei se potrivesc totdeauna. E foarte însemnat să ne aducem totdeauna aminte de aceasta. Trebuie să ne cântărim totdeauna gândurile și pornirile pe cântarul sfințeniei și să le măsurăm cinstit cu măsura Cuvântului lui Dumnezeu. În felul acesta vom fi feriți de rătăcirii și înșelării de sine. O lucrare, întemeiată numai pe închipuiri și porniri, a avut totdeauna urmările cele mai nenorocite. Simțămintele omenești sunt foarte șubrede și trebuie să le cercetăm totdeauna foarte de aproape, dacă vrem să nu ne abată spre rătăcirii grele și lucrări greșite. Ne putem însă bizui, fără cea mai mică umbră de îndoială, pe Cuvântul lui Dumnezeu, și vom vedea, fără greș, că un om, călăuzit de Duhul Sfânt și de pornirile firii dumnezeiești din el, nu lucrează niciodată împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Cineva poate că-și închipuie că e călăuzit de firea dumnezeiască sau de Duhul ca să facă ceva; dar dacă lucrarea lui nu se potrivește cu Cuvântul scris, înseamnă că nu era călăuzit de Duhul. E foarte primejdios să se ia cineva doar după imboldurile și pornirile lui firești. Făcând așa, poate cădea în cursa diavolului și să vatâme foarte mult lucrul lui Cristos. Simțirile, părerile și pornirile noastre ne pot duce în rătăcire. Să nu ne încredem niciodată în ele. Dar putem să ne încredem în Scriptură, fără umbră de îndoială.

În privința călăuzirii dumnezeiești mai este un punct, care face să fie cercetat cu tot dinadinsul. De multe ori se aude vorbind despre „degetul Proniei dumnezeiești” ca ceva de care te-ai putea călăuzi. Dar, la urma urmei, aceasta este tot una cu a spune că trebuie să ne călăuzim și să hotărâm, în anumite vremuri, să cunoaștem gândurile Lui prin Pronia Lui, și ne va hotărî astfel drumul, însă trebuie să fim destul de aproape de El, ca să putem înțelege cum se cuvine căile Proniei Lui; altfel vom vedea că ceea ce am luat drept „drum deschis de Pronia cerească”, nu a fost totdeauna în fața lui Dumnezeu și judecate în lumina Cuvântului Său, ca și simțirile dinăuntru, căci altfel ne pot duce la mari rătăcirii. Iona poate să fi socotit faptul că a găsit o corabie care pleca spre Tarsis ca o călăuzire minunată a Proniei cerești. Dacă ar fi fost însă în legătură strânsă cu Dumnezeu, nu ar fi avut nevoie de o corabie. Pe scurt, Cuvântul lui Dumnezeu este singura măsură, singura piatră de încercare pentru tot, pentru împrejurări din afară și simțiri dinăuntru, pentru simțăminte, închipuiri și porniri – toate trebuiesc privite în lumina pătrunzătoare a Cuvântului lui Dumnezeu și cercetate bine. Aceasta este cărarea adevărată a siguranței, păcii și binecuvântării pentru orice copil al lui Dumnezeu.

Poate că se va răspunde la cele spuse, că nu ne putem aștepta să găsim pentru toate mișcările noastre și pentru miile de fleacuri ale vieții zilnice câte un verset biblic. Poate ca nu. În Sfânta Scriptură sunt însă date anumite adevăruri de temelie, care, întrebuițate bine, ne vor călăuzi în chip dumnezeiesc, chiar când nu putem găsi un anumit loc biblic pentru împrejurările noastre. Și nu numai atâta, dar aveam cea mai deplină încredințare că Dumnezeu poate și chiar călăuzește pe copiii Săi în toate. „Domnul întărește pașii omului”, și „El călăuzește pe cei blânzi spre dreptate și învață pe cei blânzi căile sale”, „Cu ochiul Meu te voi sfătui”. El poate să ne împărtășească gândurile Sale în privința oricărei întreprinderi. Altfel cum am putea să ne croim drumul? Să ne lăsăm oare purtați încoace și în colo de valul schimbător al împrejurărilor? Suntem noi lăsați pe seama întâmplării oarbe sau a pornirii voinței noastre?

Laudă și mulțămire fie aduse lui Dumnezeu, căci El ne poate face în felul Său să știm cu siguranță gândurile Lui în privința vreunei împrejurări. Fără această siguranță nu ar trebui să pornim niciodată; „Ce să fac? Sunt în cea mai mare încurcătură în privința drumului pe care trebuie să pășesc”, spunea odată cineva prietenului său. Răspunsul înțelept al celui din urmă a fost: „Nu face nimic”.

Aici însă mai trebuie ținut seama de un alt lucru foarte însemnat, și anume, starea lăuntrică a sufletului. Ea stă în cea mai strânsă legătură cu cele de mai înainte. „El călăuzește pe cei blânzi pe calea dreptății și învață pe cei blânzi căile Sale”. Lucrul acesta nu trebuie să-l uităm niciodată. Dacă suntem smeriți și neîncrezători în noi înșine, dacă așteptăm cu inimă de copil, și cu gând curat pe Dumnezeul nostru, de bună seamă ce El ne va călăuzi. Nu ar avea nici un rost să cerem sfatul lui Dumnezeu în privința unui lucru, asupra căruia am luat o hotărâre, sau asupra căruia voința noastră a început să lucreze. Atunci ne amăgim singuri într-un chip foarte primejdios. Istoria lui Iosafat ne dă o pildă potrivită în privința aceasta. În Împărați 22 citim: „În anul al treilea, Iosafat, împăratul lui Iuda s-a pogorât la împăratul lui Israel”. Aceasta era de la început o greșală. Împăratul lui Israel a zis slujitorilor săi: „Știți voi că Ramot din Galad este al nostru? Și noi stăm fără grijă, în loc să-l luăm înapoi din mâinile împăratului Siriei. Și a zis lui Iosafat: vrei să vii cu mine să luptăm împotriva Ramotului din Galad?” Iosafat a răspuns

împăratului lui Israel: „Eu voi fi cu tine, poporul meu cu poporul tău, cail mei cu ai tăi”, și după cum citim în 2 Cronici 18:3, „vom merge la luptă împotriva lui cu tine”.

Iosafat luase, deci, o hotărâre, înainte de a se gândi să întrebe pe Dumnezeu. El a spus împăratului lui Israel: „Întrebă acum, te rog, Cuvântul Domnului” Dar ce mai putea folosi acest lucru după ce el se hotărâse pentru un anumit fel de a lucra? Ce prostie să iei întâi o hotărâre și apoi să mergi să ceri sfat. Iosafat nu mai avea nevoie să ceară sfatul Domnului într-o astfel de împrejurare. Însă starea sufletului său era rea. De aceea, deși auzise hotărârea lui Dumnezeu din gura trimisului Său, totuși, și-a văzut de drum, și era aproape să-si piardă viața.

Același lucru îl vedem în capitolului 42 din Ieremia. Poporul a cerut sfat de la prooroc cu privire la pogorârea lor în Egipt. Dar ei și luaseră hotărârea ce să facă. Ce grozav! Dacă ar fi fost smeriți și blânzi nu ar fi avut nevoie să mai ceară sfat. Dar ei erau plini de mândrie. Când au văzut că spusele Domnului nu se potriveau cu planurile lor, spuneau că „Domnul Dumnezeu nu te-a trimis să ne spui: „Nu vă duceți în Egipt!” Dacă răspunsul Domnului s-ar fi potrivit cu voia lor, ar fi fost foarte bun; dar, fiindcă nu se potriveau, l-au lepădat. Cuvântul Domnului nu se potrivește niciodată cu gândurile omului vechi. El îi osândește. El stă cu totul împotriva voinții și se așează împotriva planurilor lui. De aceea omul se leapădă de acest Cuvânt. Da, voința omenească și mintea omenească sunt totdeauna împotriva Cuvântului lui Dumnezeu și creștinul trebuie să le înlăture pe amândouă, dacă vrea să fie călăuzit de Dumnezeu. O voință neplecată și o minte oarbă ne pot duce la întuneric și nenorocire, dacă ascultăm de ele. Iona vroia să meargă la Tarsis în timp ce Domnul îl trimisese la Ninive și urmarea a fost că s-a găsit „în brațele iadului” și „iarba mării îi înconjură capul”. Iosafat vroia să meargă spre Namot și ar fi trebuit să rămână în Ierusalim, iar urmarea a fost că s-a văzut înconjurat de paloșele Sirienilor.

Așa se întâmplă totdeauna. Calea voinții noastre nu poate duce decât la întuneric și nenorocire. Calea ascultării însă este o cale a păcii, a luminii și a binecuvântării, totdeauna luminată de razele îndurării dumnezeiești. Se poate ca aceasta cale să pară ochiului omenească îngustă, aspră și singuratică, dar sufletul ascultător află că ea este o cale a vieții, a păcii și a siguranței. „Căderea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei”. Cu adevărat, o cărare binecuvântată. Să dea Domnul ca atât scriitorul cât și cititorul acestor rânduri să se afle totdeauna pe ea, cu un pas hotărât.

Înainte de a părăsi acest adevăr însemnat al călăuzirii dumnezeiești și al ascultării omenești, aș mai atrage luarea aminte a cititorului asupra unui loc foarte frumos din Luca 11. El este plin de cele mai scumpe învățături: „Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină, dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric. Ia seama dar, ca lumina care este în tine, să nu fie întuneric”. Așa că dacă tot trupul tău este plin de lumină, fără să aibă vreo parte întunecată, va fi în totul plin de lumină, întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare. (versetul 34-36).

Cuvintele acestea au o tărie și o frumusețe neîntrecută. Întâi vedem că ne trebuie: „un ochi sănătos” ca să ne putem bucura de călăuzirea lui Dumnezeu. E vorba de o voință frântă, o inimă care își dorește cinsti să împlinească voia lui Dumnezeu. În ea nu este nelegiuire și nici o pornire personală. În ea nu este nimic decât dorința curată, și hotărârea stăruitoare, de a face voia lui Dumnezeu, oricare ar fi ea.

Când un suflet se găsește în această stare, pătrunde în el lumina dumnezeiască și umple tot trupul. Dacă trupul nu este luminat, nici ochiul nu este curat. Se găsesc în el lucruri necurate; voința personală și folosul pentru sine lucrează și nu suntem neprihăniți în fața lui Dumnezeu. Atunci lumina, pe care mărturisim că o avem, nu este decât întuneric și nici un întuneric nu poate fi atât de des și de grozav, ca acela, care vine ca o osândă asupra unei inimi stăpânite de voința sa, și care mărturisește în același timp că are lumină dumnezeiască. „Așa că dacă lumina care este în tine, este întunecată, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta?” Pe de altă parte, însă, o lumina slabă și bine întrebuițată va crește, căci „cel ce are în sine se va mai da”, și „căderea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei”.

Această mișcare în suflet este arătată foarte frumos în locul de mai sus: „Dacă tot trupul tău este plin de lumină”, fără să aibă vreo pată întunecată, dacă nici un colț nu este închis față de razele cerești, dacă nu este nimic necurat și dacă întreaga ființă morală este deschisă printr-o curăție cinstită spre a fi străbătută de lumina dumnezeiască, „atunci el va fi luminos, ca și când l-ar lumina o lumină cu razele ei”. Așadar, sufletul ascultător nu are lumină numai pentru calea lui, ci lumina din el își aruncă razele în afară, așa că le pot vedea și alții, asemenea lucirii frumoase a unei lămpi. Deci, „tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. Calea ca să slăvim pe Dumnezeu este să ascultăm Cuvântul Lui. Cine nu ascultă va avea multe poticniri, greutăți și dureri. E ca un cal fără frâu. Ce trist pentru un creștin, să fie așa!

În partea cealaltă a capitolului nostru, Moise istorisește într-un grai mișcător faptele în legătură cu alegerea celor 70 de judecători și cu trimiterea iscoadelor. Moise spune că alegerea celor 70 de judecători s-a făcut din îndemnul său, trimiterea iscoadelor, însă, din îndemnul norodului. Scumpul slujitor al lui Dumnezeu simțea că povara adunării era prea grea pentru el, și de bună seamă că era grea, deși mai știm că harul lui Dumnezeu este de ajuns pentru orice nevoie, și el poate lucra tot atât de mult printr-un bărbat, cât și prin 70.

Dar nu putem înțelege greutățile pe care le simțea „cel mai blând dintre oamenii de pe pământ” cu privire la răspunderea unei slujbe atât de însemnate și atât de grele, și cu adevărat că graiul în care zugrăvește acele greutăți te mișcă în mod deosebit.

„Domnul Dumnezeu vostru v-a înmulțit și azi sunteți foarte mulți la număr, ca stelele cerului. Domnul Dumnezeu părinților voștri să vă mărească de o mie de ori pe atât și să vă binecuvinteze, după cum a făgăduit”. Ce adaos plăcut! Ce arătare a simțirilor puternice izvorâte dintr-o inimă iubitoare. „Cum aș putea să port eu singur pricinile voastre, povara voastră și certurile voastre?”

Iată, deci, pricina pentru care povara și greutatea era atât de mare. Poporul era dezbinat. În mijlocul lui erau certuri și neînțelegeri și, cine era în stare să facă față tuturor acestor lucruri? Ce fel de umeri omenești ar fi fost în stare să poarte astfel de poveri? Și cât de lesne s-ar fi putut să fie cu totul altfel! Dacă ei ar fi călătorit înainte în înțelegere, n-ar fi fost nevoie de potolitul certurilor și n-ar fi fost nevoie nici de judecători. Dacă fiecare mădular al adunării ar fi căutat să lucreze pentru binele și interesul fraților săi, de bună seamă că n-ar mai fi fost „pricini” și „povară” și „certuri”. Dacă fiecare ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putință ca să lucreze pentru binele obștesc, urmările ar fi fost cât se poate de frumoase.

Cu părere de rău trebuie însă să spunem că, nu a fost așa cu poporul lui Israel în pustie și – lucru și mai trist – nici în Biserica lui Dumnezeu, deși binecuvântările noastre sunt mult mai mari. De abia se alcătuiseră Biserica în urma pogorării Duhului Sfânt și au și început să se audă glasuri de cârtire și nemulțumire. Și pentru ce? Pentru o „nebagare în seamă”, o presupunere sau poate chiar un adevăr. (vezi Faptele 6:1-6). Fie că a fost o presupunere sau un adevăr, „Eul” a fost acela care a lucrat acolo. Dacă era părută, erau vinovați grecii, și dacă era adevărată erau vinovați iudeii. În astfel de împrejurări sunt greșeli de amândouă părțile. Calea adevărată ca să ne ferim de orice ceartă, neînțelegere și cârtire este să ne plecăm în țărână și să căutăm din inimă binele celuilalt. Dacă s-ar fi urmaii de la început acest drum foarte bun, scriitorii bisericești ar fi avut cu totul altceva de istorisit. Dar știm că lucrurile s-au petrecut cu totul altfel și De aceea istoria bisericii mărturisitoare, chiar de la începutul ei, nu este decât o zugrăvire uimitoare de neînțelegeri, certuri și dezbinări. Chiar în fața Domnului, a cărui întreagă viață a fost o smerire desăvârșită, se certau apostolii ca să știe care dintre ei e mai mare. O astfel de ceartă nu s-ar fi ivit niciodată, dacă fiecare ar fi înțeles taina scumpă, să-și uite sinele și să caute folosul altuia. Oricine a gustat ceva din bunătatea smeririi de sine nu va cere niciodată pentru el ceea ce e mai bun sau locul de frunte. Apropierea de Cristos mulțumește inima smerită atât de deplin încât, pentru ea nu mai au nici un preț cinstea și răsplătirile. Acolo, însă, unde lucrează „Eul”, se vor găsi totdeauna pizma și mânia, cearta și neînțelegerea, rătăcirea și orice faptă rea. Orice faptă a istoriei bisericești dovedește cele spuse de noi: „Eul” cu urmările lui rele a fost de la început pricina certurilor și a dezbinărilor. Din zilele apostolilor și până astăzi, „Eul” nejudecat s-a arătat izvorul întâmplărilor celor mai triste. Unde a fost judecat și pus deoparte a fost pace și bună înțelegere.

„Cum aş putea să port eu singur pricinile voastre, povara voastră și certurile voastre? Luați din semințiile voastre niște bărbați înțelepți, pricepuți și cunoscuți și-i voi pune în fruntea voastră”. Voi mi-ați răspuns și ați zis: „Ce spui tu să facem este un lucru bun”. Am luat atunci pe căpeteniile semințiilor voastre, bărbați înțelepți și cunoscuți și i-am pus în fruntea voastră drept căpetenii peste o mie, peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece, ca dregători în semințiile voastre” (versetul 12-15).

Cu adevărat, o rânduială minunată! Dacă ar fi trebuit așezată vreodată o astfel de orânduire, nu s-ar fi putut găsi altă cale de a ținea rânduială, decât această așezare treptată a stăpânirii, începând cu cel mai mare peste zece și mergând în sus până la cel mai mare peste o mie. Moise singur fiind capul tuturor și stând în legătură de-a dreptul cu Domnul Dumnezeu lui Israel.

Nu vedem nimic aici care ne-ar face să înțelegem că alegerea judecătorilor s-a făcut în urma sfatului lui Ietro, socrul lui Moise (Exod 18) și nu găsim nimic din cele spuse în Numeri 2. Atragem luarea aminte a cititorului asupra acestui lucru, ca fiind o nouă dovadă că, Deuteronomul nu este numai o repetare a celor spuse în cărțile dinainte. Această carte de preț are un fel al ei de a fi bine întipărit și felul cum sunt arătate faptele se potrivește cu acest fel deosebit al ei. Se vede că gândul vrednicului slujitor al lui Dumnezeu, sau mai bine zis al Duhului Sfânt, care lucra în el, a fost să nască în inima norodului acel rod mare, care este ținta anumită a acestei cărți, anume, o ascultare deplină de toate orânduirile și legile lui Dumnezeu.

Nu trebuie să uităm acest lucru, dacă vrem să înțelegem bine această carte. Necredincioșii și îndoielnicii pot spune că, în felurile istorisirii așa cum le avem în fiecare din aceste cărți, sunt nepotriviri; însă cititorul credincios alungă orice gând de acest fel, căci el știe că aceste gânduri vin de-a dreptul de la tatăl minciunii, Satana, vrăjmașul descoperirii scumpe a lui Dumnezeu. A aduce necredincioșilor dovezi este fără folos, pentru că ei nici nu sunt în stare să le înțeleagă sau să le prețuiască puterea. Ei sunt neștiutori pe acest tărâm și, afara de asta, plini de cea mai amară vrăjmășie față de Dumnezeu, judecata lor asupra însuflării dumnezeiești a Cuvântului este fără preț. Cuvântul lui Dumnezeu e cu mult mai presus de ei. El este tot atât de desăvârșit ca și acela care ni l-a dat, și tot atât de nezguduit, ca și scaunul Lui de domnie, dar și frumusețea lui lăuntrică, adâncimea și desăvârșirea lui nu se pot descoperi decât prin credință. „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da Tată, Te laud pentru că așa ai găsit Tu cu cale” (Mat. 11. 25-26).

Cei ce se cred înțelepți și învățați și în drept să judece cu învățătura și filozofia lor Cuvântul lui Dumnezeu și, deci, pe însuși Dumnezeu, cad pradă orbirii, întunericii și împietririi inimii. Așa se face că cele mai mari prostii și neghiobii care se pot spune se găsesc în scrierile învățaților care scriu împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. „Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci, întrucât lumea cu înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii (1 Cor. 1:20, 21). Dacă cineva vrea să fie înțelept, să se facă nebun! Aici e taina. Omul trebuie să ajungă la capătul înțelepciunii lui ca și la al stricăciunii lui. Trebuie să ajungă să spună că e nebun înainte ca să guste dulceața înțelepciunii dumnezeiești. Cea mai mare minte omenească, ajutată de toată știința și filozofia, nu poate să prindă nici cel mai mic adevăr al descoperirii dumnezeiești. Așa că, atunci când oameni neînțorși la Dumnezeu, oricare ar fi învățătura lor și puterea minții lor, încep să vorbească despre însuflarea dumnezeiască a Sfintei Scripturi, pot spune cele mai mari prostii. Aduc niște dovezi așa slabe; și acolo unde ei găsesc nepotriviri noi găsim cea mai mare frumusețe și desăvârșire.

„Am dat în același timp următoarea poruncă judecătorilor voștri: „Să ascultați pe frații voștri și să judecați după dreptate neînțelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul. Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre. Să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare. Să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e cel care face dreptate. Și când veți găsi o pricina prea grea, s-o aduceți înaintea mea ca s-o aud”. (versetul 16-17).

Ce dreptate nepărtinitoare, în orice neînțelegere să se cerceteze și să se cântărească de amândouă părțile toate faptele. Judecătorul nu trebuie să fie înrăurit nici de judecați greșite și nici de dragoste sau plăcere pentru cineva. O hotărâre nu trebuie dată numai pe temeiul unor păreri, ci pe temeiul faptelor netăgăduite. Nu se ținea seama de starea și împrejurările părților. Orice lucru trebuie hotărât întocmai cum se cuvenea, fără să țină seamă de influența personală a uneia sau a alteia din părțile care aveau neînțelegeri. „Să ascultați pe cel mic, ca și pe cel mare”. Săracul avea același drept ca și bogatul, străinul ca și băștinașul. Nu era voie să se facă nici o deosebire.

Cât de însemnate sunt toate acestea pentru noi. E drept că nu toți vom fi judecători, prezbiteri, sau mai mari, însă temeiurile arătate aici sunt de cea mai mare însemnătate pentru noi, deoarece vin uneori întâmplări în care ne putem folosi de ele. Oriunde ne-am afla, și în orice fel de cercuri ne-am mișca, întâlnim de cele mai multe ori greutăți și neînțelegeri între frații noștri, în care unuia sau altuia i se pare, sau chiar i s-a făcut nedreptate. De aceea trebuie să fim îndrumați dumnezeiește, cum trebuie să ne purtăm în astfel de împrejurări.

Judecata noastră trebuie să se întemeieze totdeauna pe fapte, și anume pe toate faptele celor două părți. Nu trebuie să fim călăuziți niciodată de presupuneri, căci cu toții știm cât de înșelătoare sunt astfel de presupuneri. Nu-i nimic mai ușor decât să-ți faci o astfel de

închипuire și s-o treci apoi altuia; de aceea e fără preț orice judecată întemeiată numai pe închипuiri. Noi trebuie să avem fapte hotărâte și bine dovedite, fapte întărite de mărturia a doi sau a trei martori. Lucrul acesta ni-l spune Cuvântul lui Dumnezeu de mai multe ori. (Vezi Numeri 17:6; Matei 18:16; 2 Cor. 13:1; 1 Timotei 5:19.)

Tot atât de puțin ne este îngăduit să fim călăuziți în judecata noastră de o înfățișare mai mult sau mai puțin părtinitoare a faptelor. Fiecare e în primejdie să dea o anumită culoare arătării faptelor, chiar dacă o face cu gândul cel mai bun. Poate că lasă în afară, cu știre sau fără știre, un fapt, și poate că tocmai acest fapt ar putea arunca o lumină cu totul nouă asupra celorlalte. Să fie ascultată și cealaltă parte. Acesta este un temei vechi și bun de urmași totdeauna. Da, ca să fim în stare să ne facem o judecată sănătoasă și dreaptă, nu trebuie să ascultăm numai o parte, ci amândouă părțile. O judecată dată fără cunoașterea amănunțită a tuturor faptelor este fără preț. De aceea: „Să ascultați pe frații voștri și să judecați după dreptate neînțelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul”.

Și cât de însemnat este îndemnul din versetul 17: „Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe cel mai mic ca și pe cel mai mare; să nu vă temeți de nimeni.” Aceste cuvinte dezvăluie biata inimă omenească! Noi suntem foarte porniți să căutăm la fața oamenilor, să ne lăsam călăuziți de înrâuriri personale, să punem preț pe starea și averea oamenilor și să ne temem de oameni.

Dar care este leacul dumnezeiesc împotriva acestor rele? Este frica de Dumnezeu. Dacă punem totdeauna pe Domnul în fața noastră, vom fi feriți de efectele stricătoare ale părtinirii, judecății greșite, a fricii de oameni în tot ceea ce ni se va înfățișa. Vom aștepta cu smerenie și răbdare, sfatul și călăuzirea Domnului și, în felul acesta, vom fi feriți să dăm o judecată grabnică și greșită asupra oamenilor și lucrurilor. Cât rău nu a făcut, totdeauna, în mijlocul copiilor lui Dumnezeu din toate vremurile, o judecată grăbită și lipsită de dragoste.

Vom mai insista puțin la felul plin de iubire în care aduce aminte Moise norodului de toate împrejurările în legătură cu trimiterea iscoadelor. Ele se potrivesc în totul cu rostul acestei cărți.

Și nici nu se poate altfel. Cuvântul lui Dumnezeu e desăvârșit în toate privințele. Se înțelege că nu vorbim de traduceri și tălmăcirile omenești ale Scripturii, în care trebuie să fie mai mult sau mai puține greșeli. Totuși, chiar în traduceri nu putem decât să rămânem uimiți și să lăudăm pe Dumnezeu când vedem că El are grijă de Cuvântul Său. Așa că și cel mai depărtat cioban din munții noștri poate fi încredințat că are în limba lui descoperirea lui Dumnezeu, în Biblia din traducerea pe care o citește. Dumnezeu, care a vegheat la darea Scripturii veghează și la traducerea ei, chiar dacă sunt greșeli de traducere, ici și colo, ele nu ating deloc adevărul Scripturii.

„Așa v-am poruncit în vremea aceea tot ce aveți de făcut”. Cărarea ascultării se întindea limpede în fața lor. Ei trebuiau doar să asculte și să pășească pe ea. Nu trebuiau să se gândească la urmări. Toate urmările aveau să le lase pe mâna lui Dumnezeu, pășind hotărâți înainte.

„Am plecat din Horeb și am străbătut toata pustia aceia mare și grozavă, pe care ați văzut-o; am luat drumul care duce în muntele Amoriților, cum ne poruncise Domnul Dumnezeul nostru și am ajuns la Cades-Barnea. și eu v-am zis: „Ați ajuns la muntele Amoriților pe care ni-l dă Domnul Dumnezeul nostru. Iată că Domnul, Dumnezeul tău îți pune țara înainte, suie-te, ia-o în stăpânire, cum ți-a spus Domnul Dumnezeul părinților tai; nu te teme și nu te înspăimânta” (versetul 16-21).

Iată chezașia punerii lor îndată în stăpânirea țării. Domnul Dumnezeul lor le dăduse țara și le-o pusese înainte. Ea era darul harului Său nemărginit, dat pe temeiul legământului încheiat cu părinții lor. Planul Lui veșnic a fost să aibă țara Canaanului pentru sămânța lui Avraam, prietenul Său. Atâta ar fi fost de-ajuns ca să le liniștească inimile, nu numai în ce privește felul cum era țară, ci și în ce privește luarea ei în stăpânire. Trimiterea iscoadelor era cu totul de prisos. Credința nu mai trebuie să cerceteze darurile lui Dumnezeu. Ea spune numai atâta: Ce dă Dumnezeu trebuie să fie vrednic de primit, și El e în stare să mă pună în stăpânirea deplină a lucrurilor pe care mi le-a pregătit harul Lui”. Israel ar fi trebuit să spună: Aceiași mână, care ne-a purtat prin „pustia cea mare și înfricoșată” ne poate duce și la moștenirea noastră.

Aceasta ar fi trebuit să fie încheierea credinței. „Domnul mă ajută și nu mă voi teme; ce-mi poate face un om?” Iată felul cum judecă credința. Când Dumnezeu stă în fața sufletului și îl umple în întregime, greutatea nu se mai iau în seamă. Ele sau nu se văd, sau, dacă se văd, sunt privite ca un prilej de desfășurare a puterii lui Dumnezeu. Credința se veselește văzând pe Dumnezeu cum biruie greutatea.

Dar vai! Cu acest prilej norodul nu a fost călăuzit de credință și astfel sa ajuns să se trimită iscoade. Moise le aduce aminte de acest lucru prin cuvintele: „Voi v-ați apropiat cu toții de mine și ați zis: „Să trimitem niște oameni înaintea noastră, ca să iscodească țara și sa ne aducă răspuns cu privire la drumul pe care ne vom sui în ea și asupra cetăților în care vom ajunge” (versetul 22).

Negreșit că, în această privință, ei s-ar fi putut încrede pe deplin în Dumnezeu. Acela care i-a scos din Egipt, care le-a croit un drum prin mare și care-i călăuzise prin pustiu uscat și grozav, era în stare să-i aducă și în țara făgăduinței. Dar ei au vroito să trimită iscoade. Inimile lor nu se încredeau în Dumnezeul adevărat, viu și atotputernic.

În Numeri se istorisește această întâmplare altfel. Acolo Domnul însuși dă porunca să se trimită iscoade, Dar pentru ce dă El porunca? Din pricina stării morale a norodului. Din nou vedem, deci, deosebirea dar în același timp și potrivirea frumoasă dintre amândouă cărțile. În cartea Numeri ne arată trimiterea iscoadelor, iar Deuteronom ne dă pricina ascunsă a trimerii lor și anume, fiecare carte într-o potrivire deplină cu rostul ei. Una este întregirea celeilalte. Nu am fi priceput bine acea întâmplare, dacă am fi avut numai istorisirea din cartea Numeri.

Dar poate că unul sau altul dintre cititori ar pune întrebarea: Cum se poate ca trimiterea iscoadelor să fi fost un lucru rău, când Domnul poruncise să le trimită? Răspunsul este următorul: Răul nu era trimiterea iscoadelor, după ce Domnul dăduse o poruncă în acest fel, ci dorința norodului de a le trimite. Această dorință a fost un rod al necredinței și porunca a venit din pricina acestei necredințe.

Lucruri asemănătoare găsim în capitolul 19 de la Matei, unde Mântuitorul vorbește cu Fariseii despre hotărârile legii în privința despărțirii de femeie.

„Fariseii au venit la El, și ca să-L Ispitească, Iau zis: „Oare este îngăduit unul bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” Drept răspuns, El le-a zis: „Oare nu ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup?” Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat

Dumnezeu, omul să nu despartă”. Pentru ce dar, ia-u zis ei, „a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?”

Isus le-a răspuns: Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început nu-a fost așa”. (Matei 19:3-8).

Despărțirea bărbatului de femeie n-a fost îngăduită de rânduiala de la început a lui Dumnezeu și nu se potrivea cu gândurile inimii Lui. Despărțirea a fost îngăduită numai din pricina împietririi inimii omenești. La fel era și cu trimiterea iscoadelor. Israel n-ar fi trebuit să aibă nevoie de ele. O credință de copil nu s-ar fi gândit niciodată la ele. Însă Domnul a văzut cum stăteau lucrurile și a dat porunca potrivit cu această stare. La fel a poruncit El mai târziu lui Samuel, când a văzut că inima norodului dorește un împărat, să-i dea un împărat.

„Domnul a zis lui Samuel: „Asculta glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste el. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei. Ascultă-le glasul deci; dar înștiințează-i, și fă-le cunoscut dreptul împăratului care va domni peste ei”. (1 Samuel 8:7-9) Și când le-a dat împăratul, „tot poporul îl urma tremurând”. Urmărind istoria lui Saul, vom vedea că, de la început până la sfârșit, el a fost mai degrabă o piedică decât un ajutor. De aceea Domnul zice prin proorocul Osea: „Ți am dat un împărat în mânia Mea, și ți l-am luat în urgia Mea”. Cu un cuvânt, el era răspunsul la necredința și încăpățănarea poporului, și toate așteptările lor cu privire la el au fost înșelate. El nu a răspuns gândului lui Dumnezeu; și ca urmare, nu a fost un răspuns nici nevoilor poporului. S-a dovedit cu totul nevrednic de cununa și toiaagul de domnie. De aceea și căderea lui rușinoasă pe muntele Ghilboa. De ce să ceară un împărat? Nu era de ajuns Domnul? Nu era el împăratul lor? Numai îndeplinirea unei dorințe nu este o dovadă că ea se potrivește cu gândurile lui Dumnezeu.

Trimiterea iscoadelor s-a isprăvit cu o neizbândă desăvârșită și cu așteptări înșelate. Nici nu se putea altfel, deoarece ea s-a făcut ca o urmare a necredinței. Moise, însă, spune cu o îngăduință, care se coboară la starea norodului și care se potrivește cu un plan de asemenea aproape de starea norodului: „Părerea aceasta mi s-a părut bună; și am luat doisprezece oameni dintre voi, câte un om din fiecare seminție”. Dar vorbele acestea nu dovedesc deloc că acest plan sau această stare era după voia lui Dumnezeu. Dumnezeu se poate întâlni cu noi în necredința noastră, deși este întristat și necinstit de ea, dar se bucură când vede o credință îndrăzneată și curată. Și numai o astfel de credință dă lui Dumnezeu locul ce i se cuvine. Când a spus Moise norodului: „Iată ca Domnul Dumnezeul tău îți pune țara înaintea; suie-te, ia-o în stăpânire, cum ți-a spus Domnul Dumnezeul părinților tăi; nu te teme și nu te înspăimânta”, răspunsul potrivit din partea lor ar fi trebuit să fie: „Iată-ne, atotputernice Doamne! Du-ne la biruință! Tu ești de ajuns. Dacă Te avem pe Tine călăuză, mergem înaintea cu încredere plină de voieșie. Greutățile nu-s nimica în fața Ta și, deci, sunt nimica și pentru noi. Cuvântul Tău și starea Ta de față de noi sunt tot ce ne trebuie”.

Așa ar fi vorbit credința. Dar vai, Israel a vorbit cu totul altfel. Dumnezeu nu le era destul. Li se părea prea îndrăzneț să pornească numai cu încrederea în brațul Lui. Nu erau mulțumiți cu ce le-a spus Domnul despre țară. Vroiau să trimită iscoade. Biata inimă omenească poate să sufere, mai ușor, orice, numai să se încreadă în Dumnezeu, cel viu nu. Și totuși, binecuvântare mare nu-i decât într-o viață trăită într-o credință curată. Dar credința trebuie să fie ceva adevărat, nu numai o mărturisire goală. Zadarnic vorbești despre o viață trăită în credință, dacă inima se sprijină, în ascuns, pe unele ajutoare omenești. Adevărul credincios nu are a face cu nimeni decât cu Dumnezeu, în care își găsește orice izvor. Asta nu înseamnă că el nu bagă în seamă uneltele și căile, de care se folosește Dumnezeu, în bunăvoința Sa. Ba le prețuiește ca fiind mijloacele pe care le folosește Dumnezeu spre binecuvântarea și ajutorul său. Dar nu le îngăduie să ia locul lui Dumnezeu. Vorbirea inimii lui este: „Da, numai în Dumnezeu mi se încrede sufletul; de la El îmi vine ajutorul” (Psalm 62.1).

Cine se încrede însă în Domnul nu va fi dat niciodată de rușine și nu va duce niciodată lipsă de vreun bine. Dacă s-ar fi încrezut Israel în Domnul, în loc să trimită iscoade, lucrurile ar fi luat cu totul altă întorsătură. Dar ei au vrut să trimită iscoade și De aceea totul s-a isprăvit în chip umilitor pentru ei.

„Ei au plecat, au trecut muntele și au ajuns până la valea Escol și au iscodit țara. Au luat în mâini din roadele țării și ni le au adus; ne-au făcut o dare de seamă și au zis: Bună țară ne dă Domnul Dumnezeul nostru” (versetul 24-25). Cum se putea să nu fie bună, dacă Dumnezeu voia să le-o dea? Mai era nevoie de iscoade, care să le spună că darul lui Dumnezeu e bun? Cu adevărat că nu ar fi avut nevoie. O credință de copil ar fi zis: „Toate darurile lui Dumnezeu sunt vrednice de ființa Sa”. Însă această credință curată este o piatră scumpă, rară în această lume și chiar aceia care o au, nu cunosc decât o parte din prețul ei, și nu o întrebunțează bine. A vorbi despre viața trăită în credință este una și a trăi o viață în credință, este cu totul alta.

Să vedem cum vorbește Moise mai departe despre iscoade. El se mărginește să amintească numai partea aceea din mărturia lor, care se potrivea cu adevărul.

Nu spune nimic despre cele zece iscoade necredincioase. Și faptul acesta se potrivește iarăși cu rostul cărții întregi. Totul caută să înrăurească asupra cugetului norodului. Moise amintește israeliților că ei singuri au cerut trimiterea iscoadelor, dar că pe urmă au șovăit când a fost vorba să pornească, deși iscoadele aduseseră din roadele țării și lăudaseră frumusețea ei. „Dar voi nu ați vrut să va suiți în ea și v-ați răzvrătit împotriva poruncii Domnului, Dumnezeului vostru”. La aceasta nu aveau ce să răspundă. Era prea vădit că inimile lor nu fuseseră numai necredincioase, ci și răzvrățite împotriva lui Dumnezeu. Trimiterea iscoadelor dovedise cu prisosință acest lucru.

„Ați cârțit în corturile voastre și ați zis: „Pentru că ne urăște, De aceea ne-a scos Domnul din țara Egiptului, ca să ne dea în mâinile Amoriților și să ne nimicească” (versetul 27). Ce vorbire ciudată! Cât de rele sunt încheierile și dovezile necredinței! Dacă Domnul i-ar fi urât, nu i-ar fi fost nimic mai ușor decât să-i lase să moară în mijlocul cuptoarelor Egiptului, sub loviturile de bici, date de ispravnicii lui Faraon. Pentru ce s-a ostenit dar atâta cu ei? De ce n-a lăsat valurile Mării Roșii să-i înghită pe loc? Pentru ce i-a izbăvit de sabia Amaleciților? Pentru ce toate aceste dovezi ale harului Său, dacă-i ura? Ah, dacă n-ar fi fost stăpâniți de duhul unei necredințe întunecate, aceste dovezi vădite ale iubirii lui Dumnezeu i-ar fi dus la încheieri cu totul deosebite. Nu-i nimic mai rău sub soare decât necredința. Și nu-i nimic atât de limpede și înțelept, ca dovada dată de o credință de copil.

„Ați cârțit în corturile voastre”. Necredința nu-i numai oarbă și proastă în ce privește încheierile ei, ci mai este și o cârtitoare întunecată și răzvrătită. Ea nu poate înțelege nici latura adevărată și nici pe cea bună a unui lucru. Ea băjbăie totdeauna prin întuneric pe căi sucite, numai pentru că se leapădă de Dumnezeu și-și aruncă privirea spre împrejurări. „Unde să ne suim?” întrebau israeliții, „Frații noștri ne-au muiaț inima zicând: „Poporul acela este un popor mai mare și mai înalt la statură decât noi”. Era el oare mai mare chiar decât Dumnezeu? „Cetățile

sunt mari și întărite până la cer, ba încă, am văzut acolo și copiii de ai lui Anac” (versetul 28).

Credința ar fi răspuns: Ce are a face că cetățile sunt întărite până la cer? Dumnezeu nostru este deasupra lor, El este în cer. Ce sunt în fața lui zidurile mari și înalte, când El a făcut lumea și o ține prin Cuvântul puterii Sale? Ce sunt copiii lui Anac față de atotputernicul Dumnezeu?

Dar Israel nu credea, cum ne spune apostolul în capitolul 3 către Evrei: „N-au putut să intre în odihna Lui din pricina necredinței lor” Aceasta era singura și marea greutate. Israel ar fi biruit curând cetățile întărite și pe uriașii grozavi, dacă s-ar fi încrezut în Dumnezeu. Ah, cât de multe stă încă în calea binecuvântării noastre această necredință nemernică! Ea împiedică să pătrundă la noi razele slavei lui Dumnezeu. Ea aruncă umbre întunecate asupra sufletelor noastre și ne răpește bucuria de a vedea că Dumnezeu ne este îndeajuns, căci mulțamește orice nevoie ar fi înlătură, orice greutate.

Lăudat fie Numele Lui! El nu lasă de rușine niciodată o inimă care privește spre El. Bucuria Lui este să plătească polițele cele mai mari pe care le aduce credința la „casa cerească de bani”. Vorbele Lui liniștitoare: „Nu te teme, crede numai!” și „facă ți-se după credința ta”, sunt și pentru noi. Ce vorbe scumpe și înălțătoare! O, de am cunoaște și de am trăi mai mult puterea lor vie.

Care a fost pricina că Israel nu a putut vedea în împrejurarea aceasta slava lui Dumnezeu? Nu a crezut. Trimiterea iscoadelor a fost o greșeală majoră. De aceea s-a sfârșit așa cum a început: cu necredință vrednică de plâns. Greutățile umpleau inima și ochiul.

„Nu au putut să intre în odihna Lui”. Nu au putut să vadă slava lui Dumnezeu. Să ascultăm cuvintele mișcătoare ale lui Moise, căci citirea lor face bine inimii: „Eu v-am zis: Nu vă înspăimântați și să nu vă fie frica de ei. Domnul, Dumnezeul vostru, care merge înaintea voastră, se va lupta El însuși pentru voi”. Ce minunat! Dumnezeu se luptă pentru poporul Său, merge înaintea lui ca un războinic! – „Potrivit cu tot ce a făcut pentru voi, sub ochii voștri în Egipt, apoi în pustie, ai văzut că Domnul Dumnezeul tău te-a purtat cum poartă un om pe fiul sau, pe tot drumul pe care l-ați făcut până la sosirea voastră în locul acesta”. Cu toate acestea voi nu ați avut încredere în Domnul Dumnezeul vostru, care mergea înaintea voastră pe drum, să vă caute un loc de poposire; noaptea într-un foc, ca să va arate drumul pe care trebuia să mergeți, și ziua într-un nor” (versetul 29, 33).

Ce cuvinte puternice și mișcătoare! Ele ne dau o dovadă nouă că această carte nu este numai o repetare a unor fapte istorisite. Dacă scriitorul istorisește în Exod și Numeri faptele din viața trăită în pustie de Israel, în Deuteronom, mai pune unele detalii cu o căldură care poate să atingă și o inima tare. Felul plin de dragoste și gingaș în care a lucrat Dumnezeu cu poporul Său, ni se zugrăvește în fața ochilor cu o vioiciune neasemănata. „Cum poartă un om pe fiul său”, – ce icoană frumoasă! Aceste puține cuvinte arată minunat de bine felul cum s-a purtat Dumnezeu cu Israel. Ne-am putea noi oare lipsi de ele? De bună seamă că nu. Căci, tocmai felul cum e făcut un lucru, mișcă inima, pentru că în el se arată simțirile inimii. După cum puterea brațului sau înțelepciunea inimii se vădesc într-o lucrare, tot așa iubirea Domnului se descoperă în felul cum e înfăptuită. Și un copil mic poate înțelege acest lucru, deși nu e în stare să-l lămurească. Dar vai! Israel nu avea încredere în Dumnezeu! Neținând seamă de descoperirea minunată a puterii Lui, de credincioșia Lui, de bunătatea și îndurarea Lui care s-au arătat de la cuptoarele Egiptului și până la hotarele Canaanului, n-au putut crede. Având un șir de dovezi, care ar fi putut mulțami orice inimă, s-au îndoit totuși. „Domnul a auzit glasul cuvintelor voastre. S-a mâniat și a jurat zicând: „Nici unul din bărbații, care fac parte din acest neam rău nu va vedea țara aceia bună, pe care am jurat că o voi da părinților voștri, afară de Caleb, fiul lui Iefune. El o va vedea și țara în care a mers, o voi da-o lui și copiilor lui, pentru că a urmai în totul calea Domnului” (versetul 34-36).

„Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” Aceasta-i rânduiala dumnezeiască. Omul vrea să vadă întâi, și apoi să creadă însă, în împărăția lui Dumnezeu întâi crezi și pe urma vezi. Care a fost pricina că nici un bărbat din neamul acela rău nu a fost găsit vrednic să vadă această țară bună? Pentru că n-au crezut în Domnul Dumnezeul lor. Necredința este totdeauna piedica mare care ne oprește să vedem slava lui Dumnezeu. „Și El nu a făcut acolo minuni multe din pricina necredinței lor”. Dacă Israel ar fi crezut și s-ar fi încrezut în Domnul, Dumnezeul lor, și în iubirea inimii Lui și în tăria brațului Lui, de bună seama că Dumnezeu i-ar fi dus în țară și „i-ar fi sădit pe muntele moștenirii lor”.

Tot așa este și cu copiii lui Dumnezeu din zilele noastre. Dacă am putea să ne biziim mai mult pe Domnul, binecuvântările noastre ar fi fără margini, „Toate lucrurile sunt cu puțință celui care crede” (Mereu 9:23). Dumnezeu nostru nu ne va spune niciodată: „Ați scos pe Numele Meu o poliță prea mare. Voi așteptați prea mult de la Mine”. Bucuria inimii Lui iubitoare este să împlinească cele mai îndrăznețe așteptări ale credinței.

De aceea să luăm din belșug! „Deschide-ți larg gura și eu ți-o voi umple”. Vistieriile bogate ale cerului sunt totdeauna deschise pentru credință. „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi”. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care da tuturor cu mâna largă și fără mustrare”. Credința este taina dumnezeiască, este izvorul și arcul de ridicare al vieții creștinești, de la început până la sfârșit. Credința nu șovăiește și nu se îndoiește niciodată. Necredința, însă, se îndoiește totdeauna și de aceea nu poate vedea slava lui Dumnezeu și puterea Lui. Ea apasă inima, slăbește mâinile și ia tăria genunchilor. Ea întunecă drumul și împiedică orice înaintare. Ea a ținut pe poporul lui Israel patruzeci de ani departe de țara făgăduinței, și cine ar fi în stare să spună câte lipsuri ducem din pricina influenței ei stricătoare asupra inimilor noastre? Dacă credința ar fi mai vie între noi, lucrurile s-ar schimba. Credința curăță inima, lucrează prin iubire, ne leagă cu putere vie inima de Dumnezeu. Nu-i de mirare, deci, dacă Petru o numește „credința cea scumpă”, căci, cu adevărat, este scumpă, mai presus de orice înțelegere omenească.

De ce este lucrul nostru pentru Domnul așa de slab? De ce e așa de rece dragostea frățească? Din pricina lipsei de credință. Cum putem iubi mai mult pe frați? Prin credință. Apostolul spune credincioșilor din Tesalonic: „Credința voastră crește”. Și îndată după aceea: „dragostea voastră a unuia pentru altul crește” Credința ne pune de-a dreptul în legătură cu Dumnezeu, și urmarea este că inimile ni se umple cu iubire pentru frații noștri; nu putem fi aproape de Domnul și să nu iubim pe toți cei ce, în vreun loc, cheamă Numele Lui, cu o inima curată. Și duhul lumesc din noi, care se arată în chipuri atât de felurite, prin ce se poate birui? Tot prin credință. „Căci oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea” și aceasta este biruința care biruie lumea, credința noastră. Cine biruiește lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu? (1 Ioan). Omul cel nou, umblând prin credință, trăiește mai presus de lume, mai presus de temeiturile ei, de slava ei, de purtările ei, de obiceiurile ei, de „modelele” ei. El nu are nimic de a face cu lumea. Măcar că e în lume, nu e din lume. El merge împotriva apei. Viața și nădejdea lui sunt în cer și el dorește să fie acolo, când i se va sfârși lucrarea pe pământ. Credința, deci, curăță inima, lucrează prin iubire și biruie lumea.

Credința a lucrat în Caleb și a adus acele roade binecuvântate. Caleb a împlinit adevărul, rostit cu sute de ani mai târziu: „Du-te și făcă-ți-se după credința ta”. El a crezut că Dumnezeu e destul de puternic ca să ducă norodul în țara promisă, și că greutățile și piedicile nu pot împiedeca credința. Și Dumnezeu a răspuns credinței lui, așa cum face totdeauna.

„Fiii lui Iuda s-au apropiat de Iosua la Ghilgal; și Caleb, fiul lui Iefune, Chenizitul, i-a zis: Știi ce a spus Domnul lui Moise, omul lui Dumnezeu, cu privire la mine și cu privire la tine, la Cades-Barnea. Eram în vârsta de patruzeci de ani, când m-a trimes Moise, robul Domnului din Cades-Barnea, ca să iscodesc țara, și i-am adus știri așa cum îmi spunea inima mea curată. Frații mei care se suiseră împreună cu mine, au tăiat inima poporului, dar eu am urmat în totul calea Domnului, Dumnezeului meu. Și în ziua aceea Moise a jurat, și a zis: „Țara în care a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta pe veci, pentru tine și pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului, Dumnezeului meu”. Acum iată că Domnul m-a ținut în viață cum a spus. Sunt patruzeci și cinci de ani de când vorbea Domnul astfel lui Moise, când umbla Israel prin pustie; și acum iată că azi sunt în vârstă de optzeci și cinci de ani. Și astăzi, sunt tot așa de tare ca în ziua când m-a trimes Moise; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru lupta, fie pentru ca să ies și să intru. Dă-mi dar muntele acesta despre care a vorbit Domnul pe vremea aceea; căci ai auzit atunci că acolo sunt Anachimii și că sunt cetăți mari și întărite. Domnul va fi, poate, cu mine, și-i va izgoni, cum a spus Domnul” (Iosua 14:6-12).

Ajungem acum la versetele de la sfârșit ale capitolului nostru. Ele mai cuprind câteva îndrumări însemnate pentru noi. Întâi vedem cârmuirea dumnezeiască lucrând foarte puternic și pătrunzător. Moise istorisește duios pricina îndepărtării lui din țara făgăduinței. Domnul s-a mâniat și pe mine din pricina voastră și a zis: „Nici tu nu vei intra în ea” (versetul 37).

Să ne uităm cu băgare de seamă la cuvintele: „din pricina voastră”. Adunarea avea nevoie să i se aducă aminte că ea era vinovată, că Moise, acest slujitor iubit al lui Dumnezeu, nu avea voie să treacă Iordanul și să intre în țara făgăduinței. E drept că el „vorbiuse ușuratic cu buzele sale”, însă ei i-au întărâtat duhul. Lucrul acesta ar fi trebuit să îi miște adânc. Nu numai ca prin necredința lor au pierdut singuri cinstea de a intra în țară, ci au fost și pricina îndepărtării lui Moise, deși el dorea mult să vadă acel munte bun și Libanul (Psalm 106:33).

Cârmuirea morală a lui Dumnezeu este un adevăr strașnic. Minte omenească poate să se mire de felul cum câteva vorbe necugetate, o rostire grăbită, pot să fie pricina ca un slujitor, așa de credincios al lui Dumnezeu, să nu aibă voie să vadă ceea ce dorea atât de mult. Dar, trebuie să ne plecăm capul, închinându-ne smeriți și cu respect sfânt, nu să cercetăm și să judecăm. „Oare judecătorul pământului întreg nu e drept?” De bună seamă că El nu poate face nici o greșală: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule atotputernic, drepte și adevărate sunt căile Tale, împărat al Neamurilor” (Apocalipsa. 15:3) „Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui” (Psalm 87:7). „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”, și „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10:31; 12:29).

Oare harul, sub a cărui stăpânire ne găsim, ca și creștini, nu e nepotrivit cu această cârmuire morală a lui Dumnezeu? Nicidecum. Și astăzi e tot așa de adevărat, cum a fost întotdeauna, că „ce seamănă omul aceia va culege”. Ar fi deci o greșală primejdioasă să creadă cineva că nu trebuie să ia în serios căile și lucrările cârmuirii dumnezeiești din pricina harului dumnezeiesc. Harul și cârmuirea sunt două lucruri felurite și nu trebuie amestecate. Harul poate să ierte, dar roțile carului de cârmuire al lui Dumnezeu se rostogolesc înainte, cu putere zdrobitoare. Harul a iertat păcatul lui Adam, însă cârmuirea lui Dumnezeu l-a izgonit din grădina Eden ca să-și mănânce pâinea în sudoarea feții, în mijlocul spinilor și măcăciunilor unui pământ blestemat. Harul a iertat păcatul lui David, însă paloșul cârmuirii dumnezeiești a atârnat deasupra casei lui, până la moarte. Batșeba a fost mama lui Solomon, dar Absalon a făcut o răzvrătire. La fel a fost și cu Moise. Harul l-a adus pe culmea muntelui Pisga și i-a arătat de acolo țara, dar cârmuirea morală a lui Dumnezeu l-a oprit, hotărât, ca să intre în ea. Pe lângă aceasta, Moise în slujba sa ca întemeietor al sistemului legii, nu a putut să ducă norodul în țară. El nu putea face lucrul acesta, însă aceasta nu schimbă nimic din adevărul despre care am vorbit. Nici în capitolul 20 din Numeri, și nici în capitolul 1 din Geneza, nu găsim ceva despre Moise în ce privește slujba sa. El stă personal înaintea poporului și nu îi e îngăduit să intre în țară, pentru că a vorbit necugetat cu buzele sale.

O, de am cântării cu toții, cum se cuvine, în fața lui Dumnezeu, acest adevăr însemnat și practic! Cu cât vom pătrunde mai mult în cunoașterea harului, cu atât vom simți mai mult strășnicia cârmuirii dumnezeiești și vom da dreptate căilor ei. Suntem în primejdie să luăm învățătura despre har în chip ușuratic și să nu punem, astfel, inima și viața sub înrăurirea sfințitoare a acestei învățături. Nu-i nimic mai păgubitor decât o cunoștință pe dinafară a învățăturii despre mântuirea prin har. Ea deschide poarta tuturor felurilor de rele. De aceea nu găsim cuvinte destule ca să spunem înaintea cititorilor noștri, sus și tare, adevărul despre cârmuirea înaltă a lui Dumnezeu, mai ales într-o vreme ca a noastră, când se simte pornirea grozavă de a suci harul lui Dumnezeu și a face din el pricină de păcătuire. Să păcătuim, căci suntem sub har.

Din versetele de la sfârșitul capitolului nostru, vedem însă că norodul nu era gata să se plece sub mâna stăpânitoare a lui Dumnezeu. Atunci, când pe deplin încredințați de starea de față și puterea lui Dumnezeu, li s-a cerut să se suie, ei au șovăit și s-au îndoit. Zadarnic le-au spus Iosua și Caleb cuvinte de îmbărbătare, zadarnic le zugrăveau înaintea ochilor roadele bogate și bune ale țării, zadarnic căuta Moise să-i înduplece prin cuvintele cele mai mișcătoare. Ei nu vroiau să se suie. Și care a fost urmarea? Li s-a întâmplat după necredința lor. „Și pruncii voștri, despre care ați zis: „Vor fi de jaf”, și fiii voștri, care nu cunosc azi nici binele, nici răul, ei vor intra în ea; da, lor le-o voi da și ei o vor stăpâni. Dar voi întoarceți-vă înapoi și plecați în pustie, în spre Marea Roșie (versetul 39-40).

Ce trist! Și totuși cum putea să fie altfel? Dacă nu vroiau să intre, prin credință curată, în țară, nu le rămânea decât să se întoarcă în pustie. Dar nu vroiau să se supună nici acestei porunci. Nu vroiau să se folosească nici de binecuvântarea harului și nici să se plece sub porunca lui Dumnezeu. „Voi ați răspuns și mi-ați zis: „Am păcătuțit împotriva Domnului, ne vom sui și ne vom bate, cum ne-a poruncit Domnul, Dumnezeul nostru”. Și v-ați încins fiecare armele și v-ați încumetat să vă suiți pe munte” (versetul 41).

Lucrurile acestea păreau o zdrobire și o judecare de sine, dar nu erau. E foarte ușor să zici „Am păcătuțit”. Și Saul a spus așa ceva, nu însă din inimă, și fără să simtă cu adevărat ceea ce spusese. Ce preț aveau vorbele lui, se vede din rugămintea, pe care o face lui Samuel îndată după aceea. „Acum, te rog, cinstește-mă în fața bătrânilor poporului meu”. Ce nepotrivire! „Am păcătuțit” și totuși „cinstește-mă”! Cât de schimbată ar fi fost vorbirea lui, dacă și-ar fi recunoscut păcatul! Totul nu era însă decât părere și înșelare. Să ne închipuim un bărbat mândru, plin de sine, care rostește fără să simtă vorbele acelea, și pe urmă vrea să se închine, de formă, lui Dumnezeu, ca să caute cinstea pentru sine! S-ar putea ceva mai trist? Ce bațjocire grozavă a lui Dumnezeu, care se bucură de „adevărul dinlăuntru”, și care caută închinători în duh și în adevăr! Cel mai slab suspin al unei inimi înfrânte și zdrobite este scump lui Dumnezeu, însă formele goale ale unei

religiozității din afară, care au ca țintă ridicarea omului în ochii săi și în fața semenilor, îl batjocoresc O mărturisire cu buzele fără simțirea inimii nu are nici un preț. Nu-i greu sa spui: „Am păcătuit”. Dar de câte ori nu dovedește tocmai o astfel de mărturisire grăbită că păcatul nu este simțit cu adevărat, și că inima este împietrită și nezdrobotită! Cugetul simte că are nevoie de o oarecare mărturisire a păcatelor, dar nu știu dacă este ceva ce împietrește mai tare inima decât obiceiul de a mărturisii păcatul fără a-l simții în inimă. Eu cred că mărturisirea neîncetată a păcatelor, obiceiul de a spune pe de rost, în fața lui Dumnezeu, o formulă de mărturisire, a fost, de la început, una din capcanele cele mai primejdioase pentru creștinătate. Și pot să adaug că și între creștinii adevărați este destul „formalism”. Fără să aibă chiar forme bine așezate, inima își face cu plăcere „formele” după cum vedem cu toții, mai mult sau mai puțin.

Tot așa s-a întâmplat și cu Israel la Cades. Mărturisirea lor era fără preț, pentru că nu era din inimă. Dacă ar fi simțit ce spuneau, s-ar fi plecat sub greutatea judecății lui Dumnezeu și ar fi luat cu smerenie asupra lor urmările păcatului lor. Nu-i dovadă mai limpede a unei zdrobiri adevărate decât supunerea sub mâna tare a lui Dumnezeu. Să ne uităm de pildă la Moise. El și-a plecat capul sub pedeapsa dumnezeiască. El a zis: „Domnul s-a mâniat și pe mine din pricina voastră și a zis: „Nici tu nu vei intra în ea. Iosua, fiul lui Nun, slujitorul tău, va intra în ea; întărește-l căci el va pune pe Israel în stăpânirea țării aceleia”.

Deși aduce aminte norodului că e vinovat de faptul îndepărtării lui din țară, nu auzim totuși din gura lui nici un singur cuvânt de nemulțumire și cărtire. Moise se pleacă smerit sub judecata lui Dumnezeu. Și nu numai că e mulțumit să fie pus în urma altuia, dar mai și întărește pe urmașul său, fără să arate nici cea mai mică urmă de răutate și părere de rău. Pentru el era de ajuns că Dumnezeu era slăvit, și nevoile adunării împlinite. El nu avea grijă de sine sau de nevoile sale, cât de slăvirea lui Dumnezeu și de binecuvântarea poporului Său.

Norodul însă a arătat altfel de stare sufletească. Ei spuneau: „Ne vom sui și ne vom bate”. Ce gând nebun!

Când Dumnezeu le-a poruncit și i-a îndemnat prin slujitorul său credincios să pornească și sa la în stăpânire tara. au întrebat: „Unde să ne suim?” Iar când li s-a poruncit să se întoarcă în pustie, au răspuns: „Ne vom sui și ne vom bate!”

„Domnul mi-a zis: „Spune-le: „Nu vă suiți și nu vă luptați căci Eu nu sunt în mijlocul vostru; nu căutați sa fiți bătuți de vrăjmașii voștri”. Eu v-am spus, dar n-ați ascultat, ci v-ați răzvrătit împotriva poruncii Domnului, și v-ați suit semeți în munte. Atunci Amoriții, care locuiau pe muntele acesta, v-au ieșit înainte și v-au urmărit ca albinele; v-au bătut din Seir până la Horma” (versetul 42-44).

Domnul nu putea să-i însoțească pe drumul voii lor și al răzvrătirii. Și fără starea de față a lui Dumnezeu, Israel nu se putea lupta cu Amoriții. Dacă Dumnezeu este cu noi, și pentru noi, biruim în toate locurile. Dar nu ne putem bizui niciodată pe ajutorul lui Dumnezeu dacă nu ne găsim pe cărarea ascultării. Este cea mai mare prostie să credem ca Dumnezeu e cu noi când mergem pe drumuri sucite, „Numele Domnului este un turn tare, cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost” (Proverbe 18:10). Dacă, însă, nu ducem o viață de sfințenie practică, e împotriva voii lui Dumnezeu să spunem că avem în Dumnezeu turnul nostru cel tare.

Dumnezeu vrea și poate să ne ajute în adâncurile slăbiciunii noastre, numai dacă ne mărturisim deschis și curat starea noastră adevărată, „Încrede-te în Domnul și fă binele” (Psalm 37. 3). Asta e rânduiala dumnezeiască. Însă a vorbi de încredere în Dumnezeu și a face în același timp răul, înseamnă a întoarce harul Dumnezeului nostru în fără de lege. Această stare ne dă în totul în mâinile Satanei, care caută să ne strice. „Căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijinească pe aceia, a căror inimă este întreagă a Lui” (2 Cronici 16:9). Dacă avem un cuget bun putem merge cu capul ridicat, și putem trece prin toate greutățile; dar, a încerca să pășești pe cărarea credinței, cu un cuget rău, este o încercare zadarnică, și în același timp primejdioasă.

Putem să ținem scutul credinței sus numai când suntem încinși cu cingătoarea adevărului și când pieptul este acoperit cu pavăza sfințeniei.

Pentru creștini e foarte însemnat să caute în toate privințele sfințenia vieții. „De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Fapt. 24:16). Apostolul Pavel sfătuia totdeauna să poarte pavăza și să se îmbrace cu acea pânză albă de in subțire, care este sfințenia sfinților. Și noi ar trebui să facem așa. Ținta noastră sfântă să fie a merge înainte, zi de zi și cu pas hotărât, pe cărarea datoriei și a ascultării. Pe această cărare ne putem aștepta totdeauna să avem, din partea lui Dumnezeu, bunăvoință și ajutor, ne putem baza de El, ne putem găsi în El toate izvoarele noastre, ne putem înveli în credințioșia Lui, și putem călătorii astfel spre patria noastră cerească, într-o legătură de pace și închinare sfântă.

Aceasta nu înseamnă că nu mai putem privi spre Dumnezeu în slăbiciunea și în greșelile noastre atunci când am greșit și am păcătuit. Urechea Lui e întotdeauna deschisa pentru strigătul nostru. „Dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este credincios și drept ca să ni le ierte și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Iertarea dumnezeiască este nemărginită, deoarece nu se poate mărginii prețul jertfei de ispășire, a puterii și a lucrării sângelui lui Cristos, a Fiului lui Dumnezeu, care ne curățește de orice păcat, și a lucrării de mijlocire a marelui nostru Preot, care poate mântui, pe deplin, pe cel ce se apropie de Dumnezeu prin El.

Toate acestea sunt o adevărată binecuvântare și sunt arătate lămurit în Sfânta Scriptura. Însă nu ne este îngăduit să amestecăm mărturisirea păcatelor și iertarea, care îi urmează, cu sfințenia practică. Acestea sunt două stări felurite în care putem striga către Dumnezeu. Îl putem chema când suntem într-o zdrobire adâncă, sau când avem un cuget bun și o inimă care nu ne osândește. În amândouă cazurile, El ne poate asculta. Însă aceste două stări ale inimii sunt foarte depărtate, unele de altele, și ele stau cu totul împotriva acelei nepăsări și împietririi a inimii, care îndrăznește să ceară ajutorul lui Dumnezeu cu toată lipsa de sfințenie practică și cu toată neascultarea vădită. Tocmai lucrul acesta trebuie să fie atât de grozav în ochii lui Dumnezeu și are ca urmare judecățile Lui strașnice. El recunoaște sfințenia practică și poate ierta pe deplin și liber păcatul, dacă e mărturisit cinstit; dar a-ți închipui că poți să te încrezi în Dumnezeu, și să mergi în același timp pe cărarea neascultării, e nelegiuire curată.

„Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului. Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta, și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie. Dar iată ca voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, care nu slujesc la nimic. Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți! Și apoi veniți sa vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemai Numele Meu și ziceți „Suntem izbăviți!”... ca iarăși, să faceți toate

aceste urâciuni!" (Ieremia 7:4-10).

Dumnezeu dorește „adevăr lăuntric”, și dacă oamenii spun că au adevărul fără de sfințenie, trebuie să se aștepte la judecata Lui dreaptă. Locul din pasajul prorocului Ieremia pomenit mai sus se potrivește și pentru creștini, deși e scris anume pentru bărbații din Iuda și pentru locuitorii din Ierusalim. În 2 Timotei versetul 3, vedem că toate grozăviile păgânismului, zugrăvite în Romani 1, vor învia, iar în vremurile din urmă în haina unei mărturisiri creștine și în legătură cu o „formă” de temere de Dumnezeu. Care poate fi sfârșitul unei astfel de stări? Mâine nemaipomenită! Judecățile cele mai grele sunt păstrate pentru mulțimea mare a așa-zișilor creștini cu numele. Se apropie repede clipa când cei iubiți și răscumpărați, cu sânge de Dumnezeu, vor sta cu totul împotriva acelei nepăsări și vor fi luați din această lume, numită „creștină”, ca să fie totdeauna lângă Domnul, în acea țară frumoasă a iubirii, pregătită pentru ei, în Casa Tatălui. Atunci vor fi trimise asupra creștinătății întregi acea „lucrare de rătăcire” (2 Tesaloniceni 2:11), și anume, asupra țărilor în care a luminat lumina, în care s-a propovăduit o evanghelie slobodă, s-a răspândit Biblia cu milioanele, și unde atâția mărturisesc Numele lui Cristos și se numesc creștini, dar nu trăiesc după voia Lui.

Și pe urmă? Ce va urma după toate acestea? Vreo nouă mărturie? O lucrare și străduință nouă a îndurării îndelung răbdătoare a Lui Dumnezeu? Nu pentru creștinătatea cu numele. Nu pentru cei ce-au lepădat evanghelia lui Dumnezeu! Păgânii vor auzi evanghelia veșnică, evanghelia împărăției, însă pentru creștinătatea cea atât de depărtată de adevăr, pentru „butucul de vie al pământului”, nu rămâne decât mânia Celui Atotputernic; nimic decât întunericul veșnic, care arde cu foc și pucioasă. Iată adevărul lui Dumnezeu.

„Ne-am întors și am plecat în pustie, pe drumul care duce la Marea Roșie, cum îmi porunca Domnul și am ocolit multă vreme muntele Seir” (versetul 1). Este foarte frumos de văzut cât de strâns se leagă Moise cu norodul. El, ca și Iosua și Caleb, a trebuit să se întoarcă cu adunarea necredincioasă în pustie. Lucrul acesta poate să i se fi părut greu, însă era bun și de folos formării lor.

Plecarea sub voia lui Dumnezeu cuprinde întotdeauna binecuvântări adânci, deși nu suntem totdeauna în stare să pricepem cum și de ce se întâmplă astfel. Din gura acestor slujitori ai lui Dumnezeu nu auzim un singur cuvânt de cârtire pentru faptul că și ei au trebuit să se întoarcă în pustie patruzeci de ani, deși ei erau pe deplin pregătiți să intre în țară. Ei s-au întors. Ei puteau face același lucru, dacă și Domnul îl făcea. Cum puteau ei să se plângă, când vedeau că și Dumnezeul lui Israel se întorcea în pustie?

E totdeauna mare lucru să te pleci cu smerenie sub mâna lui Dumnezeu. Ne putem aștepta totdeauna la o roadă bogată. Atunci luăm cu adevărat asupra noastră jugul lui Cristos, lucru care, după cum ne-a spus El, este taina adevărată a odihnei pentru suflete.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.”. (Matei 11:28-30).

Care era jugul acesta? Supunerea fără cârtire și deplină supunere la voia Tatălui, pe care o întâlnim în toată viața Domnului și Mântuitorului nostru. El putea să spună: „Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale”. Acesta era singurul lucru la care se gândea El totdeauna. Chiar dacă mărturia Lui părea că e lepădată, chiar dacă se părea că lucrează în zadar, chiar dacă puterea Lui și-o macină zadarnic și pe nimic, El spunea totuși: „Te laud Tată, Doamne al cerului și al pământului”. Ce-i plăcea Tatălui, îi plăcea și Lui. El n-a avut niciodată o dorință sau un gând care să nu se fi potrivit pe deplin cu voia Tatălui. De aceea avea parte, ca om, de o odihnă necurmată. El se odihnea în planurile și gândurile lui Dumnezeu. Inima Lui era plină de o pace netulburată, de la începutul drumului până la capăt.

Acesta era jugul lui Cristos și El ne pofteste, în îndurarea Lui nemărginită, să-l luăm asupra noastră pentru ca să putem găsi odihnă pentru sufletele noastre. Să băgăm de seamă cuvintele: „Veți găsi odihnă”. Nu trebuie să amestecăm odihna pe care ne-o dă El cu „odihna” pe care o găsim noi. Dacă sufletul ostenit și încărcat de osândă vine la Isus, cu credință de copil, El îi dă odihnă, odihna nezguduită, o odihnă întemeiată pe încredințarea deplină că s-a făcut tot ce a trebuit. Păcatele sunt șterse pentru totdeauna, dreptatea împlinită desăvârșit, și orice întrebare a fost dezlegată în mod divin pentru veșnicie. Dumnezeu e proslăvit, Satana silit să tacă și cugetul liniștit.

Aceasta este odihna pe care ne-o dă Isus când venim la El. Însă știm că trebuie să ne mișcăm prin împrejurările schimbătoare ale vieții de toate zilele. Și aceasta ne aduce ispite, greutăți, lupte, așteptări zadarnice și împotriviri de tot felul. Toate acestea nu sunt în stare să turbure odihna pe care o dă Isus, însă pot împiedica odihna pe care vrem să o găsim. Ele nu neliniștesc cugetul, dar neliniștesc inima. Ele ne pot face nerăbdători, supărăcioși, și fără odihnă. Mă gândesc, de pildă, să vestesc undeva evanghelia. Am dat acolo de știre că vin și de bună seamă că sunt așteptat. Deodată, mă îmbolnăvesc și sunt nevoit să rămân acasă. Lucrul acesta nu neliniștește cugetul meu, dar îmi poate neliniști inima. Mă simt dezamăgit, nu știu ce să fac și se poate să ajung foarte nerăbdător.

Cum trebuie deci să ne purtăm într-o astfel de împrejurare? Cum putem domoli inima întărită și cum putem împlini simțirea neliniștită? De ce am nevoie în această stare? Am nevoie de odihnă. Dar cum o pot găsi? Plecându-mă și luând asupra mea jugul lui Cristos, acel jug pe care El însuși l-a purtat în zilele vieții Lui pământești, jugul supunerii desăvârșite față de voia lui Dumnezeu. „Facă-se voia Ta, Doamne!” Am nevoie de o simțire atât de adâncă a iubirii Lui nemărginite și a înțelepciunii Lui nesecate, în toate lucrările Lui față de mine, încât să nu doresc să schimb împrejurările, chiar dacă aş avea puterea s-o fac.

Taina scumpă a odihnii inimii, în toate stările și împrejurările vieții, stă, deci, în a putea să mulțumești lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, chiar și pentru ceea ce este foarte potrivnic voinței noastre. Nu ajunge numai să primesc adevărul că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”, ci trebuie să am încredințarea hotărâtă că tot ceea ce face Dumnezeu, și așa cum face El, este cel mai bine pentru mine. Mă odihnesc pe deplin în iubirea, înțelepciunea și credincioșia aceluia care a luat asupra Lui să îngrijească de tot ce mă privește, aici și în veșnicie. Știm că iubirea caută să facă totdeauna ce este mai bun pentru ai săi. Ce trebuie să fie oare, când Dumnezeu face pentru noi tot ce e mai bun? Care inimă credincioasă nu ar fi mulțumită cu cel mai bun lucru din partea lui Dumnezeu?

Dar pentru ca să fii mulțumit cu voia Lui, trebuie să-l cunoști. Eva, în grădina Edenului, amăgită de șarpe, a fost nemulțumită cu voia lui Dumnezeu. Ea dorea ceva pe care El îl oprise, și acest ceva diavolul voia să i-l dea. Ea a crezut că diavolul poate face ceva mai bine pentru ea decât Dumnezeu. Ea a crezut că e mai bine pentru ea să se smulgă din mâna lui Dumnezeu și să se dea în mâinile Satanei. De aceea, nici o inimă nenăscută din nou nu se poate odihni în voia lui Dumnezeu. Dacă cercetăm inima omenească, până în adânc, nu vom găsi nici o fărâmə în ea, în unire cu Voia lui Dumnezeu. Chiar și un copil al lui Dumnezeu, numai pe măsură ce e făcut în stare, prin harul lui Dumnezeu,

să-și omoare voia lui, să se socotească mort și să umble călăuzit de imboldurile Duhului, se poate desfăta în voia lui Dumnezeu și poate să îi mulțumească pentru orice. Este cea mai bună dovadă a nașterii din nou când cineva se poate supune sub mâna lui Dumnezeu și să zică, „Facă-se voia Ta!” În astfel de împrejurare, Satana nu mai poate face nimic. E mare lucru să spunem diavolului și lumii, nu cu vorbe, ci cu fapta și cu viața: „Eu sunt mulțumit în totul cu Voia Ini Dumnezeu”. Aceasta e calea spre odihna sufletului. Acesta e leacul împotriva oricărei neliniști, nemulțumiri și ambiții omenești.

Înainte de a părăsi acest gând, aș mai aminti, trei stări felurite, în care se poate găsi sufletul în ce privește felul de lucrare al lui Dumnezeu, și anume: supunerea, predarea și bucuria. Dacă voința este frântă, urmarea este supunerea. Dacă mintea este luminată, asupra țintei pe care o urmărește Dumnezeu, urmarea este predarea. Și când inima este plină cu Dumnezeu, se bucură cu adevărat. De aceea citim în Luca 10:21: „În ceasul acela, Isus s-a bucurat, plin de Duhul Sfânt și a zis: „Tată, Doamne al cerului și al pământului, te laud, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, te laud, pentru că așa ai voit Tu”. Domnul Isus își găsea plăcerea în toată voia lui Dumnezeu. Hrana și băutura Lui era să facă, cu orice preț, voia lui Dumnezeu. În slujbă sau în suferință, în viață sau în moarte, nu-L călăuzea decât voia Tatălui Sau. El putea să spună: „Eu fac totdeauna ce-i place Lui”.

„Domnul mi-a zis: „Vă ajunge de când ocoliți muntele acesta. Întoarceți-vă spre miazănoapte”. Cuvântul lui Dumnezeu rânduia totul. El hotăra cât trebuia să stea norodul într-un loc și arăta calea pe care trebuia să-și îndrepte pașii. Poporul nu trebuia decât să asculte. Când inima este cum trebuie, nu poate fi pentru un copil al lui Dumnezeu ceva mai scump decât încredințarea că e călăuzit, în toate mișcărilor, de Cuvântul lui Dumnezeu. El este ferit atunci de multă groază și neliniște. Pentru Israel, care era chemat să călătorească printr-o pustietate „mare și îngrozitoare”, era un har nespus că-și știa rânduia orice mișcare, orice pas, orice loc de oprire, de o călăuză care nu greșește. Ei nu trebuiau să fie neliniștiți în privința mișcărilor lor și nici să își bată capul cu întrebarea: „Cât vom rămânea într-un loc, sau încotro vom porni pe urmă?” Domnul rânduia toate pentru ei. Ei nu aveau decât să-L aștepte pe El și călăuzirea Lui, și să facă ce i se porunca. Dacă vroiau să nu meargă pe drumul ales de El, nu aveau să se aștepte decât la foame, pustiire și întuneric.

Apa din stânca lovită și mana din cer nu se puteau găsi decât pe cărarea ascultării.

Dacă la spusele lui Dumnezeu: „Ați ocolit destul muntele acesta”, Israel ar fi răspuns: „Nu; ci vrem să-l mai ocolim puțin, suntem foarte bine aici și nu vrem să mai facem vreo schimbare” sau când Dumnezeu a zis: „Întoarceți-vă spre miază-noapte”, dacă ei ar fi răspuns: „Nu, noi vrem mai bine să mergem spre răsărit”, care ar fi fost urmarea? Ar fi fost lipsiți de mersul Lui cu ei, și cine i-ar fi călăuzit, ajutat, sau hrănit atunci? El era cu ei numai dacă ascultau de El.

Din toate acestea putem scoate o învățătură sănătoasă și scumpă. Istoria noastră este să mergem, zi cu zi, pe cărarea pe care ne-o arată Dumnezeu. Această încredințare ar trebui să ne străbată adânc și n-ar trebui să lăsăm să ni se răpească această mare binecuvântare de judecățile necredincioșilor. Dumnezeu a făgăduit că ne va călăuzi și făgăduințele lui sunt „da” și „amin”. Datoria noastră este doar să ne însușim aceste făgăduințe, printr-o credință de copil. Toate sunt atât de adevărate, cât le poate face Dumnezeu de adevărate. De unde știa cât trebuia să stea într-un loc și calea încotro trebuia să apuce? Din Cuvântul lui Dumnezeu. Stăm noi mai rău în privința aceasta? Dimpotrivă. Noi nu avem pentru călăuzirea noastră numai Cuvântul, ci și pe Duhul Sfânt, și cinstea noastră mare și sfântă este să pășim pe urmele Fiului lui Dumnezeu.

Nu este aceasta o călăuzire deplină? De bună seamă. Domnul ne spune: „Eu sunt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieții”. Să băgăm de seamă cuvintele: „Cine Mă urmează pe Mine”. El ne-a lăsat o pilda, pentru ca să mergem pe urmele Lui. Care era calea lui Isus? Ea se potrivea totdeauna numai cu voia Tatălui Său. El nu lucra ceva sau nu spunea niciodată o vorbă fără să asculte ce spune Tatăl Său. Noi suntem chemați să-L urmăm, și dacă-L urmăm, avem încredințarea Cuvântului Sau „că nu vom umbla în întuneric”, ci vom avea lumina vieții. Sunt scumpe cuvintele acestea „lumina vieții”. Cine ar putea da de adâncul lor? „Întunericul trece, iar lumina adevărată luminează”, și datoria noastră este să umblăm în strălucirea deplină a luminii, care a luminat calea Fiului. Pe această cale nu este nesiguranță, nu este neliniște și nu este nici o pricină de îndoială.

Nu e vorba să ai un verset din Scriptură pentru orice mișcare. De pildă, mă cheamă cineva să predic în cutare loc. Nu pot spune că versetul cutare îmi spune să mă duc în locul acela. Dar dacă stau în legătura cu Dumnezeu, voi ști ce trebuie să fac. „Te voi călăuzi cu ochiul Meu”, este o făgăduință minunată. Dar ca să mă folosesc de ea, trebuie să fiu așa de aproape de El, ca să-i înțeleg toate mișcărilor ochilor. Așa este în toate mărunțișurile vieții de toate zilele. Uneori nu știm ce să facem, și suntem neliniștiți. Dar dacă am fi în mai strânsă legătura cu Domnul, nu ne-am afla în starea aceasta. Când nu ești încredințat că El vrea să faci cutare sau cutare lucru, mai bine să stai. Cel ce călăuzea pe poporul Lui pământesc în toate lucrurile mărunte ale vieții, în pustie, poate și va călăuzi pe poporul Său în toate căile și mișcărilor lui. Mai bine să nu faci nimic, decât să faci ceva de capul tău, fără să fii călăuzit de Domnul. Să urmăm pe Domnul în privința aceasta. Domnul Isus niciodată nu făcea voia Lui, ci pe a Tatălui.

Am dori acum să îndreptăm luarea aminte a cititorului asupra unui lucru foarte interesant, care are un loc de frunte în scrierile Vechiului Testament, și e lămurit amănunțit în capitolul nostru, asupra cărmuirii lui Dumnezeu peste lume și asupra călăuzirii Sale minunate a neamurilor pământului. Nu ar trebui să uităm niciodată că, Acela pe care-L cunoaștem ca „Dumnezeu și Tată al Domnului nostru Isus Cristos”, se interesează personal de treburile noroadelor, că ia cunoștință de mișcărilor lor și de felul cum se poartă între ele.

Toate acestea stau în legătură de-a dreptul cu poporul lui Israel și țara Palestinei, după cum vedem în capitolul 32, versetul 8 al cărții noastre: „Când Cel Prea Înalt a dat o moștenire neamurilor, când a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel”. Israel a fost odată, după gândul lui Dumnezeu, centrul acestui pământ și va fi din nou. Ziditorul și Stăpânitorul lumii a întocmit de la început (Geneza 10) neamurile și le-a pus hotare, după voia Sa nemărginită, având în vedere, în chip deosebit, pe urmașii lui Avraam și acea fâșie îngustă de pământ pe care aveau să o stăpânească ei, în puterea legământului veșnic făcut cu părinții lor. În capitolul nostru vedem cum Domnul, în credințioșia și dreptatea Sa, vine să apere trei popoare felurite, în drepturile lor naționale, și anume, împotriva poporului Său ales: „Dă următoarea porunca poporului: Acum aveți să treceți prin hotarele fraților voștri, copiii lui Esau, care locuiesc în Seir. Ei se vor teme de voi, dar să vă păziți bine, să nu vă încăierăți cu ei, căci nu vă voi da în țara lor nici măcar o palmă de loc; muntele Seir l-am dat în stăpânire lui Esau. Să cumpărați de la ei cu preț de argint hrana pe care o veți mânca și să cumpărați de la ei cu preț de argint chiar și apa pe care o veți bea” (Verset 4-6).

Poate că Israel crezuse că va putea pune stăpânire pe țara Edomiților, însă au fost nevoiți să învețe că Cel Prea Înalt stăpânește între neamuri, că tot pământul este al Lui și El îl împarte după plăcerea Sa. Cei mai mulți dintre oameni se gândesc foarte puțin la acest fapt mare. Cărmuitorii și bărbații de stat nu țin seamă de El. Ei uită că Dumnezeu se interesează de treburile noroadelor, că El împarte împărății, ținuturi și țări, cum crede de cuviință. Ei se poartă ca și când totul n-ar fi decât urmare de izbânzi militare și, ca și când Dumnezeu n-ar avea nici un amestec în hotarele și ținuturile neamurilor. Aceasta este o greșeală mare. Ei nu înțeleg însemnătatea și puterea unor vorbe ca acestea: „Muntele Seir l-am dat în stăpânire lui Esau. Dumnezeu nu-și va părăsi niciodată drepturile în privința aceasta. El n-a îngăduit lui Israel să se atingă nici de cel mai mic lucru al lui Esau.” Trebuiau să plătească totul cu bani și apoi să-și caute de drum. Pricina era: „Căci Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale și ți-a cunoscut călătoria în această mare pustie. Iată, de patruzeci de ani, de când Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine n-ai dus lipsă de nimic.” (versetul 7). Ce pricină duioasă! Israel trebuia să lase neatins tot ce era a lui Esau, pentru că Domnul se îngrijea de el în chip deosebit și gingaș. El cunoștea fiecare pas al drumului lor greu prin pustie și se îngrijea în bunătatea Lui nemărginită de toate nevoile lor. El era pe cale să le dea, după făgăduința Lui, țara Canaanului, pe care o dăduse odată lui Avraam. Dar aceiași mâna, care era gata să le dea Canaanul, dăduse și lui Esau muntele Seir.

Același lucru îl vedem cu privire la Moab și Amon. Domnul mi-a zis: „Nu face război cu Moab și nu te apuca la luptă cu el; căci nu-ți voi da nimic să stăpânești în țara lui. Aurul l-am dat în stăpânire copiilor lui Lot”. Și mai departe: „Sa treci azi hotarul Moabului la cetatea Ar și să te apropii de copiii lui Amon. Să nu faci război cu ei și să nu te iei la luptă cu ei; căci nu-ți voi da nimic de stăpânit în țara copiilor lui Amon: am dat-o în stăpânire copiilor lui Lot” (versetul 9, 18, 19).

Țările pomenite aici se găseau de mult în mâinile uriașilor. Deoarece planul lui Dumnezeu a fost să le dea copiilor lui Esau și lui Lot, El a nimicit pe uriașii aceia, căci cine e în stare să se pună în calea hotărârii lui Dumnezeu? „Țara aceasta trecea de asemenea ca o țară a lui Refaim; mai înainte locuiau în ea Refaimiții... un popor mare, mult la număr și de statură înaltă, ca Anachimii. Domnul i-a nimicit dinaintea Amoniților, care i-au izgonit și s-au așezat în locul lor. Așa a făcut Domnul și pentru copiii lui Esau care locuiesc în Seir, când a nimicit pe Horiți dinaintea lor; ei i-au izgonit și s-au așezat în locul lor, până în ziua de azi”.

Lui Israel nu i s-a îngăduit să se atingă de averile Edomiților, Amoniților și Moabiților. Dar chiar în versetul următor, el primește cu privire la Amoriți porunca aceasta: „Sculți-vă, plecați și treceți pârâul Arnon. Iată îți dau în mâini pe Sihon, împăratul Hesbonului amoritul, și țara lui. Începe cucerirea, fă război cu el” (versetul 24). Dumnezeu hotărăște pentru poporul Său totul prin Cuvântul Său. Israel nu trebuia să cerceteze de ce n-avea voie să se atingă de averile lui Esau și ale lui Lot, și trebuia să cuprindă și pe ale lui Sihon. El trebuia doar să facă ce i se porunca. Dumnezeu nu poate fi împiedecat în lucrările Sale. Ochii Lui vad totul. El este, cum spune apostolul Pavel către atenieni, „Domnul cerului și al pământului”, și „El a făcut ca toți oamenii ieșiți dintr-un singur sânge să locuiască pe fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor”. Și mai departe: „El a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care l-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți” (Vezi Faptele 17:24-31).

Acesta este un adevăr însemnat. Dumnezeu este cărmuitorul atotputernic al lumii. El nu dă nimănui socoteală de ceea ce face. El răstoarnă pe unul și ridică ne altul. Împărățiile, scaunele de domnie, stăpânirile, puterile, totul este în mâna Lui. El rânduieste treburile omenești după voia Sa. În același timp, însă, El face pe oameni răspunzători în felurile lor stări, în care i-a așezat în harul Lui. Fie rege sau supus, stăpânitor sau stăpânit, toți vor da, odată, socoteală în fața lui Dumnezeu. Fiecare își va găsi, în fața scaunului de judecată al lui Cristos, toată viața sa, de la început până la sfârșit. Orice faptă, orice vorbă, orice gând ascuns se va descoperi acolo ca un adevăr grozav. Nimeni nu se va putea ascunde sau pierde prin mulțime. Cuvântul lui Dumnezeu spune limpede și hotărât că vor fi judecați „fiecare după faptele sale”. Nimeni nu va fi trecut cu vederea: „Oamenii vor da socoteală de orice vorbă deșartă pe care o vor fi rostit”.

Împărății, stăpânitorii, cărmuitorii, dregătorii, judecătorii, vor da socoteală de felul cum au întrebuințat puterea pe care au avut-o, și de averea care le-a trecut prin mâini. Cei bogați și de neam mare vor răspunde de felul cum și-au risipit averea în deșertăciuni, petreceri, etc. Toți vor răspunde înaintea Fiului Omului, ai cărui ochi sunt ca para focului, ca să citească toate faptele omului, și ale cărui picioare sunt ca arama strălucitoare ca să nimicească tot ce este împotriva lui Dumnezeu.

Necredincioșii pot întreba în batjocură: „Cum pot fi toate astea? Cum vor avea loc înaintea scaunului de judecată al lui Cristos milioane fără număr de oameni? Și cum va avea vreme să cerceteze detaliile vieții fiecăruia?” Credința răspunde: „Dumnezeu spune că va fi așa; și atât ne e de ajuns”. De fapt, răspunsul la toate greutățile este scurt: Dumnezeu. De altfel, necredincioșilor degeaba le vom spune aceste lucruri, căci ei nu cred în Cuvântul lui Dumnezeu.

„Ne-am întors, și ne-am suit pe drumul care duce la Basan. Og, împăratul Basanului, ne-a ieșit înainte, cu tot poporul lui, ca să lupte împotriva noastră la Edrei. Domnul mi-a zis: „Nu te teme de el; căci îl dau în mâinile tale, pe el și tot poporul lui, și țara lui; să te porți cu el cum te-ai purtat cu Sihon, împăratul Amoriților, care locuia la Hesbon”. Și Domnul, Dumnezeul nostru, a mai dat în mâinile noastre și pe Og, împăratul Basanului, cu tot poporul lui; l-am bătut și n-am lăsat să scape nici unul din oamenii lui. Le-am luat atunci toate cetățile, și n-a fost una care să nu cadă în stăpânirea noastră; șase zeci de cetăți, tot ținutul Argob, împărăția lui Og din Basan. Toate cetățile acestea erau întărite cu ziduri înalte, cu porți și zăvoare, afară de cetățile fără ziduri care erau foarte multe la număr. Le-am nimicit cu desăvârșire, cum făcusem cu Sihon, împăratul Hesbonului; am nimicit cu desăvârșire toate cetățile împreună cu bărbații, femeile și pruncii. Iar toate vitele și prada din cetăți le-am luat pentru noi” (Deuteronom 3:1-7).

Îndrumările dumnezeiești, date cu privire la împăratul Basanului, sunt la fel cu cele date pentru împăratul Amoriților. Ca să le înțelegem pe amândouă, trebuie să le privim numai în lumina cărmuirii morale a lui Dumnezeu – un lucru însemnat dar puțin înțeles, deși este atât de interesant și de însemnat. Trebuie să facem bine deosebire între har și cărmuire. Dacă privim pe Dumnezeu ca Stăpânitor și cărmuitor, îl vedem desfășurându-și puterea pe calea dreptății: El pedepsește pe răufăcători, își varsă mânia asupra vrăjmașilor Săi, răstoarnă împărății și așează scaune de domnie, dărâmă cetăți și pulberă neamuri, noroade și seminții. El poruncește poporului Său să treacă prin ascuțișul săbiei bărbați, femei și copilași, să le ardă casele și să le dărâme orașele.

În același timp însă auzim din gura Lui cuvintele ciudate: „Fiul omului”. Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și-a pus oastea să facă o slujbă grea împotriva Tirului. Toate capetele au ajuns pleșuve, toți umerii sunt jupuți și n-a luat de la Tir nici o plată, nici el, nici oastea lui, pentru slujba pe care a făcut-o împotriva lui. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, că dau lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, țara

Egiptului; el îi va ridica bogățiile, o va prăda și o va jefui, aceasta va fi plata oastei lui! Ca plată pentru slujba făcută împotriva Tirului, îi dau țara Egiptului, căci pentru Mine s-au ostenit, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 29:18-20).

Acesta este un loc minunat din Scriptură. El ne pune în fața ochilor un adevăr care se întâlnește prin toate scrierile vechiului Testament și asupra căruia trebuie să ne îndreptăm toată luarea aminte. Oriunde vom cerceta, în cele 5 cărți ale lui Moise, sau în scrierile istorice, în psalmi sau în proroci, în toate locurile vom vedea cum Duhul Sfânt însemnează cele mai mici amănunte ale lucrărilor lui Dumnezeu, ca Stăpânitor și Cărmuitor. În zilele lui Noe potopul a nimic tot pământul și pe toți locuitorii lui, în afară de opt suflete. Bărbați, femei, copii, vite, păsări și dobitoace târătoare, tot a fost îngropat în valurile judecății drepte a lui Dumnezeu.

Pe urmă vedem cum, în zilele lui Lot, au fost nimicite cu desăvârșire, în câteva ceasuri, orașele văii Sidim, cu bărbați, femei și copii. Ele au fost răsturnate de mâna Dumnezeului atotputernic, și îngropate în apele întunecate ale Mării Moarte. Însuși Dumnezeu a fost Acela care a osândit la distrugere, și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească drept pildă celor ce vor trăi în nelegiuire.

Dacă cercetăm mai departe în istoria insuflată, găsim șapte popoare cananite, date cu bărbați, femei, și copii în mâna copiilor lui Israel, care aveau să împlinescă asupra lor o judecată fără cruțare. Tot ce avea viață trebuia să moară.

Nu ne-ar ajunge vremea să înșirăm toate locurile care ne pun în fața ochilor căile strașnice ale stăpânirii cărmuitoare a lui Dumnezeu. Ele încep cu Geneza și se isprăvesc cu Apocalipsa. Încep cu potopul și se isprăvesc cu arderea lumii de astăzi. Întrebarea care se pune, deci, este: Suntem noi îndreptățiți să lămurim sau să judecăm aceste căi de cărmuire ale lui Dumnezeu? Suntem noi în stare să dezlegăm tainele adânci și înalte ale harului divin? Suntem noi în stare și chemați să arătăm de ce acei copilași slabi au căzut sub judecata părinților lor vinovați? Necredința poate să judece aceste lucruri sau să găsească în ele un prilej de poticnire, dar credinciosul, care citește cu adevărat respect Sfânta Scriptură, și, care se pleacă în fața Cuvântului, va întâmpina toate cu întrebarea: „Oare judecătorul pământului întreg nu va face dreptate?”

Aceasta este singura cale bună de a răspunde la astfel de întrebări. Dacă omul e în stare să hotărască, în căile de stăpânire ale lui Dumnezeu, ce e vrednic de El și ce nu, atunci am pierdut de fapt gândul adevărat despre Dumnezeu și diavolul a câștigat. Căci el dorește să ne depărteze inima de Dumnezeu și pentru aceasta amăgește pe oameni să pună întrebări și să-și bată capul cu lucruri care întrec puterea lor de pricepere, după cum cerul întrece pământul. Putem noi să pricepem pe Dumnezeu? Dacă am fi în stare, noi înșine am fi Dumnezeu.

Toți acei oameni, care îndrăznesc să pună în cumpănă hotărârile și lucrările Dumnezeului Atotputernic și a Stăpânitorului înțelept al lumii, vor trebui să-și recunoască, mai curând sau mai târziu, rătăcirea grozavă. Tuturor acestor oameni, care întrebă și cercetează, le-am pune întrebarea apostolului: „Dar mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa? Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste și un alt vas pentru o întrebuințare de ocara? (Romani 9:20-21).

Cât de lămurit și totuși cât de puternic! Dacă un olar are putere asupra unui bulgare de lut, pe care-l are în mână, fapt pe care nimeni nu-l poate tăgădui, cu cât mai mult are putere asupra creației Acela care le-a făcut pe toate. Oamenii pot să-și tot bată capul cu întrebările: De ce a îngăduit Dumnezeu să intre păcatul în om? De ce n-a nimic pe Satana și pe îngerii săi dintr-o dată? De ce a îngăduit șarpelui să ispitească pe Eva? De ce nu i-a oprit mâna, când a întins-o după rodul oprit? etc. Însă la toate întrebările acestea nu este decât un singur răspuns: „Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” Nu este de mirare că un biet vierme pământesc îndrăznește să judece lucrările și căile adânci ale Dumnezeului celui veșnic? Ce prostie și îngâmfare pentru o făptură, a cărei minte e întunecată de păcat, să hotărască ce și cum ar fi trebuit să lucreze Dumnezeu într-o împrejurare sau alta. Ce trist, însă, că mulți dintre cei care luptă acum împotriva lui Dumnezeu cu dibăcie, își vor recunoaște rătăcirea lor nenorocită abia atunci când va fi prea târziu ca s-o îndrepte. Dar mai sunt unii, care deși nu sună la fel cu necredincioșii, sunt totuși neliniștiți de îndoieli și îngrijorări cu privire la unele căi de stăpânire și cărmuire ale lui Dumnezeu, așa de pilda cu privire la osândă veșnică. (1. Deoarece sunt mulți din aceia, care sunt neliniștiți în privința acestei întrebări, va fi bine dacă vom sta de vorbă mai amănunțit asupra ei. Sunt trei puncte care, bine cântărite, pot să întărească pe orice creștin în privința acestei învățături.

1) Cuvântul „neîncetat”, sau veșnicie, se întâlnește în Noul Testament de șaptezeci de ori. El este întrebuințat în legătură cu „viața” pe care o au credincioșii, cu „locuințele” în care vor fi primiți, și cu starea de care se vor bucura. El se găsește în legătură cu „Dumnezeu”, cu „fericirea al cărei izvor este Domnul Isus, cu „mântuirea” pe care a dobândit-o El pentru noi și, în sfârșit, cu Duhul. Printre cele șaptezeci de locuri sunt șapte, în care același cuvânt (aionios) este întrebuințat cu privire la „pedeapsa” celor nelegiuți, cu privire la „judecata” care va veni asupra lor și cu privire la „focul”, care-i va mistui.

Cine are dreptul să despartă aceste șapte locuri și să spună că, în ele, cuvântul „aionios” nu este întrebuințat în înțelesul de „veșnic”, pe când, în celelalte șaiszeci și trei e întrebuințat în acest înțeles? O astfel de pretenție n-are nici un temei. Dacă Duhul Sfânt ar fi întrebuințat, acolo unde vorbește de judecata celor nelegiuți, un alt cuvânt decât cel din celelalte locuri, am avea pricină să cercetăm acest fapt. Dar El întrebuințează în toate locurile numai acest cuvânt, așa că, dacă spunem că nu este osândă veșnică, spunem în același timp că nu-i nici viață veșnică, nici slavă veșnică, nici Duh veșnic, nici Dumnezeu veșnic și, în sfârșit nu-i nimic veșnic. Dacă pedeapsa nu este veșnică, nu-i nimic veșnic. A zguduii această stâncă înseamnă a te atinge de toată descoperirea lui Dumnezeu.

2) A doua dovadă ne-o dă adevărul despre nemurirea sufletului. În Geneza 2 citim: „Domnul, Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. Numai locul acesta întărește faptul că omul are un suflet nemuritor. Căderea în păcat n-a schimbat nimic din acest lucru. Sufletul trebuie să trăiască veșnic, fie el căzut sau nu, vinovat sau nevinovat, întors sau neîntors la Dumnezeu.

Întrebarea este: „Unde va trăi el?” Dumnezeu nu poate suferi lângă Sine păcatul. „Ochii Tăi sunt așa de curați, că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea” (Habacuc 1:13). Dacă, deci, un om moare neîntors la Dumnezeu, fără iertarea păcatelor, de bună seamă că nu poate ajunge acolo unde este Dumnezeu. Ba el nici nu va dori să ajungă acolo. Pentru el nu mai este decât veșnicia, fără capăt, în iazul care arde cu foc și cu pucioasă.

3) Noi credem că adevărul despre osânda veșnică stă în legătură de-a dreptul cu însușirea nemărginită a lucrării de mântuire a Domnului nostru Isus Cristos. Dacă nimic alta nu ne scăpa de urmările păcatului, decât o jertfă cu putere veșnică, atunci și urmările păcatului sunt tot veșnice. Această dovadă poate să pară multora puțin însemnată, însă pentru noi ea are o putere foarte mare. Noi trebuie să măsurăm păcatul și urmările lui, nu cu măsura simțirii omenești sau a minții omenești, ci numai cu măsura crucii lui Cristos.)

Pe unii ca aceștia i-am sfătui să cerceteze Psalmul 131, care este scurt, dar frumos. „O, Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțărcat, care stă lângă mama sa; da, sufletul meu este ca un copil înțărcat”. Cam în același fel vorbește și Pavel către Corinteni: „Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu, ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Cristos” (2 Cor. 10:3-5).

Filozoful, învățatul și cugetătorul adânc, zâmbește când aude lucrurile acestea, însă, pentru un ucenic predat lui Isus, are puțină însemnatate. Același apostol isprăvește, foarte repede, și cu înțelepciunea și învățătura lumii acesteia: „Nimeni să nu se înșela. Dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acesta, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor”. Și iarăși: „Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte” (1 Cor. 3:18-20).

Iar în alt loc zice: „Căci este scris: Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostiț Dumnezeu înțelepciunea veacului acestuia? Căci întrucât lumea cu înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii” (1. Cor. 1:19-21).

Aici e taina cea mare. Omul trebuie să recunoască singur că, toată înțelepciunea lumii este prostie. Un adevăr umilitor, dar mântuitor! Umilitor, pentru că pune pe om la locul său adevărat, mântuitor, ba chiar scump, pentru că pune în locul ei înțelepciunea lui Dumnezeu. Se vorbește mult despre știință, filozofie și învățătura. Dar n-a făcut oare Dumnezeu înțelepciunea lumii o nebunie? (Trebuie să facem deosebire între orice știință adevărată și între așa numita știință mincinoasă; între faptele pe care știința le scoate la iveală și între încheierile învățaților. Faptele sunt ce a făcut și ceea ce face Dumnezeu. Dar dacă omul se apucă să scoată din aceste fapte încheierile lui, cade în cele mai mari rătăcirii. Totuși, e mângâietor faptul că sunt unii filozofi și bărbați de știință dau lui Dumnezeu locul ce i se cuvine, și-l iubesc cinstit pe Domnul nostru Isus Cristos.)

„Lumea n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea Lui”. Ce a făcut filozofia vestită a Greciei pentru urmașii ei? A făcut din ei niște închinători neștiutori ai unui „Dumnezeu necunoscut”. Cele scrise pe templul lor vestea lumii întregi lipsa de cunoștință și rușinea lor. Și nu ne putem noi, oare, întreba, pe drept cuvânt, dacă filozofia a adus pentru creștinism ceva mai bun decât odinioară pentru Grecia? A înlesnit ea cunoașterea Dumnezeului adevărat? Milioane de creștini mărturisitori nu știu astăzi mai mult despre Dumnezeul adevărat decât filozofii aceia, care s-au întâlnit la Atena cu Pavel.

Cum putem cunoaște pe Dumnezeu? „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18).

Aici avem un răspuns dumnezeiesc, lămurit și hotărât. Isus este Acela care descopere pe Dumnezeu sufletului și pe Tatăl inimii. Nu avem nevoie să mergem la făptură, ca să învățăm cine este Dumnezeu, deși cunoaștem în făptură puterea, înțelepciunea și bunătatea Lui. Nu avem nevoie să mergem la lege, deși cunoaștem în ea tainele adânci ale stăpânirii și cărmuirii Lui. Nu; dacă dorim să știm cine și ce este Dumnezeu, trebuie să privim în fața lui Isus Cristos, Fiul singur născut, care era în sânul Tatălui, înainte de punerea temeliiilor lumii, ca plăcerea Sa veșnică, ținta pornirilor Sale și miezul tuturor planurilor Sale. Despărțiți de Isus nu putem avea nici cea mai slabă cunoștință despre ce este Dumnezeu. „Căci în El locuiește plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2. 9). „Căci Dumnezeu, care a zis: Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos” (2 Cor. 4:6).

Da, noi putem privi, prin credință, fața Domnului Isus; îi putem urmări cărarea minunată pe pământ; putem vedea umblând și făcând bine și vindecând pe cei apăsați de Satana; putem urmări cuvintele, faptele, căile Lui; îl putem vedea vindecând pe bolnavi, curățind pe leproși, deschizând ochii orbilor, destupând urechile surzilor, făcând pe ologi să umble, înviind morții, uscând lacrimile văduvei, hrănind pe cei flămânzi, legând inimile zdrobite, alinând orice durere omenească, răspunzând oricărei nevoi, înlăturând orice frică, și făcând toate acestea, cu un așa har și cu așa dulceață, încât să facă pe fiecare să simtă, în adâncul sufletului, că era cea mai mare plăcere a acelei inimi iubitoare să-i facă bine.

În toate, El descoperea oamenilor pe Dumnezeu; așa că dacă vrem să știm ce este Dumnezeu, n-avem decât să privim la Isus. Când a zis Filip: „Doamne, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns”, răspunsul Lui a fost: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe”? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: „Arată ne pe Tatăl?” Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl e în Mine? Cvintele pe care le vorbesc, nu le spun de la Mine, ci Tatăl care locuiește în Mine, face lucrările. Crede că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine, sau credeți Mă pentru lucrările acestea”.

Iată adevărata odihnă pentru inimă. Noi cunoaștem pe adevăratul Dumnezeu și pe Isus Cristos, pe care L-a trimis El, și aceasta este viața veșnică. Noi îl cunoaștem drept Dumnezeu și Tatăl nostru, și pe Cristos ca pe Domnul și Mântuitorul nostru personal, care ne iubește; ne putem desfăta în El, putem umbla cu El, ne putem bizui pe El, ne putem încrede în El, ne putem ține de El toata ziua; ne putem găsi hrana și băutura în facerea voii Lui, în lucrul pentru El și în slava Lui. Cititorule, cunoști tu aceste lucruri pentru tine însuși?

În partea de la urmă a capitolului nostru, vedem pe Moise aducând aminte Israelitelor ce au făcut cu cei doi împărați și Amoriților, și cum s-a împărțit moștenirea în partea de răsărit a Iordanului, celor două seminții și jumătate. E interesant de văzut că nu spune deloc dacă cele două seminții și jumătate au avut sau n-au avut dreptate să-și alegă locul de ședere în afară de țara făgăduinței. Ba, după felul cum e povestită aici istoria aceasta, s-ar părea că semințiile acestea nu și-ar fi arătat niciodată o dorință în privința aceasta.

„Atunci am luat în stăpânire țara aceasta. Am dat Rubeniților și Gadiților ținutul de la Aroer, care este pe pârâul Arnon, și jumătatea muntelui Galaad cu cetățile lui. Am dat la jumătate din seminția lui Mânase ce mai rămânea din Galaad și toată împărăția lui Og din Basan; tot ținutul Argob, cu tot Basanul, care purta numele de țara Refaimiților. Iair, fiul lui Manase, a luat tot ținutul Argob până la hotarul Gheșuriților și Maacatiților, și a pus numele lui târgurilor Basanului, numite și azi târgurile lui Iair. Am dat Galaadul lui Machir. Rubeniților și Gadiților le-am dai o parte din Galaad până la pârâul Arnon al cărui mijloc slujește ca hotar, și până la pârâul Iaboc, hotarul copiilor lui Amon, Le-am mai dat câmpia mărginită de Iordan, de la Chineret până la Marea Câmpiei, Marea Sărată, la picioarele muntelui Pisga spre răsărit. În vremea aceea, v-am dat porunca aceasta – Domnul, Dumnezeul vostru, va da în mână țara aceasta, ca s-o stăpâniți. Voi toți, cei buni de lupta, să mergeți înarmați înaintea copiilor lui Israel” (Deuteronom 3:12-18).

În „Gânduri asupra cărții Numeri”, am stăruit asupra unor fapte în legătură cu așezarea celor trei seminții și jumătate, dincolo de Iordan, și am arătat că ele n-au fost la înălțimea Israelului lui Dumnezeu prin fapta aceasta. Dar aici în Deuteronom nu se vorbește de așa ceva; pentru că ținta lui Moise este să pună înaintea întregii adunări nespusa bunătate, iubire și credincioșie a lui Dumnezeu, nu numai prin faptul că i-a dus prin toate greutățile și primejdiiile pustiei, ci și prin faptul că le-a dat așa biruințe asupra Amoriților și i-a pus în stăpânirea unor ținuturi așa de atrăgătoare și potrivite pentru ei. Toate acestea arătau ce drept avea Domnul la ascultarea lor din inimă de poruncile Lui, și aici se vede frumusețea lăsării la o parte a faptei lui Ruben, Gad și jumătate din seminția lui Manase, care rămăseseră în afara țării făgăduinței. Aceasta este o dovadă a desăvârșirii Scripturii. Ce bucurie pentru inima creștinului să vadă lucrul acesta! Cuvântul lui Dumnezeu nu are nevoie de apărare. El vorbește pentru sine și își dă El singur dovezile. Cel mai bun mijloc de a răspunde necredincioșilor este să credem și mai mult în Scriptură. Numai Duhul lui Dumnezeu poate face pe cineva să creadă în însuflarea deplină a Scripturii. Dovezile omenești pot astupa gura potrivnicilor, dar nu pot atinge inima, nu pot face ca razele descoperirii dumnezeieștii să se coboare în suflet și să-l mântuiască; aceasta este lucrare dumnezeiască și, fără ea, toate dovezile din lume lasă sufletul în întuneric și necredință. Dar, când se face lucrarea aceasta, nu e nevoie de mărturia omenească pentru apărarea Bibliei. Dovezile de afară, oricât de interesante, nu pot adăuga nimic la sfânta carte. Ea poartă pecetea dătorului ei pe fiecare filă și în fiecare verset. Dar, după cum un orb nu poate vedea lumina soarelui, tot așa un om neîntors la Dumnezeu nu poate vedea frumusețea Scripturii.

Să mai rămânem puțin la versetele de la urmă, ale capitolului nostru, pentru că în ele se găesc, pentru noi, multe lucruri atrăgătoare, pline de învățatură și folositoare. „În vremea aceea am poruncit lui Iosua și i-am zis: Ochii tăi au văzut tot ce a făcut Domnul, Dumnezeul vostru, acestor doi împărați; așa va face Dumnezeu tuturor împăraților, împotriva cărora vei merge. Nu te teme de ei, căci Domnul, Dumnezeul vostru va lupta El însuși pentru voi” (verset 21-22). Amintirea lucrurilor pe care le-a făcut pentru noi Domnul, în trecut, ar trebui să ne întărească încrederea pentru viitor. Ce lucru ar fi fost cu neputință pentru un Dumnezeu, care a dat norodului Său o biruință atât de strălucită, asupra Amoriților, care a nimicit pe un vrăjmaș atât de puternic ca împăratul Organică, și care a dat toată țara uriașilor în mâinile lor? Ei nu se mai puteau aștepta să se întâlnească în țara Canaanului cu un împărat mai puternic decât Og, al cărui pat avea o lungime atât de mare încât Moise o amintește anumit. Însă ce erau toate acestea în fața Ziditorului atotputernic? Uriașii, ca și piticii, sunt la fel în fața Lui. Lucrul însemnat este să păstrăm pe Dumnezeu în fața ochilor. Atunci pier toate greutățile. Dacă ne umple El zarea, nu mai putem vedea altceva, și tocmai aceasta este taina adevărată a păcii și a înaintării. „Ochii tăi au văzut tot ce a făcut Domnul Dumnezeul vostru”. Și cum a făcut, așa va mai face. El a izbăvit, El izbăvește astăzi și El va izbăvi pe viitor. Trecutul, timpul de față și viitor, sunt deopotrivă pline de izbăvirea lui Dumnezeu.

Dragă cititor, te găsești necăjit de vreo greutate? Te apasă ceva? Inima ți-i poate neliniștită din pricina aceasta? Dacă e așa, ascultă un cuvânt de îmbărbătare: „Nu te teme. Crede numai!”. El nu părăsește niciodată o inimă care se încrede în El. Folosește-te de izvoarele de ajutorare care se găesc pentru tine în El. Pune-te cu tot ce te înconjoară, cu frica și cu groaza ta, în mâinile Lui și lasă-le pe toate acolo.

Da, lasă-le acolo! Nu ne poate fi de nici un folos să punem, în clipa aceasta, greutățile și nevoile noastre în mâna Dumnezeului nostru și să le luăm pe urmă iar în mâna noastră. De câte ori nu facem așa. Când ne aflăm în vreo încercare sau nevoie, venim în rugăciune la Dumnezeu, aruncăm povara noastră asupra Lui, și ne simțim ușurați; însă abia ne-am ridicat din genunchi și privim din nou spre greutate, gândindu-ne la împrejurările de mai înainte, până ce ajungem la punctul pe care, nu de mult, îl părăsisem. Cât de mult necinstim prin aceasta pe Dumnezeul nostru și pe Tatăl nostru, și nu-i de mirare că rămânem tot robiți și nenorociți. El vrea ca sufletul nostru să fie așa de slobod de griji, cât de slobod este cugetul de vină. Cuvântul, pe care ni-l spune este: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filipeni 4).

Tot așa căuta și Moise, bărbatul iubit al lui Dumnezeu și slujitorul credincios al Domnului, să îmbărbăteze pe Iosua, tovarășul de lucru și urmașul său, cu privire la ce avea să i se întâmple: „Nu te teme de ei; căci Domnul, Dumnezeul vostru, va lupta El însuși pentru voi”. La fel îmbărbăta și Pavel pe copilul său iubit și tovarășul de luptă, Timotee, să se încreadă în Dumnezeul cel viu, să fie tare în harul care este în Cristos Isus, să se sprijine, cu încredere neclintită, pe temelie tare a lui Dumnezeu, și să se dea astfel cu hărnicie și cu adevărată bărbăție sufletească lucrului la care fusese chemat. Astfel ne putem îmbărbăta și noi între noi, să ținem cu credință de copil și cu tărie la Cuvântul care este întărit pe vecie în ceruri, să-L păstrăm în inimă ca o putere și împlinire vie pentru suflet, ca orice care rămâne, chiar dacă totul piere, și chiar dacă orice sprijin omenesc slăbește. „Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac” (1 Petru 1:24, 25).

Versetele de la sfârșitul capitolului nostru ne dau o întâmplare foarte mișcătoare, petrecută între Moise și Domnul Său. Istorisirea, așa cum e dată aici, se potrivește, iarăși, cu întreaga carte.

„În vremea aceea, m-am rugat Domnului, și am zis: „Stăpâne Doamne! Tu ai început să arăți robului Tău mărirea Ta și mâna Ta cea puternică, căci care este dumnezeul acela, în cer și pe pământ, care să poată face lucrări ca ale Tale și să aibă o putere ca a Ta? Lasă-mă, te rog, să trec, și să văd țara cea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!” Dar Domnul S-a mâniat pe mine, din pricina voastră, și nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: „Destul! Nu-mi mai vorbi de lucrul acesta. Suie-te pe vârful muntelui Pisga, uită-te spre apus, spre miazănoapte, spre miazăzi și răsărit, și privește-o doar cu ochii; căci nu vei trece Iordanul aceste. Dă porunci lui Iosua, întărește-l și îmbărbătează-l; căci el va merge înaintea poporului acestuia și-l va pune în stăpânirea țării pe care o vei vedea” (Deuteronom 3:23-28).

E duios să vedem cum slujitorul credincios al lui Dumnezeu vine cu o rugăciune care, însă, nu poate fi împlinită. El cerea să i se dea voie să vadă țara de dincolo de Iordan. Partea aleasă de cele două seminții și jumătate nu-i putea mulțumi inima. El dorea să-și pună picioarele pe

partea deosebită de moștenire a Israelului lui Dumnezeu. Însă aceasta nu se putea. El vorbise cu buzele în chip necugetat la apele de la Meriba și hotărârea tare și neschimbată a stăpânirii lui Dumnezeu i-a oprit trecerea peste Iordan.

Toate acestea le spune din nou Moise cu smerenie adevărată în auzul norodului. El nu le ascunde faptul că Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunea. Le aduce aminte că ei au fost vinovați de aceasta, și pentru ei era nevoie să audă. Totuși, le spune fără nici o șovăire că Domnul s-a mâniat pe ei și, cu toate că s-a rugat, nu i-a îngăduit să treacă Iordanul, ci i-a cerut să-și lase slujba și să-și pună un urmaș.

Auzind acestea din însăși gura lui Moise, căpătăm zidire sufletească și învățătură. Cât de greu ne vine de multe ori să mărturisim că am făcut sau am vorbit ceva nedrept, să recunoaștem în fața fraților că am greșit în cutare sau în cutare împrejurare, și n-am avut gândul Domnului! Suntem îngrijorați de numele nostru bun și cu toate acestea recunoaștem că suntem făpturi slabe și supuse greșelii și, în stare să facem orice năzbâtie, dacă am fi lăsați pe seama noastră. Dar, este cu totul altceva să faci o mărturisire umiltoare, și să recunoști într-o anumită împrejurare greșeala făcută. Lucrul cel din urmă este pentru unii foarte greu de făcut. Sunt unii care abia dacă recunosc, vreedată, că au făcut lucruri nedrepte și greșite.

Moise n-a făcut așa. Neținând seamă de starea lui aleasa de slujitor de încredere și iubit al Domnului, de povățuitor al adunării, al cărui toiag făcuse odată să tremure întreg Egiptul, el stă în fața adunării fraților săi și își mărturisește greșeala, recunoaște că a spus vorbe pe care n-ar fi trebuit să le spună, și că a venit la Domnul cu o rugăciune arzătoare, care nu i-a fost ascultată.

Nu-l prețuim noi oare pe Moise pentru aceasta? Dimpotrivă, faptul acesta îl ridică nespun în ochii noștri. Auzindu-i mărturisirea și văzând cu câtă smerenie se pleacă sub mâna stăpânitoare a lui Dumnezeu și cât de fără iubire de sine se poartă cu bărbatul pe care Dumnezeu l-a hotărât ca urmaș al lui, ne face plăcere. La el nu se găsește nici urmă de ură sau ciudă, nici o izbucnire a mândriei atinse. El se coboară din locul său înalt cu un duh ales de lepădare de sine, pune mantaua sa pe umerii urmașului sau și-l îmbărbătează să-și împlinească datoriile slujbei sale înalte, cu credincioșie sfântă.

„Cel ce se smerește va fi înălțat”. Adevărul acesta îl vedem înfăptuit în istoria lui Moise. El s-a plecat sub mâna puternică a lui Dumnezeu și a primit pedeapsa pe care a dat-o cârmuirea lui Dumnezeu. N-a scos nici o vorbă de nemulțumire că nu i-a fost ascultată rugăciunea. S-a plecat sub orice i s-a pus înainte și, de aceea, a și fost înălțat la timpul său. Dacă stăpânirea lui Dumnezeu a trebuit să-l oprească să intre în țara Canaanului, harul l-a dus pe înălțimea muntelui Pisga, de unde i s-a îngăduit să vadă împreună cu Domnul sau țara aceea bună, în toată frumusețea ei.

Trebuie să facem deosebire între har și cârmuirea lui Dumnezeu. Deosebirea aceasta se găsește deseori lămurită în Sfânta Scriptură, dar e puțin înțeleasă. Nouă ni se pare greu de înțeles cum a putut Domnul să oprească pe slujitorul său, credincios și iubit, să intre în țara făgăduită. Însă avem aici lucrarea stăpânirii lui Dumnezeu și datoria noastră este să ne plecăm capul și să ne închinăm. Lucrul acesta s-a întâmplat, cum am mai văzut, nu numai pentru că Moise, ca slujitor și înfățișător al sistemului legii, nu trebuia să aducă pe Israel în țară, ci și pentru că vorbise cu nebăgare de seama. El, și fratele său, Aaron nu sfințiseră pe Dumnezeu în fața adunării și din aceasta pricină „Domnul a zis lui Moise și lui Aaron: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau” (Numeri 20:12). Și mai departe citim: „Domnul a zis lui Moise și lui Aaron, lângă muntele Hor, la hotarele țării lui Edom: Aaron are să fie adăugat la poporul Lui, căci nu va intra în țara pe care o dau copiilor lui Israel, pentru că v-ați împotrivit poruncii Mele la apele Meriba. Ia pe Aaron și pe fiul său Eleazar și suie-i pe muntele Hor; dezbracă pe Aaron de veșmintele lui și îmbracă pe fiul său Eleazar cu ele. Acolo va fi adăugat Aaron la poporul lui și va muri” (versetul 23-26).

Lucrul acesta este foarte însemnat. Cei doi povățuitori ai adunării lui Israel, de care se folosea Dumnezeu ca să-și scoată poporul din Egipt prin semne puternice și minuni, bărbați cinstiți de Dumnezeu, au fost opriți să intre în țara Canaanului, „pentru că s-au împotrivit poruncii Lui”. Ce bine ar fi dacă vorbele acestea s-ar întipări adânc în inimile noastre, împotriva față de Cuvântul lui Dumnezeu și ceva grozav și, cu cât e mai înaltă slujba aceluia care se împotrivesc, cu atât e mai mare răspunderea lor, și cu atât mai repede trebuie să-i ajungă judecata dumnezeiască. „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi” (1 Samuel 15:23). Aceste cuvinte strașnice au fost spuse lui Saul, când n-a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu. În felul acesta ne sunt dați ca pildă un prooroc, un preot și un împărat, care au fost cu toții mustrați de stăpânirea morală a lui Dumnezeu, pentru o singură neascultare. Cei doi dintâi n-au avut voie să intre în țara Canaanului, iar împăratul și-a pierdut scaunul de domnie.

Să nu încercăm să slăbim acest adevăr însemnat spunând că Dumnezeu știe și vede mai dinainte tot ce se va întâmpla, și ce va face omul în cursul vremii. Ce are să face știința dinaintea a lui Dumnezeu cu răspunderea omului? Este omul răspunzător sau nu? Iată întrebarea. Nici unul din cititorii mei nu se va îndoi că este răspunzător. El este chemat să asculte de Cuvântul limpede al lui Dumnezeu. El nu e deloc răspunzător să știe ceva despre planurile și gândurile ascunse ale lui Dumnezeu. Răspunderea omului este întemeiată pe ce ne este descoperit, nu pe ce este ascuns. Ce știa, de pildă Adam, despre planurile veșnice ale lui Dumnezeu, când a fost așezat în grădina raiului, și când i s-a spus că nu trebuie să mănânce din pomul cunoștinței binelui și al răului? Oare greșeala lui a fost întrucâtva ușurată, prin faptul că Dumnezeu s-a folosit tocmai de ea, ca să-și desfășoare planul Său minunat de mântuire prin sângele Mielului? De bună seamă că nu. Adam a primit o poruncă hotărâtă și această poruncă ar fi trebuit să-i călăuzească purtarea, însă el a fost neascultător și, deci, izgonit din rai.

Lăudat fie Domnul! Harul a venit în această lume săracă și păcătoasă și are aici un seceriș care n-ar fi putut avea loc niciodată pe câmpiile unei lumi, care n-ar fi căzut în păcat. Însă omul a fost judecat din pricina călcării poruncii. El a fost izgonit de mâna stăpânitoare a lui Dumnezeu și a fost silii să-și mănânce pâinea în sudoarea feței? „Căci ce seamănă omul, aceia va și secera”.

Să nu uităm: Harul este una și cârmuirea sau stăpânirea morală a lui Dumnezeu alta. Să nu le amestecăm una cu alta. Dumnezeu este plin de îndurare, iubire și har; dar El este și drept și sfânt.

„Acum, Israele, asculta legile și poruncile pe care vă învăț să le păziți. Împliniți-le, pentru ca să trăiți și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul părinților voștri” (versetul 1).

În acest verset întâlnim țința deosebită a Deuteronomului. „Ascultă” și „împliniți-le, pentru ca să trăiți”, și „să intrați în stăpânire”. Iată un adevăr al cărui preț nu încetează niciodată. El a fost adevărat pentru Israel și e adevărat și pentru noi. Calea vieții și taina adevărată a intrării

în stăpânire a ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu este ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne-a dat Cuvântul Său, ca să avem neînțelegeri asupra lui sau să ne certăm pentru el, ci să ascultăm de el. Și numai dacă dovedim o ascultare din inimă, față de poruncile și rânduielile Tatălui nostru, pășim pe cărarea luminoasă a vieții și gustăm din toi ce ne-a pregătit Dumnezeu în Cristos. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, acela va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arata lui” (Ioan 14:21).

Cât de scump este acest lucru! Ar fi însă o greșeală, să ne închipuim că toți credincioșii se bucură de cinstea arătată aici. Numai cel ascultător are parte de ea. Toți ar putea avea parte de ea, dar nu toți sunt ascultători. Este o deosebire mare între un copil neascultător și un copil ascultător. Tot așa, una este să iubim pe Mântuitorul și să-i împlinim poruncile cu plăcere și alta să avem mântuirea.

Adevărul celor spuse îl putem găsi întărit zilnic în viața noastră de familie. Să zicem de pildă că sunt doi fii. Unul se gândește numai să-și placă lui și să-și îplinească dorințele. El nu găsește bucurie în tovărășia cu tatăl său, nu se străduiește să-i îplinească dorințele, nu cunoaște nimic din gândurile și planurile lui, și ce cunoaște nu-l interesează. Primește însă tot ce-i dă tatăl său: cărți, haine, bani, dar nu se străduiește deloc să bucore inima tatălui, printr-o purtare plină de dragoste. Celălalt fiu este cu totul altfel. Bucuria lui e să petreacă împreună cu tatăl sau. Iubește tot ce face și spune tatăl. Folosește orice prilej, care i se ivește, ca să îplinească dorințele tatălui, ba caută tot ce ar putea fi o bucurie pentru tatăl său. El nu iubește pe tatăl său din pricina darurilor, ci din pricina că este tatăl său.

Nu e greu de priceput că simțămintele tatălui față de acești doi fii nu pot fi aceleași. Ei sunt amândoi fiii săi și el îi iubește cu o iubire întemeiată pe legătura lor față de el. Însă, în afară de iubirea de tată, care este pentru amândoi aceiași, mai este și o plăcere deosebită, pe care o are tatăl față de copilul ascultător. E cu neputință ca unui tată să-i placă tovărășia unui copil încăpățânat, iubitor de sine și neascultător. El poate să petreacă multe nopți nedormite, gândindu-se la acesta și rugându-se pentru copilul încăpățânat, poate să întrebuițeze orice pentru îndreptarea lui, însă nu are încredere în fiul său, nu-i poate descoperi gândurile lui și nu-și poate deschide inima față de el.

Toate acestea trebuie să luăm în seamă de aceia, care doresc cu adevărat să fie plăcuți inimii tatălui nostru ceresc și Domnului nostru Isus Cristos. Ascultarea este totdeauna plăcută înaintea lui Dumnezeu și „poruncile Lui nu sunt grele”. Dimpotrivă, ele sunt arătarea scumpă a iubirii sale față de noi și urmarea și dovada legăturii, cu care este legat de noi. Dar, nu numai atât, El răspunde cu îndurare la ascultarea noastră, descoperindu-ni-se pe Sine mai deplin și făcându-și locuință în noi. Lucrul acesta se arată în toată plinătatea în răspunsul Domnului la întrebarea lui Iuda: „Iuda, nu Iscarioteanul, i-a zis, „Doamne, cum se va face că Te vei arăta nouă și nu lumii?” Drept răspuns, Isus le-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la El și vom locui împreună cu El” (Ioan 14:22,23).

De aici vedem că nu e vorba de deosebirea dintre „noi” și „lume”, deoarece lumea nu cunoaște nici rudenia și nici ascultarea. De aceea Domnul nu o are în vedere în răspunsul Său. Lumea urăște pe Cristos pentru că nu-L cunoaște. Vorbirea ei este: „La o parte cu Cristos! Noi nu vrem ca El să stăpânească peste noi”. Lumea, deși e puțin îndulcită prin cultură și moravuri și spoită pe deasupra cu mărturisirea creștinismului, are în suflet tot aceiași ură adâncă împotriva persoanei și stăpânirii Domnului nostru Isus Cristos, azi, ca și atunci. Ea a atârnat de religia ei numele Lui cel Sfânt însă, sub haina mărturisirii religioase, are o inimă plină de vrăjmășie față de Dumnezeu și de Cristosul Său.

Dar Domnul nostru, în locul arătat mai sus, nu vorbește despre lume. El este despărțit de ea, e „cu ai săi”, și despre ei vorbește. Dacă s-ar arăta lumii, ar face-o numai pentru judecată și pentru nimicire veșnică. Însă El se arată la ai Săi, care au și primit poruncile Lui, care-L iubesc și păzesc Cuvântul Lui. De bună seamă că Domnul nu se gândește la cele zece porunci, sau la legea lui Moise, când vorbește de poruncile Sale sau de cuvintele Sale. A pune legea lui Moise în locul poruncilor lui Cristos, înseamnă a amesteca laolaltă iudaismul cu creștinismul, legea cu evanghelia și a da naștere la încurcături pentru toate.

Unii se lasă amăgiți de sunetul vorbelor și cred că dacă întâlnesc cuvântul „porunci”, trebuie să înțeleagă prin aceasta numai decât legea lui Moise. Aceasta este însă o mare rătăcire. Cele dintâi opt capitole ale epistolei către Romani, și toată epistola către Galateni, ne arată limpede și hotărât că creștinul nu este, în nici o privință, sub lege, nici în ce privește viața sau starea după voia lui Dumnezeu, nici în privința sfințeniei în viață. Învățătura Noului Testament arată, mai presus de toate, că creștinul nu este sub lege, nu este din lume, nu este în firea veche și în păcatele sale. Temelia nezguduită a tuturor celor spuse este mântuirea desăvârșită, pe care o avem în Cristos Isus. Datorită ei suntem pecetluitți cu Duhul Sfânt și legați în chip atât de tare și nedespărțit cu un Cristos înviat și proslăvit, încât apostolul Ioan poate să spună despre toți credincioșii, despre copiii scumpi ai lui Dumnezeu: „Cum este El (Cristos) așa suntem și noi în lumea aceasta”. Aceste lucruri hotărâsc purtarea pentru toți aceia, care doresc să fie călăuziți numai de Cuvântul lui Dumnezeu.

Aș ruga pe cititor să se întoarcă pentru câteva clipe la un loc din Biblie care lămurește limpede deosebirea dintre un copil ascultător al lui Dumnezeu și unul neascultător. Capitolele 18 și 19 ale Genezei ne povestesc istoria a doi sfinți ai lui Dumnezeu. Și Lot era tot un credincios ca și Avraam, căci Petru spune despre Lot: „Căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite” (2 Petru 2:8). Și totuși, câtă deosebire era între acești doi bărbați! Însuși Domnul a fost la Avraam, s-a așezat alături de el și a primit să fie oaspele lui. Aceasta era o cinste mare, pe care Lot nu a avut-o niciodată. Domnul nu a fost niciodată la el, în Sodoma. A trimes numai pe îngerii Săi, care erau împlinitorii judecății Sale. Și chiar aceștia au stat la început la îndoaială, dacă să primească să fie oaspeții lui. Ei vroiau mai bine să doarmă peste noapte afară, decât să intre în casa lui. Iar când, în cele din urmă, au ascultat de rugămintele lui stăruitoare, au făcut-o, numai ca să-i scape de siluirile unei mulțimi nelegiuite și ca să-l scape cu sila din împrejurările triste în care se aruncase de bunăvoie, numai din pricina câștigului și averii pământești. Ar putea fi deosebirea mai bătătoare la ochi?

Dar mai este ceva. Domnul avea plăcere de Avraam, l s-a descoperit, i-a împărțit gândurile Sale, spunându-i ce vrea să facă cu Sodoma și cu Gomora (Geneza 18:17-19).

Nu știu dacă am putea găsi o lămurire mai limpede a locului din Ioan 14:21, 23, decât aceasta întâmplare, deși ea s-a petrecut cu două mii de ani înainte de a fi rostit vorbele din Ioan. Cât de deosebită este starea lui Lot de a lui Avraam! El nu era aproape de Dumnezeu, nu cunoștea gândurile lui, nu pricepea planurile și hotărârile Lui. Și cum ar fi fost cu puțință așa ceva? Cum ar fi putut el să cunoască gândurile lui Dumnezeu, când era cufundat în adâncimile stricăciunilor Sodomei? Cum putea să pătrundă privirea lui în viitor, când el era prins de ceața întunecată, care învăluia orașele vinovate? Un creștin lumesc nu poate să privească lucrurile din jurul lui decât din punctul de vedere al luminii și nu poate să le judece decât după măsura și gândul lumii. Aceasta este pricina pentru care Domnul amenință lumea în starea ei din

Sardes, că va veni asupra ei ca un hoț, în loc s-o mângâie cu nădejdea în venirea Lui ca lucașul de dimineață. Dacă biserica mărturisitoare s-a coborât la punctul de vedere al lumii (și, cu părere de rău trebuie să spunem că așa este), ea nu poate privi viitorul decât din locul unde se află. Acest lucru lămurește simțirile de frică și de groază, cu care se gândesc cei mai mulți dintre creștini la venirea Domnului. Ei îl așteaptă ca pe un hoț, nu ca pe un mire preaiubit al inimii lor. Cât de mic este numărul acelor, care iubesc cu adevărat venirea Lui! Cea mai mare parte a bisericii mărturisitoare își găsește mai lesne icoana în Lot, decât în Avraam. Biserica a părăsit tărâmul ei. Ea s-a coborât de la un loc ales și s-a amestecat cu lumea, care urăște și disprețuiește pe Domnul ei, care lipsește acuma. Dar, slavă Domnului! Mai sunt chiar în Sardes „câțiva oameni, care nu și-au mănjit hainele”, câteva pietre vii în mijlocul dărâmăturilor unei mărturisiri moarte, câteva scâpări luminoase în mijlocul unui creștinism rece și lumesc. Dar chiar în biserica din Laodicea, care ne arată o stare de lucruri așa de joasă și fără nădejde, încât toată biserica mărturisitoare este aproape să fie dată afară din gura Martorului credincios și adevărat, chiar atunci pătrund în urechea cu luare aminte cuvintele frumoase și răcoritoare de inimă: „Iată că Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el va cina cu Mine” (A lua epistola lui Cristos către Laodicea ca fiind trimisă păcătosului, cum se face uneori, nu e adevărat, deoarece în ea cu e vorba de starea fiecărui păcătos. Cristos în Sardes nu bate la ușa inimii unui păcătos ci la ușa bisericii mărturisitoare. Cât de însemnat este acest lucru cu privire la biserică! Unde a ajuns ea? Cristos e afară din ea! Însă ce har din partea lui Cristos! El bate la ușă. El cere să fie lăsat să intre, El așteaptă cu îndurare plină de răbdare și cu iubire statornică și este gata să intre acolo unde se găsește o inimă credincioasă, care vrea să-i deschidă ușa. Dacă cineva în Sardes mai putea să găsească vreo câțiva credincioși... Dar în Laodicea se îndoiește și nu știe dacă va găsi măcar unul. Dar chiar dacă este numai unul, El va veni la dânsul și va cina cu el.).

Vedem, deci, că atât în zilele creștinismului mărturisitor cât și în vremea patriarhilor, în Noul ca și în Vechiul Testament, se pune același preț și se dă aceeași însemnătate unei urechi deschise și unei inimi ascultătoare. Avraam, călătorul și străinul de aici, s-a bucurat, lângă stejarii din Mamre, de cinstea rară de a sta de vorbă cu Domnul slavei, cinstea care avea să rămână necunoscută lui Lot care-și alesese locul și partea într-o vecinătate menită pierzării.

Să nu uităm niciodată acest lucru! Avem parte de binecuvântări bogate, de cinstea mare, dacă suntem ascultători în toate timpurile, găsim sufletul ascultător fericit în Dumnezeu și Dumnezeu bucurându-se de el. „Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile, spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de „Cuvântul Meu” (Isaia 66:2). Acest gând îl întâlnim atât în cuvintele de la începutul capitolului nostru cât și în cuvintele Domnului nostru în Ioan 14: „Cine are poruncile Mele și le ține, acela Mă iubește”, și: „Dacă cineva Mă iubește, va ține Cuvântul Meu” (Este o deosebire bătaoară la ochi între „poruncile” Domnului și „cuvintele” Domnului. Cele dintâi ne cer lămurit și hotărât ce trebuie să facem,; iar cele din urmă sunt mai mult arătarea gândurilor și planurilor Domnului. Dacă dau copilului meu o poruncă, el este dator să o împlinească; și dacă mă iubește va asculta cu bucurie. Dacă, însă, mă aude spunând, că aș dori să fie făcut cutare și cutare lucru, fără să dau o poruncă anumită, inima mea va fi îndoită de atinsă când copilul va merge și va face ce doresc. Nu ar trebui oare să încercăm și noi să bucurăm inima lui Isus Cristos? Nu ar trebui să ne străduim să îi fim plăcuți? El ne-a făcut plăcuți. Nu ar trebui oare să încercăm în orice chip să fim plăcuți înaintea Lui? El are plăcere de ascultarea izvorâtă din dragoste. El singur a venit în fața Tatălui Său cu o astfel de ascultare. „Plăcerea mea este să fac ce îți place Ție, Doamne, și legea Ta este în lăuntrul inimii mele”. „Dacă țineți poruncile Mele veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu țin poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui”).

Acest gând ni-l lămurește apostolul Ioan deosebit de limpede, când zice: „Prea iubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem o mare îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui. Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Cristos și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El. Cine păzește poruncile Lui, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el. Și cunoaștem că el rămâne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat.” (1 Ioan 3:21-24). Locurile acestea din Scriptură, al căror număr poate fi ușor mărit, arată care este cel mai puternic imbold pentru ascultare. Oricum, noi îi suntem datori cu ascultare în orice privință. Noi nu mai suntem ai noștri și am fost „răscumpărați cu un preț”. Tot ce avem îi datorăm Lui. De aceea El poate avea un drept mai mare la o ascultare totală și din inimă, și din partea noastră. Însă, mai presus de acest drept stă tot faptul minunat că inima Lui e desfătă, și Duhul Lui e răcorit, când ținem poruncile Lui și facem ce-i plăcut înaintea Lui.

S-ar găsi oare ceva care să întrecă puterea unui astfel de imbold? Să avem cinstea să facem bucurie inimii iubitorului nostru Domn? Ce preț dă acest lucru oricărei fapte de ascultare, fie ea cât de mică. Cu cât este el mai presus de lege! Deosebirea dintre lege și creștinism este ca deosebirea dintre moarte și viață, dintre starea de rob și slobozenie, dintre osândire și iertare, dintre îndoială și siguranță. Cât de sicută este, deci, orice încercare de a le amesteca pe amândouă, de a le uni într-un singur sistem, ca și când ar fi vorba de două ramuri ieșite din același trunchi. Ce tulburare deznădăjduită trebuie să fie isprava unor astfel de încercării. Judecând în lumina Noului Testament, nu poate fi ceva mai sicut, mai nepriceput și mai nepotrivit decât străduința de a uni legea cu harul.

Dar multe suflete evlavioase cred cu adevărat că singurul mijloc de a stârni ascultarea, de a trăi o viață sfântă, sau de a ține firea veche în frâu, este să punem pe oameni sub lege. Ei cred că dacă sufletele sunt scoase de sub lege, cu nuiua ei, s-a dus orice viață sfântă. Dacă nu mai e legea - ei nu mai văd decât neorânduiala morală. A nu mai face din cele zece porunci o regulă de viață înseamnă, după ei, a lua orice stavilă nelegiurii omului.

Noi le înțelegem greutatea. Dar aici nu e vorba de părerile noastre, ci de ce zice Dumnezeu. Trebuie să fim gata să lăsăm la o parte părerile noastre și să primim numai ce zice Dumnezeu, chiar dacă ce spune El este împotriva părerilor noastre. Dumnezeu a vorbit, și atât e de ajuns. Și ce zice Cuvântul lui Dumnezeu? Ne trimete el înapoi la legea lui Moise sau la cele zece porunci ca să ne învețe cum să trăim ca creștini? Nu. Ci El spune în Romani 6: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră pentru că voi nu sunteți sub lege, ci sub har”. Așa de limpede vorbește apostolul în Romani 6:14. Duhul Sfânt arată aici, în chipul cel mai puternic, că creștinii nu sunt sub lege. Dacă am fi sub lege, păcatul ar avea stăpânire asupra noastră. În Scriptură vedem în multe locuri că „păcatul”, „legea” și „fira pământescă” au legătură între ele. În suflet care e sub lege nu poate să se bucure de izbăvirea de sub stăpânirea păcatului și numai prin aceasta putem cunoaște, cât de greșit este să vrei să pui sufletele sub Lege.

Prin aceasta ele sunt aduse tocmai într-o stare în care păcatul are putere de stăpânire nemărginită asupra lor. E cu totul cu neputința să ajungi la sfințenie prin lege. Să privim o clipă la Romani 7. În versetul 4 al capitolului citim: „Tot astfel, frații mei” - adică toți credincioșii adevărați, norodul lui Dumnezeu - prin trupul lui Cristos și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai Altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta ca să aducem roade pentru Dumnezeu”. Abia dacă mai e nevoie de spus că „am murit în ce privește Legea” și ca nu putem

fi în același timp sub lege și morți față de ea.

Și să băgăm bine de seama că apostolul nu spune că legea e moartă. Legea n-a murit, ci noi am murit față de lege. Prin moartea lui Cristos, noi am scăpat din tărâmul legii. Cristos a luat locul nostru. El s-a născut sub lege și a fost făcut păcat pentru noi pe cruce. Însă El a murit și noi am murit împreună cu El, și astfel ne-a scos pe deplin din starea în care ne găseam, când eram sub stăpânirea păcatului și sub lege, și ne-a pus într-o stare cu totul nouă, într-o legătură strânsă cu El însuși, așa că se poate spune acum despre noi: „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta”. Este El sub lege? De bună seama că nu. Atunci nu suntem nici noi. Are păcatul vreun drept asupra Lui? Nici cel mai mic drept. Atunci nu are nici cu noi nimica în ce privește starea noastră, suntem așa cum este El în fața lui Dumnezeu. Dacă însă noi am vrea să ne întoarcem sub lege, am merge împotriva spuselor Sfintei Scripturi.

Cum ar putea să ducă cineva o viață sfântă, înlăturând adevăratele temelii ale creștinismului? Cum ar putea fi biruit păcatul din noi, dacă ne am întoarce sub sistemul acela care tocmai a dat păcatului putere asupra noastră? O țință dumnezeiască nu poate fi atinsă altfel decât pe o cale dumnezeiască. Și calea pe care ne dă Dumnezeu scăparea de sub stăpânirea păcatului este tocmai izbăvirea de sub stăpânirea legii. Noi nu mai suntem sub lege, ci sub har. Așa că cine vrea să pună pe creștini sub lege, lucrează împotriva lui Dumnezeu. Dar să ascultăm ce spune apostolul mai departe în Romani 7. „Căci când trăiam sub stăpânirea firii noastre pământești, patimile păcatelor, ațâțate de lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum am fost izbăviți de lege și suntem morți față de legea aceasta, cere ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă” (versetul 5-6).

Și în cuvintele acestea totul este limpede. Prin cuvintele: „Când trăiam sub stăpânirea firii noastre pământești”, apostolul arată trecutul, arată o stare în care nu ne mai găsim acum. Dar credincioșii nu sunt oare sub stăpânirea firii pământești? Nu; Scriptura arată lucrul acesta cu multă tărie. Vrea ea oare să spună că ei nu mai sunt în trup? Nicidecum. Ei sunt încă în trupul acesta al slăbiciunii, dar când e vorba de starea lor față de Dumnezeu, ei nu mai sunt sub stăpânirea firii pământești.

În capitolul 8 se vorbește, în chipul cel mai limpede, despre acest lucru. „Deci cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi, însă, nu mai trăiți sub stăpânirea firii pământești, ci sub stăpânirea Duhului, dacă Duhul locuiește în adevăr în voi”. Vorbele acestea ne pun în fața unui fapt însemnat, dar și un drept scump și măreț. „Deci, cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu”. Ei pot să fie cinstiți, să se poarte frumos și să fie religioși, însă nu pot să placă lui Dumnezeu. Toată starea lor este greșită. Izvorul, din care vine tot lucrul lor, este stricat. Rădăcina și trunchiul, din care pornesc toate ramurile, sunt putrede și rele, fără nici o nădejde. Ei nu pot aduce nici cel mai neînsemnat rod, care să fie cu adevărat bun și plăcut lui Dumnezeu. „Ei nu pot să placă lui Dumnezeu.” Ei trebuie să fie aduși într-o stare cu totul nouă, trebuie să primească o viață nouă, imbolduri noi, cu un cuvânt trebuie să fie o faptură nouă. Cât de însemnate sunt toate acestea!

„Voi însă nu mai sunteți pământești”. Credincioșii nu mai sunt în starea dinainte de a primi pe Cristos, când nu puteau să placă lui Dumnezeu. Ei au o fire nouă, o viață nouă, a cărei mișcare, suflare de viață dumnezeiască este plăcută lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este puterea acestei vieți, Cristos este miezul ei, slava este ținta și Cerul este casa. E adevărat că credinciosul poate să greșescă, să păcătuiească. În el, adică în firea lui pământească, nu este nimic bun. Dar starea lui înaintea lui Dumnezeu este întemeiată pe harul lui Dumnezeu cel veșnic. Iar în starea lui de pe pământul acesta, ispășirea făcută pe cruce și mijlocirea Domnului Isus Cristos îngrijesc de aceste căderi și greșeli. Deci, înaintea lui Dumnezeu este desăvârșit pe veci în Cristos. Pe pământ, când greșește și cade, are ispășirea și mijlocirea lui Cristos, prin care stă în picioare și nu poate pieri. Credinciosul a fost scăpat pe veci din acel grozav sistem unde nu se găsea decât fire veche, lege, păcat, moarte! Și este adus într-o nouă stare slăvită, unde nu e decât: viață, slobozenie, har, pace, neprihănire, sfințenie în Cristos.

„Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge, și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel că cel ce l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească, pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: „chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata”. Și priveriștea era așa de înfricoșătoare, încât Moise a zis: „Sunt îngrozit și tremur” Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de durerile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.” (Evrei 12:18-24).

A pune pe credincioși sub lege înseamnă să nimicim temeliiile creștinismului, să părăsim harul și să lăsăm pe Cristos, să ne întoarcem la firea pământească, în care nimeni nu poate plăcea lui Dumnezeu, și să ne punem sub blestem. Sistemul legii este cu totul potrivit Noului Testament. Împotriva acestui sistem a apărătorilor lui s-a ridicat și a mărturisit Pavel toată viața. El îl ura, și lupta totdeauna împotriva lui. Apărătorii legii căutau mereu să sape și să nimicească munca apostolului, să sucească sufletele. Nu poți să citești cuvintele lui tăioase din epistola către Galeteni, Filipeni, înștiințările lui din epistola către Evrei, și să nu vezi cât de mare groază avea el de întregul sistem legal.

Dar, s-ar putea ca cititorul să întrebe: „Bine, dar atunci nu e o mare primejdie ca oamenii să nu mai trăiască o viață sfântă, dacă iei puterea constrângătoare a legii?”. La acesta răspundem: Dumnezeu e mai înțelept decât noi. El știe mai bine cum să vindece ușurătatea în viață și cum să aducă ascultarea adevărată. El a încercat legea, și ce a făcut ea? A adus mânia lui Dumnezeu asupra omului. A făcut să se înmulțească păcatul. A adus moarte. A fost tărâmul păcatului. A lipsit pe păcătos de puterea trebuitoare. L-a ucis. A adus osândă. A blestemat pe toți cei ce aveau a face cu ea. Toți cei ce se țin de faptele legii sunt sub blestem. Și aceasta nu din pricina vreunui cusur al legii, ci din pricina neputinței omului să o țină. Nici viața, nici neprihănirea, nici sfințenia, nici adevărata ascultare creștină nu le poate da legea.

Iată acum câteva fapte din slava morală a creștinismului din Evangheliile. „Acum, dar, nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus. În adevăr, legea duhului de viață în Cristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci lucru cu neputință legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească trimetând din pricina păcatului pe însuși Fiul Său, într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru că porunca legii să fie împlinită în noi care trăim nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului. (Romani 8:1-4).

În versetul 1 avem starea oricărui creștin înaintea lui Dumnezeu. El este în Cristos Isus. Nu e în firea veche; nu e sub lege; ci cu totul și pe veci în Cristos Isus. De aceea nu poate fi nici o osândire și nici nu e.

Dacă ar fi vorba de purtarea sau umblarea creștinului, apostolul n-ar putea spune că nu e nici o osândire. Cel mai desăvârșit creștin tot are lipsuri. Nu e un creștin pe fața pământului care sa aibă o purtare desăvârșită, fără pată. Și nici n-a fost vreunul vreodată. Deci, ca și când n-ar fi nici o osândire asupra purtării lui? Cu neputință. Chiar Pavel a trebuit să-și tragă înapoi vorbele spuse împotriva marelui preot (Faptele 23:5). Dar în Cristos Isus nu e nici o osândire pentru nici un creștin. Câți creștini nu spun: „O, da! Știu că nu e nici o osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus, dacă au o viață curată, fără pată, după cum dorește Duhul Sfânt. Dar eu nu pot să spun așa ceva. Aș vrea să pot, dor nu pot. Îmi pare rău de lipsurile mele, în fiecare clipă îmi simt nevrednicia. Așa că nu pot spune că nu e nici o osândire pentru mine. Când voi înainta mai mult în sfințire poate... Dar azi nu” Astfel de suflete amestecă starea noastră în Cristos, cu purtarea noastră. În Cristos suntem desăvârșiți, însă în purtare nu. Purtarea vine în versetul 4. „Cine umblă după îndemnul Duhului, împlinește dorința legii. Dragostea este împlinirea legii și dragostea ne va face să facem mai mult decât spun cele 10 porunci, adică să iubim până și pe vrăjmași. Deci, n-avem nevoie să trecem prin Sinai și legea lui Moise ca sa ajungem la sfințenia în Cristos.

Dar oare toate acestea nu răpesc legii măreția ei deosebită? Nicidecum! Dimpotrivă, niciodată legea n-a fost atât de îndreptățită, întărită și slăvită, ca prin lucrarea scumpă a jertfei lui Cristos, care alcătuiește temelia nezuguduită a tuturor binecuvântărilor și slava creștinismului. Apostolul a răspuns dinainte la această întrebare. „Deci prin credință desființăm noi legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim legea” (Romani 3:31). Cum putea fi întărită legea în chip mai slăvit decât în viața și moartea Domnului nostru Isus? Ar putea cineva să spună că legea este slăvită, dacă creștinul rămâne sub ea? De bună seamă că nu! Toți aceia, care trăiesc în lumina zidirii celei noi, cunosc pe Cristos ca viața și neprihănirea și sfințenia lor. El este totul pentru ei în toate. Ei nu-și găsesc imboldul spre ascultare în frica de blestemul unei legi călcate, ci în iubirea lui Cristos, potrivit acestor cuvinte minunate: „Căci dragostea lui Cristos” – nu legea lui Moise „ne strânge; fiindcă am ajuns la încredințarea, că dacă Unul Singur a murit pentru toți, însemnează că moartea Lui a fost moartea tuturor. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc sa nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru el” (2. Cor. 5:14, 15).

Ar fi putut oare legea sa facă așa ceva? Niciodată! Însă, lăudat fie Dumnezeu tuturor îndurărilor! „Căci lucru cu neputință legii” nu pentru că n-ar fi fost sfântă, dreaptă și bună, ci „întrucât firea noastră pământească o făcea fără putere” – meșterul a fost bun, dar materialul a fost stricat – „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimitând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său”, într-o fire asemănătoare cu a păcatului pentru ca poruncile drepte ale Legii să fie împlinite în noi care, fiind înviați cu Cristos și legați cu El prin puterea Duhului sfânt, în puterea vieții noi și veșnice „trăim nu după îndemnul firii noastre pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:2).

În Galateni 2 mai găsim un loc în care apostolul Pavel zugrăvește, cu putere, slava deosebită a vieții creștinești, și anume, în legătură cu muștrarea pe care a făcut-o în Antiohia în fața tuturor, lui Petru, când acest slujitor iubit și prețuit al lui Cristos, amăgit de slăbiciunea sa firească, s-a coborât pentru o clipă de pe tărâmul ales, pe care așează pe un om evanghelia harului lui Dumnezeu.

„Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stătut împotriva în față, căci era de osândit. (Nu pe din dos, ci în față). În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți Iudei; așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor. Când l-am văzut eu că nu umbla drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: „Dacă tu care ești Iudeu, trăiești ca neamurile și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor? Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre neamuri. Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele legii, ci numai prin credința în Cristos Isus, am crezut și noi în Cristos Isus, ca sa fim socotiți neprihăniți prin credința în Cristos iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii. Dar dacă în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Cristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Cristos un slujitor al păcatului? Nicidecum! Căci dacă zidești iarăși lucrurile pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege. Dacă erau bune, de ce să le stric? Iar dacă erau rele, de ce să le zidesc iarăși? Căci eu prin Lege am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit împreună cu Cristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credință (nu prin lege ca regulă de viață) în Fiul lui Dumnezeu cere m-a iubit și s-a dat pe sine însuși pentru mine. Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu: căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Cristos” (Galateni 2:11-21).

Aici avem o zugrăvire cât se poate de limpede a creștinismului practic. Vrednic de luat aminte și frumos este felul cum trasează evanghelia lui Dumnezeu calea credinciosului adevărat. Ea îl ferește pe de o parte de rătăcirile primejdioase ale punerii sub lege, și pe de alta de stricăciune. versetul 19 cuprinde leacul dumnezeiesc împotriva acestor două rele. Tuturor acelor Iudei fățarnici, cu Petru în frunte, ba chiar învățătorilor legii din toate vremurile, le strigă Pavel cu vorbele pline de înțeles: „Eu am murit față de lege”.

Ce poate legea să mai spună unui om mort? Nimic. Ea poate să aibă a face numai cu un om viu. Ea îl condamnă și-l omoară, pentru că n-a ținut-o. Așadar, deși legea rămâne cu toată puterea și cu toată strălucirea ei, precum și cu asprimea ei de neînduplecat, încetează să mai aibă a face cu omul, după ce el a murit. Un om mort a ieșit cu totul de sub puterea ei. Dar acum se naște întrebarea: „Cum a murit credinciosul față de lege?” Apostolul dă singur răspunsul: „Am murit prin lege față de lege”. Legea îi pusese în cuget osânda morții, cum citim în Romani 7: „A. fost o vreme când, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat și eu am murit. Urmarea a fost că porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul dat de poruncă, m-a amăgit și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea” (versetul 9-11).

Dar aceasta nu este totul. Apostolul urmează: „Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu ci Cristos trăiește în mine”. Acesta este răspunsul biruitor pe care-l dă creștinul tuturor acelor care vreau să-l pună sub lege. „Eu am murit față de lege”, nu pentru ca să dau frâu slobod firii pământești, ci „ca sa trăiesc pentru Dumnezeu”. Ar putea fi un răspuns mai frumos și mai deplin atât față de lege, cât și față de firea pământească? Eul este răstignit, păcatul osândit, partea noastră este viața nouă în Cristos, o viața pentru Dumnezeu, o viață al cărei scop este credința în Fiul lui Dumnezeu și iubirea lui Cristos. Ce ar putea fi mai înalt și mai minunat? Cine ar dori, în fața acestei frumuseți morale a creștinismului, să aducă pe credincios iarăși sub lege sub osânda morții, în întuneric, blestem și piere? Ce trist este când copiii lui Dumnezeu, mădularele trupului lui Cristos, templul Duhului Sfânt, își pierd drepturile lor slăvite și în schimb se împovărează cu un jug mai greu pe care, cum spune Petru, „n-au fost în stare să-l poarte nici părinții noștri și nici noi” (Fapte 15:10). Noi rugăm pe cititor să cântărească cele spuse până acum, să cerceteze Scriptura și, dacă le găsește întărite și de ea, să lepede pentru totdeauna hainele de întristare, în care îmbracă legea pe slujitorii ei, și să trăiască în slobozenia pentru care a slobozit Cristos pe ai Săi. Domnul să rupă legătura cu care leagă acel sistem ochii oamenilor, ca sa putem vedea slava luminoasă, care izvorăște din evanghelia harului lui Dumnezeu.

Și pe urmă, să dovedim cu toții, printr-o viață sfântă și fericită, că harul poate face ceea ce legea n-a fost în stare să facă niciodată. Dorința noastră vie să fie în același timp să aducem, pe cât ne stă în putință, pe toți copiii scumpi ei lui Dumnezeu, la o cunoaștere limpede a stării lor și a binecuvântărilor lor în Cristos cel înviat și proslăvit! Domnul să răspândească fot mai mult prin Duhul Sfânt, lumina Sa și adevărul Său, și să adune tot mai mult pe iubiții Lui în jurul Sau, ca să trăiască în bucuria mântuirii Sale, în curăția și lumina feței Sale, și să aștepte venirea Lui!

Întorcându-ne acum la capitolul nostru, s-ar părea ca ne-am depărtat prea mult de el. Dar ascultarea, care a fost atinsă de versetul întâi, este atât de însemnată, încât am simțit nevoia, să încercăm să o punem pe tărâmul ei adevărat. Dacă Israel a fost chemat să „asculte” și „să facă”, cu cât mai mult se poate spune aceasta despre noi, care suntem binecuvântați din belșug, ba încă „ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Cristos” (Efeseni 1:3). Noi suntem chemați să ascultăm, suntem chemați chiar la ascultarea lui Isus Cristos, cum citim în 1 Petru 1:2: „Aleşi după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrata de Duhul, ca să ne facă ascultători și părtași la stropirea cu sângele lui Isus Cristos”. Noi suntem chemați la același fel de ascultare, care a fost semnul deosebit al vieții Domnului nostru. În El, însă, nu se găseau împotriviri, cum se găsesc din belșug la noi toți. Însă felul de ascultare trebuie să fie este același.

Iată o cinste foarte mare. Noi suntem chemați să mergem pe urmele lui Isus. „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască așa cum a trăit și Isus” (1 Ioan 2:6). Și dacă ne gândim acuma la calea Lui, găsim o trăsătură care are o legătură deosebită cu Deuteronomul. Este felul cum împlinea totdeauna Domnul nostru, Cuvântul lui Dumnezeu. Același lucru deosebește cartea pe care o cercetăm de cărțile dinainte. Cuvântul lui Dumnezeu este singura călăuză și singura autoritate pentru creștini în lucrurile cele mai mari, și în cele mai mici. El dă omului în toate stările și împrejurările călăuzirea trebuitoare. Și putem spune că tocmai felul, în care înalță Deuteronomul Scriptura și atrage luarea aminte asupra datoriei de a dovedi o ascultare fără cârtire, îi dă farmecul sau deosebit.

Trăim într-o vreme care ridică în slăvi mintea omului, judecata omului și voia lui. Lumea se laudă cu mintea ei, și spune că fiecare are dreptul și puterea să judece pentru sine. Sfânta Scriptură e lepădată de mulți cu dispreț. La universitățile și școlile noastre nu se mai cunoaște măreția cărții dumnezeiești. Tineretul este îndrumat să trăiască în lumina științei și a minții omenești. Tot ce se ridică deasupra îngustului punct de vedere al omului, e lepădat.

Însă dacă-i adevărat că Dumnezeu ne-a vorbit în îndurarea Sa, datoria noastră înaltă și sfântă este să ascultăm de această descoperire a lui Dumnezeu cu ascultare de copil. Cărarea ascultării este cărarea odihnei și binecuvântării. Pe această cale, umblă atât „copilașii în Cristos” precum și „tinerii” și „părinții”. Aceasta este singura cale binecuvântată pentru toți. Fără îndoiala că ea este o cale strâmtă, dar este o cale sigură, luminată de lumina Feței părintești a lui Dumnezeu. Sufletul ascultător găsește în această lumină binecuvântată răspunsul la cântelile aceluia care vorbesc în cuvinte răsunătoare despre slobozenia gândurilor și purtărilor lor, despre felul de înaintare, etc.

Un copil ascultător al lui Dumnezeu, când știe că merge pe calea, pe care i-a însemnat-o Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu, nu își pierde vremea cu lămuriri și apărări fără folos, ci își vede înainte de drum. El simte că nu are datoria să lămurească și să aperse adevărul, ci să asculte și să îplinească, și trimete pe toți potrivitii la Domnul și Învățătorul său. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este ascuns în inimile noastre, se va vedea în viața noastră creștinească o siguranță liniștită, o tărie sfântă și o înaintare necurmată și acesta este cel mai bun răspuns pentru toți potrivitii, mărturia cea mai puternică pentru adevărul lui Dumnezeu și dovada cea mai tare pentru orice inimă, care șovăie (Vezi „Biblia: de unde vine; din cer sau de la oameni?” De vânzare la tipografie.).

Capitolul nostru este bogat în îndemnuri întemeiate pe faptul că Israel a auzit Cuvântul lui Dumnezeu. În versetul 2 găsim două afirmații care ar trebui adânc săpate în inima fiecărui creștin: „Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc eu și să nu scădeți nimic din ele”.

Cuvintele acestea ne pun în fața două fapte mari cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să adăugăm nimic la el, pentru că este desăvârșit, deci nu-i lipsește nimic. Nu trebuie însă nici să scoatem ceva din el, pentru că nimic nu-i de prisos. Tot de ce avem nevoie se găsește în el și, ce se găsește, ne trebuie numaidecât. Dacă am zice că s-ar mai putea adăuga ceva la Cuvântul lui Dumnezeu, ar însemna că nu-l cunoaștem că este Cuvântul lui Dumnezeu; iar dacă recunoaștem că este Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă că nu ne putem lipsi de nici un adevăr din el.

Cât de însemnat este acest lucru, mai ales în zilele noastre, când lumea se poartă în chip atât de omenesc cu Cuvântul lui Dumnezeu! Ce bine e că avem o carte Sfântă atât de deplină! Nici un adevăr nu trebuie să i se adauge. De bună seamă că nu vorbim de traduceri, ci de Scriptură, așa cum ne-a fost dată de Dumnezeu, de descoperirea Sa desăvârșită. Nu este nevoie să i se adauge nici o iotă și nici o frântură de slovă. La facerea lumii, când „fiii lui Dumnezeu se veseleau”, n-ar fi putut să se atingă nici o mână omenească de tot ce făcuse Dumnezeu, ca să vadă dacă totul era „foarte bun”. Pe de altă parte, însă, nu trebuie să se scoată o iotă sau o frântură de slovă, căci atunci s-ar spune că Duhul Sfânt a scris ceva nefolositor. În felul acesta, cartea dumnezeiască este apărută și ferită din toate părțile, ca să nu se atingă de cuprinsul ei sfânt nici o mână omenească.

Dar poate cineva ar întreba: „Crezi cu adevărat că orice cuvânt de la începutul Genezei și până la sfârșitul Apocalipsei este insuflat de Dumnezeu? Crezi, de pildă, că acel șir lung de nume din cele dintâi capitole ale cărții întâi a Cronicilor este insuflat de Dumnezeu? Slujesc oare și aceste nesfârșite înșirări de nume la îndrumarea și învățarea noastră?” Noi răspundem fără șovăire cu „da” la aceste întrebări și nu ne îndoim că prețul, folosul și însemnătatea acelor înșirări de nume s-a dovedit pe deplin în istoria poporului, pe care-l privesc. Și dacă ni se pune întrebarea ce putem noi învăța din aceste înșirări de nume, credem că ele ne arată cum Dumnezeu se îngrijește de poporul său Israel și ia parte la tot ce privește pe acest popor. El veghează asupra norodului său din neam în neam, chiar dacă e împrăștiat, și pentru oameni s-ar fi pierdut deosebirea dintre cele 12 seminții. El le cunoaște și El le va scoate la vremea Lui la lumină, și le va duce în partea lor de moștenire, în partea Canaanului potrivit făgăduinței date lui Avraam, Isaac și Iacov.

Nu este aceasta o învățătură scumpă? Nu trebuie oare să ni se întărească în inimă credința când vedem grija ce o are Dumnezeu pentru poporul Său pământesc? Hotărât că da. Și n-ar trebui ca inimile noastre să se intereseze de tot ce interesează inima Tatălui nostru? Să nu ne interesăm noi de nimic altceva, decât ce ne privește numai pe noi? Unde este un copil iubitor care să nu ia parte la tot ce mișcă inima tatălui său, și care să nu se bucare de orice rând, ieșit din condeiul Tatălui său? Prin aceasta nu vrem să spunem că toate părțile Cuvântului lui Dumnezeu au aceiași însemnătate și același înțeles pentru noi. Se înțelege de la sine că 1 Cronici 1 nu poate fi tot atât de însemnat pentru

noi ca Ioan 17 sau Romani 8. Ceea ce vrem să spunem este că orice carte și orice capitol din Cuvântul lui Dumnezeu este insuflat de Dumnezeu și, prin urmare, 1Cronici 1 și toate locurile asemănătoare umplu un loc, pe care Ioan 17 nu-l poate umplea.

Și la urma urmei nu-i treaba noastră să hotărâm ce trebuie și ce nu trebuie să fie în Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce e acolo are un scop. Cuvântul lui Dumnezeu este al Lui, e insuflat, noi îl privim și ne supunem. Dumnezeu însuși ne încredințează că vine de la El. Pe necredincioși chiar dacă nu-i putem încredința, îi lăsăm în seama Lui. Totul e deplin în Scriptură. Nimic neînsemnat, nimic de prisos, nimic de lăsat la o parte.

Să luăm acum iar firul cercetărilor noastre. Ca și în alte locuri dinainte, găsim și în capitolul 4, că în Deuteronom nu se vorbește atât de mult de porunci deosebite și de slujbe și jertfe, ci mai mult de însemnătatea, măreția și vrednicia Cuvântului lui Dumnezeu. „Iată v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire”. Purtarea norodului trebuia să fie călăuzită și stăpânită în toate privințele de porunci dumnezeiești. Un lucru foarte însemnat pentru toate timpurile „Să le păziți și să le împliniți. Căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră, înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și înțeleghător” (Verset 5-6)

Înțelepciunea și priceperea norodului trebuia, deci, să se arate în ținerea și împlinirea cu supunere a legilor și îndrumărilor dumnezeiești. Înțelepciunea lor n-avea să se bazeze prin dovezi pline de învățătură, ci printr-o ascultare de copil și supus. Toată înțelepciunea se găsea în aceste legi și îndrumări, nu însă în gândurile și părerile, pe care le avea norodul despre ele.

Înțelepciunea adâncă și minunată a lui Dumnezeu s-a descoperii în Cuvântul Său, și de aceasta aveau să se minuneze popoarele. Lumina gândurilor dumnezeiești strălucind în purtarea și felul de a fi al norodului lui Dumnezeu trebuia să trezească recunoașterea plină de uimire a popoarelor dimprejur.

Dar vai! Lucrurile s-au desfășurat cu totul altfel în cursul vremurilor. Cât de puțin puteau să învețe despre Dumnezeu și despre Cuvântul Său popoarele lumii, din purtarea lui Israel! Numele Lui era batjocorit mereu prin umbletele lor. În loc să aibă o ascultare supusă și fericită față de poruncile lui Dumnezeu, ei s-au dat la obiceiurile popoarelor din jurul lor, le-au primit au cinstit idoli lor și au umblat pe căile lor, așa că popoarele acelea în loc să vadă înțelepciunea înaltă și frumusețea morală a poruncilor dumnezeiești, aveau în fața lor numai slăbiciunea, prostia și înjosirea unui popor, a cărui slavă nu era alta decât că lor li s-a încredințat Cuvântul lui Dumnezeu - Cuvânt care îi osânda tocmai pe ei (vezi Rom. 2).

Și totuși, lăudat fie Dumnezeu! Cuvântul Lui va rămânea în veac. Dacă puterea Lui nu se arată în căile poporului Său, va fi văzută totuși în osândirea acestor căi, și Cuvântul va rămânea totdeauna pentru călăuzirea, mângâierea și binecuvântarea tuturor acelor, care, deși slabi, doresc să umble pe cărarea ascultării. De aceea Moise ține să pună înaintea norodului Cuvântul lui Dumnezeu, în toată măreția și slava lui morală. El nu uita să le arate în chipul cel mai puternic urmarea ascultării, punându-le înainte primejdia depărtării de poruncile sfinte ale lui Dumnezeu. El zice: „Care este, în adevăr neamul acela așa de mare, încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape, cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare în cât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta, pe care v-o pun astăzi înaintea? (Verset 7-8).

Iată taina adevăratei mărimi pentru orice popor, orice familie și orice om în parte. Ce cinste înaltă să știi pe Dumnezeul cel viu, atât de aproape, să poți să strigi la El pentru orice, să știi că puterea și îndurarea Lui lucrează neîncetat pentru noi, și că lumina Feței Lui strălucește cu plăcere deasupra noastră. Ce cinste mare să putem simți în viața noastră, de toate zilele, puterea legilor Lui drepte și a poruncilor Lui sfinte și să vedem cum ni se descopere El și cum locuiește în noi!

Cine ar fi în stare să zugrăvească numai pe departe binecuvântarea înaltă a unor astfel de drepturi? Și totuși, prin harul lui Dumnezeu le poate dobândi orice copil al lui Dumnezeu de pe tot pământul. Asta nu înseamnă că orice copil al lui Dumnezeu are parte de ele. Cu părere de rău o spunem că nu. Cum am mai spus, le gustă numai aceia care dovedesc, față de Cuvântul lui Dumnezeu, o ascultare din inimă supusă. Așa a fost odinioară cu Israel și tot așa este și astăzi cu Biserica. Buna plăcere a lui Dumnezeu este răsplata neprețuită, pe care o capătă ascultarea omului în toată vremea. Nu trebuie să mai adăugăm că ascultarea este cinstea și datoria noastră totodată.

Dar sărmana noastră inimă este atât de pornită să se rătăcească, să se lase înrâurită de felurite lucruri dimprejur, și să se depărteze de cărarea îngustă a ascultării! De aceea, nu trebuie să ne mirăm că Moise se îndreaptă spre inimile ascultătorilor cu astfel de îndrumări și îndemnuri. El își varsă inima sa iubitoare în cuvinte mișcătoare în fața adunării atât de scumpe lui: „Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile, pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor.” Cuvintele acestea cuprind două adevăruri vrednice de ținut în seamă, și care sunt de cea mai mare însemnătate pentru noi toți, anume: răspundere personală și mărturia personală. Israel trebuia să își păzească bine sufletul, ca să nu uite Cuvântul scump al lui Dumnezeu. Dar nu numai atâta. El era în același timp răspunzător să-și îndrume copiii și copiii copiilor potrivit acestui cuvânt. Dar noi, care avem o lumină mai limpede și binecuvântări mai înalte, suntem oare mai puțin răspunzători decât Israel odinioară? De bună seamă că nu! Noi suntem îndemnați să citim cu toată grija Cuvântul lui Dumnezeu, să-L cercetăm și să-L lăsăm să stăpânească asupra inimilor noastre. Nu ajunge numai să citim zilnic câteva versete, un capitol sau o parte. Biblia ar trebui cercetată cea dintâi și cel mai mult, ar trebui să fie cartea, în care să găsim bucurie, odihnă și desfătare.

Cu părere de rău trebuie să spunem adevărul, că unii dintre noi nu socotesc citirea Bibliei necesară, și își găsesc plăcerea în ziare și în altfel de lecturi. Nu trebuie, deci, să ne mirăm că vedem la astfel de creștini o cunoaștere slabă și superficială a Scripturii. Cum putem înțelege adâncimile vii și măreția Bibliei, pe care punem mâna numai din simțul datoriei, din când în când?

Ce înseamnă următoarele cuvinte spuse lui Israel: „Puneți-vă dar în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște funtării între ochii voștri” (Cap. 11:18). Inima, sufletul, mâna, ochii, toate trebuiau să fie în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. În loc să se supună unor forme goale, omul ar trebui să atârne cu o supunere sfântă de legile și îndrumările lui Dumnezeu.

„Să învățați pe copiii voștri în ele și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula, să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale” (Cap. 11:19-20). Are oare Cuvântul lui Dumnezeu un astfel de loc, în inima noastră, în casele noastre și în obiceiurile noastre? Aceia care vin în contact cu noi în casele noastre, sau în afară, bagă oare de seamă că suntem călăuziți de Cuvântul lui Dumnezeu?

Iată întrebări însemnate care pătrund în inimă. Să nu încercăm să le îndepărtăm de la noi. Nimic nu arată mai bine înălțimea stării noastre morale și duhovnicești ca felul cum ne purtăm cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu-l citim cu plăcere, dacă nu însetăm după el, nu ne bucurăm de el, dacă nu dorim o clipă liniștită în care să ne putem adânci în cuprinsul lui, și să ni-l întipărim, dacă nu facem din el îndeletnicirea de căpetenie a gândirii noastre din odăița și din familie, este nevoie grabnică să ne cercetăm temeinic starea duhovnicească, fiindcă de bună seamă că nu este sănătoasă. Firea noastră iubește Cuvântul lui Dumnezeu și îl dorește. Așa citim în 1 Petru 2:2: „Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să puteți crește, ca să ajungeți la mântuire. Dacă nu suntem flămânzi după laptele curat al Cuvântului lui Dumnezeu, și dacă nu ne hrănim cu el, sufletul nostru se găsește într-o stare rea și primejdioasă. Se poate ca în noi să nu se bage de seamă vreo nelegiuire, și totuși, în căile noastre nu-i nimic care să necinstească pe Domnul, însă îi îngrijorăm inima dacă lăsăm Cuvântul Lui la o parte. Dacă ne credem creștini și nu iubim Cuvântul Lui, ne înșelăm singuri. De bună seamă că nu vroom să spunem prin aceasta că nu mai trebuie citită altă carte în afară de Biblie, căci atunci n-am fi scris-o pe aceasta. Însă nu știu dacă este nevoie, în altă parte, de mai multă luare aminte ca la întrebarea: Cum și ce trebuie să citim?

Suntem îndemnați să facem „totul” în Numele lui Isus și spre slava lui Dumnezeu. Și cititul intră în această nevoie.

Dacă Cuvântul are în inima noastră locul ce i Se cuvine, de bună seamă că-l va avea și în casele noastre. Dar dacă nu-și găsește recunoașterea în familie, e greu de crezut că-și are locul adevărat în inimă. Orice cap de familie ar trebui să se gândească bine la aceasta. Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui citit zilnic în orice familie creștină. Orice cap de familie creștină ar trebui să adune zilnic în jurul său copiii și pe toți ai casei ca să citească măcar câteva versete din cartea scumpă, și să se roage. Un astfel de obicei se potrivește cu învățătura Vechiului și a Noului Testament, și nu numai că este binecuvântat și ziditor, ci și plăcut inimii lui Dumnezeu.

Unii ar putea privi citirea zilnică în familie ca o corvoadă și povară. Dar e o povară să venim zilnic la masă și încă de câteva ori pe zi? De ce ar fi atunci o greutate, sau povară, pentru capul familiei, să strângă pe toți ai casei: copiii și slugi, și să citească măcar câteva versete și să se roage?

Ce am zice despre un creștin, care nu se roagă niciodată și nu citește niciodată în liniște Cuvântul lui Dumnezeu? Putem oare să-l socotim un creștin adevărat? De bună seamă că nu. Dimpotrivă, ne-am îndoi dacă într-un astfel de suflet se găsește viața dumnezeiască. Rugăciunea și citirea Cuvântului lui Dumnezeu sunt cerințele trebuitoare pentru creșterea sănătoasă și puternică a vieții creștine, așa că un om care se obișnuiește să le părăsească pe amândouă, trebuie să fie într-o stare foarte primejdioasă. Dacă lucrul acesta este adevărat despre fiecare om în parte, cum se poate ca o familie să fie într-o stare bună, dacă nu se adună niciodată să citească împreună Cuvântul lui Dumnezeu sau să se roage? Ce deosebire este într-o astfel de familie și una păgână? Nu ne întristează oare nespun faptul că se găsesc unii care fac mărturisirea cea mai frumoasă, și iau loc la masa Domnului, dar nu citesc împreună Cuvântul lui Dumnezeu și nu se roagă împreună acasă?

Citorole, ești tu cap de familie? Dacă da, citești tu zilnic cu ai tăi Scriptura și te rogi tu în fiecare zi cu ei toți? Dacă nu, de ce nu? Ți s-a abătut inima de la Dumnezeu și Cuvântul Lui? Citești tu Scriptura singur? Te rogi tu singur? Dacă da, de ce nu și cu familia toată? Poate zici că ți-e greu, sau alt motiv. Atunci roage-te Domnului să-ți dea putere să birui greutatea asta. Fă-ți obiceiul să citești în fiecare zi măcar un verset două din Biblie și să te rogi cât de puțin cu toți ai tăi. Nu mai merge înainte așa. Începe odată. Nu mai aduce nici o dezvinovățire. Nu zice că aceasta e „lege” etc. Zii mai bine, „ce fericită lege!” Măcar odată pe zi fă-ți acest frumos obicei. Ce cinste înaltă este ca fiecare cap de familie să adune pe toți ai casei în jurul Cuvântului, și să-și verse cu ei inima în rugăciune înaintea lui Dumnezeu! Da, credem că datoria deosebită a capului familiei este să facă acest lucru. Nu este nevoie să facă o „slujbă” lungă și obositoare. Dimpotrivă, scurt, proaspăt și viu: iată ce zidește mai bine, atât în case, cât și în adunările noastre publice. De bună seamă că nu se poate statornici în privința aceasta o regula. Fiecare face cât vrea și cât poate: mai lung, mai scurt, numai să facă. O, de-am fi în stare să spunem împreună cu Iosua: „Eu și casa mea vom sluji Domnului”. Atunci pot să spună alții ce vor vrea.

Prin aceasta însă nu vrem să spunem, că rugăciunea și citirea Cuvântului în familie e tot ce se cuprinde în acele cuvinte însemnate: „vom sluji Domnului”. Slujba aceasta cuprinde tot ce ține de voința noastră personală. Totuși suntem încredințați că într-o căsnicie lucrurile nu stau bine, dacă nu se citește Cuvântul și nu se roagă cu toții.

S-ar putea însă spune că sunt multe familii care citesc regulat în fiecare dimineață și în fiecare seară din Biblie, și se roagă împreună, dar viața lor de dimineață și până seara nu se potrivește deloc cu ce citesc. Capul familiei, în loc să meargă în frunte cu pilda bună a purtării frumoase și pline de iubire față de ai săi, este morocănos, cu toane, aspru și rău cu soția sa, aspru și rău cu copiii săi. Cârtește împotriva a ceea ce se aduce la masă, deși cu puțin înainte a mulțămuit lui Dumnezeu pentru mâncare. Gospodina și mama nu se poartă mai bine în ce o privește pe ea, și copiii și slugile o urmează. În toată casa nu e decât lipsa de rânduială și încurcătură. Cu un cuvânt, tonul, care domnește în casă nu este cel creștinesc. Cum e în casa unei astfel de familii, așa e și în afacerile lor. În ele nu este nimic de la Dumnezeu, nimic de la Cristos, nimic care să-i deosebească de copiii lumii dimprejur. Ba uneori s-ar putea da ca pildă purtarea acestor din urmă.

În împrejurări triste ca acestea, nu are nici un preț obiceiul frumos de a citi Cuvântul și de a se ruga. Toate nu sunt decât o formă goală. Ceea ce ar trebui să fie o jertfă de dimineață și de seară, e o minciună de dimineață și de seară, ba chiar o batjocură și luare în râs a lui Dumnezeu. Într-o astfel de casă nu poate fi vorba de o mărturie pentru Dumnezeu. În ea lipsește acea sfințenie practică, acea „pânză de in subțire”, care este, cum citim în Apocalipsa. 19:8, „faptele bune ale sfinților”. Cuvintele apostolului din Rom. 14:7, sunt cu desăvârșire uitate: „Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în mâncare și băutură, ci în sfințenia vieții, în pacea și în bucuria care vin de la Duhul Sfânt”.

În cele de mai sus am arătat o icoană întunecată, o icoană care cred ca se întâlnește rar între credincioși. Dar chiar dacă în casele noastre lucrurile nu stau atât de rău, totuși, se simte de multe ori în familiile noastre lipsa unei sfințenii adevărate și practice, începerea și încheierea zilei cu citirea Bibliei și rugăciune. Cum se potrivește la un loc petrecerea unei seri cu cântece lumești cu glume și hazuri ușoare și la urmă... puțină religie?

Nimic din acestea nu ar trebui să aibă vreo legătură cu Numele Sfânt al lui Isus, cu biserica sau adunarea Lui sau cu venirea la masa Lui. În viața noastră, în legăturile noastre cu alții, în treburile noastre, trebuie să măsurăm totul cu o singură măsură, și această măsură este slăvirea lui Isus. Singura și cea mai însemnată întrebare cu privire la tot ce gândim, facem sau vorbim, ar trebui să fie: „Este acest lucru vrednic de numele Sfânt pe care-l port?” Dacă nu, să-i întoarcem spatele cu hotărâre. Să nu ne întrebăm niciodată: „Ce rău e în asta?” O inimă predata cu adevărat Domnului nu va pune niciodată o astfel de întrebare. Dacă vorbește cineva așa, putem să fim încredințați că inima nu-i este stăpânită numai de Isus.

Nu credem că am obosit pe cititor, înșirând amănunțit aceste adevăruri practice. În vremurile acestea, să cugetăm cu tot dinadinsul asupra drumului pe care mergem și să ne cercetăm starea inimii cu privire la Isus. Căci dacă inima nu este dreaptă înaintea Lui, nimic din celelalte nu este drept, nici în viața noastră personală, nici în afaceri și nici în biserică sau adunare. Dar dacă inima stă în legătură adevărată cu El, și celelalte lucruri stau bine.

Nu este oare și pentru noi o învățătură însemnată la sfârșitul epistolei întâi către Corinteni, unde apostolul zice: „Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Cristos, să fie anatema!” În epistola sa, Pavel a vorbit despre tot felul de rele și stricăciuni morale, dar în loc ca la urmă să spună osânda asupra lor, se îndreaptă cu o mânie sfântă către fiecare din cei ce nu iubesc pe Cristos. Iubirea față de Cristos este singurul scut împotriva oricărui fel de rătăcire și împotriva oricărui rău. O inimă plină de Isus nu mai are loc pentru altceva, afară de El, dar dacă nu e iubire pentru El, calea e deschisă pentru rătăcirile cele mai mari.

În partea următoare a capitolului nostru se îndreaptă luarea aminte a norodului asupra întâmplărilor de pe muntele Horeb, întâmplări, care de bune seamă ca ar fi trebuit să se întipărească adânc în inimile lor, „Adu-ți aminte de ziua când te-ai înfățișai înaintea Domnului, Dumnezeului tău la Horeb, când Domnul mi-a zis: „Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele” – aceasta a fost totdeauna ținta mare și însemnată a lui Dumnezeu, să pună pe poporul său în legătură de-a dreptul și vie cu Cuvântul Său veșnic – „ca să învețe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ și să învețe și pe copiii lor să se păzească” (versetul 10).

Aici vedem ce legătură strânsă este între auzirea Cuvântului lui Dumnezeu și teama de Numele Lui. Acesta este unul din acele mari adevăruri de temelie care nu se schimbă niciodată și care nu-și pierd niciodată puterea și prețul launtric. Cuvântul și Numele lui Dumnezeu merg totdeauna împreună și o inimă, care iubește Numele lui Dumnezeu va cinsti Cuvântul Lui și se va pleca totdeauna în fața lui. „Cel ce nu Mă iubește, nu ține Cuvintele Mele” (Ioan 14:24). „Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, este un om în care dragostea lui Dumnezeu a ajuns să fie cu adevărat desăvârșită” (1 Ioan 2:4,5). Oricine iubește pe Dumnezeu cu adevărat, va primi Cuvântul Lui în inimă, și acolo unde Cuvântul este primit în inimă, se va vedea călăuzirea Lui în viața întreagă. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Lui ca acesta să călăuzească purtarea noastră, să ne făurească felul de a fi și, dacă nu influențează în felul acesta asupra noastră, degeaba mai vorbim de iubire față de El.

Vrednic de luat aminte este răspunderea mare a lui Israel față de copiii săi. Ei nu trebuiau numai „să audă” și „să învețe” pentru ei înșiși, ci trebuiau să treacă cele învățate copiilor lor. Părinții au totdeauna această datorie, și neîmplinirea ei nu va rămânea nepedepsită de Dumnezeu. Ce însemnată dă Dumnezeu acestui lucru o putem înțelege din cuvintele pe care le spune lui Avraam: „Căci Eu îl cunosc (pe Avraam) și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit” (Geneza 18:19). Acestea sunt cuvinte foarte însemnate. Dumnezeu și-a arătat din vechime plăcerea pentru o viață de familie cucernică și pentru o creștere îngrijită a copiilor. El dorește ca ei să fie crescuți după Cuvântul Său Sfânt „muștrându-i și învățându-i în Domnul”. Ei nu trebuie să crească în neștiință, necugetare și încăpățănare.

Cu părere de rău trebuie să spunem că vezi copii de părinți creștini care au crescut în cea mai mare neștiință cu privire la lucrurile dumnezeiești, în nepăsare și chiar în necredință vădită. Dacă li se atrage atenția unor astfel de părinți ei răspund: „Noi nu putem face pe copiii noștri creștini, Dacă i-am sili, am face din ei doar niște creștini de formă și niște farisei. În ei trebuie să se facă o lucrare dumnezeiască, și când va veni ceasul hotărât de Dumnezeu, îi va chema El, dacă fac parte cu adevărat din numărul aleșilor Lui. Dacă nu, atunci toată strădania noastră este zadarnică.

Ce prostie! Dacă ar judeca așa un plugar, n-ar mai lucra pământul. Căci doar el nu este în stare să facă sămânța semănată să răsară și să aducă rod. Orice om cu judecată știe, însă, că aratul și semănatul trebuie făcut înaintea secerișului și că e cea mai mare prostie să aștepti seceriș, când nu ai arat și nu ai semănat.

Tot așa este și cu privire la creșterea copiilor noștri. Este foarte adevărat că Dumnezeu este nemărginit în harul Său. Și copiii noștri trebuie să se nască din nou întocmai ca ceilalți, și că această naștere din nou este o lucrare curată dumnezeiască, împlinită de Duhul Sfânt cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Dar slăbește lucrul acesta răspunderea părinților de a-și crește și îndruma copiii cu strictețe și seriozitate din cele dintâi clipe ale vieții lor? De bună seamă că nu. Vai de părinții care, dintr-o pricină oarecare, nu-și îndeplinesc această datorie sfântă. E drept că nu putem să facem pe copiii noștri creștini și nu ar trebui să-i lăsăm să ajungă nici creștini de formă și farisei. Dar oare suntem noi chemați să facem ceva din ei? Nu, ci ni se cere numai să ne împlinim datoria de părinți față de ei și să lăsăm celelalte pe seama lui Dumnezeu. Suntem îndemnați să ne creștem copiii „muștrându-i și învățându-i în Domnul”.

Noi credem că toată creșterea copiilor se poate cuprinde în două adevăruri scurte: încrede-te în Dumnezeu pentru copiii tăi și crește-i pentru Dumnezeu. A spune de cel dintâi fără să facem pe al doilea, dovedește ușurătate; și partea a doua fără întâia este lege; amândouă la un loc însă sunt creștinism practic. Toți părinții creștini se pot încrede cu toată puterea în Dumnezeu, când e vorba de copii. În același timp, însă, degeaba ne biziim pe Dumnezeu pentru mântuirea copiilor noștri, și de viața lor de mai târziu pe acest pământ, dacă nu ne îngrijim să-i creștem creștinește.

Nu se pot stabili reguli și îndrumări pentru creșterea copiilor. Copiii nu se cresc după niște reguli. Și la urma urmei, cine ar fi în stare să arate în cuvinte tot ce se cuprinde în cuvântul: „muștrându-i și învățându-i în Domnul?” Vorbele acestea sunt de fapt o regulă foarte scumpă, care cuprinde totul, de la leagăn până la maturitate. Spunem „de la leagăn”, căci suntem încredințați că adevărata creștere creștină ar trebui să înceapă odată cu cele dintâi zile de viață ale copilului. Lumea se gândește cam puțin la faptul că copiii încep să bage de seamă repede, și să primească tot ce se petrece în jurul lor, și sunt foarte simțitori, mai ales în ce privește lumea morală care-i înconjoară. Copiii noștri ar trebui să tragă în piept zilnic aerul iubirii și al păcii, al curățeniei, al sfințeniei și al neprihăririi practice. Nici nu ne putem închipui cât de uimitor

influențează, asupra copiilor și asupra plămădirii felului lor de a fi, faptul că-și văd părinții trăind în dragoste și înțelegere unii față de alții; că se poartă bine și frumos cu alții și că au totdeauna o inimă și o mână deschisă pentru cei săraci și pentru cei ce suferă. Cine ar fi în stare să măsoare influența pe care o are asupra unui copil faptul că vede și aude, între tată și mamă, priviri mândre și vorbe urâte? Și dacă fiecare zi trece cu ceartă și neînțelegere, dacă tata se împotrivesc mamei și mama înjosește pe tata – cum pot crește bine copiii într-o astfel de casă?

Înainte de a trece peste acest lucru însemnat, am mai îndrepta privirea părinților creștini asupra unui punct deosebit de însemnat care, însă, de obicei, se neglijează: nevoia de a întări copiii noștri datorită unei ascultări fără cârtire. Nu găsim cuvinte destul de puternice ca să întărim lucrul acesta, deoarece el nu atinge numai rânduiala și disciplina căsnicilor noastre, ci stă în legătura cu slăvirea lui Dumnezeu și împlinirea practică a adevărului Său. „Copii ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept să-i ascultați” și mai departe: „Copii, ascultați de părinții voștri în toate, căci lucrul acesta place lui Dumnezeu.” (Efeseni 6:1; Coloseni 3:20).

Acesta este un punct foarte însemnat. Copilul trebuie să învețe să asculte din cele dintâi clipe ale vieții sale. El trebuie îndrumat să se supună stăpânirii rânduite de Dumnezeu și anume, cum arată și apostolul Pavel: „în toate lucrurile”. Dacă nu se face aceasta de la început, mai târziu vom vedea că e cu neputință. Dacă voia copilului este împlinită odată, ea crește cu o iuțea grozavă; și cu cât crește mai mult, cu atât e mai greu de înfrânat. Părinții creștini ar trebui, deci, să-și păstreze de la început autoritatea în familie. În același timp, însă, ei pot fără să-i răsfețe, să fie atât de gingași și blânzi, cum nu o poate face decât o inimă iubitoare. Asprimea și răutatea nu numai că nu trebuie să fie, sunt de obicei dovada unei creșteri urâte și a unui suflet răutăcios. Dumnezeu a pus frânele stăpânirii și nuiaua disciplinării în mâna părinților, dar dacă tragem mereu de aceste frâne și mânuim mereu nuiaua, e un semn de nepricepere și de slăbiciune. Dacă auzim pe un om vorbind mereu de stăpânirea sa, putem să ne închipuim că stă prost cu ea. Adevărata putere morală e însoțită totdeauna de o vrednicie, care nu se poate să nu fie înțeleasă.

Apoi mai credem că este o greșală când părinții se pun în calea copiilor, când e vorba de lucruri puțin însemnate. Din felul cum se poartă părinții cu el, un copil ar trebui să capete încrederea că ei nu urmăresc decât ce-i mai bine pentru el, și că, dacă nu-i dau ceva sau îl opresc de la ceva, o fac, nu cu gândul ca să-i micșoreze bucuria, ci să-i mărească binele lui. Afară de asta, e foarte important să facem pe fiecare membru al casei să se bucure de toate drepturile și să-și îplinească toate datoriile. Dacă deci un copil are datoria să asculte, părinții sunt răspunzători să aibă grijă ca această datorie să fie împlinită, căci, dacă nu e împlinită, suferă din pricina aceasta alți membri ai familiei. Nu poate să fie într-o casă ceva mai supărăcios și mai urât, decât un copil neascultător și încăpățânat și, acolo unde găsim un astfel de copil, putem să ne închipuim că acest copil a primit o creștere urâtă. Oricum, însă, copiii sunt deosebiți în ce privește sufletul și însușirile lor. Sunt copii care au o voință deosebit de tare și cu ei e tare greu de lucrat. Însă aceasta nu slăbește deloc răspunderea părinților de a cere ascultare. Și dacă astfel de părinți se bizuiesc pe Dumnezeu, El nu-i lasă niciodată fără harul și puterea de care au nevoie în educația copiilor. Chiar o mamă văduvă poate să se îndrepte cu toată încrederea spre Dumnezeu, și El o va face în stare să-și cârmuiască singură casa și copiii cum se cuvine. De aceea nu ar trebui niciodată să se dea puterea și stăpânirea părintească în mâinile altuia.

Deseori, însă, părinții se lasă amăgiți de o bunătate exagerată și fac voia copilului lor. Aceasta e, însă, o sămânță aruncată în firea veche și secerișul va fi nesatisfăcător. Dacă te porți cu mânuși față de voia copilului, înseamnă că nu ai iubire adevărată. Aceasta nu-i spre fericirea adevărată a copilului. Un copil îngâmfat și încăpățânat este nenorocit și un chin pentru toți care au de-a face cu el. Copiii ar trebui să fie îndrumați să se gândească la alții și să urmărească în orice fel binele și fericirea altora.

Ca să păstrăm într-o familie pacea și înțelegerea, se cere înainte de toate ca „fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși”. Trebuie să urmărim binele tuturor celor din jurul nostru, nu binele nostru. Dacă toți s-ar gândi la aceasta, priveliștea din casele noastre ar fi cu totul alta și viața din familiile noastre s-ar schimba. Orice căsnicie creștină ar trebui să răsfrângă felul de a fi al lui Dumnezeu. Dar cum se poate ajunge la aceasta? Numai dacă toții merg pe urmele lui Isus și caută să descopere voia Lui. El nu și-a plăcut niciodată Lui, ci a făcut totdeauna ce a plăcut Tatălui. El a venit ca să slujească și să dăruiască. „El umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți ce erau sub stăpânirea diavolului” (Fapte 10:38). Așa a fost totdeauna Domnul nostru, Prietenul milos și iubitor al tuturor sufletelor nevoiașe, slabe și îngrijorate și, dacă toți cei din familiile noastre s-ar purta după această pildă desăvârșită, am putea înfăptui cel puțin ceva din datoria unui creștin. Cuvintele „tu și casa ta” cuprind un adevăr care se găsește în tot Cuvântul lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Spre mângâierea și îmbărbătarea noastră găsim că în zilele patriarhilor, legii și creștinismului, inima lui Dumnezeu a găsit plăcere în evlavie, și ea e spre slava Numelui Său cel sfânt

Ajungem acum la îndemnul feririi de păcatul grozav al închinării la idoli, păcat spre care biata inimă omenească e pornită, într-un fel sau altul. Ca să fii vinovat de păcatul închinării la idoli, nu-i numaidecât nevoie să te pleci în fața unui chip cioplit. De aceea se cade să cântărim bine cuvintele legiuitorului lui Israel. De bună seamă că ele sunt scrise și pentru îndrumarea noastră.

„Voi v-ați apropiat și ați stat la poalele muntelui. Muntele era aprins și flăcările se ridicau până la inima cerului. Era întuneric, nor și negură deasă și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului”. O, cât de deosebit vorbește El în evanghelia harului, „voi ați auzit sunetul Cuvintelor Lui, dar n-ați văzut nici un chip, ci ați auzit doar un glas”. Un fapt foarte însemnat pentru Israel. „Astfel credința vine în urma celor auzite, cele auzite vin din propovăduirea Cuvântului lui Cristos” (Romani 10:17). „El și-a vestit legământul Său” pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci, și le-a scris pe două table de piatră. În vremea aceea Domnul mi-a poruncii să vă învăț legi și porunci ca să le împliniți” – ținta de căpetenie a Deuteronomului este ascultarea, fie afară din țară, fie în țara pe care o veți lua în stăpânire” (versetul 11-14). Împrejurarea pe care a fost întemeiat acest îndemn, a fost aceasta: Ei n-au văzut nimic. Dumnezeu nu s-a arătat norodului. El n-a luat un chip trupesc, după care ar fi putut să-i facă și un chip. El le-a dat Cuvântul Său, poruncile Sale sfinte, atât de limpede, încât și un copil ar fi în stare să le înțeleagă. De aceea, poporul nu avea nevoie să-și facă un chip sau o asemănare a lui Dumnezeu. Și tocmai acesta era păcatul de care erau îndemnați să se păzească. Ei erau chemați să audă Cuvântul lui Dumnezeu, nu să vadă chipul Lui, să asculte de poruncile Lui, nu să-i facă un chip. Zadarnic caută credința deșartă să cinstască pe Dumnezeu prin facerea unui chip și închinarea la el. Credința primește cu iubire Cuvântul Lui și ascultă cu respect de poruncile Lui sfinte. „Dacă cineva Mă iubește, va ține Cuvântul Meu”. Noi nu suntem chemați să ne încordăm simțurile în căutarea unei închipuiri a felului cum e Dumnezeu, ci numai să ascultăm Cuvântul Lui și să-i păzim poruncile. Nu putem avea alt gând despre Dumnezeu decât acela pe care a binevoit El însuși să ni-l descopere. „Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18) „Căci Dumnezeu, care a zis: „Sa lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat mințile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu, care lucește pe fața lui Isus

Cristos" (2 Cor. 4:6).

Domnul Isus a fost, cum citim în epistola către Evrei, răsfângerea slavei lui Dumnezeu, El putea să spună: „Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. Fiul descoperă deci pe Tatăl și noi putem cunoaște ceva din Fiul numai prin Cuvânt, cu ajutorul puterii Duhului Sfânt. De aceea este închinare la idoli orice încercare de a-și face un chip al lui Dumnezeu sau al lui Cristos prin încercările duhului omenesc sau prin puterea de închipuire. Nu putem ajunge decât la rătăcire, când încercăm să cunoaștem pe Dumnezeu și pe Cristos pe altă cale, decât prin Sfânta Scriptură. Ba mai mult, prin aceasta noi ne dăm în mâinile Satanei, care nu va uita să ne împingă în adâncimi tot mai mari de amăgire și înșelare. După cum Israel trebuia să se mărginească la „glasul” lui Dumnezeu, tot așa și noi trebuie să ne sprijinim numai pe Cuvântul lui Dumnezeu și să ne ferim de orice ne-ar putea îndepărta, sau abate de la acest dreptar. Nu trebuie să ascultăm nici de îndemnurile duhului nostru și nici de părerile altora. Nu trebuie să ascultăm de nimic altceva decât de glasul lui Dumnezeu, glasul Sfintei Scripturi. În ea găsim o siguranță fără seamăn, încât putem zice: „Știm în cine – nu numai în ce – am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce mi-a încredințat până în ziua aceea”.

În versetele acestea ni se arată adevărul însemnat, că Israel se înjosea și se strica singur dacă-și făcea vreun chip oarecare și se pleca înaintea lui. Domnul a spus lui Moise, când a făcut norodul vițelul de aur: „Scoală și pogoară-te; căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat”. Nici nu se poate altfel. Cel ce se închină e totdeauna mai prejos de lucrul căruia i se închină. Dacă Israel se închina unui vițel era mai prejos de dobitoacele necuvântătoare. De aceea Domnul avea dreptul să zică: „Poporul s-a stricat. Foarte curând s-a abătut de la calea, pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: „Israele! iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului” (Exod 32:7, 8).

Ce privește grozavă! O întreagă adunare, călăuzită de Aaron ca mare preot, plecându-se să se închine înaintea unui lucru făcut cu o unealtă din cerceii luați din urechile nevestelor și fetelor lor! Gândiți-vă la niște ființe cu judecată, cu pricepere și inimă, spunând unui vițel turnat: „Iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului”. Au dat la o parte pe Domnul și au pus în locul Lui un chip cioplit. Și acesta era poporul care văzuse lucrările puternice ale Domnului în țara Egiptului. Văzuseră cele zece plăgi pustiitoare venind asupra Egiptului și... degeaba.

Au și creștinii ceva de învățat de la vițelul de aur al Israelitilor? De bună seamă că da! Și tot ce a fost scris mai înainte (deci și Exod 32 și Deuteronom 4), a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin mângâierea ce o dau Scripturile, să păstrăm nădejdea cea mare (Rom. 15:4).

Cât privește întrebarea dacă suntem și noi în primejdie să cădem în păcatul greu al închinării la idoli, găsim răspunsul potrivit în 1 Cor. 10, unde apostolul se folosește tocmai de întâmplarea tristă de pe muntele Horeb, ca să îndemne Biserica lui Dumnezeu să se păzească de închinarea la idoli.

„Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească, și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Cristos. Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru că să nu poftim după lucrurile rele, cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace”. Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispănit unii din ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți, cum au cârțit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să la seama să nu cadă” (1 Cor. 10:1-12).

În cele dintâi unsprezece versete ale acestui capitol ni se spune, în chipul cel mai limpede, că nu este nici o adâncime a păcatului și a prostiei, nici o formă a stricăciunii morale, în care n-am fi în stare să ne prăbușim dacă nu ne-ar opri marea putere a lui Dumnezeu. Pentru noi nu este altă siguranță decât scutul și puterea lui Dumnezeu. Știm că Duhul Sfânt nu ne-ar îndemna să ne păzim de niște lucruri, spre a căror împlinire n-am fi porniți. El nu ne-ar spune: „Nu fiți închinători la idol”, dacă n-am fi în stare să ajungem închinători la idoli. Închinarea la idoli, însă, îmbracă felurite forme. Citim că pofta de avere este închinare la idoli și că un om lacom de avere și zgârcit este un închinător la idoli. Un om, deci, care dorește să aibă mai mult decât i-a dat Dumnezeu, este un închinător la idoli. El este de fapt vinovat de păcatul lui Israel de pe Horeb. De aceea a spus apostolul Corintenilor și deci și nouă: „Preaiubiții mei, nu fiți de închinarea la idoli” (1 Corinteni 10:14). Să fie oare acest îndemn fără folos? Ce înseamnă cuvintele de la urmă ale epistolei întâi a lui Ioan: „Copilașilor, păziți-vă de idoli!” Nu ne spun ele lămurit, că suntem în primejdie să cădem în închinare la idoli? Hotărât că da. Inimile noastre sunt totdeauna pornite să se depărteze de Dumnezeu și să pună alături de El, sau în locul Lui, altceva de prețuit și cinstit. Și ce este aceasta decât închinare la idoli? Tot ce stăpânește inima este idolul inimii, fie plăceri ale lumii acesteia, sau bani, cinste, putere sau altceva de felul acesta. De aceea nu ne îndeamnă zadarnic Duhul Sfânt de atâtea ori să ne ferim de păcatul închinării la idoli.

În capitolul 4 al epistolei către Galateni găsim un alt loc vrednic de luat în seamă în privința aceasta. Galatenii slujiseră, la fel cu ceilalți păgâni, idolilor; s-au întors însă prin evanghelie de la idoli ca să slujească Dumnezeului celui viu și adevărat. O bucată de vreme au mers bine. Când, însă, au venit unii și i-au învățat că nu pot fi mântuiți dacă nu se taie împrejur, și dacă nu țin legea, ei i-au ascultat și au început să se clatine. Ce le spune apostolul? El numește purtarea lor închinare la idoli, întoarcere la întunericul și stricăciunea morală a zilelor dinainte și toate acestea după ce ei mărturisiseră că au auzit evanghelia harului fără plată și că au primit-o. „Odinioară, voi Neamurile, când nu cunoșteți pe Dumnezeu, vă închinați unor dumnezei, care, din firea lor, nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce ați ajuns să cunoșteți pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai puteți întoarce la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou? Voi păziți cu scumpătate zilele, lunile noi, vremurile de sărbătoare și anii. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi” (Cap. 4:8-11).

Cât de potrivite sunt cuvintele acestea pentru noi! Galatenii nu se întorseseră la închinarea păgână a idolilor. De bună seamă că s-ar fi lepădat cu mânie de o astfel de învinuire. Însă apostolul îi întreabă: „Cum de vă întoarceți din nou?” Ce rost avea întrebarea aceasta, dacă Galatenii nu erau pe cale să se întoarcă la închinarea la idoli? Și ce învățăm noi din acest loc? Nimic altceva decât că primirea din nou a tăierii împrejur și a legii, ținerea „zilelor”, a „lunilor noi” și a vremurilor de „sărbătoare” nu înseamnă altceva decât întoarcerea la vechea închinare la idoli. Atât ținerea zilelor cât și închinarea în fața unor dumnezei mincinoși era o depărtare de la Dumnezeu cel viu și adevărat, de la Fiul

Sau Isus Cristos, de la Duhul Sfânt și de la toate frumusețile și bogățiile pe care le dă creștinismul.

Lucrul acesta are o însemnătate mare pentru toți creștinii. Îl înțeleg ei oare toți cei ce se numesc creștini? Să rugăm pe Dumnezeu să atingă pretutindeni inimile și cugetele copiilor Săi, pentru ca ei să nu urmeze pildele bisericilor din Galatia în ce privește ținerea zilelor de sărbătoare și altele de felul acesta, căci și acestea nu pot duce decât la depărtarea de Cristos. Va veni o zi, care va deschide ochii a mii de oameni, și le va arăta cât prețuiesc aceste lucruri în lumina lui Dumnezeu. Atunci vor cunoaște ceea ce nu vreau să cunoască astăzi, și anume că, păgânismul, în forma lui cea mai întunecată, a îmbrăcat o haina creștină și trăiește de multe ori sub numele creștinismului.

Moise, învățat chiar de Dumnezeu, îndeamnă poporul prin cuvintele cele mai mișcătoare și mai strașnice să se păzească de păcatul închinării la idoli. Ei caută tot ce ar putea influența asupra lor și își spune mereu și mereu sfaturile și îndemnurile atât de stăruitor, încât nu le mai rămâne nici o dezvinovățire. Ei nu mai pot spune niciodată că n-au fost îndrumați și n-au fost rugați în chipul cel mai gingaș și plin de dragoste, ca să rămână lângă Domnul. Să ascultăm, de pildă, numai vorbele: „Dar pe voi Domnul v-a luat și v-a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca săi fiți un popor pus deoparte, cum sunteți azi” (versetul 20).

Ar fi putut fi pentru Israel un imbold mai puternic? Domnul, în harul Său nemărginit, cu mâna Sa puternică îi scosese din țara întunericului și a morții, și-i adusese la Sine, ca pe un popor slobod și mântuit, pentru ca ei să fie, între popoarele pământului, poporul Lui, în care El să-și găsească bucuria și plăcerea deosebită. Cum s-au putut ei depărta de la un astfel de Dumnezeu, cum de-au putut ei călca legământul Lui sfânt și poruncile Lui scumpe? Cu părere de rău o spunem că au făcut-o. Și-au făcut un vițel și au zis: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului”.

Suntem noi mai buni decât Israeliții? Noi avem mai multă lumină, dar suntem făcuți din aceeași materie, avem aceleași însușiri, aceleași porniri ale inimii ca și ei. Poate că închinarea noastră la idoli are altă înfățișare decât a lor, însă închinarea la idoli e închinare la idoli, numească-se și aibă orice înfățișare ar vrea. Și cu cât e mai mare lumina noastră, cu atât e mai mare și păcatul nostru. Poate ca ne mirăm cum a putut poporul să fie atât de răzvrătit și să facă un vițel și să joace jocuri vesele în jurul lui. Dar să nu uităm că aceasta răzvrățire a lor a fost scrisă pentru învățătura noastră, și noi avem nevoie să fim îndemnați să ne păzim de idoli, cu toată puterea noastră. Ce bine ar fi dacă ne-am folosi de acest îndemn! De-ar fi plina orice parte a inimii noastre de Cristos! Atunci nu am mai avea loc pentru idoli. Îndată, însă, ce ne depărtăm de Mântuitorul și Păstorul nostru, suntem în stare să săvârșim lucrurile cele mai triste! Lumina, cunoștința, binecuvântările duhovnicești ne pun suflul la adăpost.

Nimic nu ne poate păstra tari și fericiți decât dacă, prin credință, avem pe Cristos locuind în inimile noastre. Dacă rămânem în El și dacă El rămâne în noi, cel rău nu se poate atinge de noi. Dacă nu păstrăm însă cu grijă această legătură strânsă cu El, suntem fără apărare și fără putere în fața loviturilor Satanei și a pornirii firii noastre pământești spre închinare la idoli. Și cu cât e mai înaltă starea noastră, cu atât mai mare e primejdia și cu atât mai nenorocită căderea noastră. N-a fost alt popor pe lume care să fi fost atât de ridicat și de înălțat ca Israel pe muntele Horeb, dar nici n-a fost un popor care să se fi înjosit mai mult și să fi îngrămădit asupra lui o vină mai mare ca Israel, căci s-a închinat înaintea vițelului de aur.

În versetul 21 și 22 al capitolului nostru, Moise aduce aminte pentru a treia oară norodului, cum s-a purtat Dumnezeu cu el ca judecător. El a mai vorbit, cum am văzut, despre aceasta în capitolul 1 și 3 și acuma spune: „Și Domnul s-a mâniat pe mine, din pricina voastră; și a jurat ca eu să nu trec Iordanul și să nu intru în țara aceia bună pe care ți-o dă ca moștenire Domnul, Dumnezeul tău. Eu voi muri deci în țara aceasta de aici, nu voi trece Iordanul; dar voi îi veți frece și veți stăpâni țara aceia bună”.

Poate că se va pune întrebarea: Pentru ce aceasta întreită pomenire a aceluiași fapt? Și pentru ce de fiecare dată amintirea deosebită a împrejurării în care Domnul s-a mâniat pe el din pricina lor? De buna seamă că Moise nu s-a gândit să arunce vina pe popor, ci a voit prin aceasta să dea mai multă tărie cuvintelor și îndemnurilor sale. Dacă Domnul s-a mâniat pe un bărbat ca Moise, dacă lui nu i s-a îngăduit să intre în țara făgăduinței din pricina unor vorbe necugetate, spuse la apele de la Meriba, oricât de fierbinte ar fi dorit el acest lucru, cu cât mai mult trebuiau să fie el cu băgare de seamă. Fără îndoială că e nespus de binecuvântat să ai a face cu Dumnezeu, dar este și foarte însemnat și chiar Moise a fost chemat să dovedească aceasta în persoana sa.

Că acesta pare a fi răspunsul adevărat la întrebarea de mai sus, se vede și din vorbele următoare ale lui Moise: „Vegheați asupra voastră, ca să nu dați uitării legământul, pe care l-a încheiat cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, și să nu faceți vreun chip cioplit, nici vreo înfățișare oarecare, pe care te-a oprit Domnul Dumnezeul tău s-o faci. Căci Domnul, Dumnezeul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos” (versetul 23, 24).

Cât de strașnic vorbesc aceste cuvinte inimilor noastre! Să nu încercăm să neglijăm harul și sfințenia lui Dumnezeu printr-o presupunere greșită, spunând: „Dumnezeu este un foc mistuitor pentru lume”. Fără îndoială că El va fi foc mistuitor pentru lume, dar astăzi se poartă cu ea tot cu har și răbdare. Apostolul Petru ne spune: „Căci suntem în clipa când judecata stă gata să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, ce va fi cu cei ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4:17) Iar în Evrei 12:29 citim: „Căci Dumnezeul nostru este și „un foc mistuitor”. Aici nu se vorbește despre ce va fi odată Dumnezeu pentru lume, ci ce este El acuma pentru noi creștinii. Nici nu se spune, cum înțeleg unii: „Dumnezeu este un foc mistuitor în afară de Cristos”. Noi nu cunoaștem pe Dumnezeu în afară de Cristos. El n-ar putea să fie Dumnezeul nostru, dacă am fi în afară de Cristos.

„Dumnezeul nostru este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos”, dar, lăudat fie Numele Lui, nu pentru noi, ci pentru ca să mistuie răul din noi și din căile noastre. El este vrăjmaș a tot ce-i stă împotrivă în noi, a tot ce stă împotriva sfințeniei Lui și, deci, împotriva a tot ce stă în calea fericirii noastre adevărate și a binecuvântării noastre veșnice. Ca „Tată Sfânt”, El ne ține la înălțimea Lui. El ne pedepsește ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. El lasă lumea să umble acuma pe căile ei și nu-i face nimic. Dar El judecă acum Casa Sa, pedepsește pe copiii Săi, pentru ca ei să răspundă mai deplin gândurilor Sale și să dea la iveală firea Lui. Nu este aceasta o cinste nemăsurată? Da, cu adevărat, o cinste care izvorăște din îndurarea nemărginită a Dumnezeului nostru care, scoborându-se până la noi în chip minunat, are grijă de tot ce ne privește, ba are grijă chiar de slăbiciunile, greșelile și păcatele noastre, ca să ne scape de ele și să ne facă părtași sfințeniei Lui.

Și începutul capitolului 12 al epistolei către Evrei vorbește foarte limpede despre aceasta. „Ați uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe

orice fiu pe care-l primește. Suferiți pedeapsa; Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar, dacă sunteți scutiți de pedeapsă de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii. Și apoi dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim? Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricina de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roadă dătătoare de pace a neprihănirii” (12:5-11).

Putem primi „mustrarea Domnului” în trei feluri: Putem „disprețul pedeapsa Domnului”, privind-o ca ceva obișnuit, de toate zilele, și atunci nu recunoaștem mâna Domnului în ea. Apoi ne putem „pierde inima”, privind-o ca pe ceva ce nu poate fi suferit, ce trece peste puterile noastre. Atunci nu vedem în ea nici inima Tatălui și nici nu recunoaștem gândul Lui plin de îndurare de a ne face părtași sfințeniei Lui. Și al treilea, putem „să suferim pedeapsa”, și aceasta este calea pe care putem secera „roadă dătătoare de pace a unei vieți sfinte”. Nu trebuie să disprețuim nimic în care vedem urmele mâinii lui Dumnezeu. Nu trebuie să „ne pierdem inima” într-o încercare în care vedem limpede inima unui Tată iubitor – care nu va îngădui niciodată să fim încercați peste puterile noastre, ci are grijă ca încercarea să se sfârșească așa ca noi să o putem răbda – a unui Tată care, în îndurarea Sa, ne arată gândul, pe care-l urmărește cu prilejul creșterii noastre și ne încredințează ca fiecare lovitură a nuietei Sale este o dovadă de dragoste din partea Lui și răspunsul la rugăciunea Domnului din Ioan 17, unde El ne lasă în paza „Tatălui Sfânt”, ca să ne păzească în Numele Lui și în tot ce cuprinde acest Nume. Apoi mai sunt trei stări ale inimii față de mustrarea sau pedeapsa dumnezeiască și anume: supunerea, predarea și bucuria. Când voia este frântă, se supune. Când mintea este lămurită asupra țintei mustrării, urmarea este o predare liniștită în voia lui Dumnezeu, iar când simțirile sunt atrase de inima Tatălui, vine bucuria. Atunci omul înaintează cu inima veselă și seceră „roadă dătătoare de pace a unei vieți sfinte”, spre slava Aceluia care, în dragostea Sa nemărginită, s-a însărcinat să poarte grijă de noi, și îngrijește așa de mult de fiecare din noi.

Ce mult ne poate întări, în încercările noastre, gândul la toate acestea! Noi suntem în mâna Aceluia care-i nemărginit în dragostea Sa, fără greșală în înțelepciunea Sa, și fără hotar în puterea Sa, și ale cărui mijloace de ajutorare sunt nesfârșite, pentru ce am fi, deci, mâhniți. Dacă ne mustră sau dacă ne pedepsește, o face pentru că ne iubește și ne vrea binele. Se poate ca nouă să ni se pară mustrarea sau pedeapsa grea și amară; se poate să ne simțim ispitiți, să ne căntrebăm, cum poate iubirea să ne încarce cu astfel de dureri și suferințe; însă trebuie să ne aducem aminte că dragostea dumnezeiască este înțeleaptă și credincioasă și ea îngăduie boli și supărări numai pentru folosul și binecuvântarea noastră. Nu trebuie să judecăm dragostea numai după haina în care e îmbrăcată, când vine la noi. De pildă, de ce dă o mama copilului ei, pe care-l iubește ca pe sine, doctorii amare? Ea știe foarte bine că aceste doctorii vor aduce copilului dureri și suferințe, și totuși le dă fără șovăire. Ea știe că trebuie să se supună. Ea știe că, vorbind omenește, binele copilului atârână de aceste doctorii, și că prin ajutorul lui Dumnezeu sănătatea va veni după aceste dureri scurte. Astfel, mama se gândește numai la binele adevărat al copilului, în timp ce copilul se gândește numai la suferințele trecătoare. Dacă ar putea copilul să priceapă gândurile mamei, suferințele pricinuite de doctorii i s-ar părea pe jumătate mai ușoare.

Tot așa este și pedeapsa de mustrare a Tatălui nostru față de noi. Dacă ne-am gândi totdeauna la lucrul acesta, ne-ar ajuta să suferim fără cârtire tot ce găsește cu cale sa ne dea mâna Lui mustrătoare. Dacă vedem pe un copil iubit al lui Dumnezeu sau pe un slujitor al Domnului purtând ani de zile suferințe grele, poate că ne întrebăm, de ce așa? Și poate chiar cel ce suferă este aproape să cadă la pământ sub povara suferinței lui. Poate ca el va striga: „De ce atâta suferință pe mine? Poate să fie aceasta dragoste? Este oare acesta felul de a se descoperi grija Tatălui? Dar credința răspunde: „Da, cu adevărat, toate acestea sunt dragoste. Eu știu că aceste necazuri trecătoare îmi vor aduce o binecuvântare veșnică. Eu știu că Tatăl meu iubitor mă lasă să trec prin cuptorul de foc al necazului pentru ca să mă curețe de ce-i rău și să scoată la iveală în mine chipul Său. Eu știu că dragostea dumnezeiască face totdeauna ce e mai bine pentru acela către care se îndreaptă și De aceea suferința aceasta grea este tot ce e mai bun pentru mine. Eu știu că însuși Tatăl meu, în îndurarea și răbdarea Lui nemărginită, stă lângă foc și veghează asupra curățirii mele și știu că El mă va scoate îndată ce lucrarea va fi gata”.

Iată, dragă cititor creștin, calea adevărată și duhul adevărat, în care ar trebui să suferim orice mustrare, fie ea un necaz trupesc, fie pierderea unei rude sau a averii noastre sau altfel de împrejurare apăsătoare. Dacă descoperim în toate mâna iubitoare a Dumnezeului nostru și urmele credincioșiei și grijii Lui pentru noi, vom putea să proslăvim pe Dumnezeu în mijlocul necazurilor. Această stare sufletească va înăduși orice gând de cârtire, și va face să tacă orice vorbire mândră, inimile ni se vor umplea de odihnă și pace, și gura ne va fi plină de laudă și închinare, de va da peste ea.

În versetele ce mai rămân din capitolul nostru, slujitorul credincios el lui Dumnezeu, cu inima plină de dragoste adâncă și arzătoare, se îndreaptă spre cugetele poporului cu îndemnuri și sfaturi însemnate, cu rugăminți duioase, ca să le împărească din nou în inimă nevoia unei ascultări fără șovăire. Când le vorbește despre cuptorul de fier al Egiptului, din care i-a izbăvit Domnul în îndurarea Sa nemărginită, când se oprește la semnele puternice și minunile, făcute pentru ei, când le îndreaptă privirea spre frumusețea țării în care vor fi sădiți, când zugrăvește în sfârșit felul minunat în care s-a purtat Dumnezeu cu ei în timpul călătoriei prin pustie, o face cu gândul ca să întărească dreptul lui Dumnezeu la o ascultare supusă din partea lor. Trecutul, vremea de față, și viitorul trebuie să dea naștere în inimile lor unei predări desăvârșite față de Izbăvitorul lor plin de îndurare și atotputernic. Da, ei aveau toată pricina să asculte și nu aveau nici o dezvinovățire pentru neascultarea lor. Toata istoria lor, de la început și până la sfârșit, a fost alcătuită, ca să dea îndemnul și sfaturile lui Moise o putere covârșitoare.

„Vegheați asupra voastră, ca să nu dați uitării legământul pe care l-a încheiat cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, și să nu faceți vreun chip cioplit, nici vreo înfățișare oarecare, pe care ți-a oprit Domnul, Dumnezeul tău s-o faci. Căci Domnul, Dumnezeul tău, este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos. Când vei avea copii, și copiii din copiii tăi, și vei fi de multă vreme în țară, dacă vă veți strica, dacă vă veți face chipuri cioplite, înfățișări ale vreunui lucru, dacă veți face ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului vostru, ca să-L mâniți, iau astăzi martor împotriva voastră cerul și pământul – că veți pieri de o moarte repede din țara pe care o veți lua în stăpânire dincolo de Iordan, și nu veți avea zile multe în ea, căci veți fi nimiciți de tot. Domnul vă va împărștia printre popoare, și nu veți rămânea decât un mic număr în mijlocul neamurilor unde vă va duce Domnul și acolo veți sluji unor dumnezei, care sunt o lucrare făcută de mâni omenești, de lemn și de piatră, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să mănânce, nici să miroase” (versetul 23-28).

Ce cuvinte însemnate. Ca martori sunt chemați cerul și pământul! Și totuși, cât de repede au uitat ei toate acestea! Dar nu e de mirare cât de amănunțit s-au împlinit asupra acestui popor judecățile grele, care eu fost vestite. Dar Moise se străduiește să pună în fața norodului și

celălalt aspect. „Dacă de acolo vei căuta pe Domnul, Dumnezeul Tău, Îl vei găsi dacă Îl vei căuta din toată inima și din tot sufletul tău.” Ce har minunat! „Și după ce ți se vor întâmpla toate aceste lucruri, în strâmtorarea ta, în zilele de pe urmă te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău și vei asculta glasul Lui, căci Domnul Dumnezeul tău este un Dumnezeu plin de îndurare, care nu te va părăsi și nu te va nimici. El nu va uita Legământul pe care l-a încheiat prin jurământ cu părinții tăi (versetul 29-31).

Dumnezeu ne îngăduie aici să ne aruncăm o privire în viitorul lui Israel. El ne arată depărtarea lui Israel de la El, și urmarea acestei depărtări, adică împrăștierea lor printre neamuri.

Dar, lăudat fie Domnul tuturor harurilor mai presus de toate aceste greșeli și păcate, mai presus de cădere și judecată este altceva. Dacă privim la sfârșitul trist al lui Israel, întâlnim o desfășurare minunată a harului bunătății și credințioșiei Dumnezeului părinților lor. Putem privi căile lui Dumnezeu față de poporul Său pământesc din două perspective: din cea istorică și din prorocie. Istoria ne arată căderea deplină a poporului, prorocia însă desfășoară în vorbe, care cuprind un har neasemuit, întoarcerea lui. Trecutul lui Israel este întunecat și trist, viitorul lui strălucit și măreț. În trecut vedem lucrările triste ale omului, în viitor căile binecuvântate ale lui Dumnezeu. Trecutul arată ce e omul, viitorul, ce e Dumnezeu. Trebuie să ținem seamă de amândouă, dacă vrem să înțelegem istoria acestui popor ciudat, a unui popor care a înfricoșat de la începutul lui popoarele vecine, a unui popor minunat de când a fost și până în viitor” (Isaia 18:7). Firește că nu e locul aici să dovedim că părerea aceasta despre viitorul și trecutul lui Israel este adevărată. Am dori numai să îndreptăm luarea aminte a cititorului asupra acestui lucru interesant. Cât de viu și potrivit este zugrăvit trecutul lui Israel în puținele cuvinte: „Când vei avea copii și copii din copiii tăi și vei fi de multă vreme în țară, dacă vă veți strica, dacă vă veți face chipuri cioplite, înfățișări ale vreunui lucru, dacă veți face ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, ca să-L mâniati” (versetul 25).

Ei au făcut ce este rău înaintea lui Dumnezeu și L-au mâniat. Cuvintele ce este rău cuprind în ele totul de la vițelul de aur și până la crucea de pe Golgota. Dar vai! Ce cumplit s-a împlinit blestemul Domnului asupra lor! Israel este o dovadă veșnică de adevăr neschimbat al lui Dumnezeu. N-a căzut nici o fărâmă din tot ce le-a spus Dumnezeu. Poporul a fost izgonit din țară, în care au trecut odată peste Iordan ca s-o stăpânească. Zilele lor nu s-au lungit, ci au fost scurte. Domnul i-a „împrăștiat printre neamuri” și ei au rămas „o grămadă mica, grămadă care se poate număra între neamuri”, unde i-a dus Domnul.

Ar putea fi o împlinire mai minunată? Trecutul și vremea de față a lui Israel mărturisesc deopotrivă de tare adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Și dacă așa e cu trecutul și cu timpul de față, nu va fi oare la fel și cu viitorul? Istoria și prorocia au fost scrise de unul și același Duh, și de aceea amândouă sunt deopotrivă de adevărate pentru credință. Pe cât e de sigur că Israel a păcătuit în trecut și este împrăștiat în timpul de față, tot atât de sigur e, că se va pocăi în viitor și va fi adus în țară. Nu-i nici un prooroc, de la Isaia până la Maleahi (cu excepția lui Iona) care să nu zugrăvească, în vorbe pline de har și bunătate, binecuvântarea și slava seminței lui Avraam. Trebuie să lăsam pe cititor să-și caute singur locurile, care privesc adevărul acesta și-l îndreptăm mai ales asupra capitolului de la urmă al lui Isaia, în care va găsi întărirea deplină a cuvintelor apostolului: „așa dar tot Israelul va fi mântuit” (Romani 11). Toți proorocii vorbesc la fel și învățătura Noului Testament se potrivește minunat de bine cu glasul proorocilor. Deci, dacă ne îndoim de adevărul despre întoarcerea lui Israel în țara sa, și despre binecuvântarea lui sub domnia lui Mesia, trecem cu vederea și tăgăduim prin aceasta mărturia apostolilor și proorocilor, care au vorbit și au scris însuși de Duhul Sfânt.

S-ar crede că nici un creștin adevărat n-ar încerca să se îndoiască de un adevăr atât de limpede și hotărât. Și totuși, lucrul acesta se întâmplă. De multe ori făgăduințele date părinților Vechiului Testament sunt luate ca privind Biserica. Însă nimeni nu are dreptul să răpească părinților făgăduințele și să le dea unora, care nu au drept la ele. Noi ne putem folosi de acele făgăduințe, ne putem bucura de ele și putem lua mângâiere și îmbărbătare din durata lor veșnică și din împlinirea lor amănunțită. Însă aceasta este cu totul altceva, decât a socoti niște proorocii și făgăduințe, care, după învățăturile limpezi ale Scripturii, privesc numai sămânța lui Avraam după trup, ca fiind date Bisericii sau credincioșilor Noului Testament.

Așa ceva este cu totul potrivit inimii lui Dumnezeu. El iubește pe Israel din pricina părinților și niciodată nu va recunoaște amestecul ce-l facem între partea Bisericii și locul sau nădejdea lui Israel. Deși cei mai mulți creștini cunosc cuvintele apostolului din Romani 11, totuși înțelesul lor adevărat nu-l pricep bine. În legătură cu măslinele făgăduinței, Pavel spune: „Și chiar ei (poporul lui Israel), dacă nu stăruiesc în necredință, vor fi altoiți, căci” – pricina cea mai lămurită și binecuvântată – Dumnezeu poate să îi altoiască iarăși. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin, care din fire era sălbatic, ai fost altoit împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești, în măslinul lor.

Fraților, ca să n-aveți o părere prea înaltă despre voi înșivă, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al neamurilor; (cititorul este rugat să facă deosebire între „numărul deplin al Neamurilor” din Romani și „Vremurile Neamurilor” din Luca 21. „Numărul deplin al Neamurilor” cuprinde pe aceia care sunt strânsi în trupul lui Cristos în timpul de față. „Vremurile Neamurilor” înseamnă stăpânirea Neamurilor, care a început cu Nabucodonosor și care va ține până ce piatra cea mare, rupându-se de la sine, va cădea cu putere zdrobitoare asupra chipului celui mare” – vezi Daniel 2) și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele”. În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru, dar în ce privește alegerea sunt iubiți din pricina părinților lor.

Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și chemarea făcută. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu și după cum prin ascultarea lor ați căpătat îndurare acum, tot așa ei acum n-au ascultat, pentru ca prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare”. Aceasta înseamnă că ei, în loc să capete îndurare pe temeiul legii sau a obârșiei lor după trup, vor intra pe temeiul harului nemărginit întocmai ca și păgânii. „Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare față de El, ca să aibă îndurare față de toți” (Romani 11:23-32).

Apostolul, încheindu-și prin aceasta partea din epistolă în care a dezvăluit tainele dumnezeiești cu privire la Israel, dă drumul simțămintelor puternice ale inimii sale în vorbele minunate: „O, ce adâncă este bogăția, înțelepciunea și știința lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese căile Lui; căci cine a cunoscut gândul Domnului sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine i-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El”, ca fiind izvorul „prin El?” ca fiind canalul, „și pentru El”, ca fiind ținta, „sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava, în veci Amin. (Romani 11:33-36).

Locul acesta, ca și întreaga Sfânta Scriptură, se potrivește pe deplin cu învățătura capitolului nostru. Starea din vremea de față a lui Israel este urmarea necredinței. Starea lui viitoare va fi urmarea harului nemărginit al lui Dumnezeu.

„Căci Domnul, Dumnezeul tău, este un Dumnezeu plin de îndurare, care nu te va părăsi și nu te va nimici; El nu va uita legământul pe care l-a încheiat prin jurământ cu părinții tăi. Întrebă vremurile străvechi, care au fost înaintea ta, din ziua când a făcut Dumnezeu pe om pe pământ, și cercetează de la o margine a cerului la cealaltă: a fost vreodată vreun întâmplare așa de mare, și s-a auzit vreodată așa ceva? A fost vreodată vreun popor care să fi auzit glasul lui Dumnezeu vorbind din mijlocul focului, cum l-ai auzit tu, și să fi rămas viu? A fost vreodată vreun Dumnezeu care să fi căutat să la un neam din locul altui neam, prin încercări, semne, minuni și lupte, cu mână tare și braț întins. Și cu minuni înfricoșate, cum a făcut cu voi Domnul, Dumnezeul vostru în Egipt și sub ochii voștri? Numai tu ai fost martor la aceste lucruri ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El. Din cer te-a făcut să auzi glasul Lui, ca sa te învețe; și pe pământ, te-a făcut să vezi focul Lui cel mare și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului (versetul 31-36). Aici ni se arată cu o limpezime plină de putere ținta mare a tuturor cailor și lucrărilor lui Dumnezeu față de Israel. Ei trebuiau să recunoască totdeauna că Domnul era Dumnezeu cel adevărat și viu și că, afară de El, nu putea să mai fie altul. Planul lui Dumnezeu a fost ca Israel să fie, pe pământ, o mărturie pentru El, și de bună seamă că Israel va fi odată această mărturie deși, până astăzi s-a abătut și a ajuns pricina pentru care Numele mare și sfânt al lui Dumnezeu e necinstit printre Neamuri. Nimic nu poate împiedeca pe Dumnezeu în împlinirea planurilor Lui. Legământul Lui va ținea în veci. Israel va fi pe viitor o mărturie binecuvântată și puternică pe pământ și un prilej de binecuvântări bogate și veșnice pentru toate popoarele. Domnul a dat drept cheazășie pentru aceasta Cuvântul Său, și nici o putere de pe pământ sau din iad nu va fi în stare să-L împiedece de la împlinirea deplină a tot ce a spus. Slava Lui stă în strânsa legătura cu binecuvântarea viitoare a lui Israel, și dacă ar lipsi numai o fărâma din ce a spus El, ar fi întinată prin aceasta slava Numelui sfânt al Lui și s-ar da prilej vrășmașilor să-L batjocorească.

În capitolul nostru mai este însă un alt adevăr interesant. Nu numai slava lui Dumnezeu stă în legătura cu aducerea înapoi și binecuvântarea viitoare a lui Israel, ci și dragostea Lui, cum se vede din cuvintele mișcătoare: El a iubit pe părinții tăi și De aceea a ales sămânța lor după ei. El însuși te-a scos din Egipt prin puterea Lui cea mare. El a izgonit dinaintea ta neamuri mai mari la număr și mai tari decât tine, ca să te ducă în țara lor și să ți-o dea în stăpânire, cum vezi azi” (versetul 37-38).

Așadar, vedem că adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, slava Numelui Său și dragostea inimii Lui, stau în legătură strânsă cu lucrările Lui față de sămânța prietenului său Avraam. Și măcar că Israel a călcat legea Lui, a nesocotit harul Lui, a izgonit pe proorocii Lui, a răstignit pe Fiul Lui și s-a împotrivit Duhului Sau, măcar că Israel a fost izgonit din pricina aceasta din țara lui și a fost împrăștiat peste tot pământul și va avea de suferit neazuri nemaiauzite, totuși Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov își va proslăvi Numele în istoria viitoare a poporului Său pământesc, își va împlini Cuvântul și își va descoperi dragostea statornică a inimii Sale. Dragostea lui Dumnezeu nu se schimbă. Pe cine iubește El îl iubește până la sfârșit.

„Să știi dar în ziua aceasta și pune-ți în inimă, că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ și că nu este alt Dumnezeu afară de El. Păzește dar Legile și poruncile Lui, pe care ți le dau azi, ca să fii fericit, tu și copiii tăi după tine și să ai zile multe în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău” (versetul 39-40).

Vedem aici, că Domnul cere ascultarea inimii lor, întemeindu-se pe descoperirea firii Sale și pe căile Sale. Ei erau datori să asculte, datori din toate punctele de vedere. Dumnezeu, cere te-a scos cu mână tare și braț puternic din Egipt, și care le-a deschis o cale prin apele Mării Roșii, care le-a trimis pâine din cer și le-a dat apă din stâncă, și toate acestea pentru slava Numelui Său mare și pentru că a iubit pe părinții lor, acest Dumnezeu de bună seamă că avea dreptul să le ceară ascultare deplină. Și dacă Israel era dator să asculte, cu cât mai mult noi astăzi. Dacă pricinile ascultării lor și temeiurile credinței lor erau atât de puternice, cu cât mai mult sunt ale noastre. Să ne gândim totdeauna, că nu suntem ai noștri, ci că am fost răscumpărați cu un preț mare, cu sângele scump al lui Cristos. Încercăm noi să trăim pentru El? Este proslăvirea Lui gândul călăuzitor al inimilor noastre? Este iubirea Lui puterea care ne mână? Sau trăim pentru noi înșine? Căutăm noi mulțumirea noastră în lumea care a lepădat și răstignit pe Domnul și Mântuitorul nostru? Dorim noi bogățiile ei? Găsim noi plăcere în petrecerile ei? Să cântărim această întrebare în lumina scaunului de judecată al lui Cristos. Acestea sunt întrebări bune pentru noi mai ales într-o vreme ca a noastră, a cărei ușurătate a fost însemnată de o pană, care nu spune niciodată mai mult decât trebuie, ci zugrăvește oamenii și lucrurile așa cum sunt.

Epistola a doua către Timotei zugrăvește în culori sumbre starea bisericii din zilele noastre. După cum în 1 Timotei capitolul 4, întâlnim credința deșartă, tot aici întâlnim necredință. Amândouă lucrează în jurul nostru, dar necredința se va ridica mai presus de orice, ea înaintează pe povârnișul ei cu o iuțeală înspăimântătoare. Chiar învățătorii creștinismului lovesc azi temeliiile creștinismului. Unii dintre ei sunt atât de nerușinați încât nu recunosc cu adevărat cele cinci cărți ale lui Moise, și cu ele întreaga Biblie, căci dacă cele cinci cărți ale lui Moise nu sunt insufflate de Dumnezeu, se prăbușește întreaga clădire a Sfintei Scripturi. Cărțile lui Moise sunt atât de strâns legate cu celelalte părți ale Scripturii încât, dacă te atingi de ele, nici celelalte nu mai au sens. Dacă Moise, slujitorul lui Dumnezeu, n-a fost insufflat de Duhul Sfânt când a scris cele cinci cărți, atunci nu mai avem pe ce ne baza. Orice autoritate dumnezeiască a pierit și nu mai avem nimic pe care să ne bazăm. Atunci temeliiile creștinismului s-au prăbușit și nu mai avem altceva de făcut, decât să ne căutăm un drum printr-o confuzie deplină în mijlocul părerilor felurite ale învățătorilor necredincioși, pe care nu-i luminează nici o lumina cerească a insuflării dumnezeiești.

Poate că ți se pare aspru, dragă cititorule? Crezi tu că poți să te încrezi în cei ce tăgăduiesc insuflarea dumnezeiască a Pentateuhului (cele cinci cărți ale lui Moise) și să crezi în același timp în insuflarea dumnezeiască a Psalmilor, a proorocilor și a Noului Testament? Domnul Isus a spus odată ludeilor: „Să nu credeți că vă voi învinui înaintea Tatălui, este cine să va învinuiască. Căci dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede Cuvintele Mele” (Ioan 5:45-47)?

Cât de vrednice de luat în seamă sunt astfel de cuvinte! Cine nu crede în scrierile lui Moise, acela nu crede nici în cuvântul lui Cristos și de aceea nu poate să aibă o credință data de Dumnezeu. Nu poate fi credincios.

Dar mai sunt și alte lucruri, din care se vede că cele cinci cărți ale lui Moise sunt date de Dumnezeu. Dacă citim, de pildă, învățătura pe care o dă Mântuitorul înviat celor doi ucenici pe drumul spre Emaus, auzim: „o, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Oare nu trebuia să sufere Cristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa.” Și a început de la Moise, și de la toți proorocii și a talmăcit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El”. Iar celor unsprezece și celor ce erau cu ei le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în psalmi” (Luca 24:25-27, 44).

Vedem, deci, că Domnul nostru Isus Cristos recunoaște, în chipul cel mai hotărât, legea ca o parte ce ține pe de-a întregul de cartea insuflată de Duhul și o leagă în chip atât de strâns cu celelalte părți ale Scripturii, încât este cu neputință să te atingi de una, fără să strici întregul. Dacă nu trebuie să credem pe Moise, atunci nu sunt de crezut nici proorocii și nici Psalmii. Aceștia stau s-au cad împreună. Ori trebuie să recunoaștem obârșia dumnezeiască a celor cinci cerți ale lui Moise, ori trebuie să încheiem în chip batjocurilor, că Domnul și Mântuitorul nostru a întărit prin cuvântul Său un cuvânt dintr-o scriere a lui Moise, neadeverată. Între aceste doua căi nu este o cale de mijloc. Ori una, ori alta este adevărată.

Mai adăugăm un lucru, din pilda despre omul bogat și Lazăr cel sărac. Acest cuvânt este foarte însemnat: Avraam a răspuns: „Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei”. „Nu, părinte Avraame”, a zis el, ci dacă se va duce la ei cineva dintre cei morți, se vor pocăi” (Luca 16:29-31).

Dacă pe lângă toate acestea ne mai aducem aminte că Domnul nostru, în lupta pe care a avut-o cu Satana în pustie, a răspuns Satanei numai cu cuvinte din scrierile lui Moise, nu numai că avem o dovadă mai presus de orice că scrierile lui Moise sunt insuflăte de Dumnezeu, ci am mai dovedit prin aceasta că acela care se îndoiește de adevărul cărților lui Moise, nu mai poate avea o temelie tare pentru credința lui. Să ținem deci tare la Cuvântul lui Dumnezeu! Să păstrăm acest Cuvânt în inimile noastre și să-l cercetăm tot mai mult cu rugăciune. Numai astfel vom fi feriți de influențele stricătoare ale îndoielii și necredinței în orice chip și sub orice înfățișare ar veni ele. Sufletul nostru va fi hrănit și desfătat de laptele curat al Cuvântului și va fi păstrat sub scutul stării de față a lui Dumnezeu. Și tocmai de aceasta avem nevoie.

Înainte de a încheia cercetările noastră asupra acestui capitol minunat, care ne-a cerut atâta luarea aminte, trebuie să mai aruncăm o privire asupra celor trei cetăți de scăpare.

„Atunci Moise a ales trei cetăți, dincoace de Iordan, la răsărit, pentru ca să slujească de scăpare ucigașului, care ar fi omorât fără voie pe aproapele lui, fără să-i fi fost vrăjmaș mai dinainte, și să-și poată scăpa astfel viața, fugind într-una din aceste cetăți. Aceste cetăți erau: Bețer în pustie, în câmpie la Rubeniți, Ramot în Galaad, la Gadiți și Golan, în Basan, la Manasiți” (versetul 41-43).

Harul lui Dumnezeu se varsă totdeauna chiar peste slăbiciunile și greșelile omenești. Cele trei seminții și jumătate au pierdut prin faptul că și-au ales moștenirea dincoace de Iordan, întrucât partea adevărată a Israelului lui Dumnezeu era dincolo de râul morții, dincolo de Iordan. Însă, neținând seama de această greșală, Dumnezeu n-a vroit să lase pe bietul ucigaș fără voie, lipsit de un loc de adăpost în zilele necazului. Chiar dacă omul nu poate atinge înălțimea gândurilor lui Dumnezeu, totuși Dumnezeu se poate coborî în adâncimile nevoilor omenești; și așa face El în împrejurarea de față: Cele trei seminții și jumătate de dincoace de Iordan primesc tot atâtea cetăți de scăpare, ca toate celelalte seminții din țara Canaanului.

Acesta a fost cu adevărat un har mare. Domnul ar fi lucrat cu totul altfel! Dacă Dumnezeu ar fi vroit să se poarte după lege cu cele trei seminții și jumătate, ar fi trebuit să le spună: Dacă v-ați ales partea voastră de moștenire în afară de hotarele dumnezeiești, dacă v-ați mulțumit cu mai puțin decât Canaanul, țara făgăduinței, nu vă mai puteți aștepta să mai aveți parte de binecuvântările și drepturile lui deosebite. Rânduiala Canaanului trebuie să rămână numai în Canaan. Ucigașii voștri fără voie trebuie să caute să treacă peste Iordan, ca să-și găsească un loc de scăpare. Dar harul vorbește și lucrează altfel. Negreșit că ar fi fost un har mare, dacă cele trei seminții și jumătate ar fi primit numai o cetate de scăpare. Însă Dumnezeul nostru va face totdeauna cu mult mai mult decât credem sau ne putem închipui. De aceea partea destul de mică de dincoace de Iordan a fost înzestrată cu aceeași măsură de har ca și toată țara Canaanului. Dovedește oare aceasta că cele trei seminții și jumătate au făcut bine? Nicidecum, ci aceasta dovedește că Dumnezeu este bun și că El lucrează totdeauna în chip vrednic de Sine, cu toată slăbiciunea și prostia noastră. Putea El să lase pe un biet ucigaș fără voie fără loc de scăpare? Nu. Acest lucru nu ar fi vrednic de un Dumnezeu, care a zis: „Eu îmi apropii neprihănirea” (Isaia 46:13). El are grijă ca locul de scăpare să fie aproape de ucigașul fără voie. El vroia ca harul Lui bogat și îmbelșugat să găsească pe nevoiaș tocmai pe locul unde se afla. Așa lucrează totdeauna Dumnezeul nostru, lăudat fie Numele Lui cel sfânt!

Aceasta este legea pe care a dat-o Moise copiilor lui Israel. Iată învățăturile, legile și poruncile, pe care le-a dat Moise copiilor lui Israel, după ieșirea lor din Egipt, Aceasta era dincoace de Iordan, față în față cu Bet-Peor, în țara lui Sihon, împăratul Amoriților care locuia la Hesbon și care a fost bătut de Moise și copiii lui Israel, după ieșirea lor din Egipt. Ei au pus mâna pe țara lor și pe țara lui Og, împăratul Basanului. Acești doi împărați ai Amoriților erau dincoace de Iordan, la răsărit. Ținutul lor se întindea de la Aroer care este pe malurile pârâului Arnon, până la muntele Sionului, care este Hesmonul, și cuprindea toată câmpia de dincoace de Iordan, la răsărit, până la marea câmpiei, supt poalele muntelui Pisga (versetul 44-49).

Cu aceasta se încheie vorbirea minunată dintre Moise și popor. Bucuria lui Dumnezeu este să se statornicească hotarele poporului Său și să se oprească la cele mai mici lucruri, în legătură cu Istoria Lui. El se interesează cu dragoste de tot ce îi privește, de luptele lor, de biruințele, averile și hotarele lor. De toate acestea El se interesează foarte amănunțit și ne umple inimile de uimire, mulțumire și închinare prin acest har. Omul, în mândria lui, crede că e înjositor să se țină de lucruri mici, însă Dumnezeul nostru numără până și perii de pe capul nostru și ia cunoștință de orice grijă a noastră, de orice necaz și de orice nevoie. Pentru dragostea Lui nu-i nimic prea mic, și nimic prea mare pentru puterea Lui. Nu este nici o împrejurare în viața noastră de toate zilele, oricât de neînsemnată ar părea, de care să nu aibă grijă El.

Cu părere de rău trebuie să spunem că înțelegem prea puțin adevărul binecuvântat că Tatăl nostru ia parte la toate grijile și necazurile noastre mici și că putem să mergem la El cu tot ce ne mișca inimile și cu tot ce ne apasă. De multe ori ne gândim că flecurile acestea sunt prea mici pentru cel Prea Înalt și Puternic, care locuiește în ceruri și stăpânește pământul. Dar acest gând ne răpește binecuvântări neprețuite în viața noastră de toate zilele. Ce bine ar fi dacă ne-am aduce aminte totdeauna că pentru Dumnezeul nostru totul este la fel. El ține lumea prin puterea Cuvântului Său și tot El ia cunoștință de vrabia care cade de pe casă. Pentru El este tot una să facă o lume, sau să pregătească o mâncare pentru o văduvă săracă. Mărima puterii Lui și slava stăpânirii Lui precum și grija gingașă ce o poartă la ai Săi, trezesc deopotrivă uimirea și închinarea inimilor noastre.

Cititorule creștin, vezi să iei aceste lucrări pentru tine. Caută să trăiești mai aproape de Dumnezeu în viața ta de toate zilele. Bizuiește-te pe El. Du-te la El în orice nevoie și nu vei mai fi silit să îi spui semenului tău muritor. „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos” (Filipeni 4:19). Ce izvor: Dumnezeu! Ce măsură: după bogăția Sa în slavă! Ce unealtă prin care face toate astea: Cristos Isus.

„Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus” (Filipeni 4:6,7).

„Moise a chemat pe tot Israelul și a zis: „Ascultă, Israele, legile și poruncile pe care vi le spun astăzi în auzul vostru. Învățați-le și împliniți-le cu scumpătate” (versetul 1), Aici întâlnim din nou cele patru cuvinte, care sunt semnul deosebit al Deuteronomului. „Ascultă” – „învățați-le” – împliniți-le cu scumpătate”.

Cel dintâi dintre aceste cuvinte pune sufletul în starea binecuvântată a ascultării. „Eu voi asculta ce zice Domnul, Dumnezeul meu” (Psalm 85:8). „Ascultați, și sufletul vostru va trăi” (Isaia 55:3). Urechea care ascultă este temelie oricărei vieți creștine adevărate. Ea pune sufletul în starea potrivită pentru un copil de Dumnezeu. Ea este taina oricărei păci și a oricărei binecuvântări.

Cred că nu mai este nevoie să aducem aminte cititorului, că aici este vorba numai de ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu. Israel avea să asculte de „legile și poruncile” Domnului, de Cuvântul Dumnezeului celui viu, care îi izbăvise din țara robiei, a întinericului și a morții, nu însă de datinile și învățăturile oamenilor. Tot așa este și cu noi, astăzi.

Noi suntem chemați la ascultare. Suntem chemați „să ascultăm”, chemați să ne plecăm într-o supunere sfântă și plină de respect înaintea Cuvântului scris. Căderea creștinului supus și smerit este la fel de depărtată de credința deșartă, ca și de necredința. Răspunsul ales pe care l-a dat odată Petru Sinedriului (Faptele 5:29) le leapădă pe amândouă cu aceeași hotărâre. El spune: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. Noi întâmpinăm necredința și îngâmfarile ei cu vorbele: „Trebuie să ascultăm”, iar credința deșartă, în orice haină ar fi îmbrăcată, cu vorbele: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu”.

Iată datoria oricărui creștin adevărat. El trebuie să asculte de Dumnezeu. Necredinciosul poate să zâmbească. El se laudă cu slobozenia lui sufletească și crede că judecata lui e o călăuză îndestulătoare în care se poate încrede. El nu știe, că în timp ce se mândrește cu slobozenia sa, este un prins al Satanei, care este stăpânul și domnul lumii acesteia. Omul este făcut ca să asculte, să privească spre Acel „Unul”, care stă deasupra lui. Creștinul este sfințit pentru ascultarea lui de Isus Cristos, adică pentru același fel de ascultare, ca ascultarea dovedită în viață de Domnul și Mântuitorul nostru, față de Dumnezeu.

Lucrul acesta este de mare însemnătate pentru oricine dorește să cunoască adevărata ascultare. Cunoașterea acestei ascultări este taina mare a izbăvirii de voia „eului” adusă de necredință și de ascultarea greșită a credinței deșarte. Nici odată nu este drept să împlinim voia noastră. Se poate să fie bine să facem voia unui semen, însă totdeauna, când facem voia Dumnezeului nostru, suntem pe drumul cel bun. Isus a venit pe pământ ca să îplinească această voie și El a împlinit-o deplin. „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Psalm 40: 9). Și noi suntem chemați în aceeași ascultare binecuvântată. Noi suntem „aleși după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințenia lucrată de Duhul, ca să ne facem ascultători și părtași la stropirea cu sângele lui Isus Cristos” (1 Petru 1:2). Cuvintele acestea cuprind cinste nemăsurată, dar și o răspundere sfântă pentru noi. Să nu uităm niciodată, că nu ne-am făcut numai părtași la stropirea cu sângele lui Isus Cristos, ci am fost puși deoparte, ca să fim ascultători.

Poate însă că unul sau altul dintre cititorii noștri ne-ar pune înaintea îndemnul apostolului din (Evrei 13:17) „Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează la mântuirea sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele. Ascultați de ei, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos”. De bună seamă că aceasta este un lucru foarte însemnat, cu care am pune în legătură și un alt verset din (1 Tesaloniceni 5:12-13) „Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc. Să aveți foarte mare dragoste față de ei, din pricina lucrării pe care o fac”. Apoi mai citim în (1 Corinteni 16:15-16): „Încă un îndemn, fraților, Cunoașteți casa lui Ștefana. Știți că ea este cel dintâi rod al Ahaiei și că s-a pus cu totul în slujba sfinților. Fiți și voi îndatoritori față de astfel de oameni și față de toți care lucrează și se ostenesc împreună cu ei”. Iar în (1 Petru 5:1-4) apostolul îndeamnă pe prezbiteri: „Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Cristos și părtaș al slavei care va fi descoperită. Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este supusă voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu. Nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pildă turmei. Și când se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei”.

S-ar putea deci pune întrebarea: Oare locurile acestea ale Scripturii nu arată că trebuie să ascultăm de anumiți oameni? Și dacă e așa, cu ce drept se înlătură autoritatea omenească în Biserica lui Dumnezeu? Răspunsul este ușor: Oriunde dăruiește Cristos un dar al Duhului, fie un dar de învățătură sau un dar de păstorie, este datoria fiecărui creștin să recunoască acest dar. A nu-l recunoaște înseamnă a lepăda binecuvântările și harurile lui Dumnezeu. Dar trebuie să băgăm bine de seamă, dacă darul este cu adevărat dat de Dumnezeu. Nici un om nu are dreptul să-și însușească o anumită slujbă sau un anumit loc și nici să primească de la alții o asemenea slujbă. Lucrul acesta nu este decât intrarea cu de-a sila într-un bun sfânt, care mai curând sau mai târziu va aduce judecata lui Dumnezeu.

Orice slujbă adevărată vine de la Dumnezeu și este întemeiată pe un dar adevărat, dat de însuși capul bisericii, Cristos. Așa că am putea spune: fără dar, nu-i slujbă. Persoanele pomenite în locurile de mai sus au un dar și lucrează cu el. Și mai au și o inimă credincioasă și caldă pentru oile și mieluşii turmei lui Cristos. În Evrei 13 se spune: „Ascultați de mai marii voștri”. Cine vrea să ne fie mai mare, trebuie să meargă în frunte pe drumul, pe care vrea să ne ducă. Ar fi o prostie să-ți însușești numirea de „mai mare”, fără să cunoști drumul și fără să fii în stare și să vrei să mergi pe el. Nimeni nu se va încrede într-o călăuză oarbă și neștiutoare.

Și apoi: pe ce și mai întemeiază apostolul îndemnul său către Tesaloniceni, de a prețui și recunoaște anumite persoane? Numai pe primirea sau însușirea unui titlu, a unei slujbe, sau a unui loc de cinste? O, nu; ci îl întemeiază pe faptul binecunoscut că acele persoane îi „cârmuiau în Domnul” și-i „sfătuiau”! De ce trebuie să aibă foarte mare dragoste față de ei. Din pricina slujbei sau a titlului? Nicidcum, ci „din pricina lucrării pe care o fac”. Tot așa erau îndemnați Corinteni să se supună casei lui Ștefana, nu din pricina unui titlu sau a unei slujbe ce și-o însușiseră, ci pentru ca „s-a pus cu totul în slujba sfinților”. Ei lucrau. Ei primiseră daruri și har de la Cristos și aveau o inimă pentru ai Lui. Ei nu se laudau cu slujba lor, ci se dădeau de bună voie în slujba lui Cristos. Aceasta este slujba adevărată, care se împlinește cu putere duhovnicească, dată de Cristos și cu simțământul răspunderii față de El, precum și cu recunoașterea plină de mulțumire din partea sfinților. Când un om se ridică singur ca învățător sau ca pastor, sau când îl numesc alții în acest loc, nu este decât alții în acest loc, dacă el n-a primit un dar adevărat de la Capul Bisericii, care e Cristos. Glasul lui este glasul unui străin. Oile adevărate ale lui Cristos nu-l cunosc și n-ar trebui să-l recunoască niciodată (Încă odată în Noul Testament nu se spune nimic despre o rânduială omenească în ce privește propovăduirea

evangheliei, învățarea Bisericii sau adunării lui Dumnezeu și păstoria turmei lui Cristos. Prezbiterii erau așezați numai de apostol sau de împuterniciții lor. Timotei și Tit; ei n-au dat acest drept altora, și nici n-au spus ca alții să pună prezbiteri după moartea lor. Astăzi prezbiterii nu sunt puși de nimeni, ci recunoscuți ca destoinici pentru această lucrare de adunarea locală. Lucrarea lor se mărginește în adunarea locală; diaconii erau aleși de biserică, pentru slujba materială; iar evangheliștii păstorie și învățătorii n-au fost aleși niciodată și nici așezați în slujbă. Trebuie să facem deosebire între un dar al harului și între o slujbă locală. Prezbiterul și diaconii puteau să aibă un dar deosebit sau nu, căci aceasta n-avea a face cu slujba lor locală. Pentru a înțelege mai adânc lucrul acesta, trimitem pe cititor la 1 Corinteni 12-14 și Efeseni 4:8-16. În locul întâi găsim mai ales temelia oricărei slujbe adevărate în biserică lui Dumnezeu și anume rânduiala dumnezeiască: „Dumnezeu a pus mădularele” apoi imboldul acestei slujbe, dragostea. În cele din urmă ținta slujirii „pentru ca biserică să fie zidită”.

Cu alte cuvinte: Slujirea în toate părțile ei este o rânduială dumnezeiască. Ea nu vine de la oameni, nici prin oameni, ci de la Dumnezeu. Învățătorul trebuie să umple și să pregătească vasele. Părerea, că fiecare are dreptul să slujească în biserică lui Dumnezeu, nu are nici un temei în Scriptura. O astfel de slobozenie a omului stă împotriva gândurilor lui Dumnezeu. Slobozenia Duhului Sfânt, de-a sluji prin aceia pe care îi vrea El, iată ce învăță Noul Testament. Ce bine ar fi dacă am învăța acest lucru!).

Unde se găsește însă un învățător înzestrat de Dumnezeu, un păstor credincios, plin de dragoste și înțelept, care veghează asupra sufletelor ca o mamă gingașă, care luptă pentru ele și este în stare să zică: „Noi trăim dacă voi sunteți tari în Domnul” cine are aceste semne și însușiri, un astfel de om va fi recunoscut și respectat. Dacă omul are un dar, este un slujitor. Dacă nu-l are, nici o putere omenească nu-i în stare să facă din el un slujitor adevărat al lui Cristos. Chiar dacă el e hirotonisit pe dinafară ca slujitor, sau dacă se numește singur așa, dacă nu are darul de a împlini lucrarea la care e chemat, degeaba și-l ia singur acest drept. Orice slujbă adevărată își are izvorul în Dumnezeu. Ea se întemeiază pe Dumnezeu și ținta ei este să aducă sufletele aproape de Dumnezeu și să le lege cu El. Slujba înșelătoare însă își are izvorul în oameni și urmărește să lege sufletele de acela, cere împlineste slujba. Deosebirea între amândouă este atât de mare. Cea dintâi duce la Dumnezeu, a doua depărtează de Dumnezeu. Cea dintâi îngrijește, întărește și hrănește viața noastră, a doua împiedecă înaintarea în orice chip și aruncă sufletele în îndoială și întuneric. Cu un cuvânt, slujba adevărată este de la Dumnezeu, pentru Dumnezeu și prin Dumnezeu; slujba înșelătoare de la oameni, pentru oameni și prin oameni. Pe cea dintâi o prețuim, pe cea de a doua o lepădăm.

Însă oriunde se găsește un dar adevărat de har, avem dreptul și cinstea să-i ascultăm și să ne supunem lui, întrucât deosebim pe Cristos în persoana și slujba slujitorilor săi iubiți. Pentru un om duhovnicesc, nu este greu să deosebească harul și puterea adevărată. Se vede îndată, dacă un om caută să ne hrănească sufletele cu pâinea vieții din adevărată dragoste, sau dacă se străduiește să se ridice pe sine și să și urmărească interesele sale. Deosebirea dintre putere și mândrie este prea mare și nu poate fi trecută cu vederea. Un adevărat slujitor al lui Cristos nu se va fâli niciodată cu puterea sa și nu se va lăuda cu darurile sale. El își face lucrarea și o lasă să vorbească singură. Apostolul Pavel putea să strige bieților Corinteni rătăciți, care sub influența unor învățători mincinoși începuseră să se îndoiască de apostolia lui: „Căci căutați o dovadă că Cristos vorbește în mine.... Pe voi înșivă încercați-vă să vedeți dacă sunteți în credință” (2 Corinteni 13:3-5).

Înșii Corinteni erau dovada vie a slujbei lui. Întoarcerea și binecuvântarea lor arătau limpede căci era de la Dumnezeu și lucrul acesta dădea apostolului mângâiere, bucurie și putere. El era un „apostol, nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Cristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți”. El se putea lăuda cu izvorul slujbei lui, iar în ce privește felul ei, erau o mulțime de dovezi, care fiecare în parte ar fi de ajuns, să încredințeze o inimă curată. El putea să spună cu adevărat: „Învățătura și propovăduirea mea nu stă în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii omenești, ci într-o dovadă dată de Duh și de putere” (1 Corinteni 2:4). Așa trebuie să fie cu oricine, deși într-o măsură mai mică. Trebuie să se simtă putere și adevăr. Numai titlurile nu înseamnă nimic. Oamenii pot să se apuce să dea titluri și locuri de cinste, însă n-au dreptul să facă lucrul acesta. Poate cineva să se numească „păstor” cât o vrea: dacă n-are acest dar și nu se vede și nu i se simte puterea, degeaba. Poate să-și zică „învățător”, sau „evanghelist”, sau „predicator”, numirile acestea n-au nici un preț, dacă nu sunt însoțite de darul pe care se întemeiază. Iar când darul este, pot oamenii să zică ce or vrea, căci harul nu se poate tăgădui: el își face lucrarea și se vede.

Poate că ni se va spune că nu avem dreptul „să judecăm”. Dar atunci cum am putea să ne păzim de „proorocii mincinoși”, dacă nu am avea dreptul să-i judecăm? Care-i însă măsura de care trebuie să ne folosim în judecarea noastră? „Îi veți cunoaște după roadele lor”. Nu pot oare copiii lui Dumnezeu să deosebească între un om, care vine în puterea Duhului, înzestrat de Cristos capul bisericii, plin de dragoste față de suflete și care duce o viață sfântă și cu lepădare de sine și între un om, care vine cu un „titlu”, pe care și l-a pus singur sau pe care i l-a dat oamenii, fără nici o urmă de ceva dumnezeiesc sau ceresc nici în slujba și nici în viața sa? Fără îndoială că copiii lui Dumnezeu pot și trebuie să facă această deosebire. De aceea și bătrânul apostol Ioan cere credincioșilor să nu creadă orice duh, ci să cerceteze duhurile „dacă vin de la Dumnezeu; căci mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume” (1 Ioan 4:1) Iar în a doua epistolă, același apostol dă „cătore aleasa Doamnă” îndemnul: Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: „Bun venit!” Căci cine-i zice: „Bun venit!” se face părtaș faptelor lui rele.” (2 Ioan:10:11). Nu erau ei oare răspunzători să urmeze acest îndemn? Și ce avea să judece? Aveau ei să cerceteze dacă aceia care veneau în casă erau întăriți și numiți de vreun om sau de vreo grupare de oameni. Ei avea numai să cerceteze dacă învățătura lor era sănătoasă. Dacă nu ar fi adus adevărata și dumnezeiască învățătură a lui Cristos, învățătura că Cristos a venit în trup, trebuia să le închidă ușa în față, fără să întrebe cine sunt și de unde vin. Dacă nu aduceau adevărul, ea trebuia să nu-i primească, cu toate dovezile de putere sau împuternicire de la oameni pe care le-ar fi arătat ei.

În capitolul 2 din Apocalipsa, biserică din Efes e lăudată pentru că a cercetat pe aceia, care spuneau că sunt apostoli și nu erau. Cum ar fi putut ca să-i cerceteze, fără să-i judece? Din pildele acestea vedem deci că vorbele Domnului din Matei 7:1: „Nu judecați ca să nu fiți judecați”, precum și vorbele apostolului din 1 Corinteni 4:5: „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme”, se întrebuntesc greșit. E cu neputință ca Scriptura sa se bată cap în cap și De aceea cuvintele Domnului sau apostolului, oricare ar fi înțelesul lor, nu pot să fie în nepotrivire cu răspunderea creștinului, de a judeca darurile, învățătura și viața tuturor aceluia, care au în Biserică locul de învățător, propovăduitor sau păstor.

Cuvintele „Nu judecați” ne opresc numai, să nu judecăm imboldurile sau izvoarele ascunse ale unei lucrări. Cu acestea n-avem a face. Noi nu putem pătrunde înlăuntrul inimii și, slavă Domnului, nici nu suntem chemați să pătrundem. Noi nu putem ghici gândurile ascunse ale inimii. Aceasta n-o poate face decât Dumnezeu. Pe de altă parte însă nu ne putem feri de răspunderea, de a cerceta pe aceia, care împlinesc în mijlocul nostru vreo slujbă oarecare.

Orice slujitor adevărat al lui Cristos, nu va cunoaște decât o singură țință, anume să ducă pe toți aceia, cărora le slujește, pe cărarea ascultării față de Cuvântul lui Dumnezeu. O pildă frumoasă a unei astfel de slujbe vedem la Moise, acel bun slujitor al lui Dumnezeu. El se străduia totdeauna cu inimă curată să întipărească în inima adunării lui Israel nevoia mare a unei ascultări de copil față de toate legile și poruncile lui Dumnezeu. El nu căuta un loc de frunte pentru sine. Gândul mare și ținta de la urmă a tuturor vorbirilor sale era ascultare, nu față de el, ci față de Domnul lui și Domnul lor. El se gândea bine, că aceasta era taina adevărată a fericirii lor, a siguranței lor și a puterii lor. El știa că un popor ascultător avea să fie un popor nebiruit și că nici o armă nu putea să le facă ceva, câtă vreme aveau să fie călăuziți de Cuvântul Domnului. Cu un cuvânt, el știa și credea că treaba lui Israel era să asculte de Dumnezeu, precum treaba lui Dumnezeu era să binecuvânteze pe Israel. Datoria lor era, numai să „asculte”, să „învețe”, și „să împlinească” voia descoperită a lui Dumnezeu, și, câtă vreme au făcut acest lucru, au putut să se bizuie cu încredere deplină în El, ca scutul lor, puterea lor, apărătorul lor și adăpostul lor. Singura cărare adevărată pentru Israelul lui Dumnezeu era cărarea strâmtă a ascultării, pe care o luminează totdeauna cu bunăvoință lumina Feței lui Dumnezeu.

Ne întoarcem din nou la capitolul nostru. În versetul 2, Moise aduce aminte norodului legătura lui cu Dumnezeu, întemeiată pe un legământ: „Domnul Dumnezeu nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb. Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, care suntem vii astăzi aici. Domnul v-a vorbit față în față pe munte, din mijlocul focului. Eu am stat alături între Domnul și voi, ca să vă vestesc Cuvântul Domnului; căci vă era frică de foc și nu v-ați suit pe munte. (versetul 2-5).

Trebuie să deosebim bine legământul de pe muntele Horeb de legământul, pe care l-a făcut Dumnezeu cu Avram, Isaac și Iacov. Ele se deosebesc total. Cel dintâi era un legământ al faptelor, la care poporul a promis să facă tot ce vorbise Domnul; al doilea, un legământ de har, la care Dumnezeu se îndatora, printr-un jurământ, să împlinească tot ce a făgăduit. Deosebirea este nespus de mare, din orice parte am privi-o, atât în temelie și felul lor, cât și în urmările practice. Legământul de pe Horeb se întemeia pe puterea omenească de a împlini toate cerințele lui. Și numai acest fapt era de ajuns, ca să prezică desăvârșita lui neizbândă. Legământul cu Avraam însă se întemeia pe puterea lui Dumnezeu de a împlini toate cuvintele lui și de aceea este cu neputință, să fi lipsit de-al împlini măcar cu o slova sau o frântură de slovă.

Fiindcă am vorbit amănunții despre lege, când am cercetat capitolul din urmă și am încercat să arătăm gândurile lui Dumnezeu când a dat legea, precum și neputința totală a omului de a ține legea și de a trăi o viață și sfințenie (neprihănire), acum ne putem mulțumi numai să aducem aminte cititorului de cele spuse în acel capitol.

Cu privire la străduințele greșite ale omului, de a aduce pe creștin din nou sub lege, nu ne putem opri să nu mai adăugăm pe lângă locurile arătate înainte, și altele. Iudeul trăia odinioară „sub lege”, însă el a fost nevoit să facă descoperirea, că legea nu era un pat, pe care s-ar fi putut odihni și nici măcar o învelitoare, cu care s-ar fi putut înveli. Păgânul sau neiuideul era fără lege. El era, ce-i drept, sub stăpânirea lui Dumnezeu, însă niciodată sub lege. Harul îi pune pe amândoi pe același tărm. În epistola către Romani se spune despre ne iudei sau neamuri că sunt „fără lege”, „Când Neamurile, măcar că „n-au lege fac din fire lucrurile legii, prin aceasta ei care nu au o lege, își sunt singuri lege...” (Romani 2:14). „Toți cei ce au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege; și toți cei ce au păcătuit având lege vor fi judecați după lege.” (Rom. 2:12). Aici se văd bine cele două cete în care e împărțită omenirea: Iudeii, sub lege; Neamurile, fără lege. Neamurile au fost puse sub cărmuire, în persoana lui Noe, dar niciodată sub lege. Nimeni nu poate aduce un singur rând din Scriptură ca să arate că Dumnezeu a pus vreodată neamurile adică pe ne iudei sub lege. Nu e vorba să se spună: „Noi credem”. Ci vorba e: Ce spune Scriptura? Ea spune că ne iudeii sunt fără lege, n-au lege.

În Faptele 10, Dumnezeu deschide împărăția cerurilor și neamurilor. În Fapte 14:27, îl vedem deschizând „ușa credinței” și neamurilor. În Faptele 28:28, îl vedem trimetând mântuirea Sa și neamurilor. Dar niciăieri nu spune că i-a pus sub lege. Învățăturile și părerile oamenilor n-au nici un preț când Scriptura spune lămurit. Nu este un singur rând din Scriptură care să arate că Dumnezeu a pus vreodată pe neamuri sub lege. Cititorul ar întreba poate pe ce temelie vor fi judecate neamurile, dacă nu pe temelie legii? Romani 1:20, spune lămurit că mărturia creației lui Dumnezeu îi face pe oameni să nu se poată dezvinovăți. Apoi în Romani 2:15 Neamurile sunt privite pe temelie cugetului lor. Asta în ce privește neamurile păgâne, necredincioase. Iar neamurile creștine cu numele, vor fi judecate pe temelie celor ce spun că sunt. Spun că sunt creștini, vor fi judecate după mărturisirea lor creștină.

În Faptele 15 vedem cum au fost întâmpinate de apostoli și de întreaga biserică din Ierusalim cele dintâi încercări, de a pune sub lege pe păgânii întorși la Dumnezeu. Întrebarea a fost pusă în Antiohia, însă Dumnezeu, în bunătața și înțelepciunea Sa, a dus lucrurile astfel, ca ea să nu fie hotărâtă acolo, ci Pavel și Barnaba au mers la Ierusalim, unde au stat de vorbă deschis și slobod asupra acestui lucru și s-a luat hotărârea prin glasul celor 12 apostoli și a întregii Biserici.

Nu vom fi niciodată în stare să mulțămim în de ajuns Dumnezeului nostru pentru acest lucru. Hotărârea unei adunări locale, ca acelei din Antiohia, n-ar fi avut niciodată aceiași greutate, ca hotărârea celor doisprezece apostoli, adunați în Ierusalim, deși era recunoscută de Pavel și Barnaba. Însă Domnul a purtat de grijă, ca orice om să fie nevoit să înțeleagă, precum și învățătorii legii din toaie timpurile să fie învățați în chip hotărât, că nu e după gândul lui Dumnezeu, să pui pe creștini în vreun fel oarecare sub lege.

„Câțiva oameni veniți din Iudeea învățau pe oameni și ziceau: „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți”(Fapte 15:1). Ce veste tristă! Cum se vor fi așezat vorbele acelea ca o rană pe inimile acelor, care s-au întors la Dumnezeu prin vorbirea scumpă a lui Pavel în sinagoga din Antiohia. El spusese: „Sa știți dar fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede este iertat prin El (fără tăierea împrejur și fără faptele legii) de toate lucrurile decari n-ați putut fi iertați prin legea lui Moise”.

Aceasta a fost vestea minunată, adusă păgânilor sau neamurilor prin gura apostolului Pavel, o veste despre mântuirea slobodă și deplină, despre iertarea deplină prin credința în Domnul nostru Isus Cristos. După învățătura acelor însă, care veneau „din Iudeea”, toate acestea nu erau de ajuns. Fără lege și fără tăiere împrejur nu era de ajuns Cristos. Cum se va fi aprins inima apostolului, când ș-a văzut copiii iubiți în credință neliniștiți de această învățătură! Primirea unei astfel de învățături ar fi fost la fel cu lepădarea întregului creștinism. Dacă pe lângă crucea lui Cristos era nevoie să se mai adaoge tăierea împrejur, atunci legea lui Moise trebuia să desăvârșască harul lui Dumnezeu și totul era pierdut. Însa laudat fie Domnul tuturor îndurărilor! El a purtat grijă ca să se pună un zăgaz tare împotriva valului stricător, care căuta să nimicească roadele binecuvântate ale lucrului apostolului. „Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite; și frații au hotărât ca Pavel și Barnaba, și câțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli și prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri. Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de biserică, de apostoli și de prezbiteri și-au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei. Atunci unii din

partida Fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat și au zis că neamurile trebuie să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească legea lui Moise. Poruncise oare Dumnezeu acest lucru? De bună seamă că nu. În nesfârșita Lui îndurare, Dumnezeu deschisese neamurilor poarta credinței, fără tăiere împrejur și fără vreo poruncă. Cei ce îndrăzneau să poruncească așa ceva, erau „câțiva oameni”, care au neliniștit biserica lui Dumnezeu din ziua aceia și până astăzi, și care vor să fie învățători ai legii, și nu știu nici măcar ce spun, nici ce este adevărat din ceea ce spun (I Timotei 1:7). Ei nici nu-și dau seama, cât de urâtă este învățătura lor în fața Dumnezeului tuturor îndurărilor, a Tatălui milei.

Apostolii și prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut. După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru și le-a zis: „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca prin gura mea neamurile să audă nu legea lui Moise sau tăierea împrejur, ci cuvântul Evangheliei și să creadă. Și Dumnezeu care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință. Acum dar, de ce ispițiți pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta” Gândul lui Dumnezeu n-a fost să pună pe umărul creștinilor dintre neamuri un jug, pe care nu l-a putut purta Israel. „Ci”, mai adaugă apostolul tăierii împrejur, „credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus”.

E nespus de frumos să auzi aceste vorbe de pe buzele apostolului tăierii împrejur. El nu spune: „Credem că ei sunt mântuiți ca și noi”, ci „credem că noi ca și ei, suntem mântuiți”. Iudeul este mulțumit să se scoboare de pe scaunul lui înalt și să fie mântuit la fel ca bieții păgâni netăiați împrejur. Adevărat că vorbele acestea trebuie să pătrundă cu putere zdrobitoare în urechile învățătorilor legii ca să-i încredințeze de starea greșită a cererii lor.

„Toată adunarea a tăcut și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul neamurilor”. Duhul Sfânt n-a găsit cu cale să ne spună ce au vorbit Pavel și Barnaba cu acel prilej vrednic de ținut minte și putem cunoaște înțelepciunea Lui chiar în acest fapt. El dă, pe cât se vede, locul de frunte lui Petru și lui Iacov, pentru că vorbele lor trebuiau să aibă mai multă greutate decât vorbele apostolilor neamurilor și ale tovarășilor săi.

„Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis: „Fraților, ascultați-mă! Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-i poarte Numele. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor”, – în fața unor astfel de dovezi trebuiau să amuțească chiar cei care aveau cea mai mare râvnă pentru lege – „după cum este scris...” (Fapte 15:15).

Așadar s-a hotărât pentru totdeauna această întrebare însemnată prin Duhul Sfânt, prin cei doisprezece apostoli și prin biserica întreagă, și putem lua aminte la faptul, că în această adunare a Bisericii n-a vorbit nimeni mai apăsat și mai hotărât decât Petru și Iacov. Cel dintâi ca apostol al tăierii împrejur, iar al doilea ca reprezentant de seamă al bisericii din Ierusalim, a cărui slujbă și vrednicie erau foarte potrivite, să dea vorbelor sale o tărie deosebită pentru toți aceia, care se mai găseau întru câțiva pe tărâmul legii. Acești doi bărbați însemnați au fost foarte hotărâți în judecata lor, că cei întorși la Dumnezeu dintre Neamuri nu trebuiesc „neliniștiți sau împovărați cu legea”. Ei au dovedit prin vorbirile lor puternice, că e cu totul împotriva Cuvântului, a voii și a căilor lui Dumnezeu, să pui pe creștinii dintre Neamuri sub lege.

Cine vrea să vadă păreriile lui Pavel cu privire la lege, să citească epistola către Galateni: „Mă mir, zice el, că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Cristos la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Cristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită De aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema” (Galateni 1:6-8). Iată ce spune Duhul Sfânt celor ce vor să pună pe creștini sub lege. Unii spun că ei nu iau legea ca regulă pentru căpătarea mântuirii, ci ca o regulă de purtare după ce au fost mântuiți. Dar Scriptura nu face această deosebire; ci spune ori ești sub lege, ori nu ești. Dacă ești sub ea, legea nu cunoaște nici o deosebire. Fie înainte de mântuire, fie după mântuire, dacă ești sub ea, ești sub blestem. Căci este scris: „Blestemai este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea legii ca să le facă”. A spune că eu sunt creștin, născut din nou, n-are a face; căci ce are a face legea cu nașterea din nou sau cu creștinismul? Nimic, nimic. Legea vorbește omului ca fiindă răspunzătoare. Ea cere desăvârșită ascultare, și blestemă pe oricine nu ascultă fără nici o greșeală.

Nu merge iarăși să spui că deși nu pot ține legea, totuși Cristos a împlinit-o în locul nostru și pentru noi. Legea nu cunoaște împlinire cu procura, adică prin altul. Ea zice: „Sufletul care le face va trăi prin ele”. Și apoi legea nu rostește blestemul numai asupra celor ce o calcă, ci asupra tuturor: „Toți cei ce se țin de faptele legii sunt sub blestem”. Adică toți cei ce stau pe temelia legii – în orice fel – toți cei ce au a face cu faptele legii, sunt sub blestem. Acum înțelegeți cât de cu neputință este să spui că ții legea ca regulă de viață și purtare și să spui că nu ești sub blestem. Creștinul nu este sub lege, și de aceea nu este sub blestem. De ce? Fiindcă legea și-ar fi pierdut puterea, măreția, tăria, puterea? Nu, deloc. A spune așa ceva ar fi să hulim legea. A spune că vreun om – fie el creștin, Iudeu sau păgân – poate fi sub lege și totuși să nu fie sub blestem, înseamnă să spui că el împlinește legea în chip desăvârșit sau că legea e desființată. Cine ar putea spune așa ceva? Dar cum se face că creștinul nu e sub blestem? Fiindcă el nu e sub lege. Și cum a ieșit el de sub lege Oare prin faptul că altul a împlinit-o în locul lui? Deloc, deloc. Atunci cum? Iată cum: „Eu prin lege am murit față de lege ca să trăiesc pentru Dumnezeu! Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Cristos și voi ați murit în ce privește legea ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta ca să aducem roadă pentru Dumnezeu. Căci când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor ațâțate de lege, lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte” (Romani 7:4-5). Băgați bine de seamă șirul: „sub lege, sub firea pământească, patimile păcatelor, roade pentru moarte”. Poate fi ceva mai lămurit? Dar mai e și o altă latură, slavă Domnului! Dar acum am fost izbăviți de lege și suntem morți față de legea aceasta care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slova” (Romani 7:6). Deci am fost izbăviți de lege nu prin faptul că altul a primi-o în locul nostru, ci prin faptul că noi am murit față de ea. Cartea Romani învață același lucru ca și cartea Galateni.

Acum, dacă suntem morți față de lege, cum zice apostolul, cum poate legea să ne fie un dreptar pentru viața? Ea s-a dovedit un dreptar pentru moarte, blestem și osândă, celor ce erau sub ea. Poate fi altceva pentru noi? A adus ea vreun rod de viață celor ce au fost sub ea? Apostolul spune: „Când eram sub firea pământească, adică în firea căzută, patimile păcatelor ațâțate de lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte”. „Sub firea pământească” aici nu înseamnă „în trup”, ci starea omului ne întors la Dumnezeu, dator să țină legea. Ei bine, în starea asta, tot ce puteai aduce este roadă pentru moarte: nici o viață, nici o sfințenie, nimic pentru Dumnezeu, nimic, nimic Nu trebuie apoi să uităm că, deși Neamurile n-au fost puse niciodată sub Lege, în căile lui Dumnezeu față de lume,

de fapt, toți creștinii de nume, prin botezul lor de mici, s-au așezat pe această temelie. Așa că e o mare deosebire între creștinătatea de nume și păgâni, cu privire la lege.

Dar unde suntem noi acum ca creștini? Iată răspunsul: „Eu prin lege am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu”. Eu sunt răstignit cu Cristos; trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc cum? Prin lege ca regula de viață? Nici vorbă de așa ceva, ci „prin credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și s-a dat pe Sine pentru mine.

Asta și nimic altceva e creștinism. Să înțelegem. Sunt două rele deosebite de care suntem izbăviți prin moartea scumpă a lui Cristos și anume: legalismul pe deoparte, și lipsa de orice frâu în viață, pe de altă parte. În locul acestor rele grozave, am intrat în sfânta slobozenie a harului – slobozenie ca să slujim lui Dumnezeu – slobozenie ca să „omorăm mădularele noastre care sunt pe pământ” – slobozenie ca „să ne lepădăm de păgânătate și poftă lumești” – slobozenie „ca să ținem trupul în frâu și să-l supunem”.

Da, cititor creștin, să ne aducem aminte de acest lucru. Să cântărim adânc aceste vorbe: „Eu sunt răstignit cu Cristos, și trăiesc, dar nu eu, ci Cristos trăiește în mine”. Vechiul „eu” mort – răstignit, îngropat. Noul „eu” viu în Cristos. Să nu ne înșelăm. Nimic nu e mai grozav și mai primejdios decât ca vechiul „eu” să aibă pretenția că stă pe tărâmul cel nou, sau cu alte vorbe, că învățăturile slăvite ale creștinismului să caute să le țină firea veche; oameni neîntorși la Dumnezeu să spună că sunt slobozi de lege și să întoarcă harul lui Dumnezeu în desfrânare. De o mie de ori mai bine legalism decât desfrâu. Sa veghem asupra acestei lipse de frâu în viața din jurul nostru.

A spune că ești slobod față de lege altfel decât prin faptul că ai murit față de ea și trăiești pentru Dumnezeu, nu este creștinism deloc, ci desfrâu, de care orice suflet evlavios trebuie să fugă cu groază. Dacă suntem morți față de lege, suntem morți și față de păcat; și deci nu avem să mai facem voia noastră, care e un alt nume pentru păcat, ci voia lui Dumnezeu, căci aceasta este adevărată sfințenie.

Apoi, să nu uităm că, dacă suntem morți față de lege, suntem morți și față de această lume rea de acum, și uniți cu un Cristos înviat, înălțat și proslăvit. De aceea nu suntem din lume, după cum Cristos nu este din lume. A lupta să avem un loc de cinste în lume înseamnă să îngăduim că suntem morți față de lege; căci nu putem fi morți pentru una și vii pentru alta. Moartea lui Cristos ne-a izbăvit de lege, de puterea păcatului, de această lume rea de acum, și de frica morții. Dar toate aceste lucruri merg împreună și nu putem fi izbăviți de unul fără să fim izbăviți de toate. A spune că ești izbăvit de lege, și a trăi în același timp o viață de păcat și lumească, este unul din relele cele mai grozave ale zilelor de apoi.

Creștinul este chemat să dovedească în viața lui de toate zilele că harul poate da roadele pe care legea nu le putea da. Este slava creștinismului să facă pe un om în stare să-și înfrângă eul și să trăiască pentru alții. Legea nu putea face așa ceva. Ea făcea pe om să se învârtească în jurul eului său. Sub lege, fiecare om trebuia să facă tot ce putea pentru sine. Dacă încerca să iubească pe aproapele, era ca să facă o faptă bună pentru sine însuși. Sub har, e tocmai diferit. Eul e pus deoparte ca ceva răstignit, mort și îngropat. Vechiul „eu” s-a dus, și „eul” cel nou este primit înaintea lui Dumnezeu cum e primit Cristos. Cristos este viața noastră, neprihănirea noastră, sfințenia noastră, ființa noastră, pilda noastră, totul pentru noi. El este în noi și noi suntem în El. Și viața noastră de toate zilele trebuie să fie o întruchipare a lui Cristos în noi prin puterea Duhului Sfânt. De aceea noi suntem chemați nu numai să iubim pe aproapele nostru, ci și pe vrăjmașul nostru; și aceasta nu pentru ca să facem o faptă bună pentru noi; căci noi suntem primiți înaintea lui Dumnezeu în chip desăvârșit în Cristos; ci e doar arătarea în afară a vieții pe care o avem în noi; și viața aceasta este Cristos. Un creștin este un om care ar trebui să trăiască la fel ca și Cristos. El nu este nici Iudeu, nici „sub lege” nici un păgân „fără lege” ci „un om în Cristos”, stând în har, chemat la același fel de ascultare ca cea de care a dat dovadă Domnul Isus.

Vă rugăm stăruitor să citiți bine capitolul 15 din Fapte și epistola către Galateni, și veți înțelege mai lămurit ce e cu legea. Veți vedea că creștinul nu e sub lege, pentru nimic; că viața lui, neprihănirea lui, sfințenia lui stau pe un tărâm cu totul deosebit; că a pune pe creștini sub lege, în vreun fel oarecare, înseamnă a tăgădui temeliiile creștinismului și a fi împotriva celor mai lămurite spuse ale Scripturii. Veți vedea din capitolul 3 al epistolei către Galateni, că dacă ne punem sub lege înseamnă ca am părăsit pe Cristos, am părăsit Duhul Sfânt, credința și făgăduințele. Grozav, dar adevărat. Creștinii doar cu numeau parte de aceste confuzii.

Duhul Sfânt să deschidă ochii tuturor asupra acestui adevăr. Să cercetăm Scriptura mai adânc și să ne supunem ei. Iată nevoia cea mare a zilei de azi. Nu suntem cărmuiți de ea. Nu vedem nevoia ca să împlinim numai ce spune ea și să lepădăm tot ce nu e în ea. Noi mergem cu o mulțime de lucruri care nu au nici un temel în ea, ba sunt chiar împotriva ei. Domnul va veni curând să ia pe ai Lui cu El. Dar ce se va face creștinătatea aceasta doar cu numele, botezată în numele Domnului? Grozav lucru. Lăsăm pe cititor să caute răspunsul înaintea lui Dumnezeu.

Urmând acum cercetarea capitolului nostru, găsim înainte de toate o repetare a celor zece porunci. Dar iarăși vedem că nu e vorba numai de o repetare, ci întâlnim aici diferite trăsături, pe care le căutăm zadarnic în capitolul 20 al Exodului. Acolo ni se dau numai întâmplările istorice, aici însă nu avem numai istorie, ci și învățătură. Moise dă aici imbolduri morale și se îndreaptă către inima poporului într-un fel, care n-ar fi fost la locul lui acolo. În Exod 20 avem fapte goale, în Deuteronom 5 avem fapte și învățatura lor pentru viață.

Să facem de pilda o asemănare între amândouă capitolele cu privire la Sabat. În Exod 20 citim: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Dumnezeu cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit; De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” (versetul 8-11). În capitolul nostru însă se spune: „Ține ziua de odihnă ca s-o sfințești, cum ți-a poruncii Domnul, Dumnezeul tău. Șase zile sa lucrezi și să-ți faci toate treburile tale. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, pentru ca și robul tău și roaba ta să se odihnească ca tine. Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins; De aceea ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău să ții ziua de odihnă.” (versetul 12-15).

Cititorul va vedea la cea dintâi privire deosebirea dintre aceste două locuri. În Exod 20 porunca de a ține Sabatul se întemeiază pe facerea lumii; aici însă, în capitolul nostru, pe izbăvirea lui Israel, fără vreo pomenire de facerea lumii. Deosebirea izvorăște, ca și în alte locuri

dinainte, din rolul deosebit al acestei cărți.

Nu trebuie să uităm că așezarea Sabatului este întemeiată numai pe Cuvântul lui Dumnezeu. Alte porunci pun înainte anumite îndatoriri morale. Fiecare știe că e rău a omorî și a fura, însă ținerea Sabatului n-ar fi socotit-o nimeni ca o datorie, dacă ea n-ar fi fost data ca atare de Dumnezeu. De aceea însemnarea ei deosebită, atât în capitolul nostru cât și în Exod 20, stă pe aceeași treaptă cu toate acele mari datorii morale, care sunt recunoscute și de cugetul omenesc. Și nu numai atâta, dar mai găsim în alte locuri, că Sabatul este ceva deosebit și, se arată ca fiind semnul de legătura între Dumnezeu și Israel, ca o pecete a legământului dintre El și popor, și ca o piatră de încercare a ascultării lor de El. Fiecare era în stare să vadă partea rea a unui furt sau a unui omor, însă numai aceia care iubeau pe Domnul și Cuvântul Lui, cinsteau și iubeau și Sabatul Lui.

Astfel în capitolul 16 din Exod, în legătură cu darea manei, citim: „În ziua a șasea, să strângi hrana îndoit, și anume doi omeri de fiecare.

Toți fruntașii adunării au venit și au spus lui Moise lucrul acesta. Și Moise le-a zis: „Domnul a poruncit așa. Măine este ziua de odihnă. Sabatul închinat Domnului, coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineața toi ce va rămânea”. Moise a zis: Mâncați azi, căci este ziua Sabatului; azi nu veți găsi mană pe câmp. Veți strânge timp de șase zile; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi mană. În ziua a șaptea – așa de puțin puteau prețui ei cinstea de a ține Sabatul – unii din popor au ieșit să strângă mană, și n-au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?” Nesocotirea Sabatului, dovedea că starea lor morală era rea de tot, îi dovedea că nu sunt în stare să țină poruncile și legile Domnului. Sabatul era marea piatră de încercare a stării inimilor față de Domnul. – „Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul; De aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui, și în ziua a șaptea nimeni să nu iasă din locul în care se găsește. Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea” (Exod 16:22-30). Au găsit odihnă și hrană în ziua Sabatului.

La sfârșitul capitolului 31 din Exod mai găsim un alt loc vrednic de luat în seama, care ne dovedește ce însemnătate mare are Sabatul pentru Dumnezeu.

O deplină zugrăvire a cortului și lucrurilor lui fusese dată lui Moise, și el era gata să primească cele două table ale mărturiei din mâna Domnului. Dar, ca să arate înțâietatea Sabatului în gândul lui Dumnezeu, citim: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Să nu cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt Cine îl va călca, va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimicit din mijlocul poporului Său. Sa lucrezi șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul prăznuindu-1, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea s-a odihnit și a răsuflat” (Exod 31:12-17).

Locul acesta dovedește limpede că Sabatul este ceva statornic. Cuvintele întrebuințate aici de Dumnezeu: „Un semn pe vecie între Mine și copiii lui Israel”, „un legământ veșnic”, „un semn veșnic”, dovedesc îndeajuns că Sabatul era pentru Israel și că, după gândul lui Dumnezeu, trebuia să fie o rânduială care să țină mereu. El este numit „un semn” între Domnul și poporul lui Israel. În Scriptură nici vorbă nu e ca el trebuie trecut și asupra Neamurilor sau ne iudeilor. Deși vom vedea mai târziu, că el este în același timp o icoană preînchiptoare a vremii de înnoire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu din vechime prin gura sfinților Săi prooroci, aceasta nu atinge câtuși de puțin faptul, că el este un așezământ curat iudaic. Unii au căutat să dovedească din Geneza 2:2-3 ca Sabatul trebuie să aibă în vedere nu numai neamul iudaic. Dar să ascultăm ce spune acest loc. „În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea s-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta s-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse”.

E destul de lămurit. De om nici nu se pomenește aici. Nu se spune că omul s-a odihnit în ziua a șaptea. Poate cineva să ajungă la această încheiere, dar locul acesta nu ne spune nimic despre așa ceva. Și nu numai atâta, dar vom căuta zadarnic în întreaga Geneza vreo vorbă cu privire la Sabat. Cea dintâi pomenire a Sabatului în legătură cu omul, se găsește în locul amintit, în capitolul 16 al Exodului, și acolo vedem limpede că Sabatul a fost dat lui Israel, ca popor care stă într-o legătură întărită prin legământ și recunoscută cu Dumnezeu.

Tot așa de limpede este însă din Psalmul 95 și din Evrei 4, că ei nu l-au înțeles nici nu l-au prețuit în de ajuns. Dar vorbim acum despre ce a fost Sabatul în gândul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne spune, că el trebuia să fie un semn între El și poporul Lui, o piatră de încercare a stării lor morale și a stării inimii lor față de El. Sabatul nu era numai o parte din lege, legat nedespărțit cu ea, ci e arătat neconținut, ca un așezământ, care ține un loc deosebit în gândurile lui Dumnezeu.

Astfel în Isaia 56:2-7 citim: „Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna ca să nu facă nici un rău. Străinul care se alipește de Domnul să nu zică: „Domnul mă va despartă de poporul Său”. Și famenul să nu zică: „Iată, eu sunt un copac uscat!” Căci așa vorbește Domnul: „Famenilor, care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce îmi este plăcut și vor stăruî în legământul Meu, le voi da în casa Mea și înlăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic care nu se va stinge. Și pe străinii” – aici fără îndoială văzuți în legătură cu Israel ca în Numeri 15:14, sau în alte locuri din Scriptură, străini care au primit Iudaismul – „care se vor lipi de Domnul ca să-i slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui și pe toți cei ce vor păzi Sabatul ca să nu-l pângărească și vor stăruî în legământul Meu îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și îi voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi „Casa de rugăciune pentru toate popoarele”. Și iarăși în Isaia 58:13-14. Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă, dacă Sabatul va fi desfătarea ta și ziua Domnului sfântă și cinstită pentru tine, și dacă-l vei cinsti, ne urmând căile Tale, ne îndeletnicindu-te cu treburile tale și ne dându-te la flecarii, atunci te vei putea desfăta în Domnul.”

În sfârșit iată încă un loc în legătura cu Sabatul: „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Iată adunările Domnului, pe care le veți vesti ca adunări sfinte, iată sărbătorile Mele: Șase zile să lucrați; dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă cu o adunare sfântă. Sa nu faceți nici o lucrare în timpul ei: este Sabatul Domnului în toate locuințele voastre” (Levitic 28:1-3).

Aici Sabatul stă în fruntea sărbătorilor rânduite de Domnul, în care găsim închipuită istoria căilor lui Dumnezeu cu poporul Său Israel. Sabatul este arătarea odihnei veșnice a lui Dumnezeu, în care va aduce, potrivit planului Său, pe poporul Său, când tot lucrul și toata osteneala, toate încercările și toate necazurile lor se vor sfârși; este o înfățișare plăcută a odihnei ca cea de Sabat, care mai rămâne pentru poporul lui Dumnezeu (Evrei 4:9). Dumnezeu a căutat să țină în fața poporului Său această odihnă în felurite chipuri. Ziua a șaptea, anul al șaptelea, anul de veselie, toate aceste plăcute vremi de Sabat aveau menirea să închipuie acel timp binecuvântat, când Israel va fi din nou adunat și adus în țara sa iubită ca să prăznuiască Sabatul, cum n-a fost ținut niciodată.

Aceasta ne duce la punctul al doilea, la durata veșnică a Sabatului. Vorbe ca: „veșnic”, „un semn veșnic”, „la toate șirurile de oameni”, n-ar putea sta în legătură cu o orânduire trecătoare. Cu părere de rău trebuie să spunem însă, ca Israel n-a ținut niciodată Sabatul după voia lui Dumnezeu. Poporul n-a înțeles niciodată însemnătatea și binecuvântarea lui și nici n-a pătruns în duhul lui. Se îngâmfau cu el ca un așezământ național și-l întrebuniau greșit ca să se îngâmfă, însă niciodată nu l-au prăznuit în legătură strânsă cu Dumnezeu. Vorbim despre popor privit ca întreg. Fără îndoială că au fost în toate vremurile în Israel suflete cucernice, care s-au bucurat în taină de Sabat și au pătruns în gândurile lui Dumnezeu, însă ca popor, Israel n-a ținut Sabatul niciodată într-un chip plăcut lui Dumnezeu. Tocmai pentru aceasta Dumnezeu îi striga prin gura proorocului: „Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie. Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea” (Isaia 1:13).

Așezământul frumos al Sabatului, pe care Dumnezeu l-a dat poporului ca un semn al legământului Său, a ajuns în mâinile lor o urâciune pentru Dumnezeu. Iar dacă deschidem Noul Testament, găsim pe căpeteniile și fruntașii poporului iudeu în necurmată ceartă cu Domnul Isus, cu privire la Sabat.

Uitați-vă de pilda în Luca 6:1-11: „Într-o zi de Sabat, s-a întâmplat ca Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui smulgeau spice de grâu, le frecau cu mâinile, și le mâncau. Unii dintre Farisei i-au zis: „Pentru ce faceți ce nu este îngăduit să faceți în ziua Sabatului?” Isus le-a răspuns: „Oare nu citiți ce a făcut David, când a flămânzit, el și cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, a luat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, a mâncat din ele, și a dat și celor ce erau cu el, măcar că nu era îngăduit să le mănânce decât preoții?” Și El le răspunde: „Fiul omului este Domn și al Sabatului”.

În altă zi de Sabat, s-a întâmplat că Isus a intrat în sinagogă, și învăța pe norod. Acolo era un om, care avea mâna dreaptă uscată. Cărturarii și Fariseii pândeau pe Isus, să vadă dacă-i va vindeca în ziua Sabatului, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Dar El le știa gândurile; și a zis omului, care avea mâna uscată: „Scoală-te, și stai în mijloc”. El s-a sculat, și a stat în picioare. Și Isus le-a zis: „Vă întreb: Este îngăduit în ziua Sabatului a face bine, ori a face rău? A scăpa o viață sau a o pierde?” Atunci, și-a rotit privirile peste toți, și a zis omului: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă. Ei turbau de mânie, și s-au sfătuit ce ar putea să-i facă lui Isus”.

Ce deșertăciune și goliciune a sărbătorii. Sabatului omenesc vedem aici. Acei farisei religioși ar fi fost mai mulțumiți dacă ucenicii ar fi murit de foame, decât să fie atins Sabatul lor. Ei ar fi privit mai cu plăcere pe omul acela, târându-și mâna uscată până la mormânt decât să fie vindecat în ziua Sabatului lor. De fapt, cu adevărat, acela era Sabatul lor, nu al lui Dumnezeu. Odihna Lui nu se putea împăca deloc cu „foame” și cu „mâni uscate”. Acești învățători ai Scripturii, nu înțelegeau că toate rânduielile legii trebuie să facă loc harului lui Dumnezeu care se coborâse ca să ajute nevoile omenești. Harul se ridică în mărțea lui deasupra tuturor îngrădirilor legii și credința se bucură de strălucirea lui. Religiozitatea deșertă însă se poticnește în fața lucrărilor harului și îndrăzelii credinței. Fariseii nu știau că omul cu mâna uscată era o icoană a stării morale a poporului întreg, o dovadă vie a depărtării lor de Dumnezeu. Dacă ar fi fost într-o stare dreaptă și plăcută lui Dumnezeu, nu s-ar fi găsit în mijlocul lor un om cu o mână uscată, care să aibă nevoie de vindecare. Însă ei se depărtaseră cu totul de Dumnezeu, și De aceea Sabatul lor era o formă goală, o regulă fără putere.

O alta pildă o găsim în Luca 13:10-16, în istoria femeii, care „avea de optsprezece ani un duh de neputință”.

„Isus învăța pe norod într-o sinagogă în ziua Sabatului. (Deci nici o odihnă pentru El). Și acolo era o femeie stăpănită de optsprezece ani de un duh de neputință; era gârbovă, și nu putea nicidecum să-și îndrepte spatelul. Când a văzut-o Isus a chemat-o și i-a zis: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta”. Și-a întins mâinile peste ea: îndată s-a îndreptat, și slăvea pe Dumnezeu. Ce frumoasă pilda de lucrarea Lui Cristos și roadele ei. Dar fruntașul sinagogii, mâniat că Isus săvârșise vindecarea aceasta în ziua Sabatului, (Sabatul omului fusese atins, puțin îi păsa de neputința femeii, doar Sabatul să fie păzit), a luat cuvântul și a zis norodului: Sunt șase zile în care trebuie să lucreze omul: veniți, dar în aceste zile să vă vindecați, și nu în ziua Sabatului!” (Cât de puțin se gândea el că era în fața Domnului Sabatului; care nu se putea odihni în fața nevoilor omului).

„Fățarnicilor”, i-a răspuns Domnul; oare în ziua Sabatului nu-și dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle, și-l duce de-1 adapă? Dar femeia aceasta, care este o fiica a lui Avraam, și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului (Luca 13:10-16).

Ce mustrare nimicitoare și ce dezvăluire a stricăciunii sistemului iudaic! Să ne gândim numai la deosebirea izbitoare: Un Sabat și o fiică a lui Avraam, legată de optsprezece ani de mâna grozavă a Satanei! Nimic nu orbește atât de mult mintea, în lumea aceasta, nu învârtosează inima și nu face pe om atât de imoral, ca o religie fără Cristos. Puterea ei amăgitoare și înjositoare nu poate fi judecată decât în lumina stării de față a lui Dumnezeu. Ce-i păsa fruntașului sinagogii de acea femeie sărmană! După el, ea putea să-și târâie toată viața trupul bolnav și să umble ca un semn și ca o mărturie a puterii Satanei. El era mulțumit, numai să-și poată ține Sabatul lui. Nu puterea Satanei l-a scos din fire, ci puterea lui Cristos care s-a arătat în izbăvirea femeii din starea de roabă a Satanei. Însă Domnul i-a dat un răspuns potrivit, zdrobitor: „Pe când vorbea El astfel, toți potrivnicii Lui au rămas rușinați; și norodul se bucura de toate lucrurile minunate, pe care le făcea El”. Ce deosebire! Pe de o parte apărătorii unei religii fără inimă și fără preț dați de gol, rușinați și încurcați, iar pe de alta toată mulțimea poporului, bucurându-se de lucrările minunate ale Fiului lui Dumnezeu, care venise în mijlocul lor, ca să-i izbăvească de puterea stricătoare a Satanei și să le umple inimile cu bucuria mântuirii lui Dumnezeu și gura cu lauda Lui.

Ca să cercetăm mai mult în lumina Cuvântului lui Dumnezeu Sabatul, care neliniștește atâtea suflete, ne vom îndrepta spre evanghelia lui Ioan. La începutul capitolului 5 ni se înfățișează o privescătoare care ne arată bine starea de atunci a lui Israel. Iazul Betezda arata lămurit toată ticăloșia în care se scufundase omul, și Israel în deosebi. În cele cinci pridvoare ale ei „zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei”. Ce arătare covârșitoare a stării morale și duhovnicești a omului, privit din punctul de vedere al lui Dumnezeu! „Orb,

șchiop, uscat”, iată starea adevărată a omului.

Dar în mijlocul acestei cete de oameni bolnavi era unul atât de slab și lipsit de ajutor, încât nici apa din Betezda nu-l putea ajuta. „Acolo se afla un bolnav de treizeci și opt de ani. Isus când l-a văzut zăcând, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?” Ce belșug de har și de putere cuprinde această întrebare! Ea trecea cu mult dincolo de gândurile bietului bolnav. El se gândea numai la ajutor omenesc sau numai la puterea lui să se scoboare în iaz. Nu știa că Acela, care vorbea cu el, era mai mult decât iazul cu mișcarea lui la vremea anumită, că El era mai presus de orice slujbă a îngerilor și de orice ajutor omenesc, ba chiar, că Lui îi era dată toată puterea în cer și pe pământ. De aceea el i-a răspuns: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa, și până mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea”.

Iată o licoana potrivită a tuturor acelor care își caută mântuirea în rânduiești și întocmiri din afară, fiecare se gândește numai la sine și caută să se ajute cum poate. Nimeni nu se gândește la celălalt, căci are de ajuns de lucru cu sine. Dar harul lucrează cu totul altfel: „Scoală-te”, i-a zis Isus, „ridică-ți patul și umbla”. Îndată omul acela s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Ziua aceea era o zi de Sabat”.

Aici întâlnim iarăși Sabatul omului. De buna seama că nu era Sabatul lui Dumnezeu. Mulțimea nenorociților, care se înghesuia în pridvoarele Betezdei dovedea, că odihna lui Dumnezeu încă nu sosise și minunatul Lui Sabat încă nu se coborâse peste această lume păcătoasă. Când va veni acea zi binecuvântată, nu vor mai fi orbi, șchiopi și uscați. Sabatul lui Dumnezeu nu se poate împăca deloc cu nenorocirea omenească.

Sabatul nu mai era semnul legământului dintre Dumnezeu și sămânța lui Avraam, așa cum fusese odată și cum va mai fi, ci semnul îngâmfării omului. „Iudeii ziceau deci celui ce fusese vindecat: „E ziua Sabatului, nu-ți este îngăduit să-ți ridici patul”...

Fără îndoială îi era destul de îngăduit să zacă în patul acela săptămână după săptămână, lună după lună, an după an, în timp ce ei își vedeau de ținerea deșartă, fără folos și goală a sabatului lor. Dacă ar fi avut măcar o rază de lumina duhovnicească, ar fi văzut zădărnicia încercării lor de a-și păstra păreriile lor moștenite din moși strămoși, despre ținerea Sabatului în fata ticăloșiei, bolii și suferinței omenești. Dar erau orbi; și De aceea când s-au arătat roadele slujbei lui Cristos, au avut îndrăzneala să le socotească „ne îngăduite”.

„Din pricina aceasta Iudeii au început să urmărească pe Isus și să caute să-L omoare, pentru că făcea aceste lucruri în ziua Sabatului”. Ce privesc! Mulțimea religioasă, ba chiar fruntașii și povățuitorii poporului mărturisitor al lui Dumnezeu, caută să omoare pe Domnul Sabatului, pentru că vindecase pe un om în ziua Sabatului! Dar ce le răspunde Domnul? Cuvintele Lui sunt vrednice de ținut minte. El spune: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez”. Acest răspuns scurt dezvăluie rădăcina întregii rătăcirii. El ne arată pe deoparte starea tristă a neamului omenesc și ne pune pe de alta parte, în fața ochilor, taina vieții și slujbei Domnului nostru. El n-a venit în lumea aceasta ca să se odihnească. Cum putea El să se odihnească? Cum ar fi putut să se odihnească dragostea dumnezeiască în fața unei astfel de stări a lucrurilor? Cu neputință! Pe un loc al păcatului și al nenorocirii, dragostea nu poate decât să lucreze. Tatăl a început să lucreze îndată după ce a căzut omul. Apoi a venit Fiul, ca să ducă înainte lucrul început, iar astăzi lucrează Duhul Sfânt. Într-o lume ca aceasta rânduiala dumnezeiască este lucru, nu odihna. „Așa dar mai rămâne pentru poporul lui Dumnezeu o odihnă ca cea de Sabat”.

Domnul nostru umbla și făcea bine în ziua Sabatului ca și în oricare alta zi; și după ce și-a isprăvit lucrarea de mântuire, a petrecut Sabatul în groapa, din care a înviat în ziua întâi a săptămânii, ca cel dintâi născut dintre cei morți și ca o căpetenie a unei zidiri noi. În această zidire nouă, toate lucrurile sunt de la Dumnezeu și mai putem adăoga, că nu se poate pune în legătura cu ea întrebarea de „zile, luni, vremi de sărbătoare și ani”. Cel ce pricepe însemnătatea morții și a învierii lui Cristos, nu va recunoaște ținerea unor anumite zile. Moartea lui Cristos a pus capăt acestui șir de lucruri, iar învierea Lui ne duce pe un tărâm cu totul nou unde dreptul și cinstea noastră cea mai înaltă este să trăim în lumina și puterea acelor adevăruri veșnice, care sunt ale noastre în Cristos Isus și care stau cu totul împotriva obiceiurilor întemeiate pe credința deșartă și pe slujbele unei religiozități a firii vechi și a lumii.

Ajungem acum la un alt punct, foarte interesant, și anume la deosebirea dintre Sabat și ziua Domnului sau ziua întâi a săptămânii.

Am mai spus că Domnul a petrecut Sabatul în mormânt. Acesta este un fapt foarte însemnat. El ne spune că starea veche a lucrurilor a fost înlăturată și că e cu neputință să se mai țină Sabatul într-o lume a păcatului și a morții. Dragostea nu putea să se odihnească într-o astfel de lume. Ea nu putea decât să lucreze și să moară. Aceasta este învățătura pe care o citim deasupra mormântului, în care a fost îngropat Domnul Sabatului.

Dar ce înseamnă cea dintâi zi a săptămânii? Nu este ea oare Sabatul pe o temelie nouă, Sabatul creștinesc? În Noul Testament nu e numită niciodată astfel. Dacă ne aruncăm o privire în Faptele Apostolilor, vom vedea că aceste două zile erau bine deosebite una de alta. În ziua Sabatului găsim pe Iudeii adunați în sinagogile lor, ca să citească legea și prorocii, iar în ziua întâi a săptămânii pe creștini, ca să frângă pâinea. Aceste două zile sunt tot atât de deosebite între ele, ca și iudaismul și creștinismul. Scriptura nu dă nici cea mai mică întărire gândului, că Sabatul a fost mutat în ziua întâi a săptămânii. Nicăieri nu ni se spune că Sabatul evreiesc a fost schimbat în ziua întâi a săptămânii. Sabatul nu este numai „o a șaptea zi, ci chiar ziua a șoptea. Lucrul acesta trebuie băgat bine de seamă, deoarece unii cred, că în Vechiul Testament s-a hotărât ca a șaptea parte din timp să fie lăsată pentru odihna trupului și pentru împlinirea rânduieștilor religioase și ca se poate alege pentru aceasta oricare zi. Nu trebuie să mai spunem, că acest fel de a vedea este greșit. Sabatul din rai a fost ziua a șaptea și Sabatul lui Israel a fost tot ziua a șaptea. Însă ziua a opta ne îndreaptă gândurile înainte spre veșnicie, și în Noul Testament ea e numită „ziua întâia a săptămânii”, ca să însemne începutul acelei rânduiei noi a lucrurilor, a cărei temelie este crucea și al cărei cap slăvit este Cristos cel înviat. A numi această zi „Sabatul creștinesc”, înseamnă a amesteca lucruri pământești cu lucruri cerești, a coborî pe creștin din locul său, în care este unit cu un Cristos Cel înviat și slăvit în ceruri, și a-l face să țină cu credință deșartă anumite zile, lucru pe care apostolul îl muștră atât de aspru în epistola către Galateni.

Biserica, deși e pe pământ, nu este din lumea aceasta, după cum nici Cristos nu este din lumea aceasta. Obârșia ei este cerească, felul ei de a fi este ceresc, temeiurile ei cerești și tot cerești sunt viața și nădejdiile ei. Ea stă, ca să zicem așa, între cruce și slavă. Cele două lucruri importante ale Bisericii pe pământ sunt ziua în care s-a pogorât Duhul Sfânt și a întemeiat-o, și venirea Domnului, ca să o ia la Sine.

Toate acestea sunt arătate atât de limpede, că orice încercare de a rânduia Bisericii lui Dumnezeu ținerea, potrivit legii sau a credinței deșarte, de „zile, luni noi, vremi, de sărbătoare și ani” nu înseamnă decât o schimbare a întregii stări a creștinului, o lovitură împotriva desăvârșirii descoperirii dumnezeiești și o lipsire a creștinului de locul și partea, date lui prin harul nemărginit al lui Dumnezeu și prin lucrarea desăvârșită

a lui Isus Cristos. Că așa este, o dovedește locul cunoscut din Coloseni 2:6-23, un loc care ar trebui scris în inimile noastre cu slove, care să nu se mai poată ștergă. „Așfel dar, după cum ați primit pe Cristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Cristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri. În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Cristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți. Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească ne tăiată împrejur. Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.

A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră, și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.

Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Cristos. Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși, printr-o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești, și nu se ține strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu. Dacă ați murit împreună cu Cristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuintarea lor, și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au în adevăr o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de nici un preț împotriva gădilării firii pământești”.

Priceperea acestui loc din Scriptură nu dezleagă numai orice întrebare cu privire la Sabat, ci și cu privire la sistemul întreg în legătură cu el. Dacă își înțelege cu adevărat starea lui, creștinul a isprăvit-o pentru totdeauna cu toate întrebările despre „băutură și mâncare”, „zile și luni noi”, vremi de sărbătoare și ani. El nu mai știe de vremuri și locuri sfinte. El a murit împreună cu Cristos față de începuturile desăvârșite ale lumii și ca atare e izbăvit de toate rânduielele unei religii de tradiție. El face parte din cer, unde n-au ce căuta lunile noi, sabbatele și zilele sfinte. El face parte din zidirea cea nouă, în care toate lucrurile sunt de la Dumnezeu. Porunci ca „nu atinge, nu gusta, nu pune mâna” sau alte lucruri ca acestea nu mai au pentru el nici o putere.

Urechea lui este deschisă, ca să audă îndemnul plin de putere al apostolului: „Dacă deci ați înviat împreună cu Cristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Umblați după lucrurile de sus, nu după cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Când se va arăta Cristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. De aceea omorâți mădularele voastre pământești...” (Col. 3:1-5).

Iată creștinismul adevărat și viu. Viața creștinească nu stă în ținerea anumitor rânduiele, porunci și datini omenești. Ea este un fapt dumnezeiesc. Este Cristos în inimă, și Cristos arătat în viața de toate zilele prin puterea Duhului Sfânt. Este omul nou. făcut după chipul lui Cristos și arătat în cele mai mici lucruri ale vieții de toate zilele, în familie, în afaceri, în toate legăturile și în toată ființa noastră, în vorbă și faptă. Nu este numai o mărturisire goală sau niște păreri și simțiri schimbătoare sau un crez oarecare, ci un adevăr viu nezdruncinat. Este împărăția lui Dumnezeu așezată în inimă, arătându-și influența ei binefăcătoare asupra întregii noastre ființe și gândiri precum și asupra lumii în care trăim zi de zi. Este creștinul, umblând pe urmele lui Cristos și făcând bine, care nu trăiește pentru sine, ci pentru alții, și a cărui bucurie este să slujească și să mângâie orice inimă neliniștită și nemângâiată, să ușureze orice duh zdrobit și să aibă milă de orice durere și necaz, este el creștinul adevărat?

Iată creștinismul! Cât de mult se deosebește el de o religie de forme, în care stăpânește legalismul și credința deșartă! Cât se deosebește el de cel ce încearcă păzirea nesocotită a zilelor, lunilor, vremurilor și anilor, de ferirea de a mânca anumite mâncări, de oprirea de la căsătorie, și altele de felul acesta! Cât se deosebește el de „viața unui pustnic în munți”! Și cât de mult se deosebește el de o religie care una învață și alta face, care cunoaște adevăruri mari, dar nu le împlinește, sau este nesupus la Cuvântul lui Dumnezeu.

Cu aceasta cred că cititorul va fi înțeles locul pe care-l are Sabatul. El va fi văzut că Sabatul este în legătură cu Israel și era un semn între Domnul și Israel și o piatră de încercare pentru starea lor morală. Apoi va fi văzut că Israel n-a ținut niciodată Sabatul cu adevărat, nici nu i-a înțeles rostul, nici nu l-a prețuit cum a trebuit. Aceasta s-a văzut în viața, slujba și moartea Domnului Isus - care a făcut multe din minunile Lui în ziua Sabatului și la urmă a petrecut ziua aceasta în mormânt.

Apoi va fi înțeles deosebirea dintre ziua întâi a săptămânii sau ziua Domnului și Sabat. Ziua Domnului nu se numește niciodată Sabat în Noul Testament. E cu totul deosebită de Sabat. Nu este Sabatul schimbat sau mutat, ci o zi cu totul nouă, care își are temelia ei deosebită și rostul ei anumit, lăsând Sabatul cu totul neatins, ca un așezământ pus de o parte acum, dar care va fi ținut din nou când sămânța lui Avraam se va întoarce iarăși în țara lor (vezi Ezechiel 46:1-12).

Trebuie să mai spunem câteva cuvinte despre locul pe care-l are în Noul Testament cea dintâi zi a săptămânii sau ziua Domnului. Deși ea n-are nimic a face ca Sabatul, cu zilele sfinte sau lunile noi, are totuși un loc deosebit și însemnat în creștinism, lucru care se poate dovedi cu multe locuri din Noul Testament. În ziua aceasta a înviat Domnul din morți. În ziua aceasta s-a arătat El de mai multe ori ucenicilor. În ziua aceasta s-au adunat la Troa apostolul Pavel cu frații, ca să frângă pâinea (Faptele 20:7). Apostolul sfătuiește pe Corinteni și pe toți aceia, care cheamă pretutindeni Numele Domnului nostru Isus Cristos, să pună deoparte pentru ajutorarea fraților câte ceva, în ziua întâi a săptămânii, și ne învață prin aceasta limpede că ziua întâi a săptămânii era ziua, în care se adunau copiii lui Dumnezeu, ca să prăznuiască Cina Domnului, și că închinarea, slujba și legătura strânsă între frați ținea de această zi. Apostolul Ioan ne spune limpede ca tot în această zi a fost răpit în Duh și a primit acea descoperire minunată, care alcătuiește sfârșitul Cărții Sfinte.

Unii cred ca vorbele „în ziua Domnului” din Apocalipsa 1:10, ar însemna ziua când Domnul Cristos va veni cu putere și va împărați. Dar împotriva acestei păreri sunt două dovezi. Întâi, cuvintele „în ziua Domnului” din Apocalipsa 1:10, sunt cu totul deosebite de ziua Domnului din 1 Tesaloniceni 5:2 și 2 Tesaloniceni 2:2 și 2 Petru 3:10. În Apocalipsa 1:10 e vorba de ziua a opta, ziua întâi a săptămânii, pe când în celelalte e vorba de ziua Domnului când Domnul va veni să împărătească.

A doua dovadă este că cea mai mare parte din Apocalipsa nu are în vedere atât „ziua Domnului” de la urmă cât mai ales faptele înainte mergătoare ei. Deci ziua Domnului, adică ziua întâi a săptămânii sau a opta are un loc deosebit în Cuvântul Lui Dumnezeu, loc pe care orice creștin îl va recunoaște.

Ziua întâi a săptămânii nu este deci pentru creștinul adevărat nici Sabatul iudeu și nici duminica Neamurilor, ci ziua Domnului, în care copiii lui Dumnezeu se adună fericiți și mulțumitori în jurul mesei Sale, ca prin frângerea pâinii, să vestească moartea Lui, până ce va veni El. Nu e nevoie să mai spunem ca nu-i vorba de robie legală în legătura cu ziua întâi a săptămânii. Noi n-avem o poruncă anume prin care să ni se ceară să ținem această zi, însă locurile pomenite mai sus sunt de ajuns pentru orice suflet duhovnicesc. Ba, putem chiar spune, că imboldurile firii dumnezeiești vor îndemna pe orice creștin să iubească și să cinstească ziua Domnului și s-o despartă de celelalte zile, pentru închinarea și slujba lui Dumnezeu. Nu simte oare orice inimă curată, dezgust când vede că cineva mărturisește că iubește pe Cristos și în același timp întrebuințează ziua Domnului pentru orice afaceri și treburi nefolositoare? Credem că e cinstea noastră sfântă, să ne ferim pe cât e cu putință de toate lucrurile firești și pământești și să închinăm ceasurile din ziua Domnului, Lui însuși și slujbei sale. S-ar spune poate că creștinul trebuie să închine toate zilele Domnului. Foarte adevărat, căci noi suntem ai Domnului în cel mai deplin înțeles al cuvântului. Tot ce avem și ce suntem este al Lui. Suntem chemați să facem totul în Numele Lui și spre slava Lui. N-ar trebui să începem în cursul săptămânii nimic, fără să cerem întâi binecuvântarea Lui. Totuși Noul Testament ne învață, că ziua Domnului are un loc deosebit și o însemnătate, pe care n-o are nici una din celelalte zile ale săptămânii. De aceea credem că e datoria noastră sfântă să ne ferim în ziua Domnului de orice treburi, cu excepția celor ce nu se pot amâna. Și mai trebuie stă mulțumim lui Dumnezeu că ținerea zilei Domnului este poruncită chiar de legi omenești. Ce dar măreț este ziua Domnului cu despărțirea ei de lucrurile lumești! Ce am face fără ea? Ce întrerupere binecuvântată a necazurilor săptămânii! Cât de înviitoare este venirea ei pentru un suflet duhovnicesc! Cât de scumpă adunarea în jurul mesei Domnului, făcută în amintirea Lui, spre a vesti moartea Lui și a-i aduce slavă și închinare. Cât de îmbucurătoare sunt felurile slujbe din ziua Domnului, fie că e vorba de vestirea Evangheliei, de păstoria credincioșilor, de adunări pentru adâncirea în Cuvânt, sau de răspândirea de literatură creștină! Cine ar putea arăta cât de mare este prețul și folosul acestor slujbe! Ziua Domnului este pentru slujitorii Lui mai mult decât o zi de odihnă trupească. Ea este de fapt pentru ei mai obositoare decât celelalte zile ale săptămânii. Însă aceasta este o oboseală binecuvântată, sfântă, o oboseală, care-și va primi răsplata ei minunată în odihna aceea, care mai rămâne încă pentru poporul lui Dumnezeu.

În zilele noastre se spune foarte des: „Deoarece nu mai suntem sub lege, nu mai suntem datori să ținem Duminică”. Punctul acesta de vedere este al multor creștini de nume, care apăsă așa zisele petreceri de Duminecă. Nu e greu de înțeles ce se caută și ce se urmărește prin asta. Se caută înlăturarea legii ca să pună în loc o slobozenie pentru mulțumirea firii pământești. Oamenii aceștia nu înțeleg, că singura cale ca să scapi de sub lege, este să mori față de ea și deci să mori și față de păcat și față de lume. Creștinul, slavă Domnului, este slobod față de lege, însă nu ca să-și facă poftele în ziua Domnului sau în altă zi, ci ca să trăiască pentru Dumnezeu. „Cât despre mine, eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu” (Galateni 2:19). Acesta este tărâmul creștinesc.

Deși însă pe acest tărâm nu se găsesc decât cei născuți din Dumnezeu, credem că atât popoare întregi, cât și fiecare om în parte, sunt răspunzători de mărturisirea pe care o fac. Așa că popoarele, care mărturisesc și se numesc creștine, vor fi judecate nu numai după lumina care se poate vedea în lumea înconjurătoare ca păgânii, sau după legea lui Moise ca Israel, ci după lumina deplină a creștinismului, pe care-l mărturisesc, după toate adevărurile binecuvântate, care se găsesc în Biblia, pe care o au și cu care se laudă. Păgânii vor fi judecați pe temeiul luminii care se vede de la facerea lumii. Iudeii pe temeiul legii, iar creștinii de nume pe temeiul adevărurilor creștinismului

Faptul acesta face plină de răspundere starea tuturor popoarelor care își zic creștine. De bună seamă că Dumnezeu le va judeca pe temeiul mărturisirii lor. E zadarnic să spui, că ei nu înțeleg ce mărturisesc Căci de ce mărturisesc lucruri pe care nu le înțeleg și nu le cred? Fapt e, că ei mărturisesc că pricep și cred și după acest fapt vor fi judecați. Cât de grozav este gândul că vei fi judecat după Cuvântul lui Dumnezeu! Ce judecată îi va lovi! Care va fi sfârșitul lor!

Sfârșitul capitolului nostru nu cere lămuriri. După ce Moise a pus în fața norodului încă odată cele zece porunci, le aduce aminte împrejurările mărețe care au însoțit darea legii, precum și simțirile și spusele lor cu acel prilej (versetul 22-33).

„Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, din mijlocul focului din nori și din negura deasă și le-a spus la toată adunarea voastră, fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de piatră, și mi le-a dat Când ați auzit glasul acela din mijlocul întunericii, și pe când tot muntele era aprins, căpeteniile seminiilor voastre și bătrânii voștri s-au apropiat toți de mine, și ați zis: „Iată că Domnul Dumnezeu nostru, ne-a arătat slava și mărirea Lui și noi i-am auzit glasul din mijlocul focului; astăzi, am văzut ca Dumnezeu a vorbit unor oameni, și totuși au rămas vii. Și acum pentru ce să murim? Căci acest foc mare ne va mistui; dacă vom auzi și mai departe glasul Domnului, Dumnezeului nostru, vom muri Cine este în adevăr, omul acela, care să fi auzit vreodată, ca noi, glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului, și totuși să fi rămas viu? Apropie-te mai bine tu și ascultă tot ce ți va spune Domnul, Dumnezeu nostru; apoi să ne spui tu însuși toi ce-ți va spune Domnul, Dumnezeu nostru, și noi vom asculta, și vom face”. Domnul a auzit cuvintele pe care mi le-ați spus. Și Domnul mi-a zis: „Am auzit cuvintele pe care ți le-a spus poporul acesta: tot ce au zis este bine. O! de ar rămânea ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor! Du-te, spune-le: „Întoarceți-vă în corturile voastre”. Dar tu, rămâi aici cu Mine, și-ți voi spune toate poruncile, legile și rânduielile, pe care să-i înveți să le împlinească în țara pe care le-o dau în stăpânire”. Luați seama dar, să faceți așa cum v-a poruncit Domnul Dumnezeu vostru; să nu vă abateți de la cele ce a poruncit El nici la dreapta, nici la stânga. Să urmați în totul calea pe care v-a poruncit Domnul Dumnezeu vostru să umblați, ca să trăiți și să fiți fericiți, și să aveți zile multe în țara pe care o veți lua în stăpânire”.

Ținta de căpetenie a Deuteronomului se arată aici iarăși în toată strălucirea. Ea este îmbrăcătă în cuvintele mișcătoare și puternice, care alcătuiesc sâmburele acestui loc: „O! de ar rămânea ei cu aceeași inimă, ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor!”

Ce cuvinte scumpe! Ele ne arată izvorul tainic al vieții pe care suntem chemați noi creștinii s-o trăim zilnic, într-o ascultare de copil și fără cârtire, temându-ne de Domnul, nu într-un duh de robie, ci cu acea iubire adevărată și supusă, pe care a vărsat-o Duhul Sfânt în inimile noastre. Iată ceea ce umple de bucurie inima Tatălui nostru iubitor. Cuvântul Lui către noi este: „Fiule, dă-mi inima ta!” Dacă i-am dat inima, toate celelalte vin de la sine. O inimă iubitoare se bucură când împlinește toate poruncile Domnului, iar înaintea lui Dumnezeu nu are preț decât ce izvorăște dintr-o inimă iubitoare. Inima este izvorul

Inima este izvorul tuturor pâraielor vieții. Dacă deci inima este stăpânită de iubirea lui Dumnezeu, aceasta se va arăta prin ținerea cu luare aminte a poruncilor Lui. Iubim poruncile Lui pentru că-L iubim pe El. Orice cuvânt care vine de la El, are un preț nespus pentru o inimă care-L iubește. Orice porunca, orice îndrumare, orice judecată, cu un cuvânt, toată legea Lui, este iubită și cinstită, pentru că stă în legătură cu Numele și Ființa Lui.

În psalmul 119 găsim o adevărată nespus de frumoasă a celor de mai sus și în același timp pilda frumoasă a unui suflet, care și-a găsit bucuria adâncă și statornică în legea lui Dumnezeu. În acest psalm minunat nu se găsesc mai puțin decât o sută șaptezeci de pomeniri ale Cuvântului și legii scumpe a lui Dumnezeu. Vom da aici câteva din ele.

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”. „Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parc-aș avea toate comorile”. „Mă gândesc adânc la poruncile Tale, și cărările Tale le am sub ochi”. „Mă desfățez în orânduirile Tale și nu uit Cuvântul Tău”, „Îmi plânge sufletul de durere, ridică-mă după Cuvântul Tău”. „Mă țin de învățăturile Tale”. „Iată, doresc să împlinesc poruncile Tale”, „Mă încred în Cuvântul Tău”. „Mă desfățez în poruncile Tale, căci le iubesc”. „Rânduirile Tale sunt prilejul cântărilor mele în casa pribegiei mele”. „Îmi îndrept picioarele spre învățăturile Tale”. „Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale, decât o mie de lucruri de aur și de argint”. „Legea Ta este desfătarea mea”. „Toate poruncile Tale nu sunt decât credincioșie”. „Cuvântul Tău Doamne, dăinuiește în veci în ceruri”. „Niciodată nu voi uita poruncile Tale”, „Cât de mult iubesc legea Ta, toată ziua mă gândesc la ea”. „Ce dulci sunt Cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea”. Învățăturile Tale sunt moștenirea mea de veci, căci ele sunt bucuria inimii mele”. „De aceea eu iubesc poruncile Tale, mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat”, „De aceea păzește sufletul meu învățăturile Tale”

„Deschid ochii, ca să mă gândesc adânc la Cuvântul Tău”. „Temelia Cuvântului Tău este adevărul și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice”. „Inima mea nu tremura, decât de Cuvintele Tale”. „Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găsește o pradă mare”. „Multă pace au cei ce iubesc legea Ta”. „Sufletul meu ține învățăturile Tale, și le iubesc mult de tot”.

Într-adevăr, face bine inimii când scrie și citește lucruri de acestea, dintre care multe amintesc chiar spusele Domnului în zilele vieții Sale pământești. El trăia totdeauna din Cuvânt. Aceasta era hrana sufletului Său, călăuza cărării Lui. Prin Cuvântul lui Dumnezeu a biruit El pe Satana și a făcut pe Saduchei, pe Farisei și pe Irodiani să tacă. Cu Cuvântul a învățat El pe ucenici și tot spre Cuvânt S-a îndreptat, când S-a înălțat la cer.

Ce însemnătate mare au toate aceste cuvinte pentru noi! Cât de întăritor și înviorător este cuvântul Lui! Câtă îmbărbătare să vedem cum Domnul întrebuițează Scriptura în orice vreme! Ce loc i-a dat și cu ce măreție a folosit-o! El se întemeia totdeauna pe ea, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care hotărăște totul. Deși El era însuși Dumnezeu, deși El însuși a dat această carte, a trăit totuși pe pământ ca om și a arătat limpede, că omul are datoria să trăiască după Cuvântul Lui Dumnezeu și să se supună Lui.

În același timp găsim aici un răspuns pe deplin mulțumitor la întrebarea, pe care o pun deseori necredincioșii: „Cum putem ști că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu?” Oricine crede în Cristos și mărturisește că El este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu descoperit în trup, Dumnezeu adevărat și om adevărat, nu va putea tăgădui că această persoană dumnezeiască s-a întemeiat totdeauna pe Scripturi, pe Moise, pe proroci și pe Psalmi. El le-a recunoscut totdeauna ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, El le-a dat ca Dumnezeu și le-a primit ca om, a trăit prin ele și le-a recunoscut în toate lucrurile. Ce trist este pentru biserică și mai ales pentru acei învățați, așa ziși creștini, care au îndrăzneala să pună la îndoială însuflarea divină a Sfintei Scripturi în întregime, dar mai ales a celor cinci cărți ale lui Moise! Ce grozav este gândul, că unii, care se numesc învățători ai bisericii lui Dumnezeu, au îndrăzneala să numească neadevărate niște scrieri, pe care însuși Domnul și învățătorul nostru le-a recunoscut ca fiind dumnezeiești.

Uneori se spune că lucrurile nu stau chiar așa. Vai, vai! E o curată amăgire. Ritualismul, necredința și credința deșartă se răspândesc mereu în jurul nostru. Și unde nu stăpânesc ele în totul, vedem în cea mai mare parte o nepăsare, o răceală, o sete de plăcere, duh lumesc, cu un cuvânt totul și orice, afară de îndreptare.

Unde a ajuns creștinătatea! Dar vai! Mărturia Sfintei Scripturi de la început până la sfârșit, prorocii și apostolii dovedesc într-un glas, că starea de acum a lucrurilor nu numai că nu se va îndrepta, dar va fi tot mai tristă și mai rea și, înainte ca pământul acesta să se poată bucura de razele minunate ale împărăției de o mie de ani, va trebui ca judecata să-și împlinească lucrarea ei grozavă. Lumea nu va fi întoarsă la Dumnezeu înainte de venirea Domnului Isus. Doar un mic număr îl va primi. Ceilalți merg spre judecată.

Vrem oare să spunem prin asta, că nu recunoaștem binele, care s-a făcut și încă se face? Ba dimpotrivă. Mulțămim lui Dumnezeu și pentru cel mai mic lucru. Ne bucurăm de orice osteneală pentru răspândirea evangheliei scumpe a harului lui Dumnezeu, mulțumim pentru orice suflet, care e adus să primească mântuirea lui Dumnezeu. Ne bucurăm de milioanele de Biblii care se răspândesc pe pământul întreg, Cine ar putea socoti urmările binecuvântate ale răspândirii cărții dumnezeiești? Totuși, nu credem că lumea poate fi întoarsă la Dumnezeu prin mijloacele întrebuițate în zilele noastre. Scriptura spune, că atunci când se vor împlini judecățile lui Dumnezeu pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea (Isaia 26:9). Locuitorii lumii nu vor învăța neprihănirea și dreptatea prin har, ci prin judecată.

Dar atunci, care este rostul evangheliei? Pentru ce se propovăduiește ea, dacă nu pentru ca lumea să se întoarcă la Dumnezeu? Apostolul Iacov a dat, în cuvântarea sa ținută cu prilejul adunării vestite de la Ierusalim, un răspuns hotărât la această întrebare. El spune: „Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-i poarte Numele”, nu însă, ca să întoarcă neamurile la Dumnezeu. Locul acesta ne arată lămurit ținta oricărei lucrări misionare, pe care oricare misionar ar trebui s-o aibă totdeauna în vedere în lucrul său și anume: „să aleagă din mijlocul lor (a Neamurilor) un popor, care să-i poarte numele”, adică creștini adevărați, care fac parte din trupul lui Cristos.

E limpede, că apostolii Domnului nostru Isus Cristos, nu s-au gândit să întoarcă lumea la Dumnezeu, când au pornit la lucru. „Duceți-vă și propovăduiți evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit, dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:15). Lumea era deci câmpul de lucru al celor doisprezece. Vestea lor era pentru toată făptura, dar se împlinea la cei ce credeau. Lucrul acesta era cu totul personal Cei doisprezece nu aveau porunca să mântuiască lumea, ci să ducă vestea evangheliei la lume. Abia după ce se va aduna prin propovăduirea Evangheliei în vremea de față un popor pentru cer, trupul lui Cristos, și după ce va fi mutat acolo, va veni, după judecări grozave, vremea, „când pământul va fi plin de cunoașterea Domnului” (Rugăm pe cititor să citească cu luare aminte Psalmul 67. El

dovedește, ca și multe alte locuri din Scriptură, că binecuvântarea Neamurilor vine după întoarcerea lui Israel. „Dumnezeu să aibă milă de noi (Israel) și să ne binecuvinteze, să facă să lumineze peste noi Fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Ta și printre toate neamurile mântuirea Ta!... Dumnezeu ne binecuvintează și toate marginile pământului se tem de El”. S-ar putea oare o dovadă mai puternică și în același timp mai plăcută, pentru faptul că nu Biserica, ci Israel va fi întrebuințat pentru binecuvântarea Neamurilor la venirea Domnului Isus ca să împăratească aici?). În ziua Rusaliilor s-a pogorât Duhul Sfânt din cer, nu ca să întoarcă lumea la Dumnezeu, ci s-o încredințeze de vina de a fi lepădat pe Fiul lui Dumnezeu. Urmarea venirii lui a fost încredințarea lumii de păcat (Ioan 16:8-11), și ținta de căpetenie a trimiterii Lui este alcătuirea unui trup din credincioși adevărați atât dintre Iudei cât și dintre Neamuri sau neiuidei. Aceasta a fost taina al cărei slujitor a fost făcut Pavel și pe care a deslușit-o în chip atât de minunat în epistola către Efeseni. E cu neputință să cunoști acesta și să crezi în același timp că întoarcerea lumii la Dumnezeu și alcătuirea trupului lui Cristos pot sta alături.

Care era lucrul deosebit al slujbei apostolului Pavel, o găsim în locuri ca: Efeseni 3:1-10: „Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Cristos pentru voi, Neamurilor... (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dală față de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisese în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Cristos, care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Cristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Cristos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Cristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile, pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu”.

Coloseni 1:23-29 „Negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de supt cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi, și în timpul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Cristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ea să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Cristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Cristos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine”. Și multe alte locuri din Noul Testament ne vorbesc despre acest lucru..

De buna seamă că în cugetul lui Pavel n-a considerat niciodată întoarcerea lumii la Dumnezeu. El propovăduia evanghelia în toată adâncimea și puterea ei, o propovăduia „de la Ierusalim și țările de primprejur, până la Iliri”. Vestea „Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Cristos”, însă niciodată cu gândul de a întoarce lumea la Dumnezeu. El știa și învăța că lumea merge cu pași repezi spre judecată și că „în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de dureri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia învățătorilor mincinoși, însemnați cu ferul roș în însuși cugetul lor”. Acest martor credincios și insuflat de Dumnezeu mai învăța că „în zilele din urmă”, deci cu puțin înainte de venirea Domnului, „vor fi vremurile grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, vrăjmași ai oamenilor de bine, vânzători, obraznici, îngâmfăți, vor iubi mai mult plăcerile, decât pe Dumnezeu; vor părea evlavioși, dar în viață vor tăgădui ceea ce face puterea evlaviei” (1 Timotei 4:1-3; 2 Tim. 3:1-5).

Ce privesc! Ea ne aduce aminte de sfârșitul capitolului întâi din epistola către Romani, unde găsim o zugrăvire asemănătoare, numai cu deosebire că acolo pana apostolului arată urâciunile păgânismului, pe când aici în 2 Timotei nu e vorba de păgânism, ci de creștinismul doar cu numele, de cei „ce vor părea evlavioși”. Iată deci care-i sfârșitul stării lucrurilor din vremea de față. Iată lumea întoarsă la Dumnezeu, despre care se vorbește așa de mult și care se laudă doar! Vai, în jurul nostru sunt prooroci mincinoși. Ei strigă: „Pace, pace!” dar pace nu este. Ei încearcă să spiască zidurile căzute ale creștinismului. Dar toată osteneala lor e zadarnică, toată munca lor e fără folos. Judecata bate la ușă. Biserica a greșit grozav. Ea s-a abătut rău de la Cuvântul lui Dumnezeu și s-a răzvrătit împotriva spuselor Domnului ei. Pentru creștinătatea doar cu numele, nu-i nici măcar o rază de nădejde. Același apostol, din ale cărui scrieri am pomenit atâtea, ne spune ca „taina fărâdelegii” lucra încă de pe timpul lui. Ea a lucrat deci până acuma mai bine de 19 veacuri. „Trebuia numai ca cel ce o oprește acuma, să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de răstăcere ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiurie, să fie osândiți.” (2 Tesaloniceni 2:7-12).

Ce soartă grozavă au cei care doar se pretind a fi creștini! Și toate acestea în fața visurilor acelor prooroci mincinoși, care caută să zugrăvească lucrurile, privindu-le doar dintr-o perspectivă frumoasă și strălucitoare. Dar, lăudat fie Dumnezeu!

Este o situație specială pentru toți care sunt ai lui Cristos. Acelora poate să le strige apostolul cuvintele pline de îmbărbătare: „Noi însă, frați prea iubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales ca să va dea mântuirea, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Cristos.” (2 Tesaloniceni 2:13-14). Aici avem nădejdea minunată și binecuvântată a copiilor lui Dumnezeu, nădejdea de a vedea pe „Luceafărul Strălucitor”. Toți creștinii, îndrumați de Cuvântul lui Dumnezeu, își îndreaptă privirea spre această venire. Ei nu așteaptă o lume mai bună sau întoarsă la Dumnezeu, ci așteaptă să vină Domnul și Mântuitorul lor, care a plecat să le pregătească un loc în Casa Tatălui Său, de unde va veni iarăși, ca să-i ia la Sine, pentru ca și ei să fie acolo, unda este El. Aceasta este făgăduința scumpă dată chiar de El și care se poate împlini în orice clipă. El întârzie numai, după cum spune Petru, în har plin de îndurare, deoarece nu vrea ca unii să se piardă, ci ca toți să se pocăiască. Dar când Duhul Sfânt va adăuga la trupul lui Cristos cel din urmă mădular, glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu vor suna și toți cei mântuiți vor întâmpina în văzduh pe Domnul lor, cure se va coborî să-i ia la Sine, ca să fie totdeauna cu El în slavă.

Aceasta este nădejdea Bisericii adevărate a lui Dumnezeu, pe care El ar vrea s-o vadă strălucind în inimile copiilor Lui în puterea ei curățitoare și înălțătoare. Vrăjmașul a izbutit să lipsească pe un mare număr din copiii lui Dumnezeu de această nădejde. În adevăr, timp de

veacuri ea a fost ștearsă din viziunea Bisericii. În vremurile din urmă însă a înflorit din nou în parte în inima credincioșilor. Vai, în parte! Căci, uneori nu auzi vorbindu-se de ea în biserică. Unde se aude vestea: „Iată, Mirele vine ieșiți-i în întâmpinare!”, acolo e Duhul lui Dumnezeu prezent. Unii slujitori iubiți ai lui Cristos abia dacă îndrăznesc s-o vestească, fiindcă se tem să nu fie dați afară.

Ce dovadă de puterea de orbire a Satanei. El, Satana a lipsit Biserica de nădejdea ei dumnezeiască, și în schimb i-a dat o lucrare de amăgire, o minciună. În loc să aștepte „Lucafărul strălucitor de dimineață” a făcut-o să aștepte o împărăție de o mie de ani fără Cristos. Biserica nu mai știe unde e în ce privește viitorul ei. E ca o corabie mânăată de valuri pe un ocean furtunos, fără busolă, fără cârmă, fără soare și fără stele. Totul e întuneric.

De ce? Pentru că a pierdut din vedere Cuvântul curat și de preț al lui Dumnezeu, și a primit în schimb crezuri și mărturisiri de credință ale oamenilor care suferesc și ciuntesc adevărul lui Dumnezeu.

Și totuși au o Biblie în mână. Adevărat; dar așa aveau și Iudeii, și totuși au lepădat pe Cel ce era „miezul” Bibliei de la început până la sfârșit. De aceea îi și învinuia Domnul: „Cercetați Scripturile, căci credeți că în ele aveți viața veșnică, și ele mărturisesc despre Mine; și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața” (Ioan 5). Ei aveau Scripturile, le citeau în sinagogi în fiecare Sabat; ele mărturiseau despre El, și totuși nu voiau să vină la El. De ce? Pentru că mințile le erau orbite de păreri religioase greșite. Erau sub influența învățăturilor și poruncilor omenești. Așa deci, deși aveau Scripturile și se lăudau că le au, nu le cunoșteau și nici nu erau călăuziți de ele, la fel ca păgânii din jurul lor. Una e să ai Biblia în mână, în casă, și în biserică, și alta e să ai adevărurile Bibliei în inimă și cuget și să strălucească în viața ta.

Să luăm de pilda venirea Domnului. Poate fi ceva mai lămurit în Noul Testament decât că sfârșitul stării de acum a lucrurilor va fi o grozava lepădare de la credință și de la adevăr, și o răzvrătire pe față împotriva lui Dumnezeu și a Mielului? Evangheliile, Epistolele și Apocalipsa ne spun într-un glas adevărul acesta așa de lămurit că și un copil îl poate vedea.

Și totuși cât de puțini îl cred! Cei mai mulți cred tocmai dimpotrivă, că în veacul de acum toată lumea, toate popoarele, se vor întoarce la Dumnezeu și „va fi o turma și un pastor”. Degeaba le îndreptă luarea aminte asupra pildelor Domnului din Matei 13: cu neghinele, aluatul, și grăunțele de muștar. Cum se potrivesc acestea toate cu o lume întoarsă la Dumnezeu? Dacă toată lumea are să se întoarcă la Dumnezeu prin vestirea Evangheliei, cum se poate să găsim neghina în câmp la sfârșitul veacului? Cum se face că se găsesc și fecioare nechibzuite și fecioare înțelepte la venirea Marelui? Dacă lumea are să se întoarcă la Dumnezeu prin Evanghelie, atunci peste cine va veni „ziua Domnului ca un hoț noaptea?” Sau ce înseamnă aceste cuvinte grozave: „Căci când oamenii vor zice: Pace și liniște, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, cum vin durerile peste o femeie însărcinată, și nu vor scăpa!” Cum se potrivesc la o lume întoarsă la Dumnezeu, creștină, cuvintele din capitolul întâi ale Apocalipsei: „Iată, El vine pe nori și orice ochi îl va vedea, și aceia care L-au străpuns; și toate neamurile pământului se vor boci din pricina Lui?”

Cititorule, nu se vede lămurit adevărul? Nu se vede lămurit că părerea despre o lume care se va întoarce la Dumnezeu și se va face toată creștină, este cu totul potrivnică învățăturii Noului Testament? Cum se face atunci că mai toată creștinătatea crede așa? Pentru că nu se vestește clar Cuvântul lui Dumnezeu. Trist, dar adevărat. Biblia se citește în creștinătate; dar adevărurile Bibliei nu sunt crezute, ba dimpotrivă, sunt lepădate. Și toate acestea. În ciuda zicerii: „Biblia, Biblia! Noi ne ținem de Biblie Ne întemeiem pe Biblie”. Iar protestanții: „Biblia singură este religia Protestanților”.

Ne oprim aici. Nădăjduim că cititorul creștin a văzut cât de mult s-a depărtat Biserica mărturisitoare de la Cuvântul lui Dumnezeu. Aici e pricina răului. Ne-am depărtat de Cuvântul Domnului, și de El însuși. Până nu vedem și nu recunoaștem acest lucru, nu e vindecare.

Domnul vrea pocăința și zdrobire de inimă înaintea Lui. „Eu mă uit la omul care e sărac și cu Duhul mândrit și tremura la Cuvântul Meu”. Aici e leacul. Dar să fie adevărat. N-ajunge să spunem că suntem „săraci și mândriți”, ci să fim cu adevărat. La omul acela Mă uit. Domnul să ne deschidă ochii să auzim glasul Lui! Să ne întoarcem inimile la El și la Cuvântul Lui. Să întoarcem spatelul cu hotărâre, odată pentru totdeauna, la orice nu e după Scriptură. Asta vrea Domnul Isus de la toți ai Lui în mijlocul dărâmurilor creștinătății.

Aici întâlnim marele adevăr de temelie, pentru ținerea căruia a fost chemat în deosebi poporul lui Israel, anume adevărul, că Dumnezeu este singurul Domn. Adevărul acesta alcătuija temelia adevărată a sistemului iudaic. Poporul era fericit și binecuvântat, câtă vreme ținea cu tărie la acest adevăr; îndată însă ce îl părăsea, totul era pierdut. Adevărul acesta deosebea pe Israel de celelalte neamuri de pe pământ. Poporul era chemat să-l mărturisească în fața unei lumi închinătoare la idoli „cu mulții ei dumnezei și domni”. Datoria lui sfântă și cinstea lui era să mărturisească neîncetat, că este un singur Dumnezeu. Chiar Avram, tatăl lor, a fost chemat să plece dintre vecinii săi închinători la idoli, ca să fie o mărturie pentru singurul Dumnezeu adevărat și viu.

În capitolul din urmă al cărții Iosua, găsim o pomenire a acestui fapt. Iosua, în cea din urmă cuvântare a sa către popor, îndeamnă poporul așa: „Iosua a adunat toate semințiile lui Israel la Sihem și a chemat pe bătrânii lui Israel, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui și pe căpeteniile oastei. Ei s-au înfățișat înaintea lui Dumnezeu. Iosua a zis întregului popor: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Părinții voștri Terah, tatăl lui Avram și tatăl lui Nahor, locuiau în vechime de cealaltă parte a Râului (Eufrat) și slujeau altor dumnezei. Eu am luat pe tatăl vostru Avram din cealaltă parte a Râului și l-am purtat prin toată țara Canaanului; i-am înmulțit sămânța și i-am dat pe Isaac” (Iosua 24:1-3).

Ei n-ar fi trebuit să uite niciodată că părinții lor au slujit altor dumnezei. Amintirea acestui lucru i-ar fi îndemnat totdeauna să vegheze cu râvnă ca să nu cadă și ei cumva în acel păcat grozav, din care scosese Dumnezeu pe tatăl lui Avram. Ar fi trebuit să înțeleagă cât de porniți erau, să cadă în același păcat, în care au trăit părinții lor.

Urmându-și cuvântarea, Iosua aduce aminte norodului încă odată întâmplările de seamă din istoria sa, începând cu nașterea lui Isaac până în prezent, și-l îndeamnă pe temeiul acestor lucruri: „Acum temeți-vă de Domnul și slujiți-i cu scumpătate și credincioșie.

Depărtați dumnezeii, cărora le-au slujit părinții voștri dincolo de Râu și în Egipt și slujiți Domnului. Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor, cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriților, în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului”.

Să băgăm bine de seamă pomenirea mereu a faptului, că părinții lui Israel au slujit unor dumnezei mincinoși și că țara, în care-i adusesse Dumnezeu, era întinată de la un capăt la altul de urâciunile închinării la idoli. Acest slujitor credincios al lui Dumnezeu, călăuzit de Duhul Sfânt, căuta să deschidă norodului ochii asupra primejdiei mari, de a pierde adevărul nespus de însemnat asupra unui singur Dumnezeu adevărat și viu și de a cădea din nou în închinarea la idoli. Din partea lor se cerea o hotărâre deplină și din toată inima: „Alegeți astăzi cui vreți se slujiți”. În fața lui Dumnezeu nu e nimic care să se asemene cu o altfel de hotărâre puternică. Totdeauna îi datorăm o astfel de hotărâre. Dumnezeu le dovedise limpede, ce era pentru ei, izbăvind-i din robia Egiptului, hrănindu-i în pustie și ducându-i în țara făgăduită, iată de ce și ei aveau datorie, să se hotărască din toată inimă pentru El.

Cât de mult simțea Iosua aceste lucruri, se vede bine din cuvintele lui: „Eu și casa mea vom sluji Domnului”. Poporul, în întregime putea să se depărteze de Dumnezeu în religia lui națională, dar evlavia personală putea să fie păstrată prin harul lui Dumnezeu, în familie, pretutindeni și în toate timpurile. Mulțumim Domnului că e așa. Ce bine ar fi de n-am uita acest lucru! „Eu și casa mea” este răspunsul limpede și plin de siguranță la vorbele lui Dumnezeu: „Tu și casa ta”. Oricare ar fi starea poporului de legământ al lui Dumnezeu, credinciosul are în toate vremurile cinstea să ia pentru el însuși această hotărâre binecuvântată și să trăiască potrivit ei: „Eu și casa mea vom sluji Domnului”.

Această hotărâre sfântă nu poate fi însă împlinită decât printr-un har necurmat din partea lui Dumnezeu. Dar putem să fim încredințați, că acolo, unde este pornirea curată a inimii de a urma pe Domnul, El va da zi cu zi harul necesar. Răspunsul plin de îmbărbătare al apostolului Pavel la rugăciunea sa, rămâne totdeauna adevărat: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”. (2 Corinteni 12:9).

Pare că vorbele lui Iosua au influență pentru o clipă asupra norodului. Poporul a răspuns, și a zis: „Departa de noi gândul să părăsim pe Domnul, și să slujim altor dumnezei. Căci Domnul este Dumnezeul nostru. El ne-a scos din țara Egiptului, din casa robiei, pe noi și pe părinții noștri; El a făcut înaintea ochilor noștri acele minuni mari, și ne-a păzit în tot timpul drumului pe care l-am urmat și în mijlocul tuturor popoarelor, pe la care am trecut. El a izgonit dinaintea noastră pe toate popoarele, și pe Amoriții care locuiau țara aceasta. Și noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeul nostru” (Iosua 24:16-18).

Norodul înțelegea limpede temeiul pe care îl cerea Domnul de la ei, ca o ascultare fără șovăire. Ei puteau să numere toate faptele puternice ale lui Dumnezeu. Au făgăduit să se lepede de orice nelegiuire și să asculte numai de Domnul, Dumnezeul lor. Dar vai, curând s-au dovedit întemeiate spusele lui Iosua, care a răspuns norodului: „Voi nu veți putea să slujiți Domnului, căci este un Dumnezeu sfânt, un Dumnezeu gelos; El nu vă va ierta fărădelegile și păcatele. Când veți părăsi pe Domnul și veți sluji unor dumnezei străini, El Se va întoarce și vă va face rău, și vă va nimici, după ce v-a făcut bine”. Poporul a zis lui Iosua: „Nu! căci vom sluji Domnului”. Iosua a zis poporului: „Voi sunteți martori împotriva voastră înșivă că ați ales pe Domnul ca să-i slujiți”. Ei au răspuns: „Suntem martorii” „Scoateți dar dumnezeii străini cari, sunt în mijlocul vostru, și întoarceți-vă inima spre Domnul Dumnezeul lui Israel”. Și poporul a zis lui Iosua: „Noi vom sluji Domnului, Dumnezeul nostru, și vom asculta glasul Lui” (Iosua 24:19-24).

Cât de repede s-au lăsat prinși de vraja amăgitoare a închinării la idoli și cât de repede s-au depărtat de la singurul Dumnezeu adevărat! Toate făgăduințele, hotărârile și juruințele date sub îndemnul puternic a cuvintelor lui Iosua, au rămas neîmplinite și s-au uitat repede.

„Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua, și în tot timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile mari, pe care le făcuse Domnul pentru Israel. Iosua, fiul lui Nun, robul Domnului a murit. Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui, și s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoșteau pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel. Copiii lui Israel au făcut atunci ce nu plăcea Domnului, și au slujit Baalilor. Au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau, s-au închinat înaintea lor, și au mâniat pe Domnul. Au părăsit pe Domnul, și au slujit lui Baal, și Astarteelor” (Judecători 2:7-13).

Istoria tristă a poporului evreu cuprinde o învățătură puternică și pentru noi. Israel a fost ferit de o cădere pe față câtă vreme a trăit Iosua și bătrânii poporului. Dar îndată ce a trecut această piedică, a năvălit numaidecât valul întunecat al închinării la idoli și a înecat temeliele credinței Israelite. Domnul lui Israel a fost înlocuit cu Baal și Astartea. Ajutorul omenesc este totdeauna un sprijin slab, un reazem fără temei. Dacă nu suntem păziți prin puterea lui Dumnezeu, vom cădea mai curând sau mai târziu. O credință întemeiată numai pe înțelepciunea omenească nu pe puterea lui Dumnezeu, se va dovedi totdeauna ca ceva sărac, slab și fără preț. Ea nu va ține în zile de necaz și nu va trece nevătămată prin focul curățirii, și al încercării.

E bine să ne gândim temeinic la acest lucru. O credință de a doua mână nu e niciodată îndestulătoare. Între Dumnezeu și suflet trebuie să fie legătură vie.

Trebuie să fim legați personal de Dumnezeu, dacă nu vrem să șovăim și să cădem când vin încercări. Pilda și întâmplarea omenească sunt foarte bune în acest sens. A fost bine că poporul a privit spre Iosua și spre bătrânii lui și că a încercat să facă și el ca ei. Faptul că ești înconjurat de un număr de inimi credincioase și supuse, îți dă îmbărbătare; îți place când ești dus înainte de șuvoiul credințioșiei tuturor față de Cristos, atât în ce privește persoana cât și lucrul Său. Însă dacă atât este tot ce ai, dacă îți lipsește izvorul adânc al credinței și cunoașterii personale, dacă nu-i legătura unirii strănse, făcute și ținute de Dumnezeu, când sprijinul se surpă și când toți bat în retragere pe toată linia, vor fi ca și Israel, care a urmat pe Domnul numai cât timp au trăit Iosua și bătrânii. Vom părăsi mărturisirea Numelui Sau și ne vom întoarce la urâciunile și deșertăciunile lumii, care de fapt nu sunt mai bune decât Baal și Astartea.

Dacă însă inima este bine întărită în har și adevăr, dacă putem spune, cum ar trebui să spună orice credincios adevărat: „Știu în cine am crezut și sunt încredințat că El are putere să păzească ce mi-a încredințat, până în ziua aceea” (2 Timotei 1:12), vom găsi sub noi „pământul tare al lui Dumnezeu”, mai sigur decât oricând, chiar dacă totul în jurul nostru s-ar lepăda de mărturia lui Cristos și dacă orice ajutor omenesc ne va părăsi și cărarea ascultării se va întinde atât de limpede în fața noastră, de parcă ar fi umblat pe ea înaintea noastră mii de oameni hotărâți.

Nu trebuie să uităm niciodată, că gândul lui Dumnezeu a fost ca biserica să tragă o învățătură adâncă și puternică din istoria poporului Israel. „Tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră”. Și ca să ne folosim de această învățătură, nu-i nevoie să facem asemănări meșteșugite sau lămuriri întinse. Mulți au făcut acest lucru și în loc să găsească „îmbărbătare” în Scripturi, s-au pierdut în gânduri

deșarte, ori s-au încurcat în rătăcirii stricacioase. N-avem a face decât cu faptele adevărate, arătate pe filele istoriei insuflate de Duhul Sfânt. Ele sunt ținta gândirii noastre și din ele trebuie să scoatem învățături pentru viața de toate zilele.

Dar poate că ar întreba cineva: „Ce însemnătate poate să aibă pentru biserica lui Dumnezeu faptul, că Israel s-a depărtat de la adevărul, că Dumnezeu este singurul Domn?” Fără îndoială că are o însemnătate foarte mare. Dacă urmărim istoria bisericii lui Dumnezeu în ce privește mărturia ei publică pentru Cristos, făcută pe pământ, întâlnim aceleași fapte triste. De îndată ce a fost așezată și împodobită cu tot belșugul binecuvântărilor, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru ea în Cristos, a început să se abată de la acele adevăruri, a căror păstrare și mărturisire alcătuiau în chip deosebit răspunderea ei. Și biserica, în loc să rămână păstrătoare plină de răspunderea adevărului lui Dumnezeu, a început să se clatine și să cadă, de îndată ce a fost așezată pe locul ei, ca și Adam în grădina raiului, ca și Noe pe pământul curățit și ca și Israel în țara Canaanului. Foarte repede s-au uitat acele adevăruri mari, care au deosebit creștinismul de tot ce a fost înainte. Răul și rătăcirea au început să lucreze chiar sub ochii apostolilor și să sape la temelia mărturisirii bisericii, (vezi epistola către Galateni; 2 Timotei 1:15; 4:3-4 și alte locuri).

Vrem dovezi? O, le avem din belșug. Ascultați cuvintele apostolului acela care a vărsat mai multe lacrimi și a oftat mai mult pe dărâmurile Bisericii, decât oricare alt apostol. „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Cristos la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie, dar sunt mii de oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Cristos”. „O, Galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Cristos ca răstignit?” „Odinioară când nu cunoșteți pe Dumnezeu, erați robiți celor ce din firea lor nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum de vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, căroră vreți să vă supuneți din nou? Voi păziți zile, luni, vremi și ani”. Aceste sărbători și praznice, așa zise creștine, religioase, foarte mărețe și plăcute firii vechi religioase, dar după părerea apostolului și Duhului Sfânt însemna nici mai mult nici mai puțin decât părăsirea creștinismului și întoarcerea la închinarea la idoli. „Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi” (Galateni 4:11). Și nici nu era de mirare când putuseră să se întoarcă așa de repede de la marile, adevăruri de temelie ale creștinismului, la praznice păgânești. „Voi alergați bine, cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr? Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce v-a chemat. Puțin aluat face să se dospească toată plămădeala” (Galateni 5:7-8).

Și toate astea chiar în zilele apostolului. Depărtarea de adevăr era chiar mai repede decât în Israel, căci Israelii slujiseră Domnului în toate zilele lui Iosua și în toate zilele bătrânilor care au trăit după Iosua; dar în istoria tristă a Bisericii, vrășmașul a izbutit să strecoare îndată neghina în grâu. Înainte chiar de moartea apostolilor era semănată sămânța care a dat un rod nimicitor, tot timpul de atunci încolo, și va rodi mereu până ce secerătorii îngerești vor curății câmpul la sfârșitul veacului.

lată alte dovezi din Scriptură. Vedem pe același apostol, spre sfârșitul vieții lui, vărsându-și inima către preaiubitul său fiu Timotei în cuvinte mișcătoare: „Știi că toți cei din Asia m-au părăsii!” „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, cearta, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după pofide lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor întoarce spre istorisirii închipuite” (2 Timotei 4:2-4). Vremea aceasta a venit și va merge tot spre mai rău. Iată mărturia lui Pavel, care ca un meșter zidar a pus temelia bisericii. Și el s-a văzut în curând părăsit de toți ai săi, care se adunaseră în jurul lui în vioiciunea și râvna unor zile din trecut, la fel ca binecuvântatul său Învățător, Domnul Isus. Inima lui lubitoare se frângea la gândul stricăciunii, care începea să se arate pretutindeni. În toate locurile lucrau învățători cu gânduri iudaice, ca să surpe temelia adevărată a creștinismului și să zdruncine credința aleșilor lui Dumnezeu. El plângea din pricina celor mulți, care purtau în gură mărturia Numelui lui Cristos, dar care erau „vrășmași ai crucii lui Cristos”. Cu un cuvânt privind din închisoarea sa din Roma peste biserica noului legământ nu vedea decât cădere fără nici o nădejde de dreptate. Înțelesese că și ei îi va merge ca și corăbiei, pe care și-a făcut călătoria la Roma, o călătorie, care poate fi numită o icoană potrivită a istoriei triste a bisericii în lumea aceasta.

Bineînțeles ca nu vorbim de biserică acum ca trupul lui Cristos, ci ne gândim la ea ca o mărturie răspunzătoare pe pământ. Trebuie să facem bine deosebire între Trupul lui Cristos și Biserica drept sfeșnic, lumină, mărturie în lume. Trupul lui Cristos este fără nici o greșală și fără vreun cusur; Biserica din lume însă, ca mărturie, s-a prăbușit fără leac.

Biserica privită ca trup al lui Cristos, unită cu capul ei viu și slăvit din ceruri prin starea de față și umplerea cu Duhul Sfânt, nu se poate abate niciodată, nu poate fi dărâmată de furtunile și valurile acestei lumi vrășmașe, ca și corabia lui Pavel. Nici o putere de pe pământ sau din iad a oamenilor sau a dracilor nu va putea să se atingă vreodată nici de mădularul cel mai slab și mai mic; al acestui trup. Toți stau în fața lui Dumnezeu, toți stau sub ochii Lui în plinătatea, frumusețea și sfințenia lui Cristos. Cum e Capul, așa sunt toate mădularele la un loc și fiecare mădular în parte. Toți gustă pe deplin roadele veșnice ale lucrării săvârșite de Cristos pe cruce. Aici nu mai poate fi vorba de răspundere. Capul s-a făcut pe Sine răspunzător pentru mădulare. El a răspuns oricărei cereri și a plătit orice datorie. Nu mai rămâne decât dragostea, o dragoste desăvârșită ca și lucrarea lui Cristos și nestrămutată ca și scaunul Lui de domnie. Orice întrebare, care ar putea fi ridicată vreodată împotriva unuia sau împotriva tuturor mădularelor adevărate ale bisericii lui Dumnezeu, a mai fost ridicată odată pe cruce și i s-a dat pe veci răspunsul. Toate păcatele, toate nedreptățile și toată vina fiecărui credincios au fost aruncate acolo pe Cristos pe cruce și purtate de El. Dumnezeu a pus acolo totul în rânduială potrivit dreptății și sfințeniei Lui, tot ce ar putea sta vreodată în calea izbăvirii, binecuvântării și slavei fiecărui mădular al trupului lui Cristos, al Bisericii sau adunării lui Dumnezeu. Fiecare mădular adevărat al trupului este pătruns de viața capului, fiecare piatra a clădirii e înviorată de viața pietrei din capul unghiului. Toate sunt legate între ele prin puterea unei legături, care nu poate fi prefăcută niciodată.

Să înțelegem bine că unitatea trupului Cristos nu se poate rupe niciodată. Mulți nu pricep acest lucru. Nici chiar cei care vorbesc așa de mult despre el. Trupul lui Cristos este unul și nedespărțit și unitatea aceasta este păstrată pe pământ prin Duhul Sfânt care locuiește în el, nu într-o biserică oarecare sau sistem religios omenesc, oricum s-ar numi el.

Auzim câteodată spunându-se: „Ce, vrei să rupi trupul lui Cristos?” E o mare greșală. Așa ceva e cu neputință. Reformatorii au fost învinuiți că rup trupul lui Cristos, când au întors spatele sistemului Romei. Ce rătăcire! Ca și cum toată stricăciunea morală, toate învățăturile greșite, putreziciunea bisericăscă și toate credințele deșarte ar trebui puse pe seama Trupului lui Cristos! Cum ar putea cineva cu Noul Testament în mână să privească Biserica Romei, de pildă, cu urâciunile ei fără număr ca trupul lui Cristos? Cititorule, nu trebuie să amestecăm niciodată sistemele religioase și bisericăști ale lumii acesteia, fie ele vechi sau noi grecești, latinești, anglicane, naționale, populare, luterane, calvine,

libere, metodiste, prezbiteriene, și oricum s-ar mai numi, cu adevărata Biserică a lui Dumnezeu, cu trupul lui Cristos. N-a fost nici odată sub cer azi sau altădată un sistem religios, numească-se el cum s-ar numi, care să aibă cei mai mici drept să se cheme: „Biserica lui Dumnezeu” sau „Trupul lui Cristos”.

Fiecare credincios adevărat, care vrea să țină în picioare și să mărturisească adevărul, că este numai un trup al lui Cristos, are datoria mare să se despartă în chipul cel mai hotărât de tot ce se numește pe nedrept biserică. Numai atunci poate fi vorba de schismă sau dezbinare, când cineva se desparte de aceia, care se aduna hotărât și fără îndoială numai pe tărâmul Bisericii sau adunării lui Dumnezeu. Sistemele și bisericile acestea sunt schisme (așa de Trupul lui Cristos și adevărata Lui Biserică. Nici o tovărășie creștină nu poate să ceară să fie numită „Trupul lui Cristos” sau „Biserica lui Cristos”. Mădularile acestui trup sunt răspândite pretutindeni. Ele se găsesc în toate neamurile religioase din zilele noastre, afară de acelea, care nu recunosc că Domnul nostru Isus Cristos este Dumnezeu. Insa, deși nici o tovărășie creștină n-are dreptul să-și însușească titlul de „Biserica lui Dumnezeu”, totuși toți creștinii sunt răspunzători, sa se adune pe tărâmul Bisericii, așa cum e arătat în Noul Testament, și pe nici o alia temelie, sub nici o alta numire și fără alte reguli decât cele de acolo.

Iar dacă se pune întrebarea: „Cum putem cunoaște acest tărâm?” sau: „Unde îl putem găsi?” răspundem: „Dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi curat”. „Dacă vrea cineva să facă voia lui Dumnezeu, va ajunge sa cunoască, dacă învățătura Mea este de la Dumnezeu”. Aceasta este o „cărare” - lăudat fie Domnul pentru ea - „pe care pasărea de prada n-o cunoaște și pe care ochiul vulturului n-a zărit-o; pe care cele mai trufașe dobitoace n-au călcat și peste care leul n-a trecut niciodată. Ochiul firesc nu poate cunoaște aceasta cărare și nici puterea omenească nu o poate pași pe ea. Unde este această cărare? Iat-o: „Apoi i-a zis omului”: (fiecăruia, atât cititorului cât și scriitorului acestor rânduri) „Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea, depărtarea de rău este pricepere” (Iov 28).

Să amintim cu prilejul felului acestuia de vorbire, care se aude deseori de la oameni, despre care s-ar crede că au mai multă pricepere. „Tăierea mădularilor din trupul lui Cristos”. Dar, slavă Domnului, lucrul acesta e cu neputința! Nici un mădular al trupului lui Cristos nu poate fi despărțit de capul trupului și nu poate fi depărtat din locul lui din trup, unde a fost așezat, potrivit planului veșnic al lui Dumnezeu și în puterea jertfei împlinite a Domnului nostru Isus Cristos, de Duhul Sfânt. Treimea Dumnezeiască s-a pus chezașă pentru siguranța celui mai slab mădular al trupului precum și pentru păstrarea unității nedespărțite a trupului întreg.

Cu un cuvânt, pe cât a fost de adevărat, când apostolul inspirat a scris capitolul 4 din epistola către Efeseni, pe atât e de adevărat și astăzi, că este numai „un trup”, al cărui cap este Cristos și ale cărui mădulare sunt toți credincioșii adevărați. Acest trup este pe pământ din ziua Rusaliilor și va sta aici pe pământ până în clipa, când va veni Cristos și-l va duce în casa Tatălui Său. Fără îndoială că pentru mulți e greu să creadă și să mărturisească unitatea neatinsă a trupului, când văd starea de dezbinare și împrăștiere de azi. Te-ai gândi să mărginești locul din Efeseni 4:1 numai pentru timpul, în care a scris apostolul aceste cuvinte și când creștinii erau uniți și nimeni nu se gândea că face parte dintr-o anumită biserică pentru că toți credincioșii erau mădulare ale unei singure biserici (Unitatea bisericii poate fi asemănată cu un lanț întins peste un râu, ale cărui capete se văd, dar al cărui mijloc este scufundat în apă. Deși o parte a lanțului e în felul acesta ascunsă pentru ochi, el nu este frânt Noi nu vedem unirea de la mijloc, dar știm și credem că legătura nu este ruptă. Tot așa Biserica lui Dumnezeu s-a văzut în ziua Rusaliilor în toată unitatea ei și se va vedea în aceiași unitate în slavă; și măcar că e ascunsă pentru ochii noștri în zilele de acum, noi suntem încredințați că unitatea există.

Unitatea trupului este un adevăr de mare însemnătate practică, fiindcă scoatem din el învățătura foarte însemnată, că purtarea și starea fiecărui mădular influențează starea trupului întreg. „Când suferă un mădular, sufăr împreună cu el și celelalte”. Al cui mădular? Al unei adunări locale? Al unui sistem religios omenesc? O nu, ci un mădular al trupului. Nu trebuie să mărginim trupul lui Cristos la anumite locuri.

„Însă”, va întreba cineva, „putem noi să fim atinși de ceea ce nu vedem și nici nu simțim? De bună seamă că da. Avem noi dreptul să mărginim adevărul mare despre unitatea trupului la măsura cunoașterii noastre personale? Departe de noi un astfel de gând! Starea de față a Duhului Sfânt leagă mădularile trupului cu Capul și între ele, și pentru aceasta viața și căile fiecărui mădular înrăuresc asupra trupului întreg. Chiar fa legământul vechi, unde nu era o unitate a trupului ci numai națională, se spune cu privire la păcatul lui Acan; Israel a păcătuit”, și toata adunarea a suferit o înfrângere grozavă din pricina unui păcat, despre care nu știa nimic.). Însă ce drept avem să scoatem din Efeseni 4:4-6 numai o propoziție și să spunem că acel loc privește numai vremurile apostolilor? Dacă o propoziție poate fi mărginită în felul acesta, de ce nu toate? Nu este oare și astăzi „un Duh, un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu și Tată el tuturor?” De bună seamă că da! Nimeni nu se va îndoii de aceasta. Toate sunt atât de strâns legale între ele, încât nu te poți atinge de unul, fără să tăgăduiești pe toate celelalte. Dacă lepădăm unitatea trupului, trebuie să lepădăm ca o urmare firească și existența unui Dumnezeu, căci același loc din Scriptură, care lămurește pe cea dintâi, susține și pe cea de a doua.

Însă poate că se va spune: „Unde se găsește acest trup? Nu e oare o prostie să vorbești despre el în fața numirilor, partidelor, bisericilor fără număr din creștinătate?” Răspunsul nostru este: „Noi nu putem părăsi adevărul lui Dumnezeu din pricină că omul a greșit atât de mult în ce privește înfăptuirea lui. N-a greșit oare și Israel, când a fost vorba să păstreze, să mărturisească și să îplinească adevărul, că, Dumnezeu este singurul Domn? Și totuși acest adevăr n-a fost atins câtuși de puțin de purtarea lor rea. În vremea, când erau în Ierusalim atâtea altare ale idoloilor, câte străzi, și când din fiecare casă se ridica tămâia în cinstea lui Baal sau Astarteei nu era mai puțin adevărat că Dumnezeu este unul, ca și în vremea când Moise a strigat adunării vorbele: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn!” Lăudat fie Domnul! Adevărul Lui nu atârână de căile fără credință și proaste ale omului. El stă nezguduit și cu neputință de atins. Altfel ar însemna că nu e nici un adevăr și că trebuie să ne lăsăm duși de părerile oamenilor, ceea ce e grozav.

Însă cum se înfăptuiește în chip practic adevărul despre unitatea trupului? Prin faptul, ca lepădăm orice alt temei de adunare și lucrare creștinească. Toți credincioșii adevărați ar trebui sa se adune numai ca mădulare ale trupului lui Cristos, nu ca mădulare ale unei biserici sau comunități sau sistem religios omenesc, ci ar trebui să se adune astfel în ziua întâia a săptămânii la masa Domnului, și fiind mădulare ale unui trup, nu a altceva, să frângă pâinea, potrivit cuvintelor apostolului din (1 Corinteni 10:17) „Având în vedere că este numai o pâine, noi care suntem mulți, alcătuim un singur trup; căci toți luăm parte din aceeași pâine”. Lucrul acesta este adevărat astăzi ca și atunci, când l-a scris Pavel bisericii din Corint. Fără îndoială că în Corint erau dezbinări asemenea nenumăratelor biserici și partide din creștinătatea de astăzi, însă aceasta n-a schimbat întru nimic adevărul lui Dumnezeu. Apostolul muștra pe Corinteni din pricina dezbinărilor și numea călăuziți de îndemnurile firii pământești. El nu era de părere că trebuiesc astfel de dezbinări și ca ele ar aduce o întrecere în lucru, cum se spune uneori astăzi. Pavel le socotea ca un rod trist al firii pământești, ca o lucrare a Satanei. Și eu sunt încrezut că el n-ar lăuda nici lămurirea care se dă

de mulți cu privire la dezbinările din biserică. Se spune că felurile partide, biserici, etc..., s-ar putea asemena cu regimentele unei oștiri, care deși poartă uniforme și arme felurile, lupta totuși sub comanda aceluiași general. Astfel de păreri cad ca niște prostii, când sunt puse în fața Cuvântului lui Dumnezeu care spune: „Este un singur trup”.

Citorole, adevărul acesta este foarte însemnat. Să privim creștinătatea la lumina lui. Să ne judecăm locul nostru cu ei. Lucrăm noi potrivit lui? Îl avem noi la masa Domnului în fiecare Duminică? Este datoria noastră să facem așa. Nu spun că sunt tot felul de greutăți și multe piedici în drum și că nici a ceea ce fac acest lucru nu sunt grozavi de buni.

E adevărat. Satana nu va lăsa nici o piatră nearuncată în ochii noștri, ca să ne facă să nu vedem voia lui Dumnezeu pentru noi. Dar nu trebuie să ne lăsam amăgiți de el. Totdeauna au fost și vor fi greutăți în înfăptuirea adevărului lui Dumnezeu. Și poate ca una din cele mai mari greutăți este că nici cei ce caută să-l înfăptuiască nu-s totdeauna la înălțimea adevărului pe care-l urmăresc. Dar trebuie să facem deosebire între adevărul în sine și cei ce-l mărturisesc. Fără îndoială, ar trebui ca să fie la înălțimea lui. Dar nu sunt totdeauna. De aceea trebuie să le judecăm purtarea lor cu adevărul în mână, nu adevărul după purtarea lor. Dacă am vedea pe un plugar că lucrează pământul pe un temei care știm că e foarte bun, dar el e un plugar prost, ce am face? Fără îndoială, am lepăda felul lui de a lucra, dar am păstra adevărul și temelia. Tot așa, chiar dacă cei ce caută să înfăptuiască adevărul despre unitatea trupului, greșesc în înfăptuirea aceasta, să lepădăm lucrurile rele și greșelile lor dar nu adevărul, care rămâne neschimbat.

Cum am mai spus, erau și în Corint partide, schisme, învățături greșite, dezbinări și rele de tot felul. Dar oare adevărul lui Dumnezeu trebuia lepădat din pricina aceasta, ca fiind cu neputință de înfăptuit? Trebuiau oare Corinteni să se adune pe alt temei? Trebuiau ei oare să-și facă altă rânduială și să-și îndrepte privirea spre altă țintă? Slavă Domnului că nu! Adevărul Lui nu trebuia părăsit nici o clipă, chiar dacă Corintul s-ar fi rupt în mii de secte, și dacă zarea lui ar fi fost întunecată de mii de învățături greșite. Trupul lui Cristos a fost unul și apostolul desfășoară înaintea lor steagul lui cu cuvintele binecuvântate: Voi, însă, sunteți trupul lui Cristos, și fie care în parte mădularele Lui.

Cuvintele acestea însă n-au fost îndreptate numai către adunarea din Corint ci, „către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Cristos, Domnul lor și al nostru”. De aceea adevărul despre unitatea trupului este pentru totdeauna și pentru toți, deci și pentru noi azi. Fiecare creștin e dator să țină în seamă și să trăiască potrivit lui și fiecare adunare de creștini trebuie să fie, oriunde s-ar aduna, înfăptuirea acestui adevăr foarte însemnat. Cineva ar întreba, Se poate oare spune despre o astfel de adunare locală: „Voi sunteți trupul lui Cristos? Nu erau oare pe timpul apostolului credincioși și în Efes, Colose și Filipi?” Fără îndoială ca dacă apostolul le-ar fi scris lor despre acest lucru, le-ar fi spus și lor: „Voi sunteți trupul lui Hristos”.

Deci, după Scriptură trebuia să se adune într-un loc ca și când ea ar fi Trupul Lui. Să nu uite însă că nu e trupul lui Cristos, întrucât mai sunt și alte mădulare ale trupului lui Cristos care nu sunt de față în ea, și nu merg cu ea toate! Adunarea, după voia lui Dumnezeu din Scriptură, nu avea nici un nume deosebit, se adunau numai în jurul persoanei Domnului Isus. E despărțită de orice sectă sau partidă sau biserică a omului; cei ce o alcătuiesc sunt numai creștini născuți din nou, mădulare numai ale trupului lui Cristos și nu ale unei biserici sau partide omenești. Că nu merge cu cei ce nu s-au despărțit de sistemele omului nu este sub povățuirea unei singure persoane, care face totul în ea. Recunoaște darurile lui Cristos în cei ce le au. Cu un cuvânt, în ea nu sunt alte rânduiele decât cele care se găsesc în Noul Testament cu privire la biserică. Dar, să nu uităm că apostolul n-ar putea spune: „Voi sunteți trupul lui Cristos” către nici o întocmire sau adunare, sau biserică omenească, oricare ar fi ea. Chiar dacă toate organizațiile acestea s-ar fi contopit în una singură, nu s-ar fi putut numi „Trupul lui Hristos”. Să se înțeleagă, deci, bine că acest trup este alcătuit din toți credincioșii, de pe tot pământul. Faptul că nu toți sunt adunați numai ca mădulare ale trupului lui Cristos, ci ca mădulare ale organizației lor, este o pagubă mare pentru ei, și necinstește pe Domnul lor. Însă, adevărul scump cuprins în cuvintele: „Este un singur trup”, rămâne totdeauna același, și el este măsura dumnezeiască cu care trebuie să măsurăm și judecăm toate adunările bisericesti și toate sistemele religioase. Iată latura dumnezeiască a acestui adevăr. Să vedem acuma latura omenească a lui. Să privim biserică în răspunderea ei pe pământ. Nu se poate să citim atent Noul Testament și să nu vedem că biserică s-a depărtat mult în ce privește mărturia pentru Hristos pe pământ, și că a greșit mult. Să ne aruncăm o privire în capitolele 2 și 3 din Apocalipsa, unde biserică ni-i înfățișată ca fiind în fața judecății. Cuprinsul acestor capitole le-am putea numi, cu drept cuvânt, o istorie a bisericii de la început până la sfârșit, dată chiar de Dumnezeu. S-au ales acolo șapte biserici ca să slujească de pildă pentru felurile trepte ale istoriei bisericii, începând din ziua când a fost întemeiată ea pe pământ ca un trup răspunzător. și până în clipa când va fi vărsată din gura Domnului. ca ceva nesuferit. Amândouă capitolele sunt, fără îndoială, istorice, adică, epistolele se îndreptau în rândul întâi către bisericile de atunci și arăta stările lor de atunci. În același timp ele au însă în vedere felurile trepte prin care avea să treacă Biserica pe pământ, până la întoarcerea Domnului. Dacă trecem cu vederea acest lucru, pierdem o mulțime de învățături de mare preț.

Să luăm de pildă scrisoarea către biserică din Efes. Aceasta este aceeași biserică din Efes căreia i-a trimis apostolul Pavel acea epistolă minunată în care vorbește, în chip atât de binecuvântat, despre latura cerească a Bisericii lui Hristos. Planul veșnic al lui Dumnezeu cu privire la Biserică, locul și partea ei în Cristos, ea fiind primită în chip desăvârșit înaintea lui Dumnezeu, în Cristos, și binecuvântată în El cu orice fel de binecuvântare duhovnicească, în locurile cerești. Din acest punct de vedere Biserică, în latura ei dumnezeiască, n-are nici o pată. Totul este în mâna lui Dumnezeu, în această privință, este sfatul Lui. lucrarea Lui. Este harul Lui, slava Lui, puterea Lui, buna plăcere a Lui, și toate întemeiate pe sângele lui Cristos. Nu-i vorba de răspundere aici, Biserica era moartă în fărâdelegi și păcate; dar Cristos a murit pentru ea; El a luat asupra Lui pedeapsa cuvenită ei și Dumnezeu, în harul Lui fără margini, a înviat pe Cristos din morți, și a înviat și Biserica în El. Ce fapt minunat! Aici totul este bine întemeiat, totul este desăvârșit, căci este în Hristos. Biserica este aici în locurile cerești în Cristos. Nu e vorba de Biserica pe pământ ca mărturie pentru Cristos. Aici e trupul lui Cristos, primit de Dumnezeu în chip desăvârșit și veșnic în Cristos. Să luăm bine seama la aceste două laturi ale Bisericii lui Cristos. Latura cerească, dumnezeiască, în care nu e nici o pată, nici o osândă, ci totul desăvârșit, frumos în Cristos. Este aceea ce lucrează Dumnezeu prin Duhul Lui în fiecare credincios și în Biserică. Tot ce lucrează El este desăvârșit. Credinciosul are și el latura cerească, adică tot ce lucrează Dumnezeu prin Duhul Sfânt în ei, și aici nu poate fi vorba de o greșeală, nici o pată, ci totul desăvârșit în Cristos. Dar credinciosul, deși în Hristos, este pe pământ ca mărturie pentru Cristos, și aici nu e desăvârșit, căci are încă în el firea veche și vai, ea se arată în afară de multe ori în paguba firii celei noi. Tot așa este și cu Biserica. Din punctul de vedere al locului ei în Cristos, ea este desăvârșită; în latura pământească, biserică mărturisește pentru Cristos pe pământ, în această nouă latură, biserică e văzută pe pământ ca un sfeșnic. De aceea citim în Apocalipsa 2 cuvintele: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”. Vorbirea de aici este cu totul altfel decât în epistola către Efeseni. Lumina începuse să se întunece. De abia a fost aprinsă și s-a simțit nevoia de curățire. Trupul, mireasa lui Cristos, n-are nici o pată, nici o vina. Dar „sfeșnicul” da.

În fața ochiului pătrunzător al Aceluia care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur din Apocalipsa, s-au arătat chiar de la început urmele binecuvântate ale începutului căderii, și dacă mergem mai departe la treapta de la urmă a istoriei pământești a bisericii, așa cum e zugrăvită în scrisoarea trimisă bisericii din Laodicea, nu mai găsim nimic care să ne dea nădejdea în putința unei îndreptări. Căderea este fără nici o nădejde, fără leac. Domnul stă afară din biserică: „Iată Eu stau la ușa și bat”. Aici nu se mai spune, ca la Efes: „Dar ce am împotriva ta”. Starea este rea în întregime. Toată biserica sau creștinătatea de nume este pe cale să fie lepădată. „Am să te vărs din gura Mea”. Lădat fie numele Domnului că mai zăbovește. El părăsește cu greu scaunul îndurării ca să se așeze pe scaunul de judecată. Lucrul acesta ne aduce aminte de plecarea slavei lui Dumnezeu, zugrăvită în cele dintâi capitole ale prorocului Ezechiel. Slava pleacă încet. Ea n-ar vrea să părăsească templul, țara și poporul. „Atunci slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimi, și s-a îndreptat spre pragul casei, așa încât Templul s-a umplut de nor, și curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului” (Ezechiel 10:4). „Slava Domnului a plecat din pragul templului și s-a așezat pe Heruvimi” (Ezechiel 10:18). Și în sfârșit: „Slava Domnului s-a înălțat din mijlocul cetății și s-a așezat pe muntele de la răsăritul cetății” (Ezechiel 11:23).

Cât de bătător la ochi este deosebirea dintre această plecare înceată a slavei lui Dumnezeu și venirea ei repede la sfințirea templului de către Solomon (2 Cronici 7:1). Domnul era gata, și venea repede, când a fost vorba să-și așeze locuința în mijlocul oamenilor, adică o biserică a Sa. Vorbind omenește, putem spune că El a fost alungat de păcatul și neputința poporului Său de a se pocăi și întoarce la El.

Tot așa este și cu biserica. În capitolul doi din Faptele Apostolilor ni se arată intrarea repede a Domnului în casa Sa duhovnicească, la pogorârea Duhului Sfânt. El a venit ca un vânt furtunos, ca să umple casa cu slava Sa. În capitolul 3 din Apocalipsa îl vedem afară din casă, afară din Biserică. Dar El bate, șovăie, nu ca și când ar aștepta o îndreptare a bisericii în întregime, ci bate pentru că, poate, „cineva” va auzi glasul Lui și-i va deschide ușa. Faptul că El stă afară din biserică, arată unde a ajuns ea și faptul că El bate, dovedește cât de iubitor e El pentru fiecare suflet în parte, chiar dacă biserica L-a făcut să stea afară.

Ce bine ar fi dacă fiecare cititor credincios ar înțelege bine acest adevăr prea însemnat. Din toate părțile suntem înconjurați de păreri greșite asupra stării din timpul de față și asupra menirii în viitor a bisericii mărturisitoare. Dar Scriptura ne învață limpede că biserica mărturisitoare se găsește într-o cădere deznădăjduită, și că judecata e la ușă (Citește 2 Petru 2 și 3; 2 Timotei și epistola lui Iuda). Pe creștinătatea de nume n-o așteaptă decât mânia deplină a Dumnezeului Atotputernic. Judecata ei o găsim cuprinsă în cuvintele scurte, dar tăioase din (Romani 11:22) „Altmintrelea vei fi tăiat și tu”.

Da, așa vorbește Scriptura: „vei fi tăiat”, „te voi vărsa din gură”. Biserica mărturisitoare a greșit cu desăvârșire în ce privește mărturia ei pentru Cristos. Ea a părăsit adevărul care i-a fost încredințat. După cum Israel a dat în Canaan pe Domnul în locul lui Baal și Astarteiei, tot așa a dat și biserica mărturisitoare adevărul scump pentru niște istorisiri închipuite și copilărești și pentru rătăcirii amarnice. Și cât de repede s-a abătut ea! Abia se scrisese cea din urmă carte a Noului Testament, abia au murit cei ce lucraseră cu apostolii, și un mare întunec a intrat în toată biserica de pe pământ. Căutați în toate scrierile sfinților părinți și nu veți găsi nici urmă a marilor adevăruri ale creștinismului Noului Testament. Totul a fost părăsit. Cuvintele pe care le spusese apostolul către prezbiterii din Efes la despărțirea de ei s-au împlinit, vai! prea curând... chiar după plecarea lui.

„Luați seama, dar, la voi înșivă, și la toata turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstrați Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că după plecarea mea se vor vârfi între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma, și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricacioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor” (Faptele Ap. 20: 28-30).

Ce trist! Îndată după sfinții apostoli ai Domnului nostru Isus Cristos au urmat „lupi răpitori” și învățători de „lucruri stricacioase”. Biserica întregă s-a scufundat în întuneric. Lumina descoperirii dumnezeiești s-a ascuns, încetul cu încetul, și în locul ei s-a ivit „stricăciunea bisericească și stăpânirea lupilor răpitori”, cu toate urmările ei grozave. În felul acesta, istoria bisericii și istoria creștinismului a ajuns una dintre cele mai triste tablouri zugrăvite vreodată de pana vreunui scriitor. Totuși, Dumnezeu n-a rămas fără nici o mărturie. El a trezit și în mijlocul bisericii de nume, ca și în Israel, pe unul sau pe altul, ca să mărturisească despre El. Chiar în întunericul grozav din evul mediu a răsărit, pe ici și colo, câte o stea luminoasă pe zarea bisericii. Harul lui Dumnezeu a făcut pe Albigeni, Valdenzii și pe alții să țină la Cuvântul Lui, și să nu se lepede de Numele Lui, cu toată aspirarea grozavă a Romei și cu toate urâciunile ei.

Apoi au venit zilele veacului al 16-lea, în care Dumnezeu a trezit pe un Luther, pe mulți alții ca el, care să scoată la iveală adevărul mare despre mântuirea prin credință din noroiul vechi al credinței deșarte bisericești și să dea poporului Cuvântul lui Dumnezeu în limba sa. Nu se poate zugrăvi cum se cuvine binecuvântarea timpului aceluia. Mii de suflete auzeau vestea buna a mântuirii, credeau și erau mântuiți. Mii de suflete, care gemuseră ani de zile sub jugul Romei, salutau cu mulțumire adâncă lumină cerească. Mii de suflete se strângeau la un loc, ca să bea cu lăcomie din izvorul descoperirii dumnezeiești, care fusese astupat timp de câteva sute de ani de papi. Lumina binecuvântată a adevărului, care stătuse atâta vreme sub obroc, putea să-și împrăștie din nou razele în întunec și să lumineze multe inimi.

Însă, oricât de mari și minunate ar fi fost urmările reformei, nu înseamnă deloc că atunci a avut loc o întoarcere a bisericii la starea ei de la început. Luther și prietenii săi de lucru n-au înțeles nici-o dată pe deplin gândurile lui Dumnezeu cu privire la Biserică. N-au înțeles ce e ea ca trup al lui Cristos. Unitatea trupului, starea de față îi Biserică sau adunare a Duhului Sfânt și locuirea Lui în fiecare credincios au rămas pentru ei lucruri mai mult sau mai puțin necunoscute. De asemenea, au cunoscut puțin felul, izvorul, puterea și răspunderea lucrării Duhului Sfânt în biserică. Ei n-au trecut niciodată dincolo de gândul unei autorități omenești, ca temelie slujbei. În scrierile lor nu găsim nimic despre nădejdea pe care o are numai Biserica despre venirea lui Cristos, ca Lucaș pentru ai Săi. Ei propovăduiau adevărul scump despre mântuirea prin credință, au dat din nou poporului Sfânta Scriptură, și au rupt zăvoarele pe care le așezase în jarul sufletelor credința deșartă a Romei. Însă nu putea fi vorba despre o întoarcere la adevărul despre Biserica din Noul Testament. Să nu uităm că, Protestantismul nu-i Creștinismul Evanghelic. Așa zisele biserici ale reformei, precum cele luterane, calviniste, naționale, libere, etc., nu sunt Biserica lui Dumnezeu. Cu toate trezirile întâmplătoare pe care le-a avut creștinismul în decursul veacurilor, cu toate luminile strălucitoare care au răsărit, în felurite timpuri, în zarea bisericii, și care au strălucit cu atât mai viu, cu cât era mai des întunericul care le înconjura, cu toate semnele de îndurare ale Duhului lui Dumnezeu din veacul trecut, și cel de față, rămâne realitatea că biserica mărturisitoare zace în ruină și creștinătatea cu numele aleargă cu grabă spre noaptea veșnică a întunericului, ba chiar tocmai acele țări sunt străbătute de întuneric deplin și de rătăcirii mari, în care se propovăduiește mult adevărul evangheliei, și unde Bibliile și serviciile evanghelice se răspândesc cu milioanele.

Se apropie clipa fericita când toți sfinții adevărați, toate mădulele trupului lui Cristos vor întâmpina pe Domnul lor în văzduh fie înviați, fie schimbați, ca să fie totdeauna cu El. Atunci taina fărădelegii va pune o căpetenie în persoana omului păcatului și a fărădelegii, a lui Anticrist. Deci, Domnul Isus va veni cu toți sfinții Săi ca să judece pe fiară, adică împărăția romană înviată, precum și pe proorocul mincinos sau Anticrist. Apoi va veni și judecata celor vii din Matei 25:31-46.

După ce va înlătura astfel tot ce-i rău, Cristos va împărăți o mie de ani; va fi o împărăție a dreptății și a păcii: un trup minunat și binecuvântat, adevăratul Sabat pentru Israel și pentru tot pământul. Satana va fi aruncat în adânc și legat, iar Cristos va domni. După trecerea celor o mie de ani, acesta va fi din nou slobozit, și va face ca furie mare cea din urma împotrivire împotriva lui Dumnezeu și a Cristosului Lui. „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat. Și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.” (Apoc. 20:7-10). (Cititorul să facă deosebire între Gog și Magog din Apocalipsa 20 și cei din Ezechiel 38 și 39) Cei dintâi sunt după împărăția de o mie de ani; cei de pe urmă sunt înainte de împărăția aceasta). Apoi după împărăția lui Hristos pe pământ, va veni judecata celor morți, judecata tuturor acelor care au murii în păcatele lor, din zilele lui Cain până la cei din urmă răătăciți din zilele slavei de o mie de ani. Nici o limbă și nici o pană nu e în stare să zugrăvească strășnicia sfântă a acelei priveliști.

Pe urma Va începe starea minunată a binecuvântării veșnice și nesfârșite și va veni cerul nou și pământul nou cu dreptatea lor.

Iată șirul întâmplărilor așa cum ni le pune înainte cât se poate de lămurit Scriptura, Noi le am dat pe scurt în legătură cu adevărul de care am vorbit. Știm că adevărul acesta nu e văzut bine în creștinătatea de nume. Dar n-are a face. Noi trebuie să spunem tot adevărul. Și adevărul lui Dumnezeu se știe că nu e primit în creștinătate. Dimpotrivă, biserica de nume a părăsit toate adevărurile folosite ale creștinismului ale Noului Testament. Și ținta noastră este sa trezim inimile adevăraților creștini, ca să prețuiască adevărurile acestea și să-și simtă răspunderea pe care o au de a le împlini și mărturisi cu îndrăzneală. Dorim să vedem ridicându-se o ceată de oameni la sfârșitul acestor din urma clipe ale istoriei bisericii pe pământ, care să pornească plini de putere duhovnicească și să vestească prin puterea Duhului adevărurile de mult uitate ale Evangheliei lui Dumnezeu. Domnul să bată la cât mai multe inimi și să focă pe cât mai mulți să audă glasul Lui, să-i deschidă, să-L primească și să guste fericirea legăturii strânse cu El în așteptarea venirii Lui.

Domnul poate binecuvânta fiecare suflet în parte; și nu numai pe unul, ci sute și mii. Cu toată scăderea bisericii de nume și a stricăciunii creștinătății, Domnul, în îndurarea Lui, cheamă totuși fiecare suflet în parte și binecuvântează. Așa se face că vedem suflete primind pe Cristos și-n bisericele numai cu nume: Domnul nu se lasă împiedicat de căderea creștinătății și bisericii, când e vorba să cheme sufletele la El. Dar numai sufletele acestea să-i fie credincioase. Toți să ne cunoaștem slăbiciunea și nemernicia; să lepădăm orice pretenție și înfumurare; să nu căutăm să fim ceva sau să întemeiem ceva; ci să ținem Cuvântul lui Hristos și să nu-i tăgăduim Numele; să ne găsim locul fericit la picioarele Lui, desfătarea în El și să-i slujim în cele mai mici lucruri, Așa vom putea merge împreună, în legătură frățescă adunați în jurul Persoanei Lui, despărțiți de orice nu este după voia Lui, în așteptarea venirii Lui. O, de ar ieși toți adevărații credincioși din ceea ce necinstește pe Domnul, am vedea minuni.

S-ar părea că neam depărtat de capitolul nostru, dar nu. Căci nu e vorba numai de ce cuprinde fiecare capitol, ci de tot adevărul pe care ni-l trezește el în minte sub călăuzirea Duhului Sfânt spre lămurirea și întărirea cititorilor.

Acum să ne întoarcem la capitolul nostru. După ce Moise a spus în fața adunării marele adevăr de temelie, că Domnul este singurul Dumnezeu, urmează să le trezească în minte datorile sfinte, pe care le au față de acest Dumnezeu. Nu numai că El este un singur Dumnezeu, dar Dumnezeu acesta este Dumnezeul lor. În îndurarea Lui mare, El se unise cu el. El îi purtase ca pe aripi de vultur și-i adusese la Sine, pentru ca ei să fie poporul Lui și El să fie Dumnezeul lor. Dar Israel avea să se poarte potrivit cu o astfel de legătură. Cum ar fi fost cu puțință așa ceva? Cum ar fi putut să se arate o astfel de purtare? Ea putea să izvorască numai dintr-o inima iubitoare și de aceea spune Moise: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” (Deuteronom 6:5). Iată taina oricărei religii adevărate. Fără iubire totul este fără preț în fața lui Dumnezeu. „Da-mi, fiule, inima ta”. Acolo, unde e dată inima, toate vor merge bine și drept. Inima se poate asemăna cu regulatorul unui ceas de buzunar. Regulatorul lucrează asupra arcului, acesta asupra altui arc, iar acesta asupra arătătorilor care se învârtesc. Dacă ceasul meu umblă prea repede, sau prea încet, nu folosește la nimic să mișc arătătorii. Trebuie să așez regulatorul. Tot așa și inima este regulatorul omului întreg. Dacă inima noastră este într-o stare bună, întreaga noastră purtare va fi bună. Toată viața și toate faptele noastre se vor potrivi totdeauna cu starea noastră lăuntrică. Schimbările și îndreptările pe dinafară nu vor ținea niciodată mult. Lucrul trebuie să pornească din inimă. Dumnezeu se uită la inimă. Cuvântul Lui către noi este: „Să nu iubim ca vorbe, nici cu limba, ci cu fapte și adevărat”.

Cât de mult destăinuiesc aceste cuvinte inima Lui iubitoare! Da, El ne iubește cu fapta și cu adevărat și așteaptă același lucru de la noi, atât față de El, cât și față de semenii noștri. Toate trebuie să izvorască dea dreptul din inimă: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta.” (Deuteronom 6:6). Lucrul acesta este vrednic de luat aminte. Căci ce este în inimă, iese și pe buze și se descopere și în viață. Cât de însemnat este deci să avem inima atât de plină de Cuvântul lui Dumnezeu, încât să nu mai fie loc pentru deșertăciunile și prostiile lumii acesteia. Vorbele noastre vor fi atunci totdeauna pline de har și sărate cu sare. „Căci gura vorbește din ce prisosește în inimă”. Totdeauna putem judeca inima după ceea ce iese din gură. Limba este, ca să zicem așa, gura inimii, ba chiar a omului întreg. „Om bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui”. Când inima este stăpânită de Cuvântul lui Dumnezeu, se văd în viață urmările binecuvântate ale acestei stări.

Sfânta Scriptură ne arată în multe locuri, câtă însemnatăte dă Dumnezeu stării Inimii în ce-L privește pe El și Cuvântul Lui, ceea ce la urma urmei e același lucru. Dacă inima este rece și nepăsătoare față de Dumnezeu și față de adevărul Lui, mai curând sau mai târziu se va vedea o abatere de la cărarea adevărului și a neprihănirii. De aceea Barnaba îndemna pe cei întorși de curând din Antiohia „să rămână cu inima hotărâtă alipiți de Domnul”. Cât de trebuitor este un astfel de îndemn pentru toți creștinii! O astfel de „hotărâre a inimii” este foarte scumpă pentru Dumnezeu. Ea dă creștinului acea seriozitate plăcută, care ar trebui dorită de noi toți. Ea este un leac dumnezeiesc împotriva răcelii, a nepăsării și a formalismului mort, ba chiar împotriva a tot ce e neplăcut lui Dumnezeu. Purtarea noastră din afară poate să fie bună și mărturisirea noastră drept credincioasă, dar când lipsește hotărârea trainică a inimii, dacă nu rămânem cu toată ființa noastră la Dumnezeu

și la Cristosul Lui, totul e fără preț.

Apoi prin inimă ne învață Duhul Sfânt. De aceea se roagă apostolul pentru sfinții din Efes, să fie luminați în ce privește ochii inimilor și Hristos să locuiască în inimile lor prin credință. Așadar vedem că toată Scriptura se potrivește cu îndemnul din capitolul nostru: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, sa le ai în inima ta”. Dacă Israel ar fi urmașii acestui îndemn, ar fi rămas în apropierea Dumnezeuului sau și ar fi fost ferit de orice rău, și mai ales de păcatul urât al închinării la idoli. Dacă ar fi închis cu adevărat Cuvântul scump al Domnului în inimile lor, nu ar fi căzut în primejdia de a se închina lui Baal și Astarteiei. Să băgăm de seamă, cât de mult se arată în locul acesta felul deosebit al Deuteronomului. El nu este cartea slujbelor sau jertfelor, ci a ascultării. Lucrul cel mai de căpetenie din el este Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul Domnului în inimile lui Israel. El ne învață de fiecare dată, că o inimă, care iubește și cinstește Cuvântul lui Dumnezeu, este gata pentru orice faptă de ascultare, fie că e vorba de aducerea unei jertfe sau de ținerea unei zile. Israelitul putea să ajungă într-un loc sau într-o împrejurare, în care să-i fie cu neputință o împlinire a obiceiurilor, jertfelor, slujbelor, dar nu putea să ajungă niciodată într-o împrejurare când să nu poată iubi, cinsti și asculta de Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă avea să fie dus ca un biet prins de război până la capătul pământului, nu-i putea nimănui răpi dreptul deosebit de a zice împreună cu psalmistul: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”. (Psalm 119:11).

Ce cuvinte scumpe! Ele cuprind temeiul de căpetenie al vieții dumnezeiești din toate timpurile, care nu-și poate pierde niciodată puterea și prețul. Pe cât de adevărat a fost în zilele patriarhilor, pe atât de adevărat este și astăzi, pentru fiecare credincios, în mijlocul prăbușirii fără nădejde a bisericii. Cu un cuvânt, ascultarea este datoria sfântă și cinstea deosebită a făpturii, și anume ascultarea de Ziditorul său și de Cuvântul Lui veșnic. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său și El ne îndeamnă să lăsam acest Cuvânt să locuiască din belșug în inimile noastre și să-i îngăduim să și împlinească înrăurirea sfințitoare asupra întregii noastre purtări și asupra întregii noastre ființe.

Cât de frumoase dar și cât de însemnate sunt toate acestea. Cuvântul lui Dumnezeu ascuns în inimă; curgând în afară în învățătura iubitoare pentru copii și în vorbire sfântă în sânul familiei; strălucind în toate treburile vieții de toate zilele așa că oricine vine pe poartă sau intră în casă să vadă că Cuvântul lui Dumnezeu este dreptarul de viață pentru fiecare. Așa era cu Israel și așa ar trebui să fie și cu noi creștinii, azi. Dar e așa? Să ne întrebăm din toată inima: „Îndrumam noi oare în felul acesta pe copiii noștri? Ne străduim noi neîncetat să întipărim în sufletele lor tinere și primitoare Cuvântul lui Dumnezeu în toată puterea lui de atragere? Bagă ei oare de seamă înrăurirea lui binecuvântată în viața noastră zilnică, în obiceiurile noastre, în convorbirile noastre, în familie, în toanele noastre și în afacerile noastre?” Iată înțelesul duhovnicesc a poruncii dumnezeiești de a lega Cuvântul, ca semn de aducere aminte pe mână, de a-l avea ca niște fruntarii între ochi și de a-l scrie pe ușorii casei și ai porții. E fără folos, să învățăm pe copiii noștri Cuvântul lui Dumnezeu, dacă viața noastră nu e cărmuită de el. Nu e bine să privim Cuvântul numai ca pe o carte de școală pentru copiii noștri. Prin aceasta facem din el o corvoadă urâtă și ostenitoare. Copiii noștri ar trebui să vadă, că trăim în atmosfera Cuvântului lui Dumnezeu, că el este miezul vorbirii și legăturilor noastre din sânul familiei și din clipele de odihnă.

Cât de rar însă e așa, și nu trebuie oare să ne umilim adânc în fața lui Dumnezeu, când ne gândim la felul și tonul vorbirilor noastre de la masă și din cercul familiei? Cât de puțin găsim aici o împlinire a celor spuse în Deuteronom 5:7. Dimpotrivă, câtă „flecărie deșartă care nu se cuvine!” Câtă vorbire de rău a fraților noștri, a vecinilor noștri și a tovarășilor noștri de lucru, câtă flecărie proastă și fără preț! Și care este pricina acestei stări triste? Cuvântul lui Dumnezeu, poruncile și cuvintele Domnului și Mântuitorului nostru nu locuiesc în inimile noastre și de aceea ele nici nu pot țâșni ca izvoare vii de îndurare și zidire în viață, să băgăm totdeauna de seamă îndemnul apostolului: „Nici un cuvânt rău să nu vă iasă din gură; ci dacă vă iese ceva, să vă iasă un cuvânt bun, care să slujească la zidirea sufletească și să facă bine celor ce-l aud”. Apoi: „Fiți plini de Duh. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cântări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți-i totdeauna lui Dumnezeu în Numele Domnului nostru Isus Cristos. Supuneți-vă unii altora în frica lui Cristos” (Efeseni 4:29; 5:18-20).

Cât de mult ne lipsește deprinderea unei vorbiri cu adevărat duhovnicești, mai ales în sânul familiei noastre și în legăturile noastre obișnuite. De aceea avem mare nevoie de îndemnul de mai sus. Pe cât se pare. Duhul Sfânt a prevăzut această nevoie și a împlinit-o dinainte. Să ascultăm ce mai spune El către sfinții și frații credincioși în Hristos, care sunt în Colose: „Pacea lui Cristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvântul lui Cristos să locuiască din belșug în voi. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții, în toată înțelepciunea, cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu și mulțumindu-i din toată inima” (Coloseni 3:15-16).

Cu adevărat, ce plăcută icoană a unei veți creștine de toate zilele. Dar ea nu este decât o întruchipare mai înaltă a tot ce găsim în capitolul nostru, unde vedem pe Israelit în mijlocul familiei sale, în viața lui zilnică de acasă și de afară, în scurt, pretutindeni, sub înrăurirea înălțătoare a Cuvântului Domnului.

Dragă cititor creștin! Dorim noi să vedem așa ceva mai mult în viața noastră? Nu e dureros câteodată să vezi ce vorbim noi acasă? Nu ne-ar roși obrazul dacă am vedea scris și tipărit ce vorbim? Care e leacul? Iată-l: o inimă plină cu pacea lui Cristos, Cuvântul lui Hristos, cu Cristos însuși. Nu-i alt leac. Trebuie să începem cu inima, și când inima va fi plină în totul cu lucrurile cerești, vom isprăvi cu tot felul de vorbiri de rău, de glume proaste și neghiobii.

În mijlocul tuturor binecuvântărilor și foloaselor țării Canaanului, ei aveau să se gândească totdeauna la Acela, care, în bunătatea și credincioșia Sa, îi scosese din țara robiei. Nu trebuiau să uite niciodată că toate acele lucruri minunate erau darul Său fără plată și nemărginit. Țara cu tot ce se da în dar în urma făgăduinței făcute părinților lor Avraam, Isaac și Iacov. Toate erau pregătite pentru ei: case zidite și puțuri săpate, vii roditoare și măslini roditori. Nu le mai rămânea decât să primească prin credință țara cu toate comorile ei și să păstreze în amintire și în inimă pe Dăruitorul binefăcător. Ei trebuiau să găsească totdeauna în iubirea Lui izbăvitoare imboldul spre o viață de ascultare plină de iubire. Ori încotro și-ar fi îndreptat privirile, nu vedeau decât semnele mării Lui bunătăți și roadele bogate ale iubirii Lui minunate. Orice oraș, orice casă, orice fântână, orice vie și orice măslin sau smochin, vorbea inimilor lor despre darul bogăției Domnului și le dădea o dovadă pipăită despre credincioșia Lui statornică în împlinirea făgăduințelor Lui.

Două imbolduri de căpetenie ar fi trebuit să călăuzească adunarea lui Israel în purtarea ei: „iubire” și „teama”. Aceste două lucruri le găsim de multe ori în Scriptură și însemnătatea lor nu poate fi niciodată prețuită îndeajuns. „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul”. Suntem îndemnați să petrecem toată ziua în teama Domnului. Ea este un scut mare împotriva oricărui rău. „Apoi a zis omului: „Iată, frica de Domnul,

aceasta este înțelepciunea” (Iov 28:28). Sfânta Scriptură cuprinde o mulțime de locuri, care pun în fața ochilor însemnătatea nemăsurată a fricii de Dumnezeu. Iosif zice: „Cum aş putea să fac eu un rău, atât de mare și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu?” Cel ce trăiește din obișnuință în frica lui Dumnezeu, rămâne păzit de orice fel de rău moral. Aducerea aminte necurmată de starea de față a lui Dumnezeu este sculul cel mai puternic în fața oricărei ispite. De câte ori nu ni se întâmpla ca starea de față a unei persoane duhovnicești să fie o predică binefăcătoare împotriva ușurătății și prostiei, și dacă un om muritor poate să aibă o înrăuire atât de binefăcătoare, cu cât mai mult nu o are starea de față a lui Dumnezeu.

Iubiți cititori creștini, să ne îndreptăm toată luarea aminte asupra acestui lucru. Să căutăm să trăim în simțământul că ne găsim totdeauna în fața lui Dumnezeu. Numai astfel vom fi păziți de multele feluri și forme ale răului pe care le întâlnim zilnic și spre care vai, suntem prea porniți. Frica de Dumnezeu săr dovedi un zăgaz binecuvântat împotriva răului, în orice chip și formă. Ea ne-ar face adevărați în toate vorbele și faptele noastre. Vai, de câte ori nu rostesc buzele noastre cuvintele goale și deșarte! De câte ori nu vorbim mult mai mult decât simțim! Noi nu suntem cinstiți când nu vorbim adevărul cu aproapele nostru. Dăm la iveală simțiri, care nici nu se găsesc în inimile noastre. Ne purtăm fățarnic între noi. Vorbim de rău pe fratele nostru.

Dar toate acestea dovedesc prea vădit, cât de puțin trăim în starea de față a lui Dumnezeu. Cât de schimbată ar fi purtarea noastră, dacă ne-am da totdeauna seama, că Dumnezeu ne aude și ne vede, că El ține seamă de flecare cuvânt al nostru, cunoaște orice gând și vede toate căile noastre! Cum am veghea asupra gândurilor, simțirilor și limbilor noastre! Câtă curățenie a inimii ne-ar aduce acest lucru! Cât adevăr în legăturile cu aproapele nostru! Să năzuim totdeauna să trăim cu simțământul că Dumnezeu e de față și să viețuim în fiecare zi, ba chiar în fiecare ceas, în frica Domnului. Apoi, ce înrăuire puternică ar avea asupra noastră simțământul iubirii Sale! Cât de mult ne-ar îndemna această iubire, să facem tot ce dorește ea! Ne-am găsi singura plăcere în facerea binelui. Am putea să gustăm din bucuria nespusă de a face alte inimi fericite și de a ne gândi totdeauna numai la ce este folositor. Dacă am rămânea cât mai aproape de izvorul iubirii dumnezeiești, am fi niște râuri răcoritoare în mijlocul pustiului înșelat din jurul nostru, lumini strălucitoare în mijlocul întunecului moral, care ne înconjoară. Apostolul zice: „Căci dragostea lui Cristos ne strânge; fiindcă am ajuns la încredințarea, că dacă unul singur a murit pentru toți, însemnează că moartea Lui a fost moartea tuturor. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei”.

Ce bine ar fi dacă toate acestea s-ar împlini mai mult și s-ar finea mai cu tărie între noi. Această teama și această iubire să locuiască neîncetat în inimile noastre și să le stăpânească, pentru ca viața noastră de toate zilele să fie spre slava lui Dumnezeu și spre folosul, mângâierea și binecuvântarea tuturor aceluia, care vin în atingere cu noi.

Trecem la versetul 16 al capitolului nostru: „Să nu Ispitiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, cum L-ați ispitit la Masa”. versetul acesta cere deosebita noastră luare aminte, deoarece el a fost adus de Domnul Isus, când Satana a căutat să-L înduplece, să se arunce jos de pe streașina templului „Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streașina Templului și i-a zis: „Fiindcă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos, căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta și ei te vor lua pe mâni, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră”.

Acest loc ne dovedește, cum chiar Satana știe să se folosească de Scriptură, când îi prinde bine. Dar să băgăm de seamă, că el lasă la o parte ceva foarte însemnat, când se folosește de acest loc din Scriptură; deoarece versetul sună astfel: „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale. Ei te vor duce pe mâni etc....”. Dar aruncarea de pe streașina templului nu făcea parte din „căile” lui Cristos. El nu primise de la Dumnezeu porunca să facă așa ceva și de aceea n-a ascultat de Satana. El n-avea nevoie să pună pe Dumnezeu la încercare. El avea ca om cea mai deplină încredere în Dumnezeu și era pe deplin încredințat că El îi va apăra de orice.

Acum nu se gândea să părăsească drumul datoriei, ca să încerce astfel grija lui Dumnezeu pentru El. Prin aceasta ne dă o învățătură foarte de preț. Ne putem bizui totdeauna pe mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu, câtă vreme suntem pe drumul datoriei. Dacă mergem însă pe drumuri alese de noi, dacă urmărim interesul nostru și căutam să ne atingem scopurile noastre, e o obrăznicie să ne mai bizuim pe Dumnezeu. Fără îndoială că Dumnezeu nostru este foarte bun și milos, ba chiar bunătatea Lui nu încetează nici când ne-am depărtat de la drumul datoriei, dar toate acestea nu schimbă nimic din faptul, că ne putem bizui pe Dumnezeu numai când picioarele noastre se găsesc pe acel drum. El poate să fie aspru și singuratec, dar este umbrat de aripile Celui Atotputernic și luminat de lumina Feței Sale.

Dacă un creștin, de pildă, se duce la înot ca să petreacă, sau se suie pe cei mai înalți munți ca să aibă o vedere bună, sau face altceva de felul acesta numai ca să-și placă sieși, să nu se aștepte ca Dumnezeu să-l păzească de orice primejdie. Fără îndoială, el se poate încrede în Dumnezeu oricând, și Dumnezeu îl păzește, dar a te dace acolo unde El nu-ti poruncește să te duci, nu e calea datoriei, și să nu te miri dacă ți-se întâmplă ceva. Dacă Dumnezeu ne poruncește să trecem peste un lac în furtună, ca să vestim Evanghelia, dacă ne cere să trecem cei mai înalți munți ca să-i slujim, atunci, da, putem să ne încredințăm în mâinile Lui și ne va păzi de orice rău, căci El n-ea poruncit să mergem. Altfel, înainte de a părăsi acest loc, mai amintim faptul, interesant și plin de învățătură, că Domnul nostru nu ține seamă în răspunsul Sau de pomenirea stălcită de Satana a locului amintit mai sus din Psalmul 9:11, în loc să spun Satanei: „Tu ai lăsat la o parte ceva foarte însemnat”, aduce doar un alt loc din Scriptură pentru toată purtarea Sa. În felul acesta a biruit pe potrivnic și ne-a dat nouă o pildă binecuvântată. El n-a biruit pe marele vrăjmaș al sufletelor prin dumnezeiasca Sa putere. Dacă ar fi făcut acest lucru, nu ne-ar fi dat o pildă. Ci s-a folosit ca om de Cuvântul lui Dumnezeu ca singura Lui armă și a câștigat astfel o biruință strălucită asupra Șatenei. Lucrul acesta ne îmbărbătează și mângâie inimile și ne învață în același timp cum trebuie să ne purtam în lupte. Omul Isus Cristos a biruit pe ispititor prin dependența Sa ca un copil de Dumnezeu și prin ascultarea statornică de Cuvântul Lui.

Satana nu putea să facă nimic Aceluia, care lucra numai pe temeiul Cuvântului dumnezeiesc și prin puterea Duhului. Isus nu și-a făcut niciodată voia Sa, măcar că voia Lui era desăvârșită. El s-a coborât din cer, după cum ne spune singur în Ioan 6, nu ca să facă voia Sa, ci voia Aceluia, cere La trimes. El a fost de la început până la sfârșit slujitorul desăvârșit. Dreptarul purtării Lui era Cuvântul lui Dumnezeu, puterea Lui era Duhul Sfânt, singurul imbold de lucru era voia lui Dumnezeu. De aceia stăpânitorul lumii acesteia n-a găsit nimic în El de care să se agate. Cu toate vorbele lui viclene, Satana n-a fost în stare să-L facă să părăsească, măcar pentru o clipă, drumul ascultării sau atârnarea Lui de Dumnezeu.

Să ne aducem aminte de aceasta, cititor creștin! Să nu uităm că Domnul și Stăpânul nostru ne-a lăsat o pildă ca să călcăm pe urmele Lui. De am urma pilda aceasta până la sfârșitul vieții, căci suntem chemați să umblăm întocmai cum a umblat Isus. El este pilda noastră cea mare în toate. Să căutăm să-L cunoaștem mai adânc ca să înfăptuim cât mai mult în viață chipul Lui, prin puterea Duhului Sfânt.

Cea din urmă parte a capitolului nostru este un loc de deosebită bogăție, adâncime și putere. Ea poartă iarăși semnul deosebit al Deuteronomului.

Ținta legiuitorului a fost să facă din Cuvântul lui Dumnezeu un cuvânt cât se poate de scump inimii poporului și să-i întipărească în inimă nevoia și binecuvântarea unei ascultări din toată inima și fără șovăire. „Sa păziți poruncile Domnului, Dumnezeului vostru”. Și: „Să faci ce este plăcut și bine înaintea Domnului”. Aceste temeuri plăcute țin vecinic. Nu le poate schimba nimic, nici schimbarea căsniciei, nici schimbarea timpului, a locului sau a împrejurărilor. Vorbele „ce este plăcut și bine”, trebuie să aibă preț necurmat. Ele ne aduc aminte de cuvintele apostolului Ioan către prietenul său Gaius: „Prea iubitele, nu urma răul, ci binele”. Biserica sau adunarea putea să se găsească într-o stare foarte scăzută. Poate că era ceva care încerca inima lui Gaius și-i mârșea duhul. Diotref putea să-și facă de cap. Dar ce avea Gaius de făcut? Numai cei plăcut și bine și să-și deschidă inima, mâna și casa oricui aducea adevărul.

Și lucrul pe care trebuia să-l facă Gaius în zilele lui, îl așteaptă Domnul de la orice credincios adevărat din toate vremurile și toate împrejurările. Chiar dacă nu sunt mulți care merg cu noi pe cărarea îngustă a despărțirii de tot ce nu e după Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ne-am afla singuri câte-odată sau aproape singuri pe cărare aceasta, datoria noastră este totdeauna să urmărim și să facem ce este „bine”, coste cât ar costa. Suntem chemați să ne depărtăm de fărâdelege, să ne curățim de vasele de ocară din creștinătatea de azi, să fugim de poftele tinereții, să ne despărțim de cei-ce doar cu buzele spun că sunt creștini, dar n-au nici o putere în viața lor. Și apoi? „Urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea”. Cum? Singur? Nu, ci „cu cei-ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2:22). Se poate ca odată ce te-ai despărțit de ceea ce nu merge după Cuvântul lui Dumnezeu, să fii singur într-un loc pentru o vreme; dar nu vei fi singur pentru totdeauna câtă vreme trupul lui Hristos e pe pământ, adică până la întoarcerea Lui. Totdeauna vom găsi câțiva care au făcut același lucru: s-au despărțit și cheamă pe Domnul cu o inimă curată. Oricine ar fi ei, și oriunde ar fi, datoria noastră este să-i găsim; și când i-am găsit, să mergem cu ei în sfântă legătură frățască, „până la sfârșit”.

Căile lui Dumnezeu față de Neamuri, puse față în față cu căile Sale față de poporul Israel, ne fac să ne aducem aminte de cuvintele cu care începe Psalmul 101:1 „Voi cânta bunătatea și dreptatea”. Dacă, pe deoparte vedem desfășurarea îndurării lui Dumnezeu față de poporul Său, din pricina legământului Său cu Avraam, Isaac și Iacov, pe de-alta vedem dezlănțuirea judecării lui Dumnezeu față de Neamuri, din pricina răutății lor. În cea dintâi împrejurare se arată atotputernica și nesfârșita Sa îndurare, în a doua se arată dreptatea Sa. Slava Sa strălucește și într-una și în cealaltă. Toate căile lui Dumnezeu, atât cele ce privesc îndurarea Sa, cât și cele ce privesc dreptatea Sa, sunt vrednice de laudă și vor fi totdeauna slăvite de poporul Său. „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne! Dumnezeule, Atotputernice și drepte și adevărate sunt căile Tale, împărate al Neamurilor. Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate” (Apocalipsa 15:3-4).

Iată cum trebuie să privim căile lui Dumnezeu, care privesc cărmuirea Lui morală în lume. Sunt oameni înrâuriți de un simțământ bolnăvicios și nelalocul lui, care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, citind poruncile date lui Israel cu privire la Canaaniti, porunci arătate la începutul capitolului nostru. „Cum își zic ei – e cu puțință, ca o Ființă plină de bunătate și de îndurare, să poruncească poporului Său, să nimicească pe semenii săi, fără pic de milă, și să le treacă femeile și copiii prin ascuțișul săbiei?”

Astfel de oameni nu pot să strige împreună cu sfinții din Apocalipsa 15:3; „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor” Ei nu dau încuviințare tuturor căilor lui Dumnezeu; ba chiar judecă pe Dumnezeu. Astfel de oameni îndrăznesc să judece căile cărmuirii morale a lui Dumnezeu cu gândurile lor pipernicite, să măsoare ceea ce este necuprins cu o măsură mărginită. Ce greșală! Noi nu suntem în stare să judecăm căile lui Dumnezeu și sârmanul muritor, care îndrăznește totuși s-o facă, să dovedă de o grozavă îngâmfare. În capitolul 7 din Luca, citim că „înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii. Să ne aducem aminte dar de aceste cuvinte și să facem să înceteze orice judecată vinovată. „Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fii găsi neprihănit în cuvintele Tale și să ieși biruitor când vei fi judecat.” (Romani 3:4).

Dacă cititorul nu e bine lămurit în această privință, să citească Psalmul 13 b. Astfel vedem aici că omorârea întâilor născuți ai Egiptenilor, izbăvirea lui Israel din robia Egiptului, trecerea mării-roșii și prăpădirea oștilor lui Faraon, precum și nimicirea Canaanitilor, pentru ca tara lor să fie dată moștenire lui Israel, erau dovada îndurării veșnice a lui Dumnezeu (Mulți creștini nu pot înțelege unele locuri din Psalmi, în care se cere pedeapsă pentru cei răi. Felul acesta de a vorbi, de bună seamă, nu are ce căuta la creștini, care sunt îndemnați să iubească pe vrăjmașii lor, să facă bine celor ce-i urăsc, și să se roage pentru cei ce-i rănesc și-i prigonesc. Dar ceea ce nu se potrivește pentru Biserica lui Dumnezeu, pentru poporul ceresc, care se află sub har, s-a potrivit cândva și se va potrivi și în viitor pentru Israel, poporul pământesc, care s-a aflat și se va afla sub cărmuirea morală a lui Dumnezeu. Nici-un creștin înțelept nu s-ar putea gândi măcar o clipă să ceară, răzbunare împotriva vrăjmașilor sau împotriva celor răi. Aceasta ar fi o tăgăduire a numelui de creștin. Noi suntem chemați să fim pilde vii, care să vorbească de îndurarea lui Dumnezeu față de lume să mergem pe urmele lui Isus, blânzi și smeriți cu inima, ba să suferim din pricina sfințeniei vieții, și să nu ne împotrivim celui ce ne face rău. Dumnezeu își arată acum răbdarea și îndurarea Sa față de lume. „Și face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti” (Matei 5:45). Noi trebuie să facem ca El și să fim desăvârșiți „după cum și Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5:48). Un creștin, care s-ar purta cu cei din Jurul lui potrivit cerințelor dreptății, ar da o proastă și neadevărată mărturie despre Tatăl ceresc și i-ar înșela, în ce privește credința lui. Mai târziu însă, când Biserica nu va mai fi pe pământ, nu va mai fi așa. Dumnezeu va judeca Neamurile întocmai după cum s-a purtat ele cu poporul Său, Israel. Cel ce a înțeles lucrul acesta a căpătat cheia. Așa a fost și așa va fi totdeauna. Toate trebuie să țintească spre slava lui Dumnezeu. Să nu uităm lucrul acesta și să lăsăm deoparte toate judecățile și simțămintele bolnăvicioase. Numai noi, creștinii, putem găsi drepte toate căile-lui Dumnezeu, și ne plecăm capul cu respect în fața judecăților Sale nepătrunse, adânc încredințați! că toate căile lui Dumnezeu sunt bune. E adevărat că nu le înțelegem pe toate. Dar, e cu puțință oare ca mărginitul să cuprindă nemărginitul? Căile lui Dumnezeu și lucrările cărmuirii Lui morale sună mai presus de mintea omenească, după cum Făcătorul este mai presus de făptura Sa. Care minte omenească poate să dezlege tainele nepătrunse ale proniei omenezești? Cine poate spune, de pildă, de ce se întâmplă uneori ca un oraș întreg, plin de bărbați, femei și copii, să fie înghițit, în câteva ceasuri de valuri de lavă fierbinte? Nimeni, și totuși acesta este doar un fapt din miile ce se petrec în viața omenirii. Priviți în marile noastre orașe miile de oameni, care trăiesc în ticăloșia cea mai grozavă și în cea mai mare stricăciune. Putem să răspundem pentru ce îngăduie Dumnezeu lucrul acesta? Dar suntem oare chemați s-o facem? La ce alta ne putem aștepta, decât la rătăcire, dacă nu chiar la necredință, când începem să cercetăm cu neștiința noastră tainele nepătrunse ale stăpânirii dumnezeiești?

Cele spuse până acum vor face pe cititor să înțeleagă cuvintele de la începutul capitolului nostru. Copiii lui Israel nu trebuiau să aibă milă de Canaanii. Păcatele și fărâdelegile Canaanienilor atinseseră culmea și nu mai rămânea decât de împlinit cu asprime asupra lor judecata dumnezeiască.

Nici o milă pentru Canaanii, nici-un legământ cu ei, nici o legătură, nici o prietenie, ci numai o judecată aspră, deci o despărțire hotărâtă.

Știm cât de repede și cât de mult a greșit Israel în împlinirea acestei porunci dumnezeiești. De abia au pășit în țara Canaanului și au și încheiat un legământ cu Ghibeonii. Chiar Iosua a căzut în această capcană. Căpeteniile adunării, înșelate de hainele zdrențuite și de pâinea mucegăită a acelui popor viclean, s-au lăsat amăgite să lucreze împotriva poruncii lămurite a lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost călăuziți de Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi fost feriți de greșala de a încheia o legătură cu un popor, pe care ar fi trebuit să-l izgonească. Dar ei au judecat după înfățișare, după ceea ce vedeau ochii lor și au trebuit să sufere urmările. Pentru noi e plin de învățătură, când vedem că ce n-au fost în stare să facă zidurile Ierihonului, au făcut hainele, pâinea mucegăită și vorbele amăgitoare ale Ghibeonienilor. Trebuie să ne temem mai mult de viclenia Satanei, decât de puterea lui. „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului”. Felurile părți ale armăturii lui Dumnezeu, se pot înșira sub două cuvinte: ascultare și dependență. Un suflet stăpânit cu adevărat de Cuvântul lui Dumnezeu și care atârna de puterea Duhului, este înarmat pe deplin pentru lupta. Acestea au fost armele, cu care a biruit Omul Isus Cristos pe vrăjmaș. Dracul nu putea să facă nimic cu un Om, deplin ascultător și care depinde în totul de Dumnezeu. Să fim și noi ca El!

O ascultare deplină este scutul cel mai bun împotriva uneltirilor vrăjmașului. Fără îndoială, că povestirea Ghibeonienilor părea adevărată și înfățișarea lor din afară venea să întărească spusele lor. Însă toate acestea n-ar fi trebuit să aibă pentru Iosua și pentru bătrâni nici cel mai mic preț și nici nu l-ar fi avut, dacă s-ar fi gândit la poruncile Domnului, însă aici au greșit, în loc să asculte de ce li se spusese, au judecat și au chibzuit după cele ce au văzut. Dar judecata omenească nu poate fi niciodată călăuză poporului lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim călăuziți totdeauna numai de Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul Tatălui, ochiul Tatălui poate călăuzi și pe cel mai tânăr și mai slab copil al tui. Tot ce ne trebuie este o inimă smerită și supusă. Nu e nevoie de cine știe ce învățătură pentru asta. Altfel ce s-ar face cei mai mulți creștini care nu-s învățați. De altfel, învățătura și înțelepciunea omenească, dacă nu e ținută la locul ei e o mare unealtă în mâna vrăjmașului. Cele mai multe erezii au intrat în biserică nu prin cei neînvățați, ci prin cei învățați, și cine a făcut legământ cu Ghibeonii? Nu poporul de rând, ci mai marii lor. Fără îndoială toți erau amestecați, dar cei mai mari erau în frunte. De ce? Fiindcă au nesocotit Cuvântul lui Dumnezeu.

„Să nu faci legământ cu ei”. Putea fi ceva mai lămurit? Puteau hainele lor zdrențuite, încălțăminte roasă și pâinea mucegăită să schimbe porunca dumnezeiască? Nu. Nimic nu poate îndreptăți neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă întâlnim greutăți pe cale, împrejurări încâlcite, pentru care nu suntem pregătiți, și despre cari nu ne putem face o judecată, ce să facem? Să stăm de vorbă asupra lor? Nu. Ci să ne încredem în Domnul; să așteptăm ce spune El. „Pe cei blânzi îi va călăuzi în judecata lor și-i va învăța”. Dacă ar fi făcut așa Iosua și mai marii, n-ar fi făcut legământ cu Ghibeonii. Și dacă așa va face cititorul, va fi scutit de o mulțime de rele și va fi păzit pe calea cea bună.

În versetul 6 din capitolul nostru, vedem pe Moise arătând poporului pentru ce avea să trăiască într-o despărțire atât de aspră față de Canaanii și să vină peste ei cu o judecată fără milă. „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul Tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului”.

Adevărul arătat aici este foarte însemnat. Pentru ce trebuia poporul să rămână despărțit de Canaanii? Pentru ce trebuia să nu încheie nici o legătură casnică sau de altfel? Pentru ce trebuiau să le dărâme altarele, să sfarme stălpii idolatri și să le taie pomii închinăți dumnezeilor lor? Pentru că ei erau un popor sfânt. Și cine-i alesese? Domnul! El îi alesese și făcuse din ei poporul Său iubit. El îi izbăvise și-i despărțise pentru Sine și De aceea avea și dreptul să le poruncească ce trebuiau să fie și cum trebuiau să lucreze: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”.

Nu fiindcă ei erau mai sfinți decât alții. Nu puteau spune: Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt. Aceasta se vede limpede din vorbele: „Nu doar pentru că întreceti la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică, și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului.” (Deuteronom 7:7-8).

Ce cuvinte mișcătoare pentru Israel! Cât de bune și trebuitoare, Ei trebuiau să-și aducă aminte totdeauna că toate drepturile, hotărârile și binecuvântările, pe cari le aveau, nu le datorau bunătății sau mulțumitei lor, ci numai faptului, că Domnul, în nemărginita Sa bunătate și nespusa Lui îndurare, se făcuse una cu ei, precum și legământului, pe care-l încheiasă cu părinții lor, un legământ „bine întărit în toate privințele și tare” (2 Sam. 23:5). Cuvintele acestea, care le dădeau pe deoparte un leac dumnezeiesc împotriva îngâmfariei și încrederii în sine, alcătuiau pe de altă parte temelie fericirii lor și siguranța lor. Totul era întemeiat pe tăria veșnică a harului lui Dumnezeu și pentru aceasta trebuia înlăturată orice slavă omenească. „Să mi se laude sufletul în Domnul! Să asculte cei nenorociți și să se bucure.” (Psalmi 34:2).

După planul hotărât al lui Dumnezeu n-are „pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:29). Orice mândrie omenească trebuie înlăturată. Domnul ferește pe om de mândrie (Iov 33:17). Israel trebuia să învețe să nu-și uite obârșia și starea sa. Ei fuseseră „robi în Egipt” și au fost „cel mai mic dintre toate popoarele”. Nu mai era deci loc pentru mândrie sau îngâmfare. În nici-o privință nu erau mai buni decât popoarele din jurul lor; și când venea vorba de ridicarea și mărirea lor, acestea se datorau numai iubirii sloboade a lui Dumnezeu și ținării jurământului Lui. „Nu nouă, Doamne, nu rouă ci Numelui Tău se cuvina slavă, pentru mila și adevărul Tău” (Psalmul 115:1).

Aici întâlnim două lucruri însemnate: Unul plin de mare mângâiere pentru oricine iubește pe Dumnezeu, celălalt plin de înștiințare sfântă pentru oricine îl urăște. Toți cei ce iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui se pot bizui totdeauna și în toate împrejurările pe credinșia Lui neschimbată și pe cari multe inimi nu sunt lămurite.

„Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său, întocmit mai dinainte” (Rom. 8:28). Dacă iubirea lui Dumnezeu locuiește prin har în sufletele noastre și dacă teama de El este înaintea ochilor noștri, putem păși înainte cu bărbăție și încredere veselă, încredințați, că totul va merge și trebuie să meargă bine. „Prea iubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem o mare îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile

Lui și facem ce este placul înaintea Lui” (1 Ioan 3:21-22).

Iată un adevăr însemnat și veșnic, atât pentru Israel, cât și pentru biserică. Și capitolul 7 din Deuteronom și capitolul trei din epistola întâi a lui Ioan ne învață unul și același adevăr practic, anume că Dumnezeu are plăcere de cei ce se tem de El și poruncile Lui.

E aici ceva din lege? Nu. Iubirea și legea n-au nimic împreună. Ele sunt depărtate una de alta, ca cele două capete ale pământului. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Duhul, firea, temelia și felul ascultării noastre dovedesc că ea este cu totul altceva decât legea. Cei ce-s repede gata să strige: „lege” „lege”, când li se pune în față trebuința unei ascultări de copil, sunt într-o mare rătăcire. Dacă am spune, că prin ascultare trebuie să ne dobândim locul înalt și legătura scumpă de copii ai lui Dumnezeu, învinuirea că ne întoarcem la lege, ar fi dreaptă. Însă a spune că ascultarea creștină e „lege” este o mare rătăcire. De bună-seamă că nu se poate ascultare fără să fii un copil al lui Dumnezeu, dar când ești un copil al Lui, urmarea trebuie să fie totdeauna ascultarea.

Fiindcă veni vorba, am dori să atragem atenția cititorului asupra câtorva locuri din Noul Testament, cu privire la care multe inimi nu sunt lămurite. Citim în (Matei 5:43-48) „Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.” Dar Eu vă spun: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fiii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti; Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”

Locul acesta, la cea dintâi privire, ar părea că învață că starea de copil al lui Dumnezeu poate fi dobândită printr-o anumită purtare; însă nu e așa. Aici e vorba numai de potrivirea și asemănarea purtării noastre cu firea și căile Tatălui nostru. Se spune, de pildă, în viața obișnuită: „N-ai fi fiul tatălui tău, dacă ai lucra așa”. Tot cam așa spune și Domnul: „Dacă vreți să fiți fiii Tatălui vostru ceresc, trebuie se fiți miloși cu toți oamenii, căci așa face și El”.

Apoi citim în (2 Cor. 6: 17-18) „Leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. Aici nu este vorba de starea de copil, dată prin lucrarea dumnezeiască, ci de recunoașterea publică a stării de fii ca urmare a despărțirii noastre de rău. (în general, în Scriptură, cuvântul copil (tec-non, este un nume de drăgălășie, dezmiardare; fiu (ios) arată vrednicia morală, este un copil mic sau slugă și (niplos) este prunc).

Cititorul să bage bine de seamă, însemnătatea acestei deosebiri. Ea are mare preț în viață. Nu ajungem copii prin despărțirea noastră de lume, ci dimpotrivă, în Galateni. 3:26 citim: „Căci toți sunteți copii ai lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus”. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul sa se facă copii ai lui Dumnezeu, copii născuți nu din sânge, nici din imboldul firii lor, nici din pofta vreunul om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:12) „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului”(Iacov 1:18). Ne facem copii ai lui Dumnezeu prin nașterea din nou, care – laudat fie Dumnezeu – este de la început până la sfârșit lucrul Lui. Ce am avut noi a face cu nașterea noastră firească? Nimic. Și ce avem a face cu nașterea noastră duhovnicească? Tot nimic.

Dar trebuie să ne aducem aminte, că Dumnezeu poate recunoaște și se poate face una numai cu aceia care caută, prin harul Lui, să trăiască vrednici de El, așa cum se cuvine unor fii și fiice ale Celui Atotputernic. Cum ne putem aștepta ca Dumnezeu să ne recunoască drept fii! Dacă ne încurcăm în tot felul de lucruri rele și dacă ne înjugăm la un jug cu necredincioșii? În Evrei 11 citim despre niște bărbi, „mărturisind că sunt străini și călători pe pământ”, și „că sunt în căutarea unei patrii”. Despre ei se spune: „De aceia lui Dumnezeu nu-i este rușine să Se numească Dumnezeul lor”. El se putea face una cu ei în fața lumii și-i putea recunoaște ca ai Săi.

Cititorule, să ne cercetăm inimile la lumina acestui adevăr. Sa ne cercetăm căile cinstite. Sa ne întrebăm dacă nu „tragem la un jug cu necredincioșii” în vreun fel. Dacă da, să ascultăm de cuvintele: „Leșiți din mijlocul lor și despărțiți-va și nu vă atingeți de ce este necurat”. Se poate ca făcând așa să fim învinuiți că suntem „înguști”, „bigotți”, „fățarnici”, „îngâmfați”, ca nu trebuie să judecăm nici să ne socotim mai sfinți sau mai buni decât alții.

La toate astea avem un singur răspuns: porunca Domnului. El ne spune să ne despărțim, să ieșim din mijlocul lor, să nu ne atingem de ce e necurat, ca să fim priviți și recunoscuți de El ca fii și fiice ale Lui. Atât ne e de ajuns. Pot să spună oamenii ce or vrea de noi și să ne numească iarăși cum le place. Domnul va judeca mai curând sau mai târziu. Datoria noastră este să ne despărțim de necredincioși, dacă vrem să fim primiți de Dumnezeu. Dacă cei credincioși se amestecă cu necredincioși, cum ei să fie cunoscuți și deosebiți ca fii și fiice ai Domnului celui Atotputernic?

Dar ar putea întreba cineva: „Cum o să știm noi care sunt necredincioși? Toată lumea spune că e creștina, toți zic că sunt ai lui Cristos, noi nu suntem înconjurați de păgâni neștiutori sau ludei necredincioși, cum o să-i judecăm atunci? Era foarte lămurit la începutul creștinismului, când scria apostolul bisericii din Corint, atunci linia de despărțire era limpede ca lumina zilei, pe atunci erau trei cete deosebite: ludei, Neamuri și Biserica lui Dumnezeu, dar azi s-a schimbat, trăim într-o țară creștină, cu o stăpânire creștină, de jur împrejurul nostru sunt creștini, așa că 2 Corinteni 6 nu se poate potrivi la noi, aceasta mergea când biserica era la început, când tocmai ieșise din iudaism și din păgânism, dar azi, în starea de azi a creștinismului, nu mai poate fi vorba de așa ceva. Celor ce spun așa ceva le punem o întrebare: Să fie adevărat că biserica a ajuns azi într-o stare când Noul Testament nu trebuie să mai fie călăuză ei? Am întrecut Scriptura? Atunci, ce trebuie să facem? Încotro să ne îndreptăm ca să fim călăuziți? Dacă 2 Corinteni 6 nu se mai potrivește azi la creștini, ce cheazășie avem că se mai potrivesc azi celelalte locuri din Noul Testament? Fapt e însă că Scriptura este dată pentru biserica lui Dumnezeu și pentru fiecare mădular al ei în parte. Și câtă vreme biserica e pe pământ, Scriptura are să hotărască. N-avem nevoie de o nouă descoperire, avem „tot adevărul” în Biblie, slavă Domnului. Toată știința și filozofia nu pot adăuga o iotă la Cuvântul lui Dumnezeu. Când ni se spune că am înaintat azi, că nu mai suntem unde era lumea la începutul creștinismului, răspundem hotărât că tot adevărul e în Scriptură și el nu s-a schimbat, chiar dacă lumea și biserica s-o fi schimbat.

Și azi ca acum o mie nouă sute cincizeci de ani, când spunea Domnul că ai Lui nu sunt din lume, după cum nici El nu e din lume (Ioan 17), e tot așa de adevărat. Lumea e fot lume și azi ca și atunci. Poate să-și fi schimbat haine, dar firea, duhul și adevărurile de temelie nu și le-a

schimbat. De aceea și azi e tot așa de rău pentru creștini să tragă la un jug cu necredincioșii. Nu putem trece peste acest adevăr. Copiii lui Dumnezeu sunt deoparte, lumea de alta. Deși ei sunt în lume, nu sunt din lume. Nu merge să spui: „Nu trebuie să judecăm”. Trebuie să judecăm. Dacă nu vrem să judecăm, nu vrem să ascultăm și aceasta e răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă”. Dacă spunem: „Nu putem judeca”, unde suntem? „Nu judecați voi pe cei din lăuntru! Pe cei de afară îi judecă Dumnezeu” (1 Cor. 5:12-13). Unii din noi se tem să nu li se spună că sunt prea înguști. Dar ce are a face pentru o inimă predată Domnului ce cred oamenii despre noi? Gândurile omenești vor pieri. Când ne vom arăta înaintea Scaunului de judecată al lui Cristos, când vom sta în strălucirea slavei, ce însemnătate va avea pentru noi dacă oamenii ne-au socotit „înguști”, „largi”, sau altfel?

Și de ce ne-ar păsa atunci? Să nu ne sinchisim de așa ceva nici cât negru sub unghie. Ținta noastră să fie să facem ce vrea Domnul nostru.

Să ne îndreptăm acuma puțin la adevărul însemnat, care ni se arată în versetul 10 al capitolului nostru: „Dar răsplătește îndată pe cei ce-L urăsc, și-i pierde; nu dă nici o păsuire celui ce-L urăște, ci-i răsplătește îndată.” (Deuteronom 7:10). Pe când în versetul 9 cei ce iubesc pe Dumnezeu, sunt mângâiați și îmbărbătați în chipul cel mai frumos să țină poruncile Lui, versetul zece dă o înștiințare puternică celor ce urăsc pe Dumnezeu.

Vine vremea când Dumnezeu se va socoti în fața cu vrăjmașii Săi. Cât de groaznic este gândul, că ar putea cineva să urască pe Acela, care este „Lumină” și „iubire”, izvorul bunătății, începutul și dătătorul tuturor darurilor desăvârșite și Tatăl Luminilor, a cărui mâna darnică împacă nevoile oricărei ființe vii, care aude țipătul corbilor mici și potolește setea asinului sălbatic; Acela care este singur înțelept, nespus de bun și desăvârșit Dumnezeu cel sfânt, Domnul și Stăpânitorul puternic și făcătorul marginilor pământului.

Mai spun încă odată: ce gând groaznic, că cineva poate să urască pe un astfel de Dumnezeu și totuși știm că toți aceia care nu-L iubesc, trebuie să-L urască, chiar dacă omul nu vrea să recunoască acest fapt. În privința aceasta nu este cale de mijloc. Trebuie să stai sau de o parte, sau de alta. Și de fapt, omul chiar cel ce zice că e religios, nu șovăie mult, când e vorba ca sa-și dea cărțile pe față. De multe ori vrăjmașia împotriva lui Dumnezeu, ascunsă în adâncul inimii, iese la iveală în ura împotriva copiilor Lui, a Cuvântului Sau, a închinării Sale și a slujbei Sale. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” (Rom. 8:7). Vrăjmașia aceasta se arată în tot ce stă în legătură cu Dumnezeu. Ea dormitează în orice inimă neînțoptă la Domnul și așteaptă numai să se arate. Orice om în starea lui firească, urăște pe Dumnezeu. De câte ori nu auzim zicându-se: „Urăsc pe cei credincioși, nu pot suferi cântările religioase, urăsc pe cei ce predică Evanghelia”. Adevărul e ca Dumnezeu e urât, nu ei.

Dumnezeu însă spune în locul de mai sus: „Dar răsplătește îndată pe cei ce-L urăsc și-i pierde”. Ce adevăr mare! O, de-ar lua aminte la el oricine e în starea aceasta. Omul nu-l aude cu plăcere, și mulți l-ar înlătura. Ei caută să se amăgească pe ei și pe alții, socotind că Dumnezeu e prea bun, prea iubitor și prea milos, ca să poată judeca atât de aspru faptele Sale. Însă uită cu desăvârșire ca drumurile stăpânirii morale a lui Dumnezeu sunt tot atât de desăvârșite, ca și drumurile harului. Își închipuie că Dumnezeu ar trece cu vederea răul sau că nu l-ar privi pe el și pe cei ce-l fac, chiar atât de aspru. Oricine se lasă pradă acestei rătăcirii nenorocite, o face pe socoteala sa veșnică. E adevărat ca Dumnezeu, în harul Sau bogat și fără margini și în îndurarea Sa, ne poate ierta păcatele, ne poate pune cu desăvârșire într-o stare după voia Sa și ne poate umplea inimile cu Duhul înfierii. Dar aceasta e cu totul altceva. Acesta este harul care stăpânește prin neprihănire ca să dea viața veșnică prin Domnul nostru Isus Cristos. Acesta este Dumnezeul, care, în iubirea Sa minunată, dă sfințenia Sa bietului păcătos vinovat, care simte și recunoaște că n-o are și nici n-o poate dobândi. În marea iubire a inimii Lui, Dumnezeu a găsit un mijloc, care-i face cu puțință să pună într-o stare după voia Sa pe orice păcătos care se căiește, care crede ca un copil în Isus, fără ca aceasta să strice ceva dreptății sale, ba chiar, Dumnezeu o face pe temeiul acestei dreptăți (Rom. 3:26). Oare a trecut Dumnezeu cu vederea la Golgota păcatul ca și când n-ar fi însemnând nimic? A coborât El astfel cerințele stăpânirii Sale morale, a micșorat drepturile sfințeniei Sale sau s-a atins întrucâtva de vrednicia și măreția legii? Nu, deloc! Dimpotrivă, lucrul s-a petrecut cu totul altfel. Nicăieri nu se poate vedea o ură veșnică a lui Dumnezeu împotriva păcatului și hotărârea Lui neschimbată de al pedepsi cu pedeapsă veșnică, decât în lucrarea frumoasă și măreață a mântuirii. Niciodată nu s-ar fi putut găsi mai dreaptă stăpânirea dumnezeiască, niciodată nu s-ar fi putut ține mai bine în picioare cerințele sfințeniei, adevărului și dreptății dumnezeiești, și niciodată nu s-ar fi putut întări legea în chip mai strălucit, decât în planul minunat de mântuire, plămuit de Dumnezeu Tatăl, împlinit de Dumnezeu Fiul și descoperit de Dumnezeu Duhul Sfânt.

Dacă vrem să înțelegem cu adevărat ura lui Dumnezeu împotriva păcatului și adevărata fire a sfințeniei sale, trebuie să ne uităm la cruce. Trebuie să ascultăm la strigătul de durere amara, înălțat din inima Fiului către Dumnezeu și care a străbătut umbrele întunecate ale Golgotei: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?” Niciodată nu s-a mai pus o astfel de întrebare și niciodată nu mai poate fi pusă lui Dumnezeu. Ea stă singură în cărțile veșniciei, fie că privim pe Acela, de la care a pornit, sau pe Acela, către care a fost îndreptată. Crucea este măsura urii lui Dumnezeu împotriva păcatului precum și măsura iubirii Lui față de păcătos. Ea este temelia nezugduită a scaunului de domnie al îndurării, temeiul drept pentru Dumnezeu, pe care ne-a iertat păcatele și pe care ne poate pune în totul fără prihană înaintea Lui într-un Cristos înviat și proslăvit.

Dar atunci, care va fi sfârșitul tuturor acelor, care disprețuiesc toate acestea, care stăruie în ura lor împotriva lui Dumnezeu și spun totuși, că El este prea bun și prea milos și că nu pedepsește pe răufăcători. „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3:36). Locul acesta este foarte însemnat. El nu numai că ne arată adevărul, că toți cei ce cred în Fiul au viața veșnică, ci nimicește și cele două învățături rătăcite ale zilelor noastre, și anume învățătura despre iertarea tuturor și pe cea despre nimicirea celor păcătoși. Cea dintâi învață că la urma urmei vor fi mântuiți și binecuvântați toți oamenii. Locul nostru spune: „Cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața”.

Cea de a doua spune, că cei ce sunt în afară de Hristos, vor pieri ca vitele. Locul nostru însă spune: „Mania lui Dumnezeu rămâne” asupra oricui nu crede sau nu ascultă. Nu se pot împăca: o mânie, care rămâne, și o nimicire desăvârșită.

Ne-am putea oare gândi, fie numai pentru o clipă, că un Dumnezeu drept, care a îngăduit judecata asupra Fiului Său singur născut, care este plăcerea Sa veșnică, pentru că Acesta a purtat în trupul său păcatele noastre pe cruce, ar putea îngădui să scape păcătosul nepocăit? Dacă Isus, omul fără pată, sfânt și desăvârșit, Singurul desăvârșit care a umblat vreodată pe pământ, a trebuit să sufere pentru păcatele noastre, El cel drept pentru cei nedrepti, s-ar putea oare să fie mântuiri, binecuvântați și primiți în cer răufăcătorii, necredincioșii și cel ce urase pe Dumnezeu? – și toate astea numai pentru că Dumnezeu ar fi prea bun, ca să arunce pe păcătoși pentru totdeauna în iad? Dacă Dumnezeu a

trebuit să părăsească și să zdrobească pe Fiul Său cel iubit, pentru ca să scape pe ai Săi de păcate, s-ar putea oare ca nelegiuții, disprețuitorii și împotrivorii să fie mântuiți și să rămână totuși în păcate? A murit Domnul Isus pentru nimic? Degeaba și-a ascuns Dumnezeu față de El? Pentru ce atunci toată groaza Golgotei? Pentru ce întunericul, care a ținut trei ceasuri? Pentru ce strigătul amar: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce m-ai părăsit”? Pentru ce toate acestea, dacă păcătoșii pot să se suie în cer fără ele? Pentru ce toate acele suferințe și dureri nespuse, dacă Dumnezeu este prea bun, prea îndurător și prea milos, ca să trimită pe păcătoși în lad? Ce nebulie îngrozitoare! Ce nu pot crede oamenii afară de adevărul lui Dumnezeu! Biata minte omenească întunecată, vrea să creadă cele mai mari amăgiri, numai ca să găsească în ele o dezvinovățire pentru lepădarea învățăturii lămurite a Scripturii! ceea ce n-ar crede oamenii despre nici-o cârmuire omenească bună, cred despre singura cârmuire bună, înțeleaptă, adevărată și dreaptă a lui Dumnezeu. Ce am zice despre o cârmuire care n-ar putea sau n-ar vrea să pedepsească pe făcătorii de rele? Ne-ar plăcea să trăim sub o astfel de cârmuire? Ne-am putea închipui o cârmuire prea bună, prea miloasă, ca să îngăduie legilor să pedepsească pe nelegiuți. Cititorule, nu vezi tu că Versetul, pe care-l cercetăm acum, zdrobește cu desăvârșire toate păreri și închipuirile oamenilor în prostia și neștiința lor cu privire la stăpânirea morală dumnezeiască? Ce bine ar fi ca omul să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu și să țină seama de înștiințarea limpede și puternică a mâniei viitoare și a Judecății veșnice! În loc să caute să se încredințeze pe el și pe alții că nu este lad, că nu e un vierme care nu moare și un foc care nu se stinge, că nu e chin veșnic, mai bine ar asculta de glasul lui Dumnezeu care le dă de știre, și ar alerga la nădejdea care le e pusă înainte în Evanghelie, până nu e prea târziu. Dumnezeu spune că va răsplăti celui ce-L urăște. Ce răsplată va fi aceasta? Cine va putea s-o suferă? Stăpânirea morală a lui Dumnezeu este desăvârșită și pentru cine este așa, e cu neputință, ca El să lase nejudicat răul.

Cuvântul lui Dumnezeu fine în veac și vedem asprimea cârmuirii morale a lui Dumnezeu, atât în legătură cu Israel, cât și astăzi, cu privire la creștini. A trecut oare Dumnezeu cu vederea răul la poporul Său? Nicidecum! Dimpotrivă, a pedepsit neîncetat pe poporul Său Israel cu nuiaua lui muștrătoare și anume, tocmai pentru că era poporul Său. El le-a spus prin proorocul Amos: „Ascultați cuvântul acesta, pe care-l rostește Domnul împotriva voastră, copii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din țara Egiptului! „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea, vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre.” (Amos 3:1-2).

Aceiași adevăr îl găsim în epistola întâi a lui Petru, cu privire la creștini: „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (1 Petru 4:17-18)

Dumnezeu pedepsește pe ai Săi, tocmai pentru că sunt ai Săi și pentru ca el să nu fie osândit odată cu lumea: „Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.” (1 Cor. 11:32). Dumnezeu îngăduie copiilor lumii acesteia să meargă pe căile lor, însă ziua lor e o zi întunecată și groaznică, o zi de Judecată și mânie fără milă vine. Omul poate să stea la îndoială, să judece și să-și facă la păreri, dar Scriptura vorbește hotărât și tare: „pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți.” (Faptele Ap. 17:31). Ziua aceia a socotelilor, în care Dumnezeu va răsplăti fiecăruia în fată, este aproape.

Urmărind felul, în care caută Moise, călăuzit de Duhul Sfânt, să pună în cugetul adunării adevărurile mari și mărețe ale stăpânirii dumnezeiești, ne zidim sufletește.

Ce chemare puternică și mișcătoare! Datoria lui Israel era să „asculte”, „să păzească” și „să împlinească”, iar lucrul Domnului era „să iubească”, „să binecuvinteze” și „să înmulțească”. Dar, vai! Israel a greșit în chipul cel mai trist și mai rușinos, atât sub lege, cât și sub stăpânirea lui Dumnezeu și în locul iubirii, binecuvântării și înmulțirii, a venit peste ei judecata, blestemul, slăbiciunea, împrăștierea și pustiirea

Dar chiar dacă Israel a greșit sub lege și sub stăpânirea morală a lui Dumnezeu, totuși Dumnezeu, în marea și nemărginita Lui milă, n-a greșit. El va ține legământul și bunătatea, pe care a jurat-o părinților lor. Nici o slovă și nici o frântură din făgăduințele legământului Lui nu va cădea. Ei va împlini odată totul, va pune totul la loc. El va face adevărate toate făgăduințele Lui. E drept că nu poate face acest lucru pe temeiul ascultării lui Israel, dar îl va face pe temeiul sângelui legământului veșnic, sângelui scump al lui Isus, Fiul Sau veșnic. Și nici nu s-ar putea altfel, cititorule. Ce siguranță, ce odihnă, ce pace am avea noi, dacă legământul Lui cu Avraam ar cădea în vreun punct? Adevărat că Israel nu poate să ceară câtuși de puțin împlinirea făgăduințelor date. El a rupt legământul și nu se poate dezvinovăți. Însă Dumnezeu rămâne Dumnezeu, cu toată necredințioșia lui Israel. „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută” (Romani. 11:29). El va împlini negreșit jurământul, pe care l-a făcut lui Avraam, cu toată stricăciunea și căderea seminței lui Avraam. Adevărul acesta trebuie să-l ținem minte totdeauna. Israel va fi adus înapoi, binecuvântat și înmulțit în țara sa iubită și sfântă. Ei își vor da jos arfele din sălcii, pentru ca, la umbra viilor și măslinilor lor, să aducă slavă și cinste Dumnezeului și Mântuitorului lor în timpul minunatului Sabat de o mie de ani, care le stă înainte. Aceasta este mărturia neschimbată a Scripturii, de la început până la sfârșit, și ea se va împlini în toate amănunțimile, spre slava lui Dumnezeu și pe temeiul legământului Său veșnic.

Dar să ne întoarcem la capitolul nostru, ale cărui versete de la sfârșit cer o deosebită luare aminte. În ele auzim, ce frumos și mișcător caută Moise să îmbărbăteze inima poporului cu privire la neamurile de temut ale Canaanului. El pătrunde până în lăuntru gândurilor și simțirilor lor și le-o ia înainte.

Leacul cel mare împotriva tuturor temerilor și îngrijorărilor necredinței este ațintirea ochiului spre Dumnezeul cel viu, căci aceasta ridică inima mai presus de toate greutățile și piedicile de tot felul. Nu poate folosi la nimic tăgăduirea greutăților și a piedicilor. Tăgăduirea aceasta nu insuflă inimii nici mângâiere și nici curaj. Sunt oameni, care în fața greutăților și încercărilor spun mereu la vorbe umflate care dovedesc tocmai că nu cunosc deloc faptele crude ale vieții. Ei ar dori să ne facă să nu simțim încercările, suferințele și greutățile de pe cale. Însă le-ar putea spune tot atât de bine, că n-avem cap pe umeri sau inimă în piept. Astfel de oameni nu știu să mângâie o inimă zdrobită. Sunt doar niște oameni de vorbe late, care nu știu cum să se poarte cu niște suflete, care se găsesc în luptă sau în toiul greutăților vieții zilnice.

Moise însă caută să îmbărbăteze inima fraților săi cu totul altfel. El spune: „Nu te teme” Și de ce nu? Nu erau oare vrăjmași, greutăți și primejdii în țară? Bineînțeles că da, și Moise nu se gândea de loc să le tăgăduiască. De ce nu trebuiau să se teamă „Căci Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău”. Cuvintele acestea aduc mângâiere și îmbărbătare adevărată. Vrăjmașii erau, dar Dumnezeu era izvorul nesecat de ajutorare. La fel caută și Iosafat să-și îmbărbăteze frații în timpul încercării și al necazului: „O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintează împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt

îndreptați spre Tine!” (2 Cronici 20:12).

Aici e taina. Ochii sunt îndreptați spre Dumnezeu. Puterea Lui vine în mijlocul greutăților și aceasta liniștea totul. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Rom. 8:31). Moise întâmpină prin slujba sa binecuvântată temerile, care se ridicau în inimile copiilor lui Israel: „Neamurile acestea sunt mai mari decât mine”. Era adevărat, însă erau ele oare mai mari decât „Dumnezeul cel mare și înfricoșat?”. Care neamuri ar putea sta în fața Lui? Însuși Dumnezeu era, ca să zicem așa, în luptă cu aceste neamuri, din pricina păcatelor lor groaznice. Măsura fărădelegilor lor era plină. Ceasul lor bătuse și Dumnezeu lui Israel era gata să-i izgonească dinaintea poporului Său.

De aceea Israel nu trebuia să se teamă de puterea vrăjmașului, căci Domnul avea să-i vină în ajutor. Dar în țară era ceva cu mult mai de temut decât puterea vrăjmașului. Era lațul închinării la idoli. „Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc”. Inima se va fi întrebat însă: „Cum așa, să nimicim noi aurul și argintul cu care sunt împodobite aceste chipuri? Nu l-am putea întrebuița oare pentru un scop bun? E foarte drept să nimicim chipurile, de ce însă și aurul și argintul?”

Vai, acestea sunt cugetări foarte plăcute sărmanei noastre inimi. De câte ori nu ne înșelăm singuri în felul acesta, când suntem chemați să judecăm răul? Căutăm să ne amăgim și credem că avem dreptul să scoatem câte ceva și să păstrăm pentru noi, cu un cuvânt, credem că avem dreptul să facem o deosebire. Suntem gata să aruncăm o parte din rău, însă nu totul, voim să ardem lemnul idolilor, dar cruțăm aurul și argintul.

Dar ce amăgire nenorocită este aceasta, „Să nu poftesti și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. Totul trebuie înlăturat, totul trebuie nimic. Dacă păstrăm chiar cel mai mic lucru din ce este sortit nimicirii, cădem în lațul diavolului și ne unim cu acela ce este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, oricât de prețuit ar fi de oameni.

Cititorule, păzește-te de așa ceva!

„Să păziți și să împliniți toate poruncile pe care vi le dau astăzi” ca să trăiți, să vă înmulțiți și să intrați în stăpânirea țării, pe care a jurat Domnul că o va da părinților voștri. Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul iau, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să îți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești, sau nu, poruncile Lui” (Deuteronom 8:1-2).

Privind în urmă spre drumul, pe care ne-a călăuzit mâna credincioasă a lui Dumnezeu, gândindu-ne la călăuzirea Lui înțeleaptă și plină de îndurare, aducându-ne aminte, de câte ori ne-a venit în ajutor în chip atât de minunat, izbăvindu-ne de vreo încercătură sau greutate și socotind, de câte ori ne-a sprijinit, în vremuri când nu știam ce să facem, și ne-a deschis un drum, muștrându-ne în același timp pentru toate temerile noastre și umplându-ne inimile cu laudă și mulțumire, ne înviorăm și ne îmbărbătam.

În același timp însă trebuie să ne păzim, ca nu cumva să schimbăm aceasta deprindere binecuvântată a inimii cu obișnuința de a privi în urmă la drumurile noastre, la ceia-ce am făcut noi, la înaintările noastre, la lucrul nostru sau la tot ce am fost în stare să lucrăm noi. Chiar dacă recunoaștem din gură că „numai harul lui Dumnezeu”, ne-a făcut în stare să lucrăm ceva pentru Dumnezeu, totuși această mărturisire se poate să nu slujească decât mulțumirii de noi înșine, care nu lasă să răsară o simțire și o cugetare cu adevărat duhovnicească. Astfel de priviri, aruncate în urmă, cu iubire de sine, sunt tot atât de păgubitoare în roadele lor, ca și o privire neîncetată în sine însuși. De altfel orice grijă de eul nostru este păgubitoare și, dacă rămânem sub stăpânirea ei, ea dă lovitură de moarte oricărei legături adevărate cu Dumnezeu. Tot ce are ca țintă punerea eului nostru în fața ochilor și a inimii, ar trebui osândit și lepădat cu cea mai mare hotărâre, căci altfel aduce sie iubirea vieții lăuntrice, uscăciune și întunec. Nu la aceasta îndemna Moise pe popor.

Să ne aducem aminte cu acest prilej de cuvintele minunate ale apostolului: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Filipeni 3:13-14). Cari erau lucrurile acelea, pe care le-a uitat apostolul? Erau ele cumva scumpele dovezi de har din partea lui Dumnezeu, pe care le-a încercat el în sufletul lui în tot timpul vieții sale? Cu neputință. Locuri ca Fapte 26:2; 2 Timotei 3:11; 4:16-17, arată tocmai dimpotrivă. El se gândea la tot ce nu era în legătură cu Hristos, la lucrurile, în care se poate odihni inima, cu care se poate lăuda firea, și care înrăureau asupra lui ca o povară și ca o piedecă. Pe toate acestea le-a uitat, dorind cu înflăcărare acele adevăruri mari, ceri îi stăteau înaintea. Nici Pavel și nici vreun alt copil al lui Dumnezeu și slujitor a lui Cristos nu ar putea dori vreodată să uite măcar o singură împrejurare din viața sa pământească, în care s-a arătat bunătatea, iubirea, mila și credincioșia lui Dumnezeu. Dimpotrivă, una dintre cele mai scumpe îndeletniciri ale noastre va fi, să ne aducem aminte de toate căile Tatălui nostru, pe care nea purtat și-n vreme ce călătoream prin pustiul acesta, spre patria și odihna noastră veșnică. Deci nu îndeletnicirea cu ce am făcut noi, ci cu ce a făcut Domnul pentru noi. Tot așa și Israel trebuia să-și aducă aminte de tot drumul, pe care l-a călăuzit Dumnezeu lor, și anume pentru ca să poată scoate din inimile lor cuvinte de mulțumire și să-și întărească încrederea în Dumnezeu pentru viitor.

Așa ar trebui să fie totdeauna. Totdeauna să lăudăm pe Dumnezeu pentru tot ce-i în urma noastră și să ne încredem în El cu privire la tot ce va veni în viitor. Acestea sunt cele două lucruri care slujesc spre slava lui Dumnezeu și spre pacea, și bucuria noastră în El. El nea izbăvit, ne izbăvește și ne va izbăvi.

Dacă ochii noștri se îndreaptă spre „Eben-Ezer-ii, care stau de-a lungul drumului nostru, nu se poate ca inima să nu înalte strigăte de „Aleluia” Aceluia, care „ne-a ajutat până aici”, și care de bună seamă că ne va ajuta până la sfârșit. El a ajutat, ajută și va ajuta. Ce binecuvântat este lanțul, ale cărui verigi poartă cu toate numele „ajutor dumnezeiesc!

Dar nu trebuie să rămânem cu inimile pline de mulțumire numai la dovezile de har și la sprijinul plin de îndurare din partea Tatălui nostru, ci și la „smeririle” și „încercările” pe care le-a adus peste noi iubirea Lui înțeleaptă, credincioasă și sfântă. Acestea nu-s, cum se spune deseori, „binecuvântări ascunse”, ci arătări deschise și puternice ale harului, pentru care vom mulțumi neîncetat lui Dumnezeu în vremurile de aur ale veșniciei.

„Adu-ți aminte de tot drumul”, de toate întâmplările din timpul călătoriei, de orice stare din viața dusă în pustiu, de toate călăuzirile lui Dumnezeu, de la început până la sfârșit; călăuziri, care au avut rostul „să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii”.

Pricina de la urmă este foarte însemnată.

La începutul vieții noastre creștinești cunoaștem numai puțin din adâncimile și prostia inimii noastre. Însă cu cât înaintăm, cu atât cunoaștem mai bine ce-i în noi și în jurul nostru. Învățăm să cunoaștem adâncimea stricăciunii din noi, precum și deșertăciunea și lipsa de preț a tot ce-i în lume și aflăm că e nevoie să mergem înainte depinzând totdeauna de Dumnezeu. Toate acestea sunt folositoare, căci ne fac smeriți și neîncrezători în noi înșine, izbăviți de mândrie și mulțumire de sine și ne fac și atârnam ca niște copii de Acela, care singur e în stare să ne păzească de clătinare. În măsura în care creștem în cunoașterea de sine, dobândim o înțelegere mai adâncă a harului și facem o cunoștiță mai apropiată de iubirea lui Dumnezeu, cu răbdarea Sa minunată față de slăbiciunile și greșelile noastre, cu mila bogată, cu care a avut grijă de noi și cu îngrijirea pentru toate nevoile noastre precum și cu încercările prin care a găsit cu cale să ne poarte, spre folosul adânc și statornic al sufletelor noastre.

Rodul practic al tuturor acestor lucruri este neprețuit și dă omului nou tărie și blândețe. El ne vindecă de părerile noastre proaste, ne face răbdători și îngăduitori cu alții, ne moaie judecata și ne face să vedem lucrările altora în lumina cea mai bună cu puțința, făcându-ne gata să gândim totdeauna bine de ei chiar când stăm la îndoială dacă au lucrat din cutare sau cutare imbold. Acestea sunt unele din roadele scumpe ale încercărilor din pustie, pe care ar trebui să le dorim cu toții.

„Astfel te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mana, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Domnului” (Deuteronom 8: 3).

Locul acesta trebuie privit cu interes deosebit, pentru ca este cel dintâi din Deuteronom pe care-l folosește Domnul, cu prilejul luptei Sale ca vrăjmașul în pustie. Pentru ce a folosit Domnul tocmai un loc din această carte? Pentru că această carte cuprinde gânduri, care se potriveau în chip deosebit stării de atunci a lui Israel. Israel greșise și tocmai faptul acesta este arătat în Deuteronom de la început până la sfârșit. Însă, cu toată căderea lui Israel ca popor, fiecare evreu credincios avea în fața sa deschisă cărarea ascultării. Oricine urma pe Dumnezeu avea dreptul deosebit și datoria să țină tare la Cuvântul Lui totdeauna și în toate împrejurările.

Slăvitul nostru Domn era deci credincios stării Israelului lui Dumnezeu. Israelul după trup însă greșise și pierduse totul, iar El a fost în pustie ca un adevărat Israel al lui Dumnezeu, ca să întâmpine pe vrăjmaș numai cu Cuvântul lui Dumnezeu, „Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan, și a fost dus de Duhul în pustie, unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile. N-a mâncat nimic în zilele acelea; și, după ce au trecut acele zile, a flămânzit. Diavolul i-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine.” Isus i-a răspuns: „Este scris: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” „ (Luca 4:1-4). Acest loc ne dă mult de gândit. Omul desăvârșit, Isus Cristos, Israelul adevărat, se găsește în pustie, înconjurat de fiare sălbatice și postește patruzeci de zile, fiind de fața vrăjmașului lui Dumnezeu și al oamenilor, în această pustie nu era nimic pentru Dumnezeu. Cu omul al doilea n-a fost cum a fost cu cel dintâi. El nu era înconjurat de toate bucuriile pustiului, ci se găsea în singurătatea și uscăciunea unei pustietății, singur și flămând; însă El era acolo pentru Dumnezeu, și pentru om, ca să-i arate cum trebuie să trăiască și cum trebuie să întâmpine pe vrăjmaș în toate ispitele lui. Să nu uităm, că Domnul nostru nu s-a întâlnit acolo cu vrăjmașul, ca Dumnezeu mai presus de orice. De bună seamă că El era Dumnezeu, dar, dacă ar fi luptat ca Dumnezeu, nu ne-ar fi putut sluji drept pildă. Afară de aceasta nu ar fi nevoie și ni se spună, că Dumnezeu e în stare să biruie și să fugărească o făptură ca Satana, pe care mâna Lui o făcuse. Dar văzând acolo pe Cineva, care în toate privințele era om și se găsea în toate împrejurările omenirii, afară de păcat, văzându-l suferind slăbiciune, foame și purtând toate urmările căderii omului și totuși biruind pe vrăjmașul cel groaznic, iată ce ne dă mângâiere, putere, îmbărbătare și înprospătare.

Și cum a biruit Domnul pe Satana în pustie? Omul Cristos Isus a biruit pe vrăjmaș numai prin Cuvântul lui Dumnezeu, și anume, cum am mai spus, nu ca Dumnezeu atotputernic, ci ca un om smerit și ascultător care depindea de Dumnezeu. Ce privește marea! Un om, pus în fața diavolului, îl biruie cu desăvârșire, nu prin desfășurarea puterii dumnezeiești și nici cu altă armă, ci numai prin Cuvântul lui Dumnezeu, care era în inima și în gura Lui.

Să mai luăm apoi aminte, că Domnul nu stă de vorbă cu Satana. El nu s-a folosit de fapte în legătură cu El însuși și pe care vrăjmașul le cunoștea bine. „El nu zice: „Eu știu că sunt Fiul lui Dumnezeu. Cerurile deschise, Duhul Sfânt care s-a pogorât peste Mine, glasul Tatălui au mărturisit că sunt Fiul lui Dumnezeu”. Nu, așa nu a mers, și n-ar fi fost o pildă pentru noi dacă ar fi vorbit așa.

Lucrul însemnat, pe care trebuie să-l învățăm din istoria ispitirii marelui nostru Învățător este, că El s-a folosit în toate ispitele vrăjmașului, numai de arma, pe care o avem și noi și care este Cuvântul lui Dumnezeu și anume, de cartea, pe care necredința a atacat-o, dar care este cartea potrivită pentru oricine dorește să trăiască într-o ascultare de copil în mijlocul căderii deznădăjduite din jurul nostru. Am spus în „toate ispitele”, fiindcă, în cele trei împrejurări, răspunsul neclintit al Domnului este: „E scris”, nu „Eu știu, cred, simt, aceasta și asta”. E ca și când Domnul Cristos ar fi zis vrăjmașului: „Nu e vorba acum dacă sunt sau nu Fiul lui Dumnezeu, ci cum să trăiască omul, și răspunsul se găsește numai în Sfânta Scriptură, lămurit ca lumina zilei. Oricine aș fi Eu, Scriptura e aceeași: „Omul nu trăiește numai cu pane, ci cu orice poruncește Dumnezeu să trăiască”.

Singura stare sigură și fericită pentru om este „să trăiască cu orice poruncește Domnul. Și putem să adăogăm: iată o stare binecuvântată, cu care nu se poate asemăna nimic din lumea aceasta. Cu ajutorul Cuvântului ea aduce sufletul în legătură vie și personală cu Domnul și face ca în toate privințele Cuvântul lui Dumnezeu să ne fie atât de însemnat, în cât să nu putem trăi fără El. După cum pâinea slujește pentru întreținerea vieții trupesti, tot așa și Cuvântul slujește pentru întreținerea vieții duhovnicești. Aceasta nu înseamnă că trebuie să căutăm în Biblie anumite reguli de învățat sau întărirea părerilor noastre, nu; ci o luăm în mână, ca să găsim în ea lumină, hrana, călăuzire, mângâiere, putere, cu un cuvânt, tot ce-i trebuie omului celui nou. Să nu uităm apoi că Domnul spune: cu orice cuvânt. Deci nu ne putem lipsi de nici-un cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu. Avem nevoie de toate cuvintele Lui, căci nu știu ce împrejurare vine când avem nevoie tocmai de cuvântul la care nu ne-am gândit. Poate că mai înainte nu ne-am gândit la un cuvânt din Scriptură, dar vine o greutate, și atunci Duhul lui Dumnezeu ne pune înainte tocmai locul uitat de noi. Și ce frumos e atunci! Scriptura e de la Dumnezeu și răspunde fiecărei nevoi a tuturor copiilor Lui laolaltă și fiecăruia îndeosebi. De aceea s-o cercetăm și s-o avem în inimă gata când nevoia o cere. Nu-i nici o împrejurare grea în istoria bisericii lui Dumnezeu sau de cărarea oricărui credincios, de la început până la sfârșit, pentru care să nu găsim îndrumare în Scriptura.

Avem în ea tot ce ne trebuie. De aceea s-o citim cât mai mult ca să ne facem „provizie” pentru orice: fie o ispită a diavolului, o ademenire din partea lumii, sau o poftă a firii pământești din noi, sau pentru faptele bune pe care ni le-a pregătit Dumnezeu să le facem.

Apoi să nu uităm cuvintele: din gura Domnului, ce ne aduc pe Domnul așa de aproape de noi, ne fac să ne hrănim sufletul cu așa tărie și să privim orice cuvânt al Scripturii de cel mai mare preț.

Iată viața de credință pe care suntem chemați s-o trăim și noi; viața aceasta Domnul Isus a trăit-o în

chip desăvârșit. Marele nostru învățător, Isus, n-a făcut un pas, n-a rostit o vorbă, el n-a făcut nici cel mai neînsemnat lucru fără Cuvântul lui Dumnezeu. Fără îndoială că El ar fi putut să prefacă pietrele în pane, însă nu primise pentru aceasta o poruncă de la Dumnezeu și de aceea nu simțea nici un imbold să lucreze astfel.

Să mai băgăm de seamă că Domnul nu s-a folosit de Scriptură numai ca să facă pe vrăjmaș să tacă, ci a folosit-o numai ca îndreptățire pentru starea Sa și felul Său de a se purta. În acest punct noi greșim ușor. Noi folosim Cuvântul mai mult pentru biruirea vrăjmașului, decât ca putere pentru inimile noastre și prin aceasta Cuvântul își pierde puterea în inimile noastre. Trebuie să folosim Cuvântul cum folosește un flămând pâinea și cum folosește un marinar harta și busola, deci ca ceva, cu care trăim și prin care cugetăm, vorbim, lucrăm și ne mișcăm. Cine știe să prețuiască mai bine pâinea, un chimist sau un flămând? Fără îndoială că cel din urmă. Cel dintâi o poate desface în părțile din care e alcătuită și le poate zugrăvi amănunțit, însă numai flămândul îi simte prețul adevărat. Cine cunoaște mai bine prețul unei hărți bune? Profesorul de navigație? Nu, marinarul când trece cu corabia de-a lungul unei coaste necunoscute și primejdioase.

Acestea sunt numai pilde slabe, însă ele ne fac să înțelegem, ce este Cuvântul lui Dumnezeu pentru creștinul credincios. El nu poate trăi fără acest Cuvânt. Viața lui launtrică este hrănită și întreținută prin Cuvânt, viața lui de toate zilele e călăuzită tot prin El. Numai Cuvântul poate să fie povățuitorul și sfătuitoarea lui în viața lui personală și casnică și în treburile lui.

Cuvântul nu va părăsi niciodată și nici nu va înșela pe acela, care se încrede în El ca un copil. În Cuvânt vom găsi, totdeauna, ce ne trebuie. Ce ne-ar putea mângâia și liniști mai mult, când avem supărări și griji, decât cuvintele învierătoare scrise de Duhul Sfânt pentru noi? Un singur verset din Sfânta Scriptură poate să facă în această privință mai mult decât toate dovezile de compătimire și mângâierile venite din partea oamenilor. Dacă suntem neliniștiți sau obosiți! de certurile de vorbăria oamenilor sau de alte greutăți, care se ridică pe tărâmul religios, ajung uneori doar câteva locuri din Sfânta Scriptură, ca să ne umple din nou inima și cugetul cu lumină dumnezeiască, să ne liniștească pe deplin, să înlăture orice îndoială și sa alunge orice nor. Ele ne împărtășesc gândurile lui Dumnezeu și curma orice ceartă prin puterea lui dumnezeiască. Ce comoară este Biblia!

Nu mai puțin scumpe sunt pentru ființa credinciosului următoarele cuvinte, în care slujitorul iubit al Domnului arată grija gingașă a lui Dumnezeu pentru Israel în timpul călătoriei în pustie: „Haina nu ți s-a învechit pe tine și nici nu ți s-au umflat picioarele în timpul acestor patruzeci de ani”.

Ce har minunat strălucește din Cuvintele acestea! Așa s-a îngrijit Dumnezeu de poporul Său că hainele nu i s-au învechit și picioarele nu li s-au umflat. Nu numai că i-a hrănit, ci i-a și îmbrăcat și s-a coborât până acolo, încât s-a îngrijit de picioarele lor, ca să nu fie rănite de nisipul pustiei. Patruzeci de ani a vegheat El astfel asupra lor cu gingășia unei inimi de tată. Ce nu face dragostea! Domnul își iubea poporul și acest fapt binecuvântat îi chează totul. Vai, ce bine ar fi fost dacă ar fi înțeles Israel acest lucru! N-a fost nici cel mai mic lucru, din câte a avut nevoie din Egipt până în Canaan, pe care Dumnezeu să nu fi fost gata să i-l dea. Ce i-ar fi putut lipsi, când o iubire nemărginită și o putere fără seamăn îi stăteau totdeauna la îndemână.

Dar știm, că iubirea se îmbracă în haine felurite. Ea are mai mult de făcut, decât doar să poarte grijă de hrana și îmbrăcăminte aceluia, către care se îndreaptă. Ea are pe lângă grija de cele trupești și grija de cele duhovnicești. Iar Moise nu uită să aducă aminte de acest lucru poporului, spunându-i: „Recunoaște dar în inima ta” – singurul drum adevărat, ca să ajungă la o cunoaștere adevărată – „că Domnul, Dumnezeul tău, te muștră, cum muștră un om pe copilul său”.

Nouă nu ne place muștrarea, căci nu ni se pare pricină de bucurie, ci de întristare. Unui fiu îi place să primească din mâna tatălui său hrană și îmbrăcăminte și tot ce-i dă dragostea inimii lui de tată, dar nu-i place când această mână ia nuiua. Și totuși nuiua aceasta temută poate să fie lucrul cel mai bun pentru fiu. Ea poate să facă pentru el, ce nu pot face toate binefacerile trupești, descotorosindu-l de un obicei rău, de o pornire urâtă sau de înrăuirile stricătoare, și fiindu-i astfel o binecuvântare, pentru care să mulțumească necurmat. Lucrul de căpetenie pentru fiu este să vadă dragostea și grija Tatălui atât în pedeapsă și muștrare cât și în binefacerile trupești. Dar în nimic nu greșim atât de mult, ca în privința aceasta. Ne bucurăm de binecuvântările Tatălui și suntem plini de mulțumire, când mâna Lui darnică îngrijește zilnic de nevoile noastre și când ne face să simțim ajutorul Lui în vremuri de neașteptare și de încercare. Privim cu plăcere „Eben-Ezer-ul” harului și îndurării pe care am încercat-o și fără îndoială că toate acestea sunt bune și binecuvântate pentru inimă. Dar e o mare primejdie să ne mărginim la aceste binefaceri și binecuvântări și să zicem cu psalmistul: „Când îmi mergea bine, ziceam: „Nu mă voi clătina niciodată!”

Doamne, prin bunăvoința Ta mă așezase-i pe un munte tare... dar ți-ai ascuns Fața, și m-am tulburat” (Psalmul 30:6-7). De bună-seamă că-i drept să spunem: „prin bunăvoința Ta”, dar suntem prea porniți să rămânem la „muntele” nostru și la starea noastră în care „ne mergea bine” și să lăsăm ca ele să se vâre între inimile noastre și Domnul, și atunci trebuie să vină muștrarea. Tatăl nostru veghează cu iubire credincioasă și cu îngrijire peste noi. El vede primejdia și lasă să vină peste noi încercări de-un fel, sau altul. De multe ori suntem chemați să trecem prin ape adânci, care par peste puterile inimii noastre sărace, slabe și fricoase. Vrăjmașul ne șoptește atunci: „Asta-i iubire” Credința răspunde: „Da, totul e iubire și înțelepciune care nu greșește niciodată, fie că e vorba de moartea unor rude, unui copil, pierderea unei averi, o boală lungă și dureroasă, vecherea lângă patul de boală al unei rude, etc. Da, totul e dragoste desăvârșită; moartea unui copil, pierderea averii, o boală grea, lungă și dureroasă, toate apele mari și adânci ale necazurilor și durerilor, toate sunt dragoste și înțelepciune fără greș din partea Lui. Laud și binecuvântez dragostea care s-a pogorât și m-a ridicat din stricăciunea mea și s-a însărcinat să mă vindece de greșelile, prostiile, toanele și păcatele mele, ca să mă facă părtaș sfințeniei dumnezeiești și asemenea chipului Aceluia care „m-a iubit și s-a dat pe Sine pentru mine”.

Iată cum putem întâmpina șoaptele Satanei și cum putem alunga toate gândurile întunecate, care caută să se ridice în inima noastră. Totdeauna trebuie să găsim că Dumnezeu e drept și să privim toate căile Lut de mustrare la lumina iubirii Lui. „Recunoaște dar în inima ta, că Domnul, Dumnezeul tău, te mustră cum mustră un om pe copilul său”.

„Și ați uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește.” Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii. Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim? Căci ei, în adevăr, ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii. Întăriți-vă dar mâinile oboșite și genunchii slăbănogiți, croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.” (Evrei 12:5-13).

În același timp e interesant și folositor să vedem cum întipărește Moise adunării imboldurile spre ascultare izvorâte din trecut, timpul de față și viitor. Totul e întrebuițat ca să trezească și să adâncească în inimile lor drepturile lui Dumnezeu asupra lor. Ei trebuiau să-și îndrepte privirea în trecut, în vremea de față și în viitor, pentru ca faptele mari ale Domnului, pe care le făcuse, le făcea și avea să le mai facă pentru ei, să-i îmboldească la o ascultare sfântă față de El.

Cu prilejul zugrăvirii neîncetate a pricinilor sau imboldurilor morale, nu-i va veni greu cititorului să bage de scamă trăsătura deosebită, care străbate Deuteronomul și să aibă o nouă dovadă că aici nu e vorba numai de o repetare a Exodului, ci dimpotrivă această carte își are locul, planul și ținta ei deosebită.

„Să păzești poruncile Domnului, Dumnezeului tău, ca să umbli în căile Lui și să te temi de El”. Îndemnul acesta se întemeia pe tot ce făcuse Dumnezeu pentru ei, și pe ce avea să mai facă. Israel trebuia să găsească în încercările din timpul călătoriei de patruzeci de ani, pe căile Domnului, întâi un imbold la ascultare. De fapt putem spune, că învățăturile, smeririle și încercările de care au avut parte apoi mulțumirea deplină a nevoilor lor, pâinea din cer, apa din stânca lovita, grija pentru hainele și picioarele lor, și în sfârșit mustrarea sănătoasă a lui Dumnezeu, arătată spre binele lor duhovnicesc, toate alcătuiau pentru ei un imbold puternic ca să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Dar aceasta nu era totul. Ei trebuiau să-și îndrepte privirea înainte, în viitor, ca să vadă și acolo, ca și în trecut și în vremea de față, temelia drepturilor lui Dumnezeu asupra ascultării din inimă din partea lor.

Ce viitor strălucit pentru ei! Cât de schimbat era totul iată de Egipt și de pustiul pe care-l străbătuseră! Țara Domnului se întindea înaintea lor în frumusețea și măreția ei, cu dealurile acoperite cu vii și șesuri bogate în miere, cu izvoarele ei răcoroase și apele curgătoare. Cât de înviorător era gândul, îndreptat spre vii și smochini, spre pomi cu rodii și măslini! Câtă deosebire fata de usturoiul și cepele Egiptului! Cum ar fi putut să fie altfel, când era doar ara Domnului, cea care se întindea înaintea lor. Ea rodea și cuprindea în sânul ei tot ce ar fi trebuit vreodată lui Israel: belșug la suprafață, bogații și comori supt pământ. Cu cât dor aștepta un israelit credincios clipa, când avea să pășească în țara aceasta și să schimbe nisipul pustiului cu o moștenire atât de minunată! De bună-seamă că pustiul își avea încercările, învățăturile și amintirile lui. Israel cunoscuse acolo pe Domnul într-un fel, care nu mai era cu puțință în Canaan, și totuși pustiul nu era Canaanul, și fiecare israelit credincios va fi așteptat cu dor să pășească pe pământul țării făgăduite. toate nevoile lor aveau să fie împlinite acolo dumnezeiește. Foamea și setea avea să se depărteze pentru totdeauna de ei, iar partea lor în țara frumoasă, în care erau gata să intre, avea să fie sănătatea și belșugul, veselia și bucuria, pacea și binecuvântările. Toți vrăjmașii aveau să fie biruiți, toate piedicile înlăturate și nimic n-avea să tulbure pe moștenitorii țării minunate, ca să se bucure pe deplin de toate bunătățile. Țara fiind udată de ploaia cerului și încălzită de razele soarelui, avea să rodească din belșug tot ce poate dori inima. Ce țară! Ce moștenire și ce patrie! Firește noi o privim acum din punctul de vedere al lui Dumnezeu, potrivit cu gândul pe care l-a avut Dumnezeu în privința ei și așa cum va fi de fapt în timpul împărăției de o mie de ani. Am înțelege prea puțin țara Domnului, dacă am privi-o cum a avut-o Israel, chiar în zilele cele mai strălucite ale istoriei sale, sub domnia strălucită a lui Solomon. Ca să ne putem închipui bine starea în care va fi țara Canaanului pentru Israelul lui Dumnezeu, trebuie să privim înainte la „vremurile de înnoire a lucrurilor”.

Moise vorbește despre țară potrivit gândului, pe care l-a avut Dumnezeu cu privire la ea, așa cum a dat-o Dumnezeu și nu cum a avut-o Israel. După zugrăvirea lui, în toate hotarele ei, nu erau nici vrăjmași, nici vreun rău oarecare, ci numai rodnicie și binecuvântări. El o arată așa cum ar fi trebuit să fie și așa cum va fi odată pentru sămânța lui Avraam, potrivit legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții lor, a legământului nou și veșnic, întemeiat pe harul nemărginit al lui Dumnezeu și întărit prin sângele crucii. Deși sămânța lui Avraam a greșit cu desăvârșire sub lege și sub stăpânirea morala a lui Dumnezeu, totuși Dumnezeul lui Avraam va da har și slavă, căci Lui nu-i pare rău de darurile Sale și de chemarea făcută.

Moise pricepea foarte bine aceste lucruri. El știa, care va fi sfârșitul celor pe care-i avea înainte și al copiilor lor, timp de mai multe rânduri de oameni, și el și-a aruncat privirea înainte, spre vremea aceia strălucită, când Dumnezeul legământului lui Israel va desfășura, în fața privirilor tuturor făpturilor, biruința harului Sau, în căile Sale față de sămânța lui Avraam, prietenul Său.

Slujitorul supus al lui Dumnezeu arată adunării!, cum va trebui să se poarte în țara buna, în care aveau să se așeze. După ce a vorbit despre trecut și despre vremea de față, vroia să se folosească și de viitor, în râvna lui sfântă, a folosit tot ce putea să slujească la întipărirea în inima poporului a îndatoririlor față de acela, care-i călăuzise până atunci în chip atât de credincios și care era gata să se sădească în muntele moștenirii lor.

„Când vei mânca și te vei sătura, să binecuvintezi pe Domnul, Dumnezeul tău, pentru țara cea bună pe care ți-a dat-o”. Trebuiau să laude și să slăvească Numele Lui sfânt, săturați de rodul bunătății lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu îi place să fie înconjurat de inimi, care-și dau seama de bunătatea Lui și ale căror buze varsă cântece de laudă și de mulțumire. El, care locuiește în cântările de laudă ale lui Israel, vorbește: „Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește și celui ce veghează asupra căii lui, acela îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.” (Psalmul 50:23). Cea mai slabă laudă a unei inimi pline de mulțumire se ridică în sus ca o mireasmă plăcută spre scaunul de domnie și spre inima lui Dumnezeu.

Tot așa e și azi. Și noua ni se cere laudă, ca și lui Israel. Datoria noastră cea mai înaltă e să-L lăudăm pe Dumnezeu. „Prin El, (Hristos)să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.” (Evrei 13:15). Nimic nu poate să preamărească mai mult Numele Dumnezeului nostru ca o simțire plină de mulțumire și de închinare din partea poporului. De bună seamă că avem dreptul deosebit și înalt să facem bine și să arătăm mulțumire oriunde ni se ivește prilejul. Dar locul întâi se cuvine laudei lui Dumnezeu. În veșnicie ne vom întrebuița toate puterile pentru această laudă, căci nu vom mai simți nevoia și nu vom mai avea prilejul să facem bine altora atunci.

Moise cunoștea foarte bine pornirea inimii omenești, de a uita toate acestea, de a pierde din vedere pe dăruitorul plin de îndurare și de a se odihni în darurile Lui.

Cuvintele acestea ne vorbesc și nouă tot atât de puternic ca odinioară lui Israel. Poate că ne vom mira de repetarea deasă a îndemnelor și sfaturilor, de necurmata aducere aminte către inima și cugetul poporului a datoriei de a asculta în toate de Cuvântul lui Dumnezeu, precum și de deasă arătare a întâmplărilor în legătură cu izbăvirea lor din Egipt și cu călătoria lor prin pustie. Dar de ce ne-am mira? Nu trebuie oare să recunoaștem, că avem nevoie înainte de toate de îndemn, sfat și înștiințare? N-avem noi nevoie de învățătură peste învățătură și de amintire peste amintire? Ne bucurăm atât de mult de râul binecuvântării, dar nu ne ridicăm la izvorul lui. Facem din mila, binecuvântarea și binefacerea, cu care ne presară Dumnezeu drumul, un prilej de plăcere de sine, în loc să găsim în ele o pricină de laudă și mulțumire neîncetată.

Șt apoi, întâmplările însemnate, de care aducea Moise mereu aminte norodului, pot ele să-și piardă vreodată însemnătatea, puterea și prețul? De bună-seamă că nu. Faptele rămâneau aceleași, chiar dacă Israel le uita și le pierdea din vedere prețul. Cum s-ar fi putut, ca plăgile Egiptului, noaptea paștelui, izbăvirea din țara întunericii, din rușine și din robie, trecerea minunată prin Marea Roșie, căderea zilnică a hranei lainice din cer, apele răcoritoare din stâncă, să-și piardă puterea pentru o inimă, în care mai era măcar o scânteie de iubire față de Dumnezeu? Și de ce ne-am mira, că Moise le-a folosit totdeauna ca o pârgie puternică, pentru ca să miște inimile poporului? El singur simțea înrăurirea puternică a acestor lucruri și de aceea dorea ca și ei să simtă, și îmboldiți de însemnătatea lor, să recunoască drepturile lui Dumnezeu asupra ascultării lor fără nici o șovăire. Pomenirea deasă a lucrurilor din trecut, pe care o găsim în cuvântările de la urmă ale lui Moise către popor, ne trezesc în minte, cuvintele apostolului Petru: „De aceea, voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, măcar că le știți, și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți. Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă țin treji, aducându-vă aminte de lucrurile acestea, căci știu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos. Îmi voi da osteneala dar, ca și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri.” (2Petru 1:12-15).

Ce potrivire minunată în ce privește duhul care a însuflețit pe amândoi acești slujitori ai lui Dumnezeu și între ținta pe care o urmăreau! Și unul, și altul, cunoștea pornirea bieteii inimii omenești, de a uita lucrurile dumnezeiești și veșnice, și amândoi simțeau însemnătatea și prețul lucrurilor, despre care vorbeau. De aici și dorința lor aprinsă, de a trezi neîncetat aceste lucruri în inima și în amintirea poporului iubit al lui Dumnezeu. O fire nestatornică și schimbătoare ar fi spus poate lui Moise: „Nu mai ai să ne spui nimic nou? De ce spui mereu aceleași lucruri? Știm tot ce ai să ne spui. Le-am auzit de atâtea ori. De ce sa nu ne mai spui și ceva nou? N-ar fi bine să ne mai spui ceva și despre isprăvile științei de azi? Dacă ne vom gândi mereu la învățăturile acestea învechite, ne vom împotmoli, în timp ce șuvoiul civilizației trece înainte. Dă-ne, te rog, deci ceva nou”.

Așa s-ar fi putut vorbi atunci, și așa ar putea vorbi și astăzi biata minte necredincioasă și o inimă lumească; dar credința cunoaște răspunsul la astfel de gânduri. De bună seamă că Moise și Petru ar fi tăiat scurt astfel de îndoieli; la fel trebuie să facem și noi. Se putea oare ca un israelit adevărat să obosească să audă ce a făcut Dumnezeu pentru El în Egipt, la Marea Roșie și în pustie? Cu neputință. O astfel de vorbire trebuie să fie totdeauna proaspătă și binevenită pentru inima lui. Tot așa e și cu creștinul. Poate să obosească inima lui, privind crucea și toate lucrurile mari și minunate, care stau în legătură cu ea? Poate el să obosească, cercetând persoana lui Cristos, lucrarea Lui, slujba Lui, slava Lui neasemănată și bogățiile Lui nemărginite? Toate acestea sunt scumpe și de preț pentru inima lui și totdeauna vor rămâne de preț. Poate oare știința să mai adoage ceva lui Cristos? Sau poate învățătura omenească să facă mai desăvârșita taina mântuirii, care are, ca temelie pe „Dumnezeu descoperit în trup” și drept cunună a clădirii un Om proslăvit în cer? Poate fi ceva mai măreț?

Și chiar dacă ne coborâm pentru o clipă pe un tărâm mai jos și privim la lucrările lui Dumnezeu în lumea înconjurătoare, nu găsim oare același lucru? Cum am putea obosei vreodată de soare? El nu este nou, razele lui scaldă acest pământ de vreo șase mii de ani și totuși ele sunt și astăzi, în fiecare zi, noi, înviorătoare, binevenite, întocmai ca atunci, când au pornit pentru întâia dată. Sau ne-am putea sătura vreodată de mare? Nici ea nu este nouă. Apele ei s-au frământat neîncetat aproape șase mii de ani și totuși le privim de pe mal cu aceeași plăcere și mulțumire. E drept că soarele este uneori prea strălucitor pentru ochii noștri slabi și marea înghite uneori într-o clipă lucrurile laudate ale omului. Totuși amândouă nu-și pierd nici puterea, nici farmecul și nici noutatea. Obosim noi oare vreodată privind stropii de rouă, care împânzesc cu o putere proaspătă grădinile și câmpurile noastre? Sau ne putem satura vreodată de mirosul câmpiilor și de cântarea privighetorii și a ciocârliei?

Și ce sunt toate acestea față de frumusețile care izvorăsc din persoana și crucea lui Cristos? Ce sunt ele față de adevărurile mari ale veșniciei care ne stă înainte?

Citorule, să nu ascultăm de astfel de șoapte, fie că vin din afară, fie că răsar în lăuntru inimii noastre, ca să nu pălim ca Israelul după trup, căruia i-a fost greața de mana cerească și care n-a prețuit îndeajuns țara scumpă, sau ca Dima, care a părăsit pe apostolul Pavel iubind lucrurile de acum, sau ca aceia, care, nemulțumiți de cuvintele Domnului, s-au întors înapoi și na-au mai umblat cu El.

Capitolul acesta începe cu niște vorbe, care se întâlnesc des în Deuteronom: „Ascultă, Israele!” Ele dau tonul de căpetenie cărții acesteia, dar mai ales cuvântărilor de la început, asupra cărora am stat de vorbă. Capitolul acesta, cuprinde lucruri foarte însemnate. Moise arată întâi adunării cu vorbe mărețe ce-i așteaptă la intrarea în țară. Nu le ascunde că vor întâlni greutăți mari și vrăjmași groaznici. Nu e nevoie să spunem, că n-a făcut acest lucru ca să le moaie inima. Dimpotrivă, ținta lui era să-i facă să fie pregătiți și înarmați mai dinainte. Vom vedea îndată ce însemna această pregătire. Slujitorul credincios al lui Dumnezeu simțea, că era bine, ba chiar trebuitor, să arate fraților săi adevărata stare a lucrurilor.

Sunt două feluri de a te purta în fața greutăților. Ele pot fi privite dintr-un punct de vedere dumnezeiesc sau omenesc, cu încredere liniștită în Dumnezeu cel viu sau cu duhul necredinței. Pilde despre cel dintâi fel avem la începutul capitolului de față, iar despre al doilea la iscoditorii necredincioși (Numeri 13).

Tăgăduirea greutăților nu este credință, ci prostie sau mândrie, și visare a firii vechi. Niciodată nu trebuie să pășim orbește pe o cărare, pentru care nu suntem pregătiți. Un necredincios fricos va spune: „Un leu este pe drum”. Visătorul spune: „Pentru mine nu sunt nici primejdii și nici greutăți”. Dar vorbirea omului credinței este: „De-ar fi mii de lei în drumul meu, știu că Dumnezeu este destul de tare ca sa-i nimicească”.

În general, în orice împrejurare, foarte însemnat, pentru toți cei ce suntem ai Domnului, este să cântărim liniștit tot ce avem de gând să facem, înainte de a păși la o slujbă sau lucrare. Dacă s-ar ținea mai mult în seamă acest fapt, n-am vedea în jurul nostru atâtea căderi morale și duhovnicești. „Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelială, să nu-l poată sfârși, și toți cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el și să zică: „Omul acesta a început să zidească, și n-a putut isprăvi”. (Luca 14:26-30).

Pe câmpul întins al mărturiei creștine, întâlnim o mulțime de clădiri neisprăvite, cari dau prilej privitorilor să râdă de ele. Mulți au pornit pe drumul de ucenic al lui Cristos din pricina unei porniri venite deodată sau înrăuriți de oameni, fără să fi înțeles și să fi cumpănit adevărata însemnătate a acestui pas. Iar când s-au ridicat în cale greutăți, când drumul s-a strâmtat și a ajuns singuratec și neplăcut, i-au părăsit, dovedind astfel că n-au socotit niciodată toate cheltuielile, nici n-au pășit pe drum strâns legați cu Dumnezeu și nici n-au înțeles ce au făcut.

Cazurile de felul acesta sunt toate triste. Ele aruncă rușine mare asupra lucrului Domnului, dau prilej vrăjmașului să hulească slava lui Dumnezeu și binele sufletelor. Mai bine sa nu faci niciodată pasul și să zici că ești ucenic al lui Cristos, decât să-L părăsești din necredință și pornirea firii pământești, după ce ai început.

De aceia nu-i greu să înțelegem înțelepciunea și adevărul cuvintelor de la începutul capitolului acestuia. Moise spune israeliților verde în față, ce-i așteaptă, tocmai ca să-i ferească în felul acesta de orice încredere în sine, care cade totdeauna în clipa încercații, și să-i arunce în brațele Dumnezeului celui viu, care nu rușinează niciodată o inima, ce se încrede în El.

Iată răspunsul dumnezeiesc la toate greutățile, oricât de meri ar fi ele. Ce sunt cetățile și neamurile puternice în fata lui Dumnezeu? Sunt ca pleava ușoară în fața vântului. Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră? ceea ce umple de groaza și frică o inimă slabă, va fi un prilej de desfășurare a puterii dumnezeiești și a izbânzilor mărețe ale credinței. Credința proslăvește pe Dumnezeu și face pe om să atârne de Dumnezeu, și aceasta dă biruința și aduce laudă.

În ceasul luptei, simțim că suntem neputincioși și atârnam de Dumnezeu; dar îndată ce am căpătat biruința, inimile noastre uit prea repede de unde vine puterea și biruința. Faptul acesta face deosebit de însemnate cuvintele slujitorului credincios al lui Dumnezeu: „Când îi va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, dinaintea ta, să nu zici în inima ta: „Pentru bunătatea mea m-a făcut Domnul să intru în stăpânirea țării acesteia.” Căci din pricina răutății neamurilor acelora le izgonește Domnul dinaintea ta.”. Căci din pricina răutății neamurilor acelora le izgonește Domnul dinaintea ta” (Deuteronom 9:4). Câtă mândrie, câtă neștiință și câtă pricepere ușuratică pentru felul adevărat al cailor noastre, locuiește în inimile noastre! Parcă ți-ar veni să crezi că e cu neputință, ca o inimă omenească să vorbească astfel: „Pentru bunătatea mea”. Dar adevărul că israeliții au fost în stare s-o facă, e dovedit de faptul, ca au fost îndemnați să se ferească de așa ceva. Ca și ei, și noi suntem în stare să folosim lucrările, pe care le desfășoară Dumnezeu spre binele nostru, pentru ridicarea noastră, în loc să găsim în ele numai pricina de slavă și laudă de adus lui Dumnezeu. De aceia am face bine să ascultăm de glasul plin de îndemn al slujitorului credincios al lui Dumnezeu, deoarece cuvintele lui ne dau un leac bun împotriva oricărui fel de îndreptățire de sine, care e pentru noi, ca și pentru Israel, atât de firească „Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale intri tu în stăpânirea țării lor; ci din pricina răutății acestor neamuri le izgonește Domnul, Dumnezeul tău, dinaintea ta și ca să împlinească astfel cuvântul prin care Domnul S-a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. Să știi dar că nu din pricina bunătății tale îți dă Domnul, Dumnezeul tău, acea țară bună ca s-o stăpânești, căci tu ești un popor tare încăpățânat. Adu-ți aminte, și nu uita cum ai atârnat mânia Domnului, Dumnezeului tău, în pustie. Din ziua când ai ieșit din țara Egiptului până la sosirea voastră în locul acesta, tot răzvrățiți împotriva Domnului ați fost!” (Deuteronom 9:5-7).

Aici avem cele două adevăruri mari, care înțelese bine, trebuie să pună inima într-o stare bună. Poporului i se aduce aminte, ca ducerea lor în țara Canaanului nu va fi decât împlinirea făgăduinței, pe care a jurat-o Dumnezeu părinților lor. Iar în ce privește izgonirea celor șapte neamuri ale Canaanului, aceasta avea loc din pricina nelegiurii lor, potrivit stăpânirii morale drepte a lui Dumnezeu. Orice moșier are dreptul să alunge pe arendașii cei răi, și neamurile Canaanului nu numai că nu și-au plătit arenda, dacă ni-i îngăduit să spunem așa, ci au și stricat averea lui Dumnezeu și au necurățat-o, așa ca El nu-i mai putea suferi acolo. De aceia era pe cale să-i izgonească, și aceasta fără nici o legătură cu arendașii cei noi, ai țării. Oricine ar fi luat țara în stăpânire în urma lor, arendașii cei vechi trebuiau izgoși. Nelegiuirea Amoriților atinsese culmea și nimic nu mai era în stare să oprească dezlănțuirea judecății. Omului poate să-i pară lucrul acesta nedrept și nemilos și ei nu va fi găsim potrivire între o ființă bună și între izgonirea a mii de familii de la vatra părintească și nimicirea lor sub ascuțitul săbiei, însă Dumnezeu știe să-și rânduiască treburile fără să mai asculte și părerile omenești cu privire la ele. El suferise răutatea celor șapte neamuri atât de mult, că ea ajunsese de nesuferit. Orice îngăduire nouă ar fi fost la fel cu încuviințarea celor mai groaznice fărădelegi și aceasta ere cu neputință. Slava lui Dumnezeu cerea izgonirea Canaanienilor.

Și mai putem să adăugăm, că slava lui Dumnezeu cerea și punerea seminței lui Avraam în stăpânirea țării, ca s-o stăpânească pe vecie, ca arendași ai Dumnezeului Celui Atotputernic, ai Dumnezeului prea înalt, ai Stăpânitorului cerului și al pământului. Așa stăteau lucrurile cu privire la Israel, numai să fi avut ei ochi pentru toate acestea. Stăpânirea țării făgăduinței din partea poporului și slava dumnezeiască erau atât de strâns legate între ele că nu putea fi atinsă una, fără să fie atinsă și cealaltă. Dumnezeu făgăduise, că va da țara Canaanului seminței lui Avraam spre stăpânire veșnică. N-avea El oare dreptul să facă acest lucru? Poate necredința sa se atingă de dreptul lui Dumnezeu, de a face ce vrea cu averea Sa? Poate ca să tăgăduiască Făcătorului și Stăpânitorului lumii un drept care este numai al Lui? Țara era a Domnului și El, a dat-o lui Avraam, prietenului Sau, pentru totdeauna, și, deși era așa, canaanienii n-au fost tulburați în stăpânirea lor decât atunci, când răutatea lor a ajuns de nesuferit.

Vedem dar, ca izgonirea locuitorilor vechi și aducerea celor noi n-avea altă temelie, decât slava lui Dumnezeu. Dar nici Israel n-avea dreptul să se ridice pe sine și vorbele lui Moise dovedesc limpede acest lucru. El le pune neîncetat înaintea ochilor toate întâmplările mai însemnate ale istoriei lor de la Horeb până la Cades Barnea. Le aduce aminte de vițelul de aur, de sfărâmarea tablelor legământului, de Ta-beera, Masa și Chibrot-Hatava și în sfârșit în versetul 24 îmbrățișează toată istoria lor în cuvintele adânc umilitoare: „V-ați tot răzvrătit împotriva Domnului, de când vă cunoscuți”.

Astfel căuta Moise să înrăurească asupra inimii și cugetului poporului. Privirea aruncată în urmă, asupra drumului lor întreg, avea înainte de toate rostul să-i împiedice să-și facă o închipuire greșită despre ei înșiși. Dacă ei ar fi privit istoria lor din adevăratul punct de vedere, fiecare împrejurare din istoria lor le-ar fi arătat ce popor încăpățânat au fost și cum au stat adesea pe marginea pierzării.

Cât de nimicitoare erau astfel de cuvinte pentru mândria și îngâmfarea lor. Trebuiau să fi fost zguduți în adâncul adâncului inimilor lor, când auzeau: „Lasă-mă să-i nimicesc”. Cât de puternic era gândul că au fost atât de aproape de pieirea și nimicirea lor desăvârșită. Cât de puțin știuseră ei cele petrecute pe vârful muntelui Horeb între Dumnezeu și Moise? Fuseseră pe marginea prăpastiei și o clipă iar fi putut împinge în ea. Rugăciunea mijlocitoare a lui Moise, a bărbatului pe care-l învinuiau de îngâmfare, i-a scăpat. Omul, pe care-l învinuiseră de iubire de sine și de gândul de a dori să fie singur stăpânitorul lor, n-a primit prilejul dat de Dumnezeu, ca să fie capul unui neam mai mare și mai puternic decât Israel! Ba mai mult, el se rugase stăruitor, să fie șters din cartea lui Dumnezeu, dacă ei nu vor fi iertați și nu vor fi aduși în țară.

Cât de mic trebuie să se fi simțit Israel în fata tuturor acestor fapte minunate! Cu adevărat că atunci când priveau lucrurile astfel, trebuie să fi înțeles, ce prost ar fi fost să spună: „Pentru bunătatea mea m-a făcut Domnul să intru în stăpânirea țării acesteia”. Cum ar fi putut vorbi astfel cei ce se închinaseră înaintea unui chip turnat? Dimpotrivă, ar fi trebuit să recunoască și să simtă că nu sunt mai buni decât neamurile, care aveau să fie izgonite dinaintea lor. Ce-i deosebea de acestea? Numai mila nemărginită și iubirea Dumnezeului legământului lor. Și cui aveau să-i mulțamească pentru izbăvirea din Egipt, hrănirea în pustie și aducerea lor în țară? Numai și numai tăriei legământului încheiat cu părinții lor, legământ „rânduit în toate și păstrat” – întărit și pecetluit prin sângele Mielului, prin puterea căruia tot Israelul va fi izbăvit și binecuvântat odată în țara lui.;

Cuvintele acestea minunate erau mai ales potrivite să deschidă ochii lui Israel și să le arate prostia mare a gândurilor lor, atât cu privire la Moise, cât și la ei înșiși, și la Acela, care-i purtase în chip atât de minunat, cu toata necredința lor întunecată și răzvrătirea lor încăpățânată. Ele sunt o rugăciune mișcătoare și puternică pentru Israel. Moise, fără multa gândire, nu primește cinstea să fie capul unui neam mai tare și mai mare decât Israel. Singura lui dorință este ca Dumnezeu să fie proslăvit, să ierte pe Israel, să-l binecuvinteze și să-l aducă în țara făgăduinței. El nu putea suferi gândul să se așeze măcar o urmă de rușine pe Numele plin de slavă, care era atât de senin inimii lui, și tot așa de cu neputință îi era să fie martorul nimicirii lui Israel. Acestea erau cele două lucruri, care-i mișcau inima, iar la înălțarea sa nici măcar nu se gândea. Îngrijindu-se numai de slava lui Dumnezeu și de mântuirea poporului său, acest slujitor mult iubit al lui Dumnezeu putea să se odihnească pe deplin cu privire la nădejile și interesele sale, căci binecuvântarea lui personală și slava dumnezeiască erau legate între ele printr-o legătură ce nu se putea desface.

Cât de scumpe trebuie să fi fost toate acestea inimii lui Dumnezeu! Cât de bine îi va fi făcut rugăciunea fierbinte și stăruitoare a slujitorului Său! Cât de mult ne amintește rugăciunea mijlocitoare a lui Moise de slujba binecuvântată a slăvitului nostru Mare Preot, care trăiește în veci, ca să mijlocească pentru poporul Său și e cărui mijlocire pentru noi na încetează niciodată.

Frumos și mișcător mai este și felul, în care mijlocește Moise asupra faptului, că poporul era partea de moștenire a lui Dumnezeu și că El i-a scos din Egipt. Domnul zise: „poporul tău, pe care l-ai scos din Egipt. Dar Moise a răspuns: „Ei sunt poporul Tău și moștenirea Ta, pe care ai scos-o din Egipt cu mâna Ta puternică și cu brațul Tău cel întins. Cu adevărat minunat!

Moise nu obosește să spună în auzul poporului întâmplările trecutului. Ii erau așa de scumpe! Inima lui se desfăta în ele. Ele nu-și pierdeau niciodată farmecul pentru el. El găsea în ele o comoară nescăpată pentru inima lui și o pârghie cu care să miște inimile lui Israel.

Același lucru îl făcea și apostolul Pavel. Inima omenească șovăitoare și nestatornică poate dori „ceva nou”, dar apostolul își găsea plăcerea în desfășurarea acelorași adevăruri despre Persoana și Crucea Domnului Isus. El găsisese în Cristos tot ce dorea pentru timp și veșnicie. Slava lui Cristos întuneca orice altă slavă de pe pământ. El putea spune: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos” (Filipeni 3:7-8.). Iată vorbirea unui adevărat creștin, a unuia care și-a găsit totul în Cristos. Ce putea lumea să mai dea unui astfel de om? Ce putea să mai facă ea pentru el? Dorea el bogățiile, cinstea, slava, plăcerile ei? El le socotea ca pe un gunoi. De ce? Fiindcă găsisese pe Cristos, care-i umplea inima până acolo că singura dorință a sufletului sau era să-L aibă, să-L cunoască mai bine, și să fie găsit în El. Dacă ar fi vorbit cineva lui Pavel despre ceva nou, care ar fi fost răspunsul lui? Dacă i-ar fi spus cineva să înainteze și-n lume, să facă bani”, ce ar fi răspuns el? Doar atât: „Eu mi-am găsit totul în Cristos. Nu mai am nevoie de nimic. Am găsit în El bogății nepătrunse, trainice și neprihănire. În El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței. Ce-mi trebuie bogățiile, înțelepciunea și învățătura lumii acesteia? Toate acestea trec ca ceața dimineții, și chiar cât țin, nu pot mulțumi dorințele și năzuințele unui suflet nemuritor. Cristos este țința mea veșnică, miezul cerului, desfătarea inimii lui Dumnezeu. El mă va mulțumi de-a lungul veacurilor fără margini ale acelei veșnicii strălucite care-mi sta înainte. Și hotărât că dacă mă poate mulțumi în veci, mă poate mulțumi și acum. Să mă întorc la gunoaiile lumii acesteia, la năzuințele, plăcerile, petrecerile, teatrele, concertele, cinematografele, bogățiile sau cinstea ei în locul părții pe care o am în Cristos? Niciodată! Cristos este totul pentru mine, și în toate, acum și în veci!

Acesta ar fi fost răspunsul apostolului. Și acesta ar trebui să fie și răspunsul nostru, dragă cititor creștin. Ce groaznic e să vezi un creștin întorcându-se spre lume ca să petreacă, să se mai „recreeze” sau să-și petreacă vremea. Asta dovedește că nu și-a găsit mulțumirea în Cristos. Inima plină de Cristos n-are loc pentru altceva. Nu e vorba dacă un lucru e bun sau rău; ci inima nu le dorește și nu le vrea; ea și-a găsit bucuria pentru acum și pentru veșnicie în Cel ce umple inima lui Dumnezeu și va umple și lumea cu razele slavei Lui în veci de veci.

Gândurile acestea ni le-a trezit faptul că Moise aduce mereu aminte poporului de marile întâmplări din istoria lui Israel, de la Egipt până la marginea țării făgăduite. Ele erau o desfătare pentru el. Cine poate spune cât de mult vorbesc acele table sfărâmate.

Tablele sfărâmate spuneau mult. Ele cuprindeau o învățătură bună pentru popor. Capitolul nostru nu cuprinde numai o repetare uscată a faptelor povestite în Exod, ci umple un gol deosebit. Bătrânul legiitor aduce aminte aici poporului împrejurările trecute într-un fel, menit să le întipărească pentru totdeauna în amintirea lor, îl face să-și arunce o privire asupra celor petrecute între el și Domnul în timpul celor 40 de zile tainice, pe vârful muntelui învăluit în nor. Spune poporului cum a privit Dumnezeu tablele sfărâmate, acea mărturie zdrobitoare despre netrebnicia oricărui legământ al omului. Căci pentru ce au fost sfărâmate tablele? Pentru că poporul greșise în chipul cel mai trist. Frânturile împrăștiate vesteau lui Israel căderea lui fără nădejde pe tărâmul legii. Ca un stâlp sfărâmat de pe un mormânt, care vestește slăbiciunea și șubrezenia oricărei propteli omenești, așa vesteau lui Israel și tablele sfărâmate faptul zdrobitor, că, în ce privește legământul lor, totul era pierdut fără nădejde. Pe temeiul legii nu mai era nădejde pentru ei. Corabia lor se scufundase, pierduseră totul. Totul se isprăvisse.

Dar ce spun celelalte table? Slavă Domnului, ele vorbesc cu totul altă limbă. Ele n-au fost sfărâmate, totuși Dumnezeu a purtat grijă de ele. „M-am întors apoi și m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem și ele eu rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul” (versetul 5).

Ce fapt binecuvântat! Ele sunt acolo ascunse în chivotul, care vorbește despre Cristos, care a cinstit legea și a împlinit orice slova și orice frântură a ei, spre slava Dumnezeului Său și pentru binecuvântarea veșnică a poporului Său, în timp ce cioburile celor dintâi table mărturiseau în chip umilitor despre căderea și pierzarea lui Israel, celelalte table, care stăteau neatinsse în chivot, mărturiseau despre adevărul, că Cristos este capătul legii, ca să facă neprihănit pe orice credincios, întâi pe iudei și apoi și pe neamuri” (Romani 10).

Nu vrem să spunem că Israel a înțeles însemnătatea acestui fapt mare. De bună seamă că unii dintre ei au prins câte ceva, dar ca popor n-au înțeles acest lucru. Dar nici nu se pune aici întrebarea aceasta. Vorba e să înțelegem pentru noi învățătura adevărului scump înfățișat de table și anume, că omul a greșit, ori de câte ori a intrat ceva pe mâna lui și că, dimpotrivă, legământul lui Dumnezeu de har are o tărie veșnică și este pecetluit cu sângele lui Cristos. Se apropie vremea, când el va fi desfășurat cu toate urmările lui mărețe în timpul împărăției de o mie de ani, când fiul lui David va împărați de la o mare la alta, de la râu până la marginile pământului, când sămânța lui Avraam va stăpâni țara făgăduinței așa cum a dat o Dumnezeu și când toate neamurile pământului vor fi binecuvântate sub domnia Domnului păcii.

Ce viitor frumos pentru țara, astăzi pustie, a lui Israel și pentru acest pământ al nostru, care suspină, după Împăratul dreptății și al păcii care va împlini atunci totul în felul Lui. Tot răul va fi înăbușit cu mână puternică. Sub stăpânirea Lui nu se va arăta nici o slăbiciune, și nici o limbă nu va îndrăzni să se ridice cu răzvrătire împotriva hotărârilor și măsurilor Lui. Nici un ațâțător al patimilor poporului, nu va avea voie să tulbure pacea poporului sau să hulească Măreția de pe scaunul de domnie. Orice ticăloșie va fi înăbușită, orice pricină de stricăciune va fi adusă în stare să nu poată strica, orice prilej de poticnire înlăturat și orice amărăciune nimicită! Nici un sărac și nici un nevoiaș nu va rămânea nebăgat în seamă, ci toți vor fi îngrijiți dumnezeiește. Nu se va cunoaște atunci osteneala, durerea, lipsa și întristarea. „Pustia și țara fără apă se vor bucura, pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul”. „Atunci împăratul va împărați cu dreptate, și voievozii vor cârmui cu nepărtinire. Fiecare va fi ca un adăpost împotriva vântului, și ca un loc de scăpare împotriva furtunii, ca niște râuri de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un pământ ars de sete” (Isaia 35:1; 32:1-2).

Citorule, ce privilegii măreață se va mai desfășura pe acest sărman pământ pustiit de păcat, rob de Satana și plin de durere! Ce înviore și ușurare pentru inima în mijlocul întregii ticăloșii, stricăciuni morale și pipernicii trupești din jurul nostru. Slavă Domnului că vine în curând ziua când stăpânitorul lumii acesteia Satana va fi dat jos de pe scaunul lui de domnie și aruncat în, adâncul fără fund, iar Domnul Cerului își va întinde toiașul de domnie binecuvântat peste toata lumea lui Dumnezeu. Cu drept cuvânt putem striga: Grăbește, Doamne, vremea aceea!

Versetele acestea cuprind o paranteză și în ele legiitorul vorbește despre câteva împrejurări din istoria poporului, care luminează în același timp și stăpânirea morala și harul lui Dumnezeu. Cea dintâi se arată în moartea lui Aaron, iar harul în alegerea și ridicarea lui Levi. Aceste întâmplări nu s-au petrecut în același timp, și sunt puse alături numai în vederea țintei mari, pe care o avea legiitorul totdeauna înaintea ochilor și care, fiind mai presus de judecata omenească, vorbește inimii și priceperii cercetătorului credincios al Scripturii.

De ce pune alături Moise aceste două întâmplări din istoria lui Israel așa de depărtate unele de altele în timp? Numai ca să îndrepte inima poporului spre marele fapt al ascultării. De aceia el scoate întâmplări felurite și le îmbină împreună cu înțelepciunea ce i-a fost dată. El căută să le întipărească în inimă după însemnătatea lor launtrică. Necredinciosul poate găsi în aceasta o nepotrivire, dar credinciosul se bucură nespus în slava fără seamă a Cărții Sfinte.

Nu mai stăruim asupra întâmplărilor de mai sus, deoarece am mai vorbit odată, în alt loc, de ele. Atragem doar luarea aminte a cititorului asupra însemnătății, pe care o dă faptelor Deuteronomul. Bătrânul legiitor se folosește de ele, ca să dea o temelie mai tare chemării pe care o îndreaptă către inima și cugetul poporului și o mai mare putere îndemnurilor sale la o ascultare neprecupețită față de legile și poruncile Dumnezeului legământului lor. Israel avea să-și aducă aminte, că Aaron a trebuit să moară, cu toată slujba sa înaltă de mare preot al lui Israel, pentru că n-a ascultat de Cuvântul Domnului. Ce însemnat era deci pentru ei, să ia seama la ei înșiși. Cu stăpânirea morală a lui Dumnezeu nu te poți juca; tocmai starea înaltă a lui Aaron cerea ca păcatul lui să fie pedepsit, pentru ca și alții să se teamă.

Afară de aceasta poporul trebuia să-și aducă aminte de felul de lucru al lui Dumnezeu față de Levi și din care harul strălucește într-o lumină minunată. Levi cel grozav și iubitor de sine a fost scos din adâncimea stricăciunii sale morale și adus în apropierea lui Dumnezeu, ca „să ducă chivotul legământului Domnului, să stea înaintea Domnului ca să-i slujească și să binecuvinteze poporul în Numele Lui” Dar pentru ce leagă Moise istoria lui Levi cu moartea lui Aaron? Numai ca să arate urmările binecuvântate ale ascultării. După cum moartea lui Aaron a scos la lumină rodul neascultării, tot așa ridicarea lui Levi a arătat rodul ascultării. Iată ce spune despre el proorocul Maleahi: „Veți ști atunci că Eu v-am dat porunca aceasta, pentru ca legământul Meu cu Levi să rămână în picioare, zice Domnul oștirilor. Legământul Meu cu el era un legământ de viață și de pace. I l-am dat ca să se teamă de Mine, și el s-a temut de Mine, a tremurat de Numele Meu. Legea adevărului era în gura lui, și nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui, a umblat cu Mine în pace și în neprihănire, și pe mulți i-a abătut de la rău” (Maleahi 2:4-6).

Acest loc însemnat aruncă o lumină vie asupra adevărului despre care vorbim. El ne spune, că Domnul a dat lui Levi legământul vieții și al păcii, pentru că Levi s-a temut de El cu prilejul ridicării vițelului de aur cu ajutorul lui Aaron, el însuși un levit de frunte. Pentru ce a fost pedepsit Aaron? Din pricina răzvrătirii sale la apele Meriba (Numen 20:24). Pentru ce a fost binecuvântat Levi? Pentru ascultarea sa la poalele

muntelui Horeb (Exod 32). Pricina, pentru care amândouă faptele sunt puse alături în capitolul nostru, este deci cum am mai spus, dorința lui Moise de a întipări, în inima adunării nevoia unei ascultări neprecupețite față de poruncile Dumnezeului lor. Cât de desăvârșită este Scriptura, în toate părțile ei! Cât de frumos atârnă un lucru de altul! Cât de frumos își are Deuteronomul locul sau deosebit și însemnat de Dumnezeu! El nici nu se ciocnește cu celelalte cărți insuflate, nici nu este o repetare, ci mai mult o întregire a lor. Cât de limpede se vede apoi, că necredincioșii nu înțeleg nici ce spun și nici ce susțin, când îndrăznesc să atace spusele lui Dumnezeu! Da, ei greșesc foarte mult pentru că nu cunosc nici Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu. (În scrierile omenești găsim multe pilde tocmai despre faptul, împotriva căruia se ridică necredincioșii atât de mult. Să zicem, de pildă, că cineva ar vrea să îndrepte luarea aminte a unui popor asupra unui adevăr mare și însemnat de economie politică, sau ceva de însemnătate națională. N-ar aduna el anumite întâmplări lămuritoare și, neținând seamă că fac parte din vremuri felurite, nu le-ar așeza oare alături? Au oare necredincioșii de spus ceva împotriva unui astfel de lucru? Nimic. Numai când se întâlnește așa ceva în Sfânta Scriptură se ridică pentru că urăsc Cuvântul lui Dumnezeu și nu pot suferi gândul că Dumnezeu a dat fapturilor Sale o descoperire scrisă a gândurilor Sale).

În versetul zece al capitolului nostru, Moise ia din nou firul cuvântării sale: „Eu am rămas pe munte, ca și mai înainte, patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Domnul m-a ascultat și de data aceasta; Domnul n-a voit să vă nimicească. Domnul mi-a zis: „Scoală-te, du-te, și mergi în fruntea poporului. Să se ducă să ia în stăpânire țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da” (versetele 10-11).

Dumnezeu voia să-și împlinească făgăduințele, împotriva oricărei piedici. El voia să pună pe Israel în stăpânirea deplină a țării, cum a jurat lui Avraam, Isaac și Iacov și s-o dea seminței lor spre moștenire veșnică.

„Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit?” (versetele 12-13). Păzirea poruncilor dumnezeiești era spre binele lor, spre binecuvântarea lor deplină și bogată. Cărarea ascultării de copil este cărarea fericirii adevărate și, lăudat fie Domnul, oricine iubește această cărare, poate umbla pe ea.

lată o mângâiere nespusă pentru toate vremurile. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său scump, descoperirea deplină a gândurilor Sale și ne-a dat și Duhul Sfânt, lucru pe care Israel nu-l avea, pentru ca El să locuiască în inimile noastre. Prin El putem înțelege Cuvântul Lui și-L putem prețui cu adevărat. De aceia noi avem o răspundere cu mult mai mare decât Israel și suntem datori din orice privință să ducem o viață de ascultare. Și e spre binele nostru să fim ascultători. În adevăr e o mare răsplată în ținerea poruncilor Tatălui nostru iubitor. Orice gând la El și la căile Lui pline de îndurare, la slujba Lui față de noi, la grija și dragostea Lui, ar trebui să ne facă să-i fim ascultători. Ori încotro ne întoarcem ochii, dăm peste dovezile dreptului pe care-l are El la ascultarea noastră. Și cu cât răspundem prin harul Lui la cerințele Lui, cu atât trebuie să fie și mai luminoasă cărarea noastră. Nu e nimic mai binecuvântat în lumea aceasta decât cărarea și partea unui suflet ascultător. „Mare pace au cei ce iubesc legea Ta și nimic nu-i va face să cadă”. Ucenicul smerit, a cărui hrană și băutură este să facă voia Stăpânului și Domnului său iubit, are o pace pe care lumea n-o poate da nici lua, E adevărat că poate fi rău înțeles și i se pot răstălmăci gândurile; poate să i se spună că e îngust și bigot și altele de acest fel. Dar nimic din toate astea nu-l mișcă. Un zâmbet de încuviințare din partea Domnului Său e mai mult decât o răsplată pentru toată ocara pe care o pot grămădi oamenii peste el. El știe să prețuiască gândurile oamenilor cum se cuvine; ele sunt pentru el ca pleava pe care o ia vântul.

În versetele de la sfârșitul capitolului nostru pare că Moise își ia un avânt tot mai mare vrând să arate imboldurile la ascultare și să se apropie mai mult de inima poporului. El zice: „Iată, ale Domnului, Dumnezeului tău, sunt cerurile cerurilor, pământul și tot ce cuprinde el. Și numai de părinții tăi s-a alipit Domnul ca să-i iubească; și, după ei, pe sămânța lor, pe voi v-a ales El dintre toate popoarele, cum vedeți azi. Și numai de părinții tăi S-a alipit Domnul ca să-i iubească, și după ei, pe sămânța lor, pe voi v-a ales El dintre toate popoarele, cum vedeți azi”(versetele 14-15). Ce cinste minunată să fim lubiți și aleși de Acela, care stăpânește cerul și pământul! Ce cinste să fii chemat să-l slujești și să-L ascuți, să fii al Lui în chip deosebit și poporul ales de El, despărțit de toate neamurile pământului, ca slujitor al lui Dumnezeu și ca martor al Lui! Hotărât că nimic din lume n-ar putea fi mal înalt și mal bun. Ce poate fi mal minunat? De bună seamă că cinstea noastră e mai mare, întrucât noi cunoaștem pe Dumnezeu mai adânc și mai bine, decât l-a cunoscut odinioară poporul Israel. Noi îl cunoaștem ca Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Duhul Sfânt locuiește în noi și prin El este turnată în inimile noastre iubirea lui Dumnezeu. Tot El ne îndeamnă să strigăm: „Ava, adică Tată!” Toate acestea întrec cu mult ce a cunoscut vreodată poporul pământesc al lui Dumnezeu, și fiindcă cinstea noastră e mai mare, și dreptul lui Dumnezeu asupra ascultării noastre e mai mare. De aceia ar trebui ca orice chemare îndreptată spre inima lui Israel și orice îndemn către el, să ne atingă cu o putere îndoită. Noi ne găsim în cea mai înaltă stare, în care s-a găsit vreodată o faptură. Nici sămânța lui Avraam pe pământ și nici îngerii din cer nu pot spune și nu pot cunoaște, ce cunoaștem noi. Suntem una și uniți pe veci cu Fiul lui Dumnezeu Cel înviat și proslăvit. Avem dreptul să spunem cu apostolul Ioan: „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4:17).

Dar să ascultăm mal departe cuvintele mișcătoare ale lui Moise: „Să vă tăiați dar inima împrejur și să nu vă mai înțepeniți gâtul. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri; care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte” (versetele 16-18). Moise nu vorbește aici numai de lucrările și căile lui Dumnezeu, ci și de ceia ce este El însuși. El este mal înalt decât orice, puternic și de temut. Dar are o inimă pentru văduva singuratică și pentru orfani, pentru ființele slabe și lipsite de orice sprijin pământesc și ceresc. El se gândește la ei și se îngrijește de ei în chip deosebit. Ei au un drept deosebit în inima Lui iubitoare și sub mâna Lui puternică. „El este Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor, El, Dumnezeu, care locuiește în locașul Lui cel sfânt” (Psalm 68:5). „Cea cu adevărat văduvă, care a rămas singură, și-a pus nădejdea în Dumnezeu, și stăruie, zi și noapte, în cereri și rugăciuni” (1 Timotei 5:5). „Lasă pe orfanii tăi! Eu îi voi ține în viață, și văduvele tale să se încreadă în Mine!” (Ieremia 49:11).

Câtă grijă pentru văduve și pentru orfani în aceste cuvinte! Cât de minunată este grija lui Dumnezeu pentru ei! Câte văduve nu sunt, cărora le merge mult mai bine după moartea bărbatului decât înainte; și câți orfani nu sunt mai bine îngrijiți decât în vremea când aveau părinți! Dumnezeu îi vede. El nu părăsește niciodată pe cei ce se încred în El. El rămâne totdeauna credincios Numelui Său, oricum s-ar descoperi. Bine ar fi, dacă toate văduvele și toți orfanii și-ar aduce aminte de acest lucru ca de o mângâiere!

Dar bietul străin! Nici el nu este uitat. Dumnezeu îl iubește și-i dă hrana și îmbrăcăminte. Dumnezeul nostru se îngrijește de toți cei ce n-au sprijin pământesc și nădejdi omenești. El va răspunde dreptului pe care-l au ei la iubirea și grija Lui. Văduva, orfanul și străinul, iată spre cine

se îndreaptă grija Lui gingașă. Toți aceștia n-au decât să privească spre El și pot să se îndrepte spre nesecatele Lui izvoare de ajutorare, când e vorba de nevoile lor.

Dar ca să ne încredem cu adevărat în El, trebuie să-L cunoaștem. „Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine, căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne!” (Psalm 9:10). Cei ce nu cunosc pe Dumnezeu, se vor bizui mai mult pe un venit sigur, decât pe făgăduințele Lui. Dar credinciosul adevărat își găsește mângâierea inimii în toate aceste făgăduințe, pentru că el cunoaște și se încrede în Acela, care le-a dat. El se bucură la gândul, că se bazează numai pe Dumnezeu și atâră de El. Tocmai ceea ce ar deznădăjdi pe necredincios, este pentru creștin, pentru omul credinței, cea mai mare bucurie a inimii lui. Vorbirea lui va fi totdeauna așa: „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu; căci de la El îmi vine nădejdea. Da, El este stâncă și Ajutorul meu, turnul meu de scăpare: nicidecum nu mă voi clătina” (Psalm 62:5-6).

Dar ce lucruri dă Dumnezeu străinului? „Să iubiți pe străin, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului” (versetul 19). „Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns” (1Timotei 6:7-8).

Citorole creștin, să ne gândim la toate acestea! Ce leac împotriva lăcomiei nesăturate după bani și a setei după cinstire din zilele noastre! Ce izbăvire de febra vieții negustorești. Dacă am fi mulțumiți cu partea, pe care a hărăzit-o Dumnezeu străinului, am fi cu totul altfel. Cât de simple ar fi obiceiurile noastre, cât de lipsită de duhul lumii ar fi purtarea noastră! Cu cât ne-am ridicat mai presus de plăcerea de sine și de belșugul fălos și fanfaronade, care stăpânesc atât de puternic printre creștinii din zilele noastre. Da, ar trebui să mâncăm și să bem spre slava lui Dumnezeu și ca să ne potolim nevoile firești ale trupului nostru. A trece dincolo de acest hotar, fie în mâncare fie în băutură, înseamnă a sluji „poftelor firii pământești, care luptă împotriva sufletului”, și cât păcătuiesc chiar creștinii în privința băuturii! Cât beau chiar și creștinii! Diavolul a izbutit să strice mărturia a sute de creștini și ia făcut să se abată de la credință din pricina băuturii. Mii își prăpădesc averile, își nimicesc familiile, își prăpădesc sănătatea și sufletele prin pofta nebună după băutură. Dar tutunul! Pe câți n-a pus stăpânire! Poate cineva fuma spre slava lui Dumnezeu?

Nu vrem să spunem că cineva nu trebuie să mai bea deloc. Răul nu este în lucrul în sine, ci în întrebuintărea noastră fără frâu. De multe ori se întâmplă că unii, care cad în patima băuturii, caută să arunce vina pe doctori care i-au sfătuit. Dar nici-un doctor nu va sfătui pe cineva să bea vin fără măsură. El poate spune să iei „puțin vin pentru deseale tale îmbolnăviri”, și are cel mai mare drept să-o facă; dar de ce ar face asta pe cineva să ajungă bețiv? Flecăre e răspunzător să umble în frica lui Dumnezeu cu privire la mâncare și băutură. Dacă doctorul spune cuiva să ia o hrană mai bună, e vina lui dacă acela ajunge un lacom și n mâncăcios numai de lucruri alese și scumpe? Hotărât că nu. Răul stă în inimă. Leacul este în harul lui Dumnezeu care aduce mântuire tuturor oamenilor, dar învață pe cei mântuiți să trăiască în lumea aceasta cumpătat.

Cu părere de rău însă trebuie să spunem, că și creștinii greșesc mult în această privință. Puțin de tot se ține seamă de cuvintele apostolului: „Căci harul lui Dumnezeu... a fost arătat. El ne învață... să trăim în veacul de acum cu înțelepciune, dreptate și temere de Dumnezeu” (Tit 2:11-12).

Vorbele „să trăim cu înțelepciune”, de bună-seamă că nu privesc numai cumpătarea în mâncare și băutură, dar le cuprind și pe ele. Ele cuprind deplina stăpânire de sine launtrică, stăpânirea gândurilor și a limbii.

E interesant și în același timp întăritor, să vedem cum pune Moise înaintea poporului pilda dumnezeiască. El spune că Dumnezeu „iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte”. „Să iubiți pe străin, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului”. Poporul nu avea sași îndrepte privirea numai asupra pildei dumnezeiești, ci să-și amintească și de istoria și încercările sale din trecut, pentru ca inimile lor să se umple cu milă și compătimire pentru bietul străin sărac Israelul lui Dumnezeu avea atât datoria, cât și cinstea, să se așeze în stările și simțirile altora. El avea să fie învățătorii lui Dumnezeu, al cărui popor erau și al cărui nume era chemat printre el. Trebuiau să facă și ei ca El, împlinind lipsurile văduvelor, orfanilor și străinilor și înveselindu-le astfel inima. Dacă însă poporul pământesc al lui Dumnezeu era chemat să lucreze cu atâta iubire, cu cât mai mult noi, care suntem binecuvântați „cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești”.

Rândurile cu care se încheie capitolul nostru ne dau în scurt miezul învățăturii pentru viața de toate zilele, de care am vorbit.

Iată izvorul ascuns al oricărei ascultări de Domnul!

Cum am mai spus, Moise simțea cât de nespuse de însemnat era să întipărească adânc în inima și în amintirea poporului toate faptele puternice ale Domnului. Minte omului este atât de schimbătoare și inima atât de nestatornică. Cu toate că Israel auzise despre judecățile mari ale lui Dumnezeu asupra Egiptului și asupra lui Faraon, era în primejdie să le uite și să piardă înrăurirea, pe care trebuiau să-o aibă asupra inimilor lor.

Poate că ne vom mira, că Israel a fost în stare să uite vreodată întâmplările puternice ale istoriei sale din Egipt, plecarea părinților săi ca o mână de oameni și înmulțirea poporului, cu toate greutățile și piedicile, în așa fel că a ajuns un neam mare, „ca stelele cerului de mulți”. Cât de vorbitoare au fost și cele zece răni pustiitoare ale Egiptului! Cât de mult erau ele menite, să întipărească în inimă simțământul puterii lui Dumnezeu și a nimicității și neputinței omului! Ce este omul, cu toată înțelepciunea, puterea și mărirea lui laudăroasă și cât de proaste sunt străduințele sale de a se împotrivi Dumnezeului Atotputernic! Ce a fost toată puterea lui Faraon și a Egiptului în fața Domnului, Dumnezeului lui Israel? Într-un ceas, totul era nimici și zdrobit. Toate carele Egiptului, toată mărirea și slava, vitejia și puterea acestui neam vechi și vestit, au fost înghițite într-o clipă de valurile marii.

Pentru ce? Pentru că se încumetaseră să se amestece în treburile Dumnezeului lui Israel și să se împotrivescă planului veșnic al Celui Prea Înalt. Au căutat să asuprească pe aceia, pe care Dumnezeu îi iubea în chip deosebit. Faraon a încercat în mândria și în încăpățânarea inimii lui să încrușeze drumurile lui Dumnezeu, însă prin aceasta s-a prăvălit în pierzare. Țara lui s-a zgduid până în temelii, iar Marea Roșie l-a înghițit pe el și toată oștirea lui. Ce pildă puternică pentru toți aceia, care ar încerca vreodată să se pună în calea împlinirii planurilor lui Dumnezeu cu privire la sămânța prietenului sau Avraam.

Însă Israel n-avea să-și aducă aminte numai de ce a făcut Dumnezeu în Egipt lui Faraon, ci și de ceea ce a făcut chiar printre el. Cât de umiltoare era pentru ei amintirea judecății, care a lovit casele lui Datan și Abiram! Cât de grozav gândul, ca pământul și-a deschis gura și i-a înghițit, pentru că s-au ridicat împotriva rânduiei dumnezeiești! Cea mai însemnată persoană din istoria acestei întâmplări, așa cum e dată în Numeri, este levitul Core. Aici însă el nu este pomenit, ci numai cei doi Rubeniți, pentru că Moise caută să înrăurească asupra poporului, zugrăvind urmările groaznice ale încăpățănării celor doi bărbați din mijlocul lor. Datan și Abiram erau doi inși de rând ai adunării, cum am zice, nu leviți cu o stare deosebită.

Vedem deci, că ori încotro era îndreptată luarea aminte a lui Israel cu privire la lucrările dumnezeiești, în afară sau înăuntru era numai ca să se întipărească în inimile lor o înțelegere adâncă a însemnătății ascultării, iată rostul tuturor repetărilor, lămuririlor și îndemnelor date de slujitorul credincios al lui Dumnezeu, care avea să fie luat în curând din mijlocul lor. Iată de ce Moise, călăuzit de Duhul Sfânt, sare în cuvântările sale sute de ani din istoria lor și alege numai acele întâmplări, care erau potrivite să înrăurească asupra inimilor și cugetelor lor. Călătoria spre Egipt, viața de acolo, plecarea, trecerea Mării Roșii, întâmplările din pustie și mai ales judecata groaznică asupra celor doi Rubeniți, toate sunt folosite cu o tărie și limpezime minunată, ca să dea putere drepturilor lui Dumnezeu asupra unei ascultări neprecupețite din partea poporului.

„Astfel, să păziți toate poruncile pe care vi le dau eu astăzi, ca să puteți pune mâna pe țara în care veți trece ca s-o luați în stăpânire, și să aveți zile multe în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, lor și seminței lor, țară în care curge lapte și miere” (versetele 8-9).

Cititorul să ia seama la frumoasa legătură lăuntrică dintre cele două ziceri: „păziți toate poruncile” și „ca să puteți pune mâna”. O ascultare din inimă de Dumnezeu dă putere mare. Noi suntem porniți să alegem printre poruncile și îndrumările lui Dumnezeu și să primim numai pe acelea, care ni se par potrivite, dar aceasta nu-i altceva decât împlinirea voii noastre. De unde avem dreptul să primim o parte a Cuvântului și să lăsăm pe alta? Dacă o facem, asta nu-i decât voia noastră și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Poate oare o slugă să hotărăscă, de care din poruncile stăpânului sau trebuie să asculte? De bună seamă că nu, căci orice poruncă e îmbrăcată cu puterea Domnului său și face astfel pe slugă datoră s-o asculte. Și cu cât sluga ascultă mai puțin cu scumpătate, cu cât ia aminte mai puțin la orice poruncă, fie ea cât de mică, a stăpânului său, cu atât își va câștiga mai puțin încrederea și prețuirea stăpânului și își va întări starea sa. Orice stăpân iubește și prețuiește o slugă ascultătoare și supusă.

N-ar trebui oare să căutam să desfătăm inima bunului nostru Domn printr-o ascultare supusă față de toate poruncile Lui? Ce cinste să putem să desfătăm inima Aceluia, care nea iubit și s-a dat pe sine pentru noi! Nu este oare minunat, că niște făpturi slabe ca noi, pot înveseli într-un fel oarecare inima lui Isus? Și totuși adevărul este acesta. El se bucură, când ținem poruncile Lui, și gândul acesta ar trebui să ne îmboldească la cercetarea Cuvântului Său, ca să înțelegem și să împlinim tot mai bine poruncile Lui.

Cuvintele arătate mai sus ne amintesc de rugăciunea apostolului Pentru către „sfinții și frații credincioși care sunt în Colose”: „De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-i fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu; întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de supt puterea întunecului, și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Colos. 1:9-14).

În amândouă împrejurările, se vede frumusețea unei ascultări supuse. O astfel de ascultare este scumpă Tatălui, lui Hristos și Duhului Sfânt; și atât ar fi de ajuns, ca să nască și să întărească în noi dorința să fim plini de cunoașterea voii sale, să trăim vrednici de Domnul, pentru orice lucru bun, aducând rod prin orice lucrare bună și crescând în cunoașterea lui Dumnezeu. Lucrul acesta ar trebui să ne fie îndemn spre o cercetare mai harnică a Cuvântului lui Dumnezeu, ca să cunoaștem astfel tot mai mult gândurile și voia Domnului nostru și, sprijiniți pe harul său, să facem ce e plăcut Lui.

„Căci țara în stăpânirea căreia vei intra, nu este ca țara Egiptului, din care ai ieșit, unde îți aruncași sămânța în ogoare și le udai cu piciorul ca pe o grădină de zarzavat. Țara pe care o veți stăpâni este o țară cu munți și văi, care se adapă din ploaia cerului; este o țară de care îngrijește Domnul Dumnezeu tău, și asupra căreia Domnul, Dumnezeu tău, are neîncetat ochii de la începutul până la sfârșitul anului” (versetele 10-12).

În versetele acestea Moise dă poporului o zugrăvire minunată a țării făgăduinței. Deosebirea dintre Egipt și Canaan este mare. În Egipt nu era ploaie din cer. Toate trebuiau făcute de munca omenească. Cu totul altfel era în țara Canaanului. Acolo n-ar fi putut face nimic piciorul omului, și nici n-ar fi fost nevoie de așa ceva, căci ploaia binecuvântată a cerului uda pământul. Însuși Domnul veghea asupra țării și o uda cu ploaie. Pe când țara Egiptului trebuia să se bizuie pe rodnicia ei, țara Canaanului atârna cu totul de Dumnezeu, de ceia ce cădea din cer. Glasul Egiptului era: „Apa mea este a mea”. Nădejdea Canaanului însă era „Apa lui Dumnezeu”.

În Psalmul 65:9-13 găsim o zugrăvire frumoasă a stării lucrurilor din țara Domnului, privită cu ochiul credinței. „Tu cercetezi pământul și-i dai belșug, îl umpli de bogății și de râuri dumnezeiești, pline cu apă. Tu le dai grâu, pe care iată cum îl faci să rodească: îi uzi brazdele, îi sfărâmi bulgării, îl moi cu ploaia, și-i binecuvântezi răsadul. Încununezi anul cu bunătațile Tale, și pașii Tăi varsă belșugul. Câmpiile pustiei sunt adăpate, și dealurile sunt încinse cu veselie. Pășunile se acoperă de oi și văile se îmbracă cu grâu: toate strigă de bucurie și cântă”.

Ce minunat! Dumnezeu udă brazdele pământului și-l netezește. El se coboară atât de mult, încât face, ca să zicem așa, lucrare de plugar pentru poporul Său, El se bucură să verse peste „dealurile și văile” poporului Sau iubit razele soarelui Său și ploii răcoritoare. Înverzirea viei, smochinului, măslinului, și acoperirea văilor cu lanuri de holde și pășuni bogate pline cu turme de vite aduce slavă Numelui Său. Așa ar fi trebuit și ar fi putut să fie totdeauna, dacă Israel ar fi ascultat de legea sfântă a lui Dumnezeu. „Dacă veți asculta de poruncile mele pe care vi le dau astăzi, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeu vostru, și să-l slujiți din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, el va da țării voastre ploaie la vreme, ploaie timpurie și ploaie târzie, și-ți vei strânge grâul, mustul și untdelemnul; de asemenea va da iarăși în câmpiile tale pentru vite și vei mânca și te vei sătura” (Deuteronom 11:13-15). Datoria înaltă și sfântă a lui Israel era să iubească pe Dumnezeu și să-i slujească, iar Dumnezeu avea să binecuvânteze și să fericească pe Israel. Fericirea și rodnicia aveau să fie urmarea ascultării. Poporul și țara

atârnau numai de Dumnezeu. Toata îngrijirea lor venea din cer. De aceea cerul își dădea roua sa, ploaia uda ogoarele și viile lor, pământul era roditor și binecuvântat câtă vreme viețuiau în ascultare.

Când însă Israel a uitat pe Domnul și a părăsit poruncile Lui scumpe, pământul s-a prefăcut în piatră, iar lutul în fier. Seceta, sărăcia, foametea și nenorocirea sunt urmările neascultării. Toate s-ar fi putut să aibă altă înfățișare. „De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării; dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți” (Iosua).

Din toate acestea scoatem un adevăr practic și adânc pentru Biserica lui Dumnezeu. Deși nu mai suntem sub lege, suntem totuși chemați să ascultăm și suntem binecuvântați și înviați în sufletul nostru numai întrucât viețuim prin har într-o ascultare de bunăvoie și din inimă. Sufletele noastre vor fi înprosperate și întărite și vom da rodul neprihănirii, care este prin Isus Cristos spre slava și lauda lui Dumnezeu.

Cercetarea acestui adevăr însemnat în legătura cu începutul cap. 15 din Ioan, va fi de folos pentru cititor. Această parte (versetele 1-10) trebuie luată în seamă de orice copil adevărat al lui Dumnezeu. „Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se uscă; apoi, mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:1-10).

Aici avem pe Cristos, care, fiind vița adevărată, la locul lui Israel, care ajunsese pentru Domnul buruiana corcită a unei vițe de vie străină. Aceasta se petrece pe pământ, căci nu ne putem închipui în cer nici o viță de vie și nici un grădinar. Pilda e lămurită Domnul zice: „Eu sunt vița cea adevărată”. Asemănarea este foarte lămurită. Nu e vorba de un cap și de mădularele lui, ci de o viță și de mlădițele ei. Afară de aceasta, ținta acestei pilde nu este viața veșnică, ci rodirea. Dacă s-ar ținea în seamă acest lucru, s-ar ușura mult înțelegerea acestui loc, de multe ori înțeles greșit. Pilda viței de vie și a mlădițelor ne învață, că taina rodirii este rămânerea în Cristos, adică dependența neîncetată de El și viețuirea împreună cu El. Iar taina rămânerii în dragostea Lui este tinerea poruncilor Lui. „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui”. Toate acestea fac pilda atât de lămurită. Ca să aducem rod la vremea potrivită trebuie să rămânem în Cristos și în dragostea Lui; iar aceasta are loc, când iubim poruncile Lui, le păstrăm în inimile noastre și le dăm o ascultare de bună voie și din inimă.

În privința aceasta este multă înțelegere greșită și multe lucruri sunt privite drept rod, care nu sunt recunoscute drept rod în fața lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu poate recunoaște ca rod nimic, care nu-i urmarea rămânerii în Cristos. Se poate ca noi să ne dobândim un nume mare și să trecem printre oameni drept niște creștini buni, hotărâți și cucernici. Se poate chiar ca să fim foarte harnici în lucrul Domnului, sau să propovăduim frumos; se poate să se vorbească despre noi că suntem binefăcători mari și sprijinitori ai mișcărilor creștinești, se poate să dăm sume mari de bani pentru lucrul Domnului și cu toate acestea să nu aducem un rod care să fie primit de inima Tatălui.

Pe de altă parte se poate întâmpla să ne fie hărăzit să ne urmăm călătoria pământeană necunoscută și în taină, nebăgați în seamă și nevăzuți de lume. Dar, dacă rămânem în Cristos și în dragostea Lui, dacă păzim Cuvântul Lui într-o ascultare sfântă și din inimă, vom aduce rod la vremea potrivită. Tatăl nostru va fi proslăvit și noi vom crește în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru.

Ne mai rămâne să ne aruncăm privirea asupra părții de la urmă din capitolul nostru, în care Moise îndeamnă din nou adunarea să fie vegheatoare și cu grijă în ce privește legile și judecățile Domnului. După cum Domnul nostru arată ucenicilor judecata, care va veni asupra mlădițelor neroditoare, tot așa îndeamnă și Moise poporul să se ferească de urmările groaznice ale neascultării. El zice: „Vedeți să nu vi se amăgească inima și să vă abateți, ca să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor” (Deuteronom 11:16). Ce înaintare tristă pe calea răului! Întâi e amăgită inima. Acesta este începutul oricărei abateri de la căile Domnului. Picioarele urmează de bună seamă inimii. De aceea trebuie să ne păzim înainte de toate inima. Ea este, ca să zicem așa, cetatea lăuntrică a ființei noastre morale și, câtă vreme ea rămâne păstrată pentru Domnul, vrăjmașul n-o poate câștiga. Dar, dacă s-a lăsat odată cucerită în vreun fel oarecare, totul e pierdut. Abaterea jalnică a inimii se arată în curând în căile pe care umbli, începi să slujești altor dumnezei și apoi mergi repede înainte pe povârnișul primejdios.

Dar să luăm seama la urmările groaznice și neapărate... „Căci atunci Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră, ar închide cerurile, și n-ar mai fi ploaie; pământul nu și-ar mai da roadele, și ați pieri curând din țara aceea bună pe care v-o dă Domnul” (Deuteronom 11:17). Ce lipsă de rodire și ce pustiire vine, când cerul e închis! Nu mai cade nici ploaia înviorătoare, și nici stropul de rouă nu uda pământul însetat; orice legătură dintre cer și pământ este ruptă. Vai, de câte ori a gustat Israel adevărul grozav al acestor lucruri! „El preface râurile în pustiu și izvoarele de apă în pământ uscat, țara roditoare în țară sărată, din pricina răutății locuitorilor ei”.

Nu recunoști tu, cititorule, în țara uscată și în pustiu icoana potrivită a unui suflet, care stă în afară de legătura strânsă cu Cristos, din pricina neascultării de poruncile Lui? El nu se bucură de binecuvântările care izvorăsc din legăturile noastre cu cerul, nu capătă înviorări de sus, și nu arată nimic din prețul pe care-l are Cristos pentru inimă. Biblia i se pare o carte pecetluită. Totul e pustiu și fără mângâiere. Nu poate fi nimic mai trist, decât starea unui astfel de suflet.

„Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun; să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre, și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Și atunci zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi tot atât de multe cât vor fi zilele cerurilor deasupra pământului” (Deuteronom 11:18-21).

Ce zile fericite! Cât de mult dorea inima iubitoare a lui Moise, ca poporul să guste astfel de zile! Și cât de ușoare erau cerințele. Poporului nu i se punea un jug greu, ci i se dădea dreptul deosebit și plăcut să păstreze în inimile lor poruncile scumpe ale Domnului, Dumnezeului lor, și să

tragă în piept aerul curat al Cuvântului Său. Totul depindea de împlinirea acestei cerințe. Toate binecuvântările Canaanului, a acelei țări bune și frumoase, în care curgea lapte și miere și peste care vegheau, cu interes neîncetat și grijă părintească, ochii lui Dumnezeu, toate roadele ei scumpe și binecuvântările ei rari aveau să fie partea lor pentru totdeauna, în schimbul unei ascultări ca de copii față de Cuvântul Dumnezeului legământului lor. Afară de aceasta li se făgăduia, pe temeiul ascultării lor, o izbândă desăvârșită asupra tuturor vrăjmașilor, o înlăturare a tuturor piedicilor și o intrare biruitoare în moștenirea făgăduită. „Căci dacă veți păzi toate aceste porunci pe care vi le dau, și dacă le veți împlini, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, veți umbla în toate căile Lui și vă veți alipi de El, Domnul va izgoni dinaintea voastră pe toate aceste neamuri, și vă veți face stăpâni pe toate aceste neamuri care sunt mai mari și mai puternice decât voi. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, va fi al vostru; hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban, și de la râul Eufrat până la marea de apus. Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră. Domnul, Dumnezeul vostru, va răspândi, cum v-a spus, frica și groaza de tine peste toată țara în care veți merge” (Deuteronom 11:22-25). Aici avem latură dumnezeiască. Toată țara era înaintea lor. Ei n-aveau decât s-o ia în stăpânire ca dar fără plată din partea lui Dumnezeu. N-aveau decât să-și pună în credință picioarele pe moștenirea frumoasă, pe care le-a hotărât-o harul. Toate acestea le găsim adevărate în Iosua 11: 23: „Iosua a pus stăpânire deci pe toată țara, potrivit cu tot ce spusese lui Moise Domnul. Și Iosua a dat o de moștenire lui Israel, fiecăruia ia dat partea lui, după semințiile lor: Apoi țara s-a odihnit de război”. (Fără îndoială că Iosua a luat țara prin credință. Căci, dacă e vorba de stăpânirea de fapt, locul din Iosua 13:1 ne arată că mai era încă mult pământ de luat în stăpânire.)

Dar, vai! mai era și o latură omenească! Făgăduința Canaanului din partea lui Dumnezeu și luarea ei în stăpânire prin credința lui Iosua, era una, iar luarea în stăpânire de fapt de către Israel, era alta. De aceea vedem o deosebire atât de mare între cartea lui Iosua și cartea Judecătorilor. În cea dintâi vedem credințioșia neclintită a lui Dumnezeu cu privire la făgăduința Lui, în cea din urmă greșelile triste ale lui Israel, săvârșite de la început. Dumnezeu dăduse drept cheazășie Cuvântul Său, că nimeni nu va sta înaintea lor și sabia lui Iosua, care înfățișează pe marea Căpetenie a mântuirii noastre, a întărit această făgăduință. Dar cartea Judecătorilor ne istorisește faptul trist, că Israel n-a izgonit pe vrăjmaș și n-a știut astfel să-și însușească făgăduința dumnezeiască în toată măreția ei.

Ce iese de aici? Este oare făgăduința lui Dumnezeu fără putere? Hotărât că nu, dar se vede aici toată neputința omenească. În timp ce în „Ghilogal” fâlfăia steagul izbânzii deasupra celor douăsprezece seminții cu căpetenia lor nebiruită în frunte, Israel își plângea înfrângerea în „Bochim”.

Deosebirea dintre aceste două lucruri e ușoară de văzut. Le întâlnim pe amândouă de multe ori în Sfânta Scriptură. Omul nu-i în stare să se ridice la înălțimea descoperirii dumnezeiești și nici să pună stăpânire pe ce-i dă harul. Faptul acesta este întărit atât de istoria bisericii, cât și de a lui Israel. Același lucru se vede și în istoria fiecărui mădular al bisericii. Care creștin de pe pământ viețuiește la înălțimea drepturilor și binecuvântărilor sale duhovnicești? Care copil al lui Dumnezeu n-are să se plângă de o lipsă umiltoare în înfăptuirea în viață a tot ce are în Cristos? Dar face asta adevărul lui Dumnezeu fără putere? Nu. Cuvântul Lui rămâne neschimbat, neatins și veșnic tare. În fața lui Israel, se întindea țara făgăduinței în toată întinderea și cu toată frumusețea data ei de Dumnezeu; și nu numai atât, dar poporul putea să-și pună nădejdea în credințioșia și puterea lui Dumnezeu pentru luarea deplină în stăpânirea țării. Tot așa este și cu noi. Suntem binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești în Cristos, Nu-i nici o margine în binecuvântările pe care le avem în legătură cu starea noastră în Cristos, iar cât despre gustarea lor de fapt, în viață prin credință putem pune stăpânire pe tot ce ne-a dăruit harul lui Dumnezeu în Cristos.

Datoria unui creștin este să trăiască la înălțimea descoperirilor dumnezeiești. Nu se poate dezvinovății cu o viețuire mai jos de ele. N-avem nici-un drept să spunem că nu putem înfăptui plinătatea moștenirii noastre în Cristos, că măsura și dreptarul sunt prea înalte și că în starea noastră nedesăvârșită de acuma nu ne putem aștepta să gustăm astfel de binecuvântări minunate.

O astfel de vorbire nu dovedește decât necredință.

Întrebarea este: Ne-a dăruit oare harul lui Dumnezeu ce spune că ne-a dat Cristos? Ne-a dat oare moartea lui Cristos un drept asupra acelor binecuvântări? Dacă da, de ce nu ne-am bucura de ele? Din partea lui Dumnezeu nu stă nimic în cale. Dorința inimii Lui este să ne bucurăm de plinătatea celor ce avem în Cristos.

Rugăciunea minunată a apostolului din Efeseni ne arată, cât de mult dorește Duhul lui Dumnezeu ca să înțelegem și să ne bucurăm de binecuvântările minunate ale adevăratei stări creștinești. „De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi, și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credințioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efeseni 1:5-23). Duhul Sfânt se străduiește neîncetat să ne țină, prin slujba Sa, inimile în această stare ridicată; dar cu părere de rău trebuie s-o spunem, că noi îl întristăm, ca Israel prin necredința noastră păcătoasă și ne lipsim astfel singuri de binecuvântări nemăsurate.

Cu toate acestea însă, Dumnezeu va împlini adevărul Său scump în orice punct, atât cu privire la poporul Său pământesc, cât și cu privire la cel ceresc. Israel se va bucura odată pe deplin de toate binecuvântările lui întărite prin legământul veșnic, iar biserica se va bucura pe deplin de tot ce a hotărât pentru ea iubirea dumnezeiască în Cristos, potrivit planurilor Lui veșnice. Dar nu numai atâta, ci Duhul Sfânt poate să facă pe fiecare credincios să guste chiar de acum nădejdea chemării slăvite a lui Dumnezeu, și puterea acestei nădejdi în viață, despărțindu-i inima de lucrurile văzute și punând-o de o parte pentru Dumnezeu în sfințenie adevărată și predare vie față de El.

Versetele de la urmă ale capitolului nostru încheie partea întâi a cărții noastre, adică acele cuvântări vrednice de ținut minte, pe care le-a rostit Moise adunării lui Israel. Ele alcătuiesc, ca să zicem așa, cuvintele de despărțire ale slujitorului iubit al lui Dumnezeu, în care își arată cele din urmă dorințe ale inimii lui și a căror țintă a fost să îndemne poporul la o ascultare hotărâtă. „Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, și dacă vă veți abate de la calea pe care v-o dau în ziua aceasta,

și vă veți duce după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți. Și când Domnul, Dumnezeul tău, te va aduce în țara pe care o vei lua în stăpânire, să rostești binecuvântarea pe muntele Garizim, și blestemul pe muntele Ebal. Munții aceștia sunt dincolo de Iordan, înapoia drumului care merge spre apus, în țara Canaanitilor care locuiesc în câmpie, față în față cu Ghilgal, lângă stejarii More. Căci veți trece Iordanul și veți intra în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul vostru, ca s-o stăpâniți, și să locuiți în ea. Să păziți și să împliniți toate legile și poruncile pe care vi le dau eu astăzi” (versetele 26-32).

Binecuvântarea sta în legătură cu ascultarea, blestemul cu neascultarea. Muntele Garizim stă față în față cu muntele Ebal, rodirea față în față cu nerodirea. În cap. 27, vom vedea că muntele Garizim cu toate binecuvântările lui este lăsat la o parte. Numai blestemele lui Ebal răsună în urechile lui Israel, în timp ce pe muntele, Garizim e tăcere. „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” (Gal. 3:10). Binecuvântarea lui Avraam vine numai asupra acelor care stau pe tărâmul credinței. Dar despre acest lucru vom mai vorbi.

Suntem acum în preajma unei părți noi a cărții noastre. În cele dintâi unsprezece capitole e vorba despre adevărul însemnat al ascultării. De acum înainte se vorbește despre împlinirea în viață a acestui adevăr în obiceiurile și căile poporului, când va fi în stăpânirea țării, lată legile și poruncile pe care să le păziți și să le împliniți, cât veți trăi, în țara pe care v-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul părinților voștri” (versetul 1).

E foarte însemnat, ca inima și cugetul să fie așezate în starea lor adevărată, înainte de a atinge amănuntele. Dacă inima a învățat să se plece înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, și amănuntele se rânduiesc cum trebuie. Iată pentru ce se ostenea atât de mult bătrânul legiuitor, să aducă inimile Israelitilor în această stare. El simțea, că ar fi fără folos să vorbească despre amănunte, câta vreme nu-i bine întărită în suflet marea temelie a oricărei moralități. Iar temelie aceasta suna astfel: Datoria omului este să se plece fără cârtire la spusele Cuvântului lui Dumnezeu, orice ar porunci el, fie ca înțelegem, fie că nu înțelegem ce spune el. Odată ce a spus, să ascultăm. Câta vreme inima noastră nu se reazemă pe puterea acestui adevăr, nu suntem în stare să rânduim amănuntele. Dacă se lasă loc eului, sau dacă se îngăduie minții omeștești să vorbească, se vor ridica întrebări și îndoieli nesfârșite.

Dar, nu trebuie să ne folosim oare mintea noastră? Pentru ce ni-i dată? Întâi și întâi trebuie să știm, ca mintea nu mai este în starea, în care era, când a dat-o Dumnezeu omului. Nu trebuie să uităm că a venit păcatul. Omul este o făptură căzută și înțelepciunea lui a suferit o cădere ca și întreaga lui ființă morală. Afară de aceasta o pricină a căderii a fost tocmai părăsirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Apoi trebuie să ne gândim că mintea și-ar dovedi starea ei bună, dacă ar fi într-o stare sănătoasă, tocmai supunându-se Cuvântului lui Dumnezeu. Dar nu este într-o stare bună, ci orarbă și rătăcită. Nu ne putem încrede în ea cu privire la lucrurile duhovnicești și dumnezeiești.

Dacă am înțelege bine acest fapt, s-ar dezlega de la sine o mulțime de greutăți și întrebări. Toți necredincioșii au ajuns unde sunt, numai ascultând de mintea lor. Satana șoptește omului: „Tu ai minte. De ce nu folosești? Ea ți-a fost data ca s-o folosești. Nu trebuie niciodată să-ți dai cuvântul pentru ceva nepriceput de mintea ta. Dreptul tău, ca om, este să cercetezi totul cu mintea și numai proștii primesc cu ușurință tot ce li se pune înaintea”.

Răspunsul nostru la toate acestea este: Cuvântul lui Dumnezeu este mei presus de minte și atunci, când vorbește Dumnezeu, trebuie să tacă orice minte. De bună seamă că mintea are dreptul să-și arate puterea, când e vorba de cuvinte și păreri omeștești, sau mai bine zis, ar trebui să judecăm tot ce ni se pune înaintea, după Cuvântul lui Dumnezeu, singurul îndreptar bun. Dacă însă mintea vrea să judece chiar Cuvântul lui Dumnezeu, sufletul se va scufunda negreșit în întunericul necredinței, de unde nu-i decât un pas până la tăgăduirea lui Dumnezeu.

Singurul tărâm sigur pentru suflet este deci credința în deplinătatea Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta era tărâmul, pe care se găsea Moise când căuta să atingă inimile și cugetele lui Israel, ca să le înduplece să se supună fără șovăire lui Dumnezeu. Fără aceasta totul era degeaba. Dacă toate îndemnurile și legile ar trebui supuse judecății minții omeștești, s-ar pierde dumnezeirea scriitorului, siguranța și pacea.

Dacă însă, pe de altă parte, sufletul este făcut în stare de Duhul lui Dumnezeu să se supună în totul Cuvântului lui Dumnezeu, el primește toate cerințele și poruncile, ba chiar orice cuvânt al acestei cărți scumpe, ca venind de-a dreptul de la Dumnezeu, și cele mai mici rânduiri și orânduiri sunt îmbrăcate în ochii lui cu toată măreția pe care le-o poate da Cuvântul Lui. Se prea poate să nu înțelegem totdeauna însemnătatea vreunei porunci sau vreunui îndemn, dar aceasta n-are a face. Nu-i destul să știm că Dumnezeu a vorbit, lucrul acesta este hotărâtor.

Gândurile acestea vor face pe cititor să înțeleagă legătura dintre capitolul acesta și cel anterior.

Țara era a lui Dumnezeu. Israel avea s-o stăpânească în dependență de Dumnezeu. Lucrul acesta îi îndatora să nimicească orice urmă a idoloilor vechi, când vor intra în ea. „Să nimiciți toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veți izgoni, fie pe munți înalți, fie pe dealuri, și sub orice copac verde. Să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le ardeți în foc copacii închinăți idoloilor lor, să dărâmați chipurile cioplite ale dumnezeilor lor, și să faceți să le piară numele din locurile acelea” (versetele 2, 3).

Mintea omeștească poate spune că o astfel de purtare față de religia altor neamuri este neîngăduitoare. Și adevărat că așa era, dar cum putea să fie Dumnezeu cel viu și adevărat, decât neîngăduitor față de toți dumnezeii mincinoși și față de orice închinare mincinoasă? Cum ar fi putut El îngădui închinarea la idoli în țara Sa? Ar fi trebuit să se tăgăduiască pe Sine ca să facă așa ceva.

Să nu fim înțeleși greșit. Nu tăgăduim deloc că Dumnezeu nu are îndelungă răbdare cu lumea. Istoria ei de aproape șase mii de ani dovedește răbdare și îngăduință dumnezeiască. Dumnezeu a îngăduit lumea cu o minunată îndelungă răbdare, din zilele lui Noe, și o îngăduie și astăzi, cu toate că ea e mândrită cu sângele Fiului Său iubit. Totuși, adevărul cuprins în capitolul nostru rămâne. Israel trebuia să învețe că era pe cale să pună stăpânire pe țara Domnului, și cea dintâi datorie a lui ca arendaș ai Domnului era să înlăture orice urmă de închinare la idoli din fața Lui. Pentru ei nu era decât „un Dumnezeu”, al cărui Nume era chemat peste ei. Ei erau poporul Lui și El nu putea îngădui ca ei să aibă legătură cu dracii. „Să te închini Domnului, Dumnezeului tău și numai Lui să i slujești”.

Poate că neamurile țării se vor fi lăudat cu slobozenia lor și cu temelia largă a religiei lor, care făcea loc mai multor dumnezei și mai multor domni. Lor li se va fi părui că au o inimă mai largă decât izraeliții, pentru că îngăduiau fiecăruia să creadă ce-i place și să se închine după gustul său. Ba, chiar astăzi s-ar putea spune, că un popor s-a ridicat pe o treaptă mai înaltă a civilizației și a atins un grad de cultură mai mare, dacă ridică asemenea Romanilor, un panteon în care pot găsi loc toți dumnezeii.

O astfel de vorbire place inimii firești și la ea țin mult copiii lumii acesteia. Dar Israel trebuia să se gândească totdeauna la porunca Domnului: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul vostru este singurul Domn”. „Să n-ai alți dumnezei afară de Mine” (Deuteronom 5:6-7;6:4). Poporul era dator să se plece fără cârtire în fața Cuvântului lui Dumnezeu, și acest Cuvânt cerea nimicirea cu desăvârșire a închinării la idoli din țara Domnului. Asta era religia lor. Ea era destul de largă ca să îmbrățișeze pe orice adevărat închinător, pe oricine era tăiat împrejur, pe oricine făcea parte din Israelul lui Dumnezeu. Ei n-aveau să se îngrijească de părerile neamurilor netăiate împrejur. Ele n-aveau nici un preț. Ce puteau face și ele cu privire la drepturile Dumnezeului lui Israel asupra poporului Său tăiat împrejur? Nimic. Puteau să se judece dacă Israel era îngust sau larg? Nu. Nu știau nimic.

Dar Israel avea să facă și mai mult. Se putea să le vină gândul să ridice în locurile unde aveau să înlăture idolii, altarul Dumnezeului adevărat. Dar gândurile lui Dumnezeu erau altele. „Voi să nu faceți așa față de Domnul, Dumnezeul vostru, ci să-L căutați în locașul Lui și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, din toate semințiile voastre, ca să-și așeze acolo Numele Lui. Acolo să vă aduceți arderile voastre de tot, jertfele voastre, zeciuielele voastre, cele dintâi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile da buna voie, și întâii-născuți din cirezile și turmele voastre. Acolo să mâncați înaintea Domnului Dumnezeului vostru și să va bucurați împreună cu familiile voastre de toate bunurile cu care vă v-a fi binecuvântat Domnul, Dumnezeul vostru” (versetele 4-7). Israel trebuia să aibă numai un loc de închinare, și anume, un loc ales de Dumnezeu, nu de oameni. Locuința Lui Dumnezeu, locul unde avea să se arată El, avea să fie marele centru al lui Israel. Acolo aveau să-și aducă toate jertfele. Numai acolo aveau să se închine și să-și găsească împreună bucuria. E aceasta îngustime? Cum ar fi putut fi altfel? Dacă Dumnezeu și-a ales drept locuință un loc în mijlocul poporului Său izbăvit, acesta trebuia să se închine numai acolo. Alte locuri de închinare trebuiau înlăturate și lucrul acesta nu putea decât să-i bucure. Oricine iubea cu adevărat pe Domnul nu putea să nu strige din toată inima: „Eu iubesc locașul Casei Tale și locul în care locuiește slava Ta”. Apoi: „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor! Sufletul meu suspina și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu... Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta! Câci ei tot mai pot să te laude. Câci mai mult face o zi în curțile Tale, decât o mie în altă parte; eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului Meu, decât să locuiesc în corturile răutății” (Psalmul 26; 84).

Acesta era punctul cel mai însemnat. Locuința lui Dumnezeu era scumpă inimii oricărui israelit. O inimă schimbătoare ar fi dorit o schimbare, însă pentru o inimă care iubea pe Dumnezeu, orice îndepărtare din fața Lui era numai o schimbare în rău. Adevăratul închinător nu-și putea găsi mulțumirea, binecuvântarea și odihna, decât în fața lui Dumnezeu. Unul ca acesta nu se gândea să meargă în altă parte. Câci unde ar fi putut merge? Nu era decât un altar, o locuință, un Dumnezeu, și acolo era locul oricărui închinător adevărat. Gândul la alt loc de închinare nu era pentru el numai o abatere de la Cuvântul lui Dumnezeu, ci și o depărtare de locuința Lui sfântă.

Întreg capitolul nostru vorbește despre acest mare adevăr. Moise spune poporului că, în clipa când vor intra în țara Domnului, trebuie să înceteze cu încăpățănarea pe care au avut-o în șesurile Moabului sau în pustie. „Să nu faceți dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place, fiindcă n-ați ajuns încă în locul de odihnă și în moștenirea pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul vostru. Dar veți trece Iordanul, și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă. După ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară, și veți locui fără frică. Atunci va fi un loc pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc, arderile voastre de tot, jertfele, zeciuielele, cele dintâi roade, și darurile alese, pe care le veți face Domnului pentru împlinirea juruințelor voastre. Acolo să vă bucurați înaintea Domnului Dumnezeului vostru, voi, fiii voștri și fiicele voastre, robii și roabele voastre, și levitul care va fi în locurile voastre, câci el n-are nici parte de moșie, nici moștenire cu voi. Vezi să n-aduci arderile tale de tot în toate locurile pe care le vei vedea, ci să-ți aduci arderile de tot în locul pe care-l va alege Domnul, în una din semințiile tale și acolo să faci tot ce-ți poruncesc eu” (versetele 8-14).

El avea să atârne de porunca lui Dumnezeu în privința tuturor lucrurilor, nu numai a locului și felului de închinare. Orice lucrare pornită din mintea lor, și cu puterea lor, trebuia să înceteze în clipa când vor fi trecut râul morții (Iordanul) și vor fi intrat, ca popor izbăvit, în partea de moștenire dată lor de Dumnezeu. Ajungând astfel în stăpânirea și odihna țării, slujba lor înțeleaptă și cuminte avea să fie ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrurile pe care le trecuse Dumnezeu cu vederea în pustie nu puteau fi îngăduite în Canaan. Cu cât sunt mai înalte binecuvântările, cu atât e mai mare și răspunderea și dreptarul de lucru. Se poate că cei „cu vederi largi” de azi, și cei ce sunt pentru slobozenia voinței și a felului de lucru, pentru dreptul cugetării slobode și personale în lucruri religioase, vor socotii cele spuse mai sus ca strâmte și nevrednice, pentru vremea noastră luminată și pentru niște oameni cumiți și învățați. Dar, oare Dumnezeu n-are dreptul să rânduiască poporului Său felul în care trebuie să l se închine? N-avea El oare dreptul să hotărască locul unde avea să se întâlnească cu poporul Său Israel, și este oare tăgăduirea drepturilor lui Dumnezeu o dovadă de înaltă înțelepciune și de largime a inimii și a minții?

Dacă, deci, Dumnezeu are dreptul să poruncească, înseamnă oare ascultarea din partea poporului Său îngustime de vederi și încăpățănare? Adevărata largime a inimii și a minții se arată tocmai în ascultarea de Dumnezeu. Și ce cinste nespusă era pentru toți cei legați împreună, de dragostea de Dumnezeu și dragostea între ei, să se adune acolo, unde își așezase El Numele! Și, pe de altă parte, cât har plin de dragoste nu se vedea în dorința Lui de a vedea pe poporul Său din când în când adunat în jurul Său! Dar, oare prin aceasta nu se ating drepturile lor personale și binecuvântările lor casnice? Dimpotrivă. Ele se înmulțeau în felul acesta. Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită, se îngrijise și de acest lucru. Era plăcerea Lui să verse bucurii și binecuvântări, atât asupra poporului întreg cât și asupra fiecăruia în parte. „Când Domnul, Dumnezeul tău îți va lărgi hotarele, cum ți-a făgăduit, și dorința să mănânci carne te va face să zici: aș vrea să mănânc carne, vei putea să mănânci după dorința ta. Dacă locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să-și așeze acolo Numele, este departe de tine, vei putea să tai vite din cireadă și din turmă, cum ți-am poruncit, și vei putea să mănânci din ele în cetățile tale după dorința ta. Să mănânci din ele cum se mănâncă din căprioară și cerb; cel ce va fi necurat și cel ce va fi curat vor mânca și ei amândoi” (versetele 20-22). Felul de mișcare pe care mila și bunătatea lui Dumnezeu îl îngăduia vieții casnice și personale era larg și mare. Numai în privința sângelui era o îngrădire: „Numai vezi să nu cumva să mănânci sângele, câci sângele este viața (sufletul); și să nu mănânci sufletul împreună cu carne. Să nu-l mănânci, ci să-l verși pe pământ ca apa. Să nu-l mănânci, ca să fii fericii, tu și copiii tăi după tine, făcând ce este plăcut înaintea Domnului” (versetele 23-25).

Poporul n-avea decât să recunoască drepturile nemărginite ale lui Dumnezeu, și să asculte de poruncile Lui, ca să le meargă bine lor și copiilor lor. După această abatere scurtă, legiuitorul se îndreaptă din nou spre lucrul cel mai înșeninat ai slujbei dumnezeiești a lui Israel: „Dar lucrurile, pe care vei voi să le închini Domnului, și darurile pe care le vei aduce pentru împlinirea unei juruințe, să te duci să le aduci în locul pe care-l va alege Domnul. Să-ți aduci arderile de tot, carnea și sângele, pe altarul Domnului, Dumnezeului tău: în celelalte jertfe ale tale, sângele să fie vărsat pe altarul Domnului, Dumnezeului tău, iar carnea s-o mănânci” (versetele 26, 27). „După ce Domnul, Dumnezeul tău, va nimici toate Neamurile pe care le vei izgoni dinaintea ta, după ce le vei izgoni și te vei așeza în țara lor, vezi să nu te lași prins în cursă, călcând pe urmele lor, după ce vor fi nimicite dinaintea ta. Ferește-te să nu cercetezi despre dumnezeii lor și să zici: Cum slujeau Neamurile acestea dumnezeilor lor? Și eu vreau să fac la fel. Tu să nu faci așa față de Domnul, Dumnezeul tău căci ele slujeau dumnezeilor lor, făcând toate urâciunile pe care le urâște Domnul, și ele chiar își ardeau în foc fiii și fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor. Voi să păziți și să împliniți toate lucrurile pe care vi le poruncesc eu, să n-adăugați nimic la ele, și nu scoateți din ele” (versetele 29-32).

Dumnezeu voia să adune din când în când pe poporul Său iubit în jurul Sau, pentru ca să se veselească împreună în fața Lui, și pentru ca și El să aibă o bucurie deosebită în ei – lucru scump pentru toți cei ce iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Și putem spune că orice israelit adevărat, de la Dan până la Beerșeba, alerga cu bucurie spre locul, unde și-a așezat Dumnezeu Numele și unde avea să se întâlnească și cu poporul Său. În Psalmul 122 găsim revărsările plăcute ale unei inimi, care iubea locuința Dumnezeului lui Israel, acel loc de adunare a celor 12 seminții ale lui Israel, locul sfințit, cu care se lega, în gândul oricărui israelit adevărat, toată slava și bucuria închinării la Dumnezeu și a legăturii strânse cu poporul Său. Dar despre aceasta vom mai vorbi cu prilejul cercetării capitolului 16.

Ca încheiere vom pomeni sfârșitul capitolului nostru. Cuvântul lui Dumnezeu avea să fie ca un gard sfânt în jurul poporului Sau. În lăuntru acestui gard ei aveau să se bucure de starea Lui de față, și să se desfăteze de belșugul îndurării și bunătății Lui. În lăuntru lui ei aveau să fie cu totul deoparte de tot ce nu plăcea Aceluia a cărui stare de față avea să fie slava, bucuria și paza lor față de orice cursă și urâciune idolească.

Dar vai, n-au rămas în îngrădirea aceasta. Curând au dărâmat gardul și s-au abătut de la porunca sfântă a lui Dumnezeu. Au făcut tocmai ce nu trebuiau să facă. Și au trebuit să sufere urmările grozave pe care le vom vedea mai târziu.

Capitolul acesta este bogat în adevăruri însemnate. El se poate împărți în 3 părți și fiecare din ele ne cere luarea aminte, învățăturile lui sunt toate însemnate.

Aici găsim grija dumnezeiască pentru ivirea unor învățături greșite sau a unor înrâuriri religioase rele. Știm cu toții cât de ușor poate fi rătăcită inima omenească prin ceva care se înfățișează în chipul unui semn sau a unei minuni, mai ales când stă în legătura cu religia. Lucrul acesta nu s-a întâmplat numai pe vremea lui Israel, ci pretutindeni și în toate timpurile. Tot ce-i mai presus de fire, tot ce iese din șirul legilor obișnuite ale firii, înrăurește puternic asupra sufletului omesc. Dacă s-ar ivi astăzi în popor un prooroc și și-ar întări învățătura prin semne și minuni, ar dobândi repede o înrâurire și un nume mare.

Satana a lucrat totdeauna în felul acesta și va lucra și mai mult la sfârșitul vremii de față, pentru ca să rătăcească pe toți și să ducă la pierzare pe aceia, care nu vreau să primească adevărul scump al Evangheliei. „Taina fărădelegii”, care a lucrat în biserica mărturisitoare încă din zilele apostolilor, va ajunge la coacere în persoana „acelui nelegiuit” pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-i va prăpădi cu strălucirea venirii Sale. Arătarea acestui nelegiuit se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile, pe care este în stare să le întrebuițeze nelegiuirea; și aceasta spre paguba celor ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit și n-au iubit adevărul, ca să fie mântuiți. Din această pricină Dumnezeu va lăsa să lucreze asupra lor înrâuri amăgitoare, care îi vor face să creadă în minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tesaloniceni 2:8-12).

Însuși Domnul atrage luarea aminte ucenicilor asupra unor astfel de înrâuriri în Matei 24:23-25 „Atunci dacă va spune cineva: „iată Cristosul este aici sau acolo”, să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțința, chiar și pe cei aleși. Țineți minte că v-am spus lucrul acesta mai dinainte”.

Apoi mai citim în Apocalipsa 13:13-14, despre fiara a doua, care se ridică din pământ (marele prooroc mincinos sau anticrist) că făcea semne mari „până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin minunile, pe care i se dăduse să le facă în fata fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și care înviase”.

Arătăm aceste trei locuri, ca să vadă cititorul cât de departe poate merge diavolul cu semnele și minunile, numai ca să abată pe oameni de la adevăr. În același timp ele cuprind leacul desăvârșit împotriva puterii amăgitoare a vrăjmașului.

Inima omenească nu e în stare să se împotrivescă înrâuririi semnelor și minunilor mari. Singurul lucru, care poate întări sufletul și poate face în stare să se împotrivescă acestor amăgiri ale Satanei, este Cuvântul lui Dumnezeu. O inima, care are adevărul dumnezeiesc, are taina care-l apară împotriva oricărei rătăcirii, chiar când aceasta se bizuie pe cele mai uimitoare minuni.

De aceia vedem în cel dintâi din locurile pomenite că înșelarea „celui nelegiuit” izbutește cu ajutorul semnelor și minunilor mincinoase, pentru că oamenii „n-au primit și n-au iubit adevărul, ca să fie mântuiți”. Numai iubirea de adevăr apară pe cineva, cum am mai spus, împotriva rătăcirii, oricât de plină de încredințare și de farmec ar fi ea și oricât ar fi sprijinită de semne și minuni. Cele mai înalte însușiri duhovnicești și cea mai întinsă învățătură nu pot face nimic în fața vicleniilor Satanei. Cea mai ascuțită minte omenească și ea cade pradă înșelării șarpei.

Pe de alta parte însă toată viclenia și șiretenia, toate semnele și minunile mincinoase ale Satanei sunt fără putere în fața unei inimi stăpânite de iubirea de adevăr. Un copil, care cunoaște și crede și iubește adevărul, e apărat și ferit în chip dumnezeiesc de puterea orbitoare și amăgitoare a celui rău. Oricâți prooroci mincinoși s-ar ridica și orice minuni neauzite ar săvârși, ca să arate că Biblia nu este Cuvântul insuflat al lui Dumnezeu, sau că Domnul nostru Isus Hristos nu este Dumnezeu mai presus de orice, să tăgăduiască vreun adevăr, n-ar putea face nimic unei inimi călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu, ba chiar dacă ar veni un înger din cer, ca să vestească ceva împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, am avea dreptul dat de Dumnezeu să-i strigăm fără multa vorbă: „Anatema”!

Aceasta este o mare îndurare din partea lui Dumnezeu, căci face pe orice credincios, oricât de slab și neștiutor ar fi, sigur și liniștit. Noi nu suntem chemați să cercetăm învățătura greșită sau dovezile aduse în folosul ei, ci doar s-o lepădăm, și aceasta din pricină că avem în inimile noastre siguranța și iubirea adevărului. „Să n-ascuți cuvintele acelui prooroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare, ca să știe dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru”.

Acesta era lucrul însemnat pentru Israel și el este tot atât de însemnat și pentru noi. Un israelit credincios, care iubea pe Dumnezeu din toată inima, avea totdeauna pentru orice prooroc mincinos sau visător de vise, care s-ar fi ivit, un răspuns scurt. L-ar fi întâmpinat cu vorbele: „Să n-ascuți”. Dacă vrăjmașul nu este ascultat, nu poate atinge inima. Oile merg pe urma păstorului, „pentru ca ele cunosc glasul lui; nu merg de loc după un străin”, chiar dacă acesta ar face semne și minuni, „ci fug de el”. De ce? Pentru că sunt în stare săi cerceteze și să i se împotrivescă? Nu, ci „pentru că nu cunosc glasul străinilor”. Iată un fapt, care e o pricină îndestulătoare să nu mergem pe urma celui ce vorbește.

Cât de plin de mângâiere și de pace este acest lucru pentru mieii și oile turmei lui Cristos! Ele pot auzi glasul păstorului lor iubitor și credincios. Se pot aduna în jurul Lui și pot găsi odihnă adevărată și siguranță deplină. „El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă”. Atâta este de ajuns. Chiar dacă oile sunt slabe și fără putere, nu pot fi împiedicate în odihna și binecuvântarea lor, ci se încred numai în puterea mare a bunului lor Păstor. Nu trebuie să ne temem niciodată de slăbiciunea noastră, dar să ne temem de puterea închipuită, de încrederea în înțelepciunea, pricepera și cunoștința noastră în ale Scripturii. Cu cât ne simțim mai adânc slăbiciunea, cu atât e mai bine pentru noi, căci puterea lui Hristos se desăvârșește în slăbiciune și harul Lui e de ajuns pentru turma Lui iubită și răscumpărată scump. Numai să ne ținem strâns lipiți de El, simțindu-ne slăbiciunea și neputința. Să-i ținem Cuvântul scump în inimile noastre, să ne hrănim cu el, ca adevărata hrană pentru sufletele noastre, zi de zi, ca pâine vie pentru întărirea omului nostru dinlăuntru. Așa vom fi păziți de glasul străinului, de orice prooroc mincinos, de orice cursă a diavolului, de orice înrâurire care ar putea să ne abată de la ascultarea de Domnul Isus.

În partea a doua a capitolului nostru poporul lui Dumnezeu e îndemnat să se păzească de alt laț al vrăjmașului.

Aici nu mai este vorba de prooroci mincinoși sau visători de vise. În fața înrâuririi acestora pot sta în picioare mii de oameni, care cad pradă puterii pornirilor firești. E greu să stai împotriva acestora. Trebuie o predare deplină, un ochi curat, o hotărâre tare a inimii, ca să ne împotrivim celor pe cari-i iubim. Despărțirea de un prooroc mincinos sau de un visător, cu care n-avem nici o legătură, nu-i nimic pe lângă greutatea încercării, la care suntem puși când suntem chemați să ne împotrivim soției, fratelui iubit, sorei noastre scumpe sau prietenului bun. Totuși nu trebuie să dăm nimic de la noi, când e vorba de drepturile lui Dumnezeu, ale lui Cristos și ale adevărului. Dacă cineva vrea să se folosească de legătura pornirilor noastre firești, ca să ne împiedice să urmăm pe Cristos, trebuie să ne împotrivim cu toată puterea și fără șovăire. „Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26).

Însuși Dumnezeu a rânduit legăturile noastre firești și fiecare din ele își are trăsăturile ei deosebite, a căror împlinire se potrivește foarte bine cu gândurile lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a dat în felurite epistole învățături pentru bărbați și femei, părinți și copii, slugi și stăpâni. Prin aceasta El dă acestor legături și drepturilor și datorii izvorâte din ele, pecetea întăririi dumnezeiești. Locurile din Luca 14 și Deuteronom 13 se potrivesc numai atunci, când acele legături și porniri se ridică și sunt o piedică în fața drepturilor lui Dumnezeu și ale lui Cristos. Numai atunci trebuiesc tăgăduite și date morții.

În viața singurului Om desăvârșit, care a trăit vreodată pe acest pământ (Isus), vedem cât de frumos a știut să stea El în fața feluritor cereri, care se apropiau de El ca om și slujitor. El a spus mamei sale: „Femeie, ce ai ta cu Mine?” și totuși a avut la vremea potrivită, cea mai gingașă grijă pentru ea și a lăsat-o în seama ucenicului, pe care-l iubea. El a spus părinților săi: „Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” În același timp însă a plecat cu ei și li s-a supus. Atât învățăturile Sfintei Scripturi, cât și felul de a se purta al lui Cristos, în timpul vieții Lui pământești, ne învață cum trebuie să împăcăm cererile firii cu ale lui Dumnezeu.

Dar poate că cititorul va găsi o greutate în faptul, că nu poate uni felul de a se purta, care li se poruncește izraeliților în capitolul nostru, cu un Dumnezeu al iubirii și cu harul și bunătatea Noului Testament.

În cercetarea celor dintâi capitole ale acestei cărți, am mai avut prilejul să arătăm căile de stăpânire morală a lui Dumnezeu în legătură cu Israel și Neamurile, înainte de toate, nu trebuie să pierdem din vedere deosebirea dintre cele două țărâni, al legii și al harului. De altfel vom găsi totdeauna greutate în locuri ca Deuteronom 13:9-10. Marea temelie a Iudaismului era dreptatea, iar a creștinismului este harul, harul curat, fără condiții. Dacă am înțeles acest fapt, piere orice greutate. Pentru Israel era drept și se potrivea cu gândurile lui Dumnezeu, să-și omoare vrăjmașii. Dumnezeu le poruncise acest lucru. Tot așa pentru ei era drept și potrivit stării lor, să omoare pe orice mădular ai adunării, care ar fi cercat să-i îndemne la închinarea la Idoli. Toate acestea se potriveau cu temeiurile legii și stăpânirii morale a lui Dumnezeu, sub care erau puși, potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu.

În tot Vechiul Testament vedem că Dumnezeu a stăpânit peste Israel și peste lumea în legătură cu Israel pe temeiul dreptății. Și cum a fost în trecut, așa va fi și în viitor. „Atunci împăratul va împărăți cu dreptate și voievozii vor cârmui cu nepărtinire” (Isaia 62:1).

În creștinism vedem dimpotrivă cu totul altceva. Dacă deschidem Noul Testament și ascultăm învățăturile Fiului lui Dumnezeu, simțim că ne găsim pe alt țărâm. Tragem în piept aerul unui har curat, și fără vreo mărginire.

Să citim, de pildă, cuvântarea lui Isus de pe munte, această minunată strângere de adevăruri de temelie din împărăția cerurilor și vom vedea îndată deosebirea foarte mare dintre țărâmul iudaic și cel creștin. Ce era drept și potrivit pentru un iudeu, poate fi greșit și nepotrivit pentru un creștin. Domnul și învățătorul nostru a învățat singur, că ai Lui nu trebuie să se poarte ca cei din vechime. Temeiul Vechiului Testament era dreptatea, temeiul Noului Testament este harul.

„Ați auzit că s-a zis: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.” Dar Eu vă spun: „Să nu vă împotriviiți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.” Orișicui vrea să se judece cu tine, și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i, și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine. Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău” Dar Eu vă spun: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă

blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrepti; Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:38-48).

Și cum învăța, așa și trăia Cristos. El nu mergea la judecată ca să-și capete dreptul Său. El nu se bizuia pe puterea lumească și nici nu sa apărat. El nu răsplătea răul cu rău. Când ucenicii Săi, neînțelegând adevărurile cerești pe care le învăța și întreg felul Său de a fi, au cerut foc din cer asupra unui sat samaritean, care n-a vrut să-L primească, El i-a muștrat cu vorbele: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți: „Și îndată după aceasta citim următoarele: „Și au plecat într-alt sat” (Luca 9:55-56).

Felul de a lucra al lui Ilie, care a făcut să cada foc din cer asupra trimișilor unui împărat nelegiuit, se potrivea cu duhul și adevărurile de temelie ale economiei, în care se găsea. Dar Domnul era martorul desăvârșit și înfățișarea dumnezeiască al unui alt șir de lucruri. Viața Lui a fost de la început până ta sfârșit o viață de predare desăvârșită pentru alții. El nu și-a cerut niciodată drepturile. A venit ca să slujească și să dea, ca să fie astfel în orice chip icoana lui Dumnezeu și arătarea deplină a Tatălui. Felul de a fi al Tatălui se răsfrângea în orice cuvânt sau lucrare a Lui, în fiecare privire, în fiecare mișcare a Lui, iar El este și pilda noastră cea mare, în orice privință. Purtarea și viața creștinului trebuie să se potrivească cu învățătura și cu viața Lui. Cum am putea ști altfel cum să trăim, decât numai ascultând cuvintele Lui și cercetând căile Lui? Dacă pentru noi ar fi bune temeiurile și învățăturile economiei mozaice, de bună-seamă ca ar fi bine să ne scoatem drepturile în fața judecatei și să răsplătim răul cu rău. Ce s-ar face însă atunci învățătura și pilda Domnului și a Mântuitorului nostru? Ce s-ar face învățăturile Noului Testament?

Dar poate că ni se va pune aici vechea întrebare care se aude de multe ori: „Ce ar ajunge lumea cu toate așezămintele ei dacă ar fi ca temeiuri de acestea să stăpânească peste tot?” Răspundem: lumea, așa cum e astăzi, ar înceta. Răutatea de față nu poate sta niciodată alături de temeiurile cerești; dar se vede că și temeiurile cerești n-au fost niciodată hotărâte pentru lumea aceasta rea, întrucât ea nici nu le-ar fi putut primi și nici împlini fără să aducă prin aceasta răsturnarea rânduielii de astăzi, precum și desfacerea societății omenești așa cum e așezată astăzi. Temeiurile cerești nu sunt hotărâte pentru lumea aceasta, ci pentru Biserica lui Dumnezeu, care nu este din lume. Domnul a zis lui Pilat: „Dacă ar veni împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat, ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar, acum, împărăția Mea nu este de aici”. Să băgăm bine de seamă la cuvântul acum. În curând împărățiile pământului vor fi supuse Domnului, dar acum El este lepădat de lume. și biserica Lui e chemată să împartă cu El lepădarea, sa iasă cu El afară din tabără și să aștepte pe pământ, ca o străină, clipa când El va veni din nou, ca s-o duca acolo, unde este și El.

Numai amestecarea Bisericii cu lumea a adus o astfel de încurcătură. Această amestecare răstoarnă totul. Prin ea se amestecă lucruri, care nu se potrivesc de loc între ele, iar firea adevărată a Bisericii, starea ei, viața ei, și nădejdea ei sunt tăgăduite. Se aude vorbindu-se uneori despre o „lume creștină”. Aceasta nu-i decât îmbinarea a două lucruri, atât de deosebite între ele, ca lumina de întunec. Nu-i decât încercarea de a cârpi o haina nouă cu un petec vechi, după spusa Domnului, urmarea e că ruptura se face mai mare.

Gândul lui Dumnezeu nu-i să facă lumea creștină, ci numai să scoată pe ai Săi din lume, pentru ca ei să fie un popor ceresc, călăuzit pe temeiuri Cerești și mânat de o nădejde cerească. Dacă nu este înțeles lucrul acesta și dacă adevărul despre chemarea și nădejdea Bisericii nu trăiește ca o putere vie în suflet, nu vom putea să ne păzim în viața noastră de greșeli triste. Vom întrebuița atunci în chip greșit scrierile Vechiului Testament și vom suferi o pagubă mare. Să ne dea Domnul puterea să înțelegem legătura și unitatea vie dintre Biserică și un Cristos lepădat, înviat și proslăvit.

Iată o pildă de felul cum vorbește și cum se folosește Duhul Sfânt de scrierile Vechiului Testament. În psalmul 34 citim: „Domnul își întoarce Fața împotriva celor răi. ca să le șteargă pomenirea de pe pământ”. Locul acesta se întrebuițează în 1 Petru 3:12. Dar acolo citim: „Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul”. Nu se spune nici o vorbă despre stăpîrea răului. De ce? Pentru că Domnul nu lucrează acuma ca judecător. El a făcut lucrul acesta sub lege și-l va face în împărăția Sa. Acuma însă lucrează prin har, îndelunga răbdare și milă. Fața Lui este tot așa de hotărât îndreptată împotriva celor ce fac răul, cum a mai fost și cum va fi, dar acuma nu, ca să le șteargă pomenirea de pe pământ. Cea mai puternică dovadă a acestui har minunat, precum și a deosebirii dintre cele două adevăruri de temelie despre care vorbim, o vedem în faptul că acelora care au făcut răul în cel mai adevărat înțeles al cuvântului, adică acelora care au răstignit pe Fiul cel singur născut al lui Dumnezeu, li s-a vestit, pentru întâia dată, iertarea deplină și slobodă prin sângele crucii.

Locul arătat este unul din multele, care arată cu toate la fel deosebirea dintre temeiurile iudaice și cele creștine precum și dintre creștinism și împărăția viitoare. Dumnezeu se poartă acuma cu lumea în har și ai Săi, ar trebui să facă același lucru, dacă doresc să-i semene. „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”. Urmați dar pilda lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți. Trăiți în dragoste după pilda lui Cristos, care v-a iubit și El și Sa dat pe Sine morții pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros” lui Dumnezeu” (Matei 5:48; Efeseni 5:1-2).

Iată pilda noastră. Noi suntem chemați să ne luăm după pilda Tatălui nostru. El nu caută acuma să-și scoată drepturile cu brațul puternic al mâinii Lui. Mai târziu o va face, dar acum El varsă beșugul binecuvântărilor și binefacerilor asupra acelora, a căror viață întreagă este vrăjmășie și împotrivire față de El.

Dar, poate ca va zice cineva: „Cum pot eu să-mi duc afacerile în lume și să trăiesc cu astfel de temeiuri? A fi jefuiți; ni s-ar lua averea, ne-ar lua casele, ne-ar lua bani cu împrumut și nu ni i-ar mai da, etc. E cu neputință să trăiești în lume, fără să lupți pentru drepturi. Pentru ce avem o stăpânire? Nu sunt oare stăpânirile anume rânduite de Dumnezeu, ca să păstreze între noi pacea și rânduiala Ce ar fi dacă n-am avea polițiști și judecători? Și cine mai bine decât copiii lui Dumnezeu pot cârmui țara, și împărți dreptatea? Și dacă Dumnezeu le-a lăsat, de ce să nu ne folosim de ele?

De bună seamă că stăpânirile sunt de la Dumnezeu, împărăției, procurorii, judecătorii și stăpânirile sunt în locul lor arătarea puterii lui Dumnezeu. El le-a îmbrăcat cu această putere și le-a dat sabia în mână ca să pedepsească pe răufăcători și spre binele acelora care fac bine. Suntem datori să ascultăm de stăpânire și să ne supunem ei și să ascultăm de ea în toate, numai dacă nu ne cere să lucrăm împotriva lui Dumnezeu și a cugetului nostru. Lumea așa cum este azi n-ar putea să trăiască nici o zi, dacă oamenii n-ar fi ținuți în frâu de mâna tare a stăpânirii. N-am putea trăi, sau cel puțin viața ar fi nesuferita, dacă făcătorii de rele n-ar fi ținuți în frâu și pedepsiți de judecători.

Dar toate acestea nu ating de loc cărarea pe care trebuie să meargă creștinul prin lumea aceasta. Creștinismul recunoaște pe deplin stăpânirea unei țări cu toate rânduielile ei, dar creștinul nu-i deloc dator, să se amestece în vreun fel oarecare în treburile ei. El este dator să se supună poruncilor stăpânirii țării sale, oricare ar fi el, să voiască binele celor ce fac legile și celor ce veghează la împlinirea lor. El trebuie să se roage pentru ea, să plătească dările, să se roage pentru pacea țării și, pe cât atârnă de el, să trăiască în pace cu toți oamenii.

Pilda desăvârșită a tuturor acestora o găsim iarăși la preaslăvitul nostru Domn. El recunoaște pe deplin temeiul supunerii față de stăpânire, când stă de vorbă cu irodienii vicleni, spunând: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Matei 22:21). Dar nu numai atât. Mai găsim că El a plătit și bir, pe care nu trebuia să-l plătească și pe care n-avea dreptul nimeni să-l ceară de la El. Totuși nu s-a folosit de dreptul Său, ci a spus lui Petru: „Dar, ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la mare, aruncă undița, și trage afară peștele care va veni întâi; deschide-i gura, și vei găsi în ea o rublă pe care ia-o și dă-le-o lor, pentru Mine și pentru tine” (Matei 17:27).

Locul acesta ne arată limpede drumul creștinului în lumea aceasta. El trebuie să meargă pe urma Domnului Său și să facă întocmai ca El în orice privință. El nu și-a cerut niciodată dreptul, nici nu s-a amestecat în afaceri lumești; întreaga Lui viață până la cruce a fost o viață de deplină lepădare de sine, până acolo că a dat-o ca preț de răscumpărare pentru mulți. El nu s-a amestecat în politică, n-a vrut să fie judecător sau împărțitor de moșteniri, nici chiar când a fost rugat.

Nădăjduim că cele spuse vor face pe cititor să înțeleagă bine locuri ca acela, pe care îl cercetăm acum. Deși trebuie să ne împotrivim tot atât de hotărât închinării la idoli, și să stăm departe de orice rău, ca și Israel în vechime, nu putem face totuși tot ce făceau ei. Oricât de poruncitoare ar fi datoria Bisericii să scoată răul din sânul ei, ea nu trebuie să omoare cu pietre pe un închinător la idoli, nici să ardă pe vrăjitor. Biserica romano-catolică a făcut așa, și chiar protestanții au urmat-o pe acest drum, lucru care se vede în mai multe pilde din istoria bisericii. Pomenim numai de Minai Șervet, care a fost ars în anul 1553 în Geneva din pricina învățăturilor lui rătăcite. Biserica nu este chemată să poarte sabia lumească. Aceasta este o tăgăduire pe față a chemării, felului ei de a fi și menirii e. Când Petru, în râvna neștiinței sale și a grabei firii pământești, a scos sabia ca să apere pe Domnul său iubit, a fost muștrat îndată de Isus cu vorbele: „Vără-ți sabia în teacă; căci toți cei ce scot sabia, vor pieri de sabie”. Și după ce a spus acestea, Isus a îndreptat răul făcut de slujitorul său, care avea gânduri bune, dar greșite. Apostolul zice: „Armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse slăbiciunii omenești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Cristos” (2 Cor. 10:4-5).

Biserica mărturisitoare sa depărtat mult de la acest adevăr însemnat. Ea s-a legat cu lumea și a căutat să facă să înainteze lucrul lui Cristos prin mijloace lumești. A vrut să țină în picioare credința creștină prin tăgăduirea ființei adevărate a creștinismului. Arderea ereticilor a mângâiat grozav filele istoriei sale. Nici nu ne putem închipui urmările grozave ale faptului, că Biserica s-a crezut chemată să ia locul lui Israel și să lucreze potrivit unor temeuri iudaice (Firește că Biserica are dreptul să învețe din istoria lui Israel, dar face o greșală mare, dacă ia locul lui Israel, dacă lucrează după temeuri și dacă-și însușește făgăduințele.). Prin aceasta nu numai că și-a sucit cu desăvârșire mărturia ei, ci și-a pierdut și felul ei de a fi duhovnicesc și ceresc și a pășit pe drumul, al cărui capăt e zugrăvit în Apocalipsa 17 și 18.

Să cerceteze cititorul acest lucru în lumina Noului Testament și să învețe să înțeleagă prin bunătatea lui Dumnezeu drumul despărțirii de lume, pe care suntem chemați să umblăm ca unii, care suntem în lume, dar nu din lume.

În partea de la urmă a capitolului nostru (versetele 12-18) găsim o învățătură însemnată, care se întemeiază în același timp pe un adevăr scump, anume pe unitatea națională a lui Israel. E vorba aici de o abatere mare în unul din orașele lui Israel. Foarte ușor ar fi putut pune întrebarea: Sunt oare toate orașele lui Israel părtașe la păcat? (Fără îndoială că trebuie să ne gândim că abaterea, de care vorbim, era foarte mare, deoarece urmarea încercarea de a depărta poporul de Dumnezeu cel viu și adevărat. Faptul acesta atingea temelia ființei naționale a lui Israel. Aceasta nu era numai ceva local, ci național.) De bună-seamă că toate erau părtașe, întrucât poporul alcătua o unitate deplină.

Orașele și seminiile nu erau neatârinate unele de altele, ci legate prin legătura sfântă a unității naționale, o unitate, al cărei sâmbure se găsea în locul, unde se arăta Dumnezeu. Cele douăsprezece pâini de pe masa de aur din cortul mărturiei erau icoana vie a acestei unități nedespărțite și orice israelit adevărat o recunoștea și se bucura de ea. Cele 12 pietre din vadul Iordanului, cele douăsprezece pietre de pe malul aceleiași ape și cele douăsprezece pietre adunate de Ilie pe muntele Calmei propovăduiesc același adevăr mare, anume că cele douăsprezece seminții erau legate între ele în chip nedespărțit. Cucernicul împărat Ezechia le-a recunoscut de asemenea, când a poruncit să se aducă jertfa de ardere de tot și jertfa de ispășire pentru întreg Israelul (2 Cronici 29:24). Afară de aceasta mai găsim, că Iosia, împăratul temător de Dumnezeu și-a întins lucrarea de îndreptare peste toate timpurile copiilor lui Israel (2 Cronici 34:33). Pavel întărește același adevăr în fața împăratului Agripa, când spune: „A cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, care slujesc lui Dumnezeu zi și noapte” (Fapte 26:7). El se mai restrânge din capitolul 7 al Apocalipsei, unde găsim cele douăsprezece seminții pecetluite și puse de o parte pentru binecuvântarea și slava veșnică, și anume în legătură cu o mulțime fără număr dintre neamuri. La urmă vedem în Apocalipsa 21, numele celor douăsprezece seminții scrise pe porțile noului Ierusalim, ale locului ceresc și central al slavei lui Dumnezeu și a Mielului.

Așa dar avem un șir necurmat de dovezi pentru adevărul unității nedespărțite a celor douăsprezece seminții ale lui Israel, începând cu masa de aur din cortul mărturiei și încheind cu cetatea de aur, care se coboară din cer, de la Dumnezeu.

Dacă ni s-ar pune întrebarea: Unde se poate vedea această unitate? sau: Cum au putut-o cunoaște oameni ca Ilie, Ezechia, Iosia și Pavel? Răspundem: au văzut-o prin credință. Ei au privit în cortul mărturiei, și au văzut acolo cele douăsprezece pâini, care închipuiau cele douăsprezece seminții ale lui Israel și în același timp unitatea lor nedespărțite. Nimic nu putea fi mai frumos. Adevărul lui Dumnezeu trebuie să țină în veci. Unitatea lui Israel a fost văzută în trecut și va fi văzută în viitor și chiar dacă acum ochiul omenească n-o vede, după cum nu vede nici unitatea mai înaltă a Bisericii, totuși credința ține la ea cu tărie și o mărturisește.

Să vedem puțin și înfăptuirea practică a adevărului cuprins în această parte a capitolului nostru. Să zicem că într-un oraș de la mieznoapte din țara lui Israel ar fi ajuns vestea, că într-un oraș de la miezăzi se învață un lucru greșit, care are ca țintă despărțirea de Dumnezeu a locuitorilor aceluși oraș. Ce avea să facă atunci întâiul oraș? Porunca spunea limpede: „să faci cercetări, să cauți și să întrebi cu dea mărunții”.

Dar n-ar fi putut oare să spună câțiva cetățeni: Ce treaba avem noi cei de la mieznoapte cu rătăcirile care se învață la mieznoapte? Nu-i oare fiecare oraș răspunzător pentru păstrarea adevărului înăuntrul zidurilor sale? Noi n-avem în mijlocul nostru astfel de învățături rătăcite. Cum putem noi cerceta toate rătăcirile, care se ivesc în țară? Lucrul acesta ne-ar cere atâta timp, încât nu ne-am mai putea îngriji de ogoarele, viile și turmele noastre. Noi osândim învățătura rătăcită și vom închide porțile noastre în fața oricui ar veni să ne-o aducă, dar nu ne simțim datori să mergem mai departe.

Dar ce ar fi răspuns un israelit credincios la toate aceste lucruri, care par minții omenești atât de drepte și bune? Răspunsul lui ar fi spus în chip neîndoielnic, că, dacă lucrează astfel, se tăgăduiește unitatea lui Israel. Dacă fiecare oraș și fiecare seminție ar fi vrut să fie neatârnată, atunci și marele preot ar fi trebuit să ia dinaintea Domnului cele 12 pâini, căci ele n-ar mai fi înfățișat unitatea lui Israel. Apoi porunca era lămurită: „Să cercetezi, să cauți și să întrebi cu de-amănuntul”. Dar Israel era unul. O nelegiuire petrecută în Dan trebuia să atingă numaidecât și pe locuitorii din Beerșeba. Oricine-și încrușișă nepăsător mâinile, se făcea una cu cel ce făcuse nelegiuirea. Deci atât porunca lui Dumnezeu cât și faptul că toți erau una, arătau că trebuie să nu stea nepăsători în fața râului din Israel.

Dacă toate acestea au fost adevărate cu privire la Israel, nu sunt cu mai puțin adevărate cu privire la Biserica lui Dumnezeu din vremea de față. Orice nepăsare în privința vreunui lucru care privește pe Cristos este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Planul și hotărârea Lui veșnică este să preamărească pe Fiul Său. Orice genunchi trebuie să i se plece și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că El este Domn. El vrea ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl.

Dacă deci Cristos este necinstit, dacă se ivesc și se răspândesc învățături care micșorează slava persoanei Lui, lucrarea săvârșită de El și puterea slujbei Lui, avem datoria sfântă să lepădăm cu toată hotărârea astfel de învățături. Nepăsarea sau neatârarea în privința lucrurilor care privesc pe Fiul lui Dumnezeu, este trădare în lucrul lui Dumnezeu. Dacă nu suntem nepăsători când e vorba de numele, ființa sau de averea noastră, n-ar trebui să fim nici atunci când e vorba de slava, cinstea, numele și lucrul Aceluia, căruia îi datorăm totul acum și în veci, care S-a dezbrăcat de slava Sa, a venit pe acest pământ în această lume rea și a murit o moarte rușinoasă pe cruce ca să ne scape de focul veșnic al iadului. Strâns legat cu slava Capului bisericii este și adevărul despre unitatea trupului. Dacă Israel a fost unul, cu atât mai mult e unul trupul lui Hristos! Și dacă în Israel era greșită orice neatârare și nepăsare, cu atât mai mult se poate spune acest lucru în Biserica lui Dumnezeu. După cum nu se poate spune că mâna e neatârnată de picior sau ochiul de ureche, tot așa nu se poate zice că mădulele trupului lui Cristos sunt neatârinate între ele”. „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădule și după cum toate mădulele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un trup – tot așa este și Cristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine” nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuință de voi”. Ba mai mult, mădulele trupului, care par mai slabe, sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului, care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe, pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădulelor lipsite de cinste pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup; ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădulele sufăr împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul lui Cristos, și fiecare, în parte, mădulele lui” (1 Corinteni 12:12-27).

Adevărul arătat atât de limpede și stăruitor în acest capitol și care spune, că credinciosul este un mădular al trupului lui Cristos, nu cuprinde numai cele mai înalte binecuvântări ale creștinului, ci ne arată și cea mai înaltă răspundere a lui. Creștinul nu se poate socoti ca o persoană independentă, care n-are nici o legătură cu alții, ci este legat în chip viu cu toți copiii lui Dumnezeu, cu toți credincioșii adevărați, cu toate mădulele de pe pământ ale trupului lui Cristos.

„Noi toți, în adevăr, am primit botezul unui singur Duh, ca să alcătuim un singur trup”. Biserica lui Dumnezeu nu este o tovărășie sau o frăție de mai mulți la un loc. Ea este un trup legat prin Duhul Sfânt cu Capul său din cer și ale cărui mădule de pe pământ sunt legate între ele în chip nedezlipit. Urmarea firească a acestui fapt este că starea și viața oricărui mădular atinge pe toate celelalte. „Dacă suferă un mădular, toate mădulele sufăr împreună cu el”. Dacă piciorul nu stă bine, mâna simte. Cum anume? Cu ajutorul capului. Tot așa e și în Biserica lui Dumnezeu. Dacă un mădular nu sta bine, simt și celelalte mădule cu ajutorul Capului, cu care sunt legate toate în chip viu prin Duhul Sfânt.

Multora le vine greu să înțeleagă acest adevăr, dar el este descoperit limpede în Cuvânt. El este o descoperire dumnezeiască. Nici o minte omenească n-ar fi putut născoci vreodată un astfel de gând, dar Dumnezeu îl descoperă și credința îl crede și trăiește în puterea lui binecuvântată.

Dar cum se poate ca starea cea rea a unuia să înrăurească asupra altora, care nu știu nimic de ea? Răspunsul este: „Când suferă un mădular, toate mădulele sufăr împreună cu el”, nu numai mădulele unei adunări dintr-un loc care cunosc mai bine și mai de aproape persoana aceia și care au legături cu ea, ci toate mădulele trupului, oriunde s-ar găsi. Așa am văzut la Israel (deși acolo era vorba numai de o unitate națională) că un rău întâmplat în unul din orașele lor, îi privea pe toți. Deși mulți din popor nu știau nimic de păcătuirea lui Acan, totuși Domnul a spus: „Israel a păcătuit” și tot poporul a suferit o înfrângere rușinoasă din pricina aceasta.

Mintea omenească găsește că e greu de înțeles acest adevăr, însă credința îl ia și lucrează potrivit lui. De aceea să n-ascultăm la ce spune mintea, ci să credem ce spune Dumnezeu.

Ce adevăr mare este adevărul despre unitatea Trupului lui Hristos! Ce urmări însemnate are în viață! Cât de mult îndeamnă el la sfințenie în umblare și viață! Ce veghetori ne face asupra noastră înșine, asupra obiceiurilor, căilor și întregii noastre stări morale, ce cu grijă ne-ar face să nu necinstim Capul cu care suntem uniți, sau să întristăm pe Duhul prin care suntem uniți, sau să vătămăm mădulele cu care suntem uniți!

„Voi sunteți copiii Domnului, Dumnezeului vostru. Să nu vă faceți creștături și să nu vă radeți între ochi pentru un mort. Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, și Domnul, Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (versetele 1, 2).

Versetele de la începutul capitolului nostru ne pun în fața ochilor temelia tuturor binecuvântărilor și răspunderilor poporului Israel. S-a arătat de multe ori gândul, și nu se poate tăgădui adevărul că trebuie să fii întâi într-o stare anumită ca să poți cunoaște pornirile care stau în legătură cu ea și să poți împlini datoriile ce vin din aceasta. Dacă cineva nu este tată, nici cele mai amănunțite lămuriri nu-l pot face să înțeleagă potrivirile sau simțirile unei inimi părintești, îndată însă ce intră singur în această stare, o cunoaște foarte bine. Așa e cu orice stare pământească, și tot așa e și cu lucrurile dumnezeiești. Nu putem înțelege pornirile sau datoriile unui copil al lui Dumnezeu, dacă nu suntem în această stare, și nu putem împlini datoriile creștine, dacă n-am ajuns încă să fim creștini deși, chiar în această stare, avem nevoie pentru împlinirea datoriei de neîncetata putere a Duhului Sfânt.

Dumnezeu are, deci, dreptul să dea copiilor Săi îndrumări pentru felul lor de purtare, iar aceștia au cinstea și răspunderea să înfăptuiască pretutindeni acest har al Lui. „Voi sunteți copiii Domnului, Dumnezeului vostru. Să nu vă faceți creștături”. Israel era al lui Dumnezeu, nu mai era neatârnat, și de aceea n-avea voie nici un mădular al adunării să se radă între ochi pentru un mort sau să-și cresteze fața. Neamurile sărace și neștiutoare dimprejur chiar dacă făceau acest lucru, nu cunoșteau însă pe Dumnezeu și n-aveau nici o legătură cu El. Însă Israel se găsea pe tărâmul ridicat și sfânt al unei legături apropiate cu Dumnezeu, și acest fapt trebuia să se vadă din toate obiceiurile lor. N-aveau să se ferească de ceva, să nu facă ceva, ca să fie copii ai lui Dumnezeu. Asta ar fi însemnat s-o ia de la coadă. Ci fiindcă erau copii ai lui Dumnezeu, trebuiau să se poarte ca atare. „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău”. Dumnezeu nu spune: „Tu trebuie să ajungi un popor sfânt”. Ar fi fost cu neputință ca ei singuri să ajungă un popor al lui Dumnezeu. Toate silințele lor în această privință ar fi fost zadarnice. Însă Dumnezeu, în harul Său nemărginit și din pricina legământului Său cu părinții lor, făcuse din ei poporul Său dintre toate neamurile pământului. Acesta era țara de nezduduit pe care se afla Israel. Toate umbletele și obiceiurile lor, toate căile și lucrările lor, hrana și îmbrăcămintea, totul trebuia așezat pe această temelie mare, anume pe faptul, că erau ai lui Dumnezeu, aleși de El, fapt care era cu totul în afară de ei ca și nașterea lor firească.

Să socotim că unul din cele mai înalte haruri ale noastre faptul, că Dumnezeu este atât de aproape de noi și se îngrijește astfel de toate obiceiurile și căile noastre. Firește că gândul la apropierea sfântă a lui Dumnezeu e de nesuferit pentru un om, care nu-L cunoaște și care n-are nici o legătură cu El. Dar pentru un credincios adevărat, pentru oricine iubește cu adevărat pe Dumnezeu, e scump gândul, că El e aproape de noi, că ia parte la cele mai mici mărunțișuri ale vieții noastre zilnice, că știe tot ce mâncăm, cu ce ne îmbrăcăm, ne vede ziua și noaptea, când stăm de veghe și când dormim, când suntem acasă sau în călătorie și grija Lui pentru noi întrece cu mult grija unei mame iubitoare. Cât de mult s-ar schimba viața noastră, dacă am simți mai mult aceste lucruri. Toate acestea sunt minunate. Ce har mare să știm că Domnul nostru iubitor veghează asupra cărării noastre ziua și asupra patului nostru noaptea; că ochiul Lui se odihnește peste noi când ne îmbrăcăm dimineața, când ne așezăm la masă să mâncăm, când ne ducem la lucru, când ne vedem de treburi și toate legăturile noastre de dimineața până seara! De ar avea fiecare copil al lui Dumnezeu de pe fața pământului simțământul acesta.

Versetele următoare cuprind îndrumări privitoare la dobitoacele curate și necurate, la pești și păsări. Temeiurile călăuzitoare ale acestor îndrumări le-am cercetat în Levitic 11 și îndemnam pe cititor să mai citească o dată capitolul acesta (Cartea se află la tipografie în strada Bursei Nr. 1. București.). Dar între aceste două locuri este o deosebire foarte mare. În Levitic dau aceste îndrumări întâi lui Moise și lui Aaron, iar în capitolul nostru ele sunt spuse de-a dreptul norodului. Aceasta este partea deosebită a fiecăreia din aceste două cărți. Cea dintâi ar putea fi numită cu drept cuvânt „o călăuză a preotului”, pe când în a doua, preoții trec mai la fund și în frunte e pus norodul. Deosebirea aceasta se poate băga de seamă în cuprinsul cărții întregi. Deuteronomul nu repetă Leviticul. În versetul 21 al capitolului nostru ni se arată deosebirea mare dintre Israelul lui Dumnezeu și străin. „Să nu mâncați din nici o mortăciune, s-o dai străinului care va fi în cetățile tale, s-o mănânce, sau s-o vinzi unui străin, căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău”. Faptul legăturii sale cu Dumnezeu deosebea pe Israel cu desăvârșire de toate neamurile pământului. Asta nu pentru că ei ar fi fost mai buni sau mai sfinți decât alții, o, nu, ci Domnul era sfânt și ei erau poporul Lui: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”.

Copiii lumii acesteia numesc de multe ori pe creștini farisei, pentru că se despart de ei și nu vreau să ia parte la petrecerile și desfătările lor; însă ei nu înțeleg ce vorbesc. Dacă un creștin ia parte la deșertăciunile și prostiile lumii acesteia, e ca și când un Israelit ar fi mâncat dintr-o mortăciune. Creștinul are, slavă Domnului, o hrană mai bună decât cea pe care i-o poate da lumea. El se hrănește cu Pâinea cea vie, care s-a coborât din cer, cu Mana adevărată, și nu numai atât, dar mănâncă și „din roadele țării Canaanului”, care înfățișează pe Omul Isus înviat și proslăvit, din cer. Bietul copil neîntors la Dumnezeu din lume, nu știe nimic despre aceste lucruri. De aceea trebuie să se mărginească în cei poate da lumea. Întrebarea nu este, întrucât lucrurile lumii în sine sunt bune sau rele. Nici un israelit n-ar fi putut să știe, că nu-i bine să mănânce dintr-o mortăciune, dacă nu i-ar fi spus Cuvântul lui Dumnezeu.

Acesta este punctul cel mai însemnat pentru noi. Nu ne putem aștepta ca lumea să gândească și să cugete ca noi. Datoria noastră este să privim totul din punct de vedere dumnezeiesc. Un om al lumii poate să socotească bune și potrivite unele lucruri, cari sunt nepotrivite pentru un creștin, și asta numai din pricină că e cretin. Credinciosul adevărat n-are decât această întrebare: „Pot face cutare sau cutare lucru spre slava lui Dumnezeu? Le pot eu pune în legătura cu Numele lui Cristos?”

Creștinul n-are în toate împrejurările decât o piatră de încercare, o călăuză, și aceasta este Hristos. Tot ce nu-i vrednic de El, de bună-seama, că nu-i vrednic nici de creștin. Inima credincioasă lui Cristos, care umbla după pornirile firii dumnezeiești, întărită de Duhul Sfânt și călăuzită numai de Scriptură, va ști totdeauna ce e bine sau rău.

Înainte de a trece mai departe, atragem atenția cititorului asupra sfârșitului versetului 21: „Sa nu fierbi iedul în laptele mamei lui”. Locul acesta este interesant prin faptul, că e întrebuințat de trei ori în legături felurite. Care-i însemnarea lui și ce învățătură cuprinde? El vrea să atragă luarea aminte a poporului lui Dumnezeu, că trebuie să se ferească bine de tot ce-i împotriva firii lucrurilor. Se vede cât de colo că era împotriva firii lucrurilor să fierbi un ied în laptele, care avea să-i fie hrană. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește mult despre ce-i potrivit firii lucrurilor, ce se cuvine. Astfel scrie și apostolul către Corinteni: „Nu vă învață oare și firea”. Sunt anumite simțiri și porniri sădite de ziditor în fire, care nu trebuiesc nesocotite. Dumnezeu nu poate lua ca bună o lucrare, care atinge acest simț firii. Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește de multe ori în chip mai presus de fire, dar niciodată împotriva firii.

Partea de la urmă a capitolului ne dă câteva învățături foarte frumoase. Ea ne înfățișează temelia, centrul și trăsăturile deosebite ale religiei casnice și naționale a lui Israel, Temelia slujbei dumnezeiești a lui Israel era faptul, că Israel și țara lui erau a lui Dumnezeu.

Ei erau, ca să zicem așa, arendașii Lui, și erau datori să mărturisească acest lucru, la timpuri anumite, prin zeciuiala dată cu credincioșie din toate roadele țării lor. „Să iei zeciuiala din tot ce-ți va aduce sămânța, din ce-i va aduce ogorul în flecare an”. Trebuiau să recunoască în felul acesta în chip practic dreptul de stăpânire al lui Dumnezeu și nu trebuiau să piardă din vedere niciodată acest lucru. N-aveau să recunoască pe nimeni altul ca stăpân, decât pe Domnul lor. Cu tot ce aveau, erau ai Lui. Aceasta era temelia religiei lor naționale.

Pe cât de limpede era hotărâtă temelia religiei lor, tot așa era și centrul. Ei aveau să se adune pe locul, unde avea să-și așeze Dumnezeu Numele. Un har scump pentru toți aceia, care iubeau cu adevărat acest Nume scump. Din locul acesta și din multe altele vedem ce preț punea Dumnezeu pe faptul, ca poporul Său să se adune din când în când înaintea Lui. Ii plăcea să-și vadă poporul adunat înaintea Sa, bucurându-se de legătura cu El și hrănindu-se împreună din rodul țării Canaanului. „Și să mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege, ca să-și așeze Numele acolo, zeciuiala din grâul tău”, „ca să te înveți să te temi întotdeauna de Domnul, Dumnezeul tău.”

După judecata unui israelit credincios nu se putea asemăna nici un alt loc cu acela. Oricine iubea cu adevărat pe Domnul, călătorea cu bucurie spre peticelele de pământ, unde își așezase Dumnezeu Numele. Numai celor cari nu cunoșteau pe Dumnezeu, putea să li se para bătătoare la ochi călătoria poporului spre casa lui Dumnezeu, ca să duca acolo zeciuiala, și mai ales când drumul, pe care trebuiau unii să-l facă, era mai lung. Unii ca aceștia puteau să cugete: „Pentru ce atâta osteneală? De ce n-ar mânca și acasă?” Dar Israelul lui Dumnezeu avea o pricină însemnată, pentru care călătorea spre locul hotărât de Dumnezeu, și această pricină era cuprinsă în cuvântul adânc: „Domnul este acolo”. Dacă un iudeu încăpățânat ar fi rămas acasă sau ar fi mers în alt loc, ales de el, n-ar fi fost acolo nici în legătură cu Dumnezeu și nici cu frații săi. El ar fi trebuit deci să mănânce singur. Afară de aceasta și-ar fi atras asupra lui judecata lui Dumnezeu, deoarece o astfel de purtare era o urâciune înaintea Domnului. Era numai un loc de adunare și pe acela îl alesese Dumnezeu, nu omul. Împăratul Ieroboam cel îngâmfat, s-a amestecat în rânduiala dumnezeiască pentru scopurile sale politice și a așezat doi viței, unul la Betel și altul în Dan, dar cei care jertfeau acolo, slujeau dracilor, nu lui Dumnezeu. Lucrarea aceasta era o îndrăzneală nelegiuită, prin care Ieroboam a adus judecata lui Dumnezeu asupra sa și asupra casei sale. În istoria de mai târziu a poporului Israel găsim pomenindu-se deseori de „Ieroboam, fiul lui Nebat”, ca pildă groaznică de nelegiuire pentru toți împărații.

Toți cei credincioși din Israel aveau să se găsească neapărat în locul dumnezeiesc de adunare și nicăieri aiurea. Nu l-ai fi văzut aducând tot felul de dezvinovățiri ca să stea acasă; nici n-ar fi alergat înapoi și încolo în locuri alese de ei sau de alții, i-ai fi găsit adunați numai acolo unde era Domnul. Era aceasta îngustime? Nu, ci frică și dragostea de Dumnezeu.

Dar nu numai că Dumnezeu hotărâse un loc de închinare, ci în bunătatea Sa, El se mai îngrijise să facă acest drum cât se poate de ușor pentru poporul Său. „Poate când te va binecuvânta Domnul, Dumnezeul tău, drumul va fi prea lung, ca să-ți poți duce zeciuiala acolo, din pricina depărtării tale de locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să-și pună acolo Numele Lui. Atunci să-ți prefaci zeciuiala în argint, să strângi argintul acela în mână și să te duci la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău... și să mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău și să te bucuri tu și familia ta”.

Cât de frumos! Domnul în grija și iubirea Lui, ținea seama de toate. El înlătură orice greutate din calea poporului Său, ca să-i dea puțința să se simtă fericit înaintea Sa. Nu trebuiau oare toți cei ce iubeau pe Domnul să dorească să împlinescă dorința inimii Lui, de a vedea adunat în locul hotărât de El pe poporul Său izbăvit? Și oare n-ar fi dovedit un israelit care ar fi trecut cu vederea prilejul unei astfel de întâlniri, că n-are inimă pentru Dumnezeu și pentru poporul Său, și ce era și mai rău, că lucrează după voia sa? Dacă unul ca acesta ar fi spus că poate fi fericit și acasă sau aiurea, nu numaidecât în locul hotărât de Domnul, atunci fericirea aceasta ar fi fost fără temeii, de oarece se afla pe calea neascultării și a tregerii cu vederea a poruncii dumnezeiești.

Toate acestea cuprind o învățătură însemnată pentru Biserica lui Dumnezeu din vremea de față. Voia lui Dumnezeu a fost atunci și este și astăzi, ca ai Săi să se adune înaintea Sa în jurul unui centru hotărât de El. Nici un creștin, care mai are lumină dumnezeiască, nu se va îndoi de acest lucru. Căci pornirile firii dumnezeiești, îndrumările Duhului Sfânt și învățăturile Scripturii călăuzesc pe credincioși să se adune pentru preamărirea lui Dumnezeu, pentru legătura frățască și pentru zidire sufletească. Oricât de deosebita ar fi economia iudaică față de cea creștină, sunt totuși anumite adevăruri mari și anumite trăsături călăuzitoare, care rămân oricând în picioare, și între acestea este de bună seamă și adunarea noastră împreună. Căci aceasta este întemeiată pe o rânduială dumnezeiască, atât în economia veche, cât și în cea nouă.

Dar, deși este așa, nu e vorba înainte de fericirea noastră, măcar că toți creștinii vor fi cu adevărat fericiți, când se vor găsi în locul hotărât de Dumnezeu, căci în fața Domnului este totdeauna bucurie și binecuvântare și acolo nu te poți simți altfel, decât cu adevărat fericit. E cerul pe pământ pentru copiii lui Dumnezeu, care iubesc Numele Lui, Persoana Lui, se iubesc unii pe alții ca să fie împreună în jurul mesei Lui, în jurul Lui însuși. Ce poate întrece fericirea de a putea să frângem pâinea împreună, în amintirea Domnului nostru scump, să vestim moartea Lui până va veni; să aducem cu un glas laudă lui Dumnezeu și Mielului; să ne zidim, îndemnăm și îmbărbătăm unii pe alții, potrivit cu darul dat fiecăruia de Capul înviat și proslăvit al Bisericii (Cristos); să ne vărsăm inimile, în dulce legătură frățască, în rugăciune, cerere, mijlocire și mulțămiri către Dumnezeu pentru toți oamenii, pentru împărați și cei în dregătorii, pentru toți copiii lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu, trupul lui Cristos, pentru lucrul Domnului și lucrătorii Lui de pe toată fața pământului. Dar, cum am mai spus, nu este vorba de fericirea noastră. Voia lui Dumnezeu, descoperită în Cuvântul Său sfânt, trebuie să ne călăuzească aici și pretutindeni. Pentru noi întrebarea este aceasta: Faptul că credincioșii se adună pentru închinare și zidire sufletească este oare potrivit gândului lui Dumnezeu? Dacă da, vai de aceia, care nu vor să facă acest lucru, fie din pricina încăpățânării, sau din lene, sau din altă pricină. Prin aceasta ei nu numai că își păgubesc sufletul lor, dar necinstesc și pe Dumnezeu, întristează pe Duhul Său și disprețuiesc adunarea lui Dumnezeu.

Acestea sunt urmări foarte însemnate, care cer din partea noastră o cercetare amănunțită. În Evrei nise da îndemnul stăruitor, să nu pierdem din vedere adunarea noastră laolaltă, și aceasta ne dovedește ce preț deosebit și ce însemnată are această adunare împreună. Cea dintâi pomenire a acestui adevăr o găsim în Matei 18:20: „Căci acolo, unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, suni și Eu în mijlocul lor”. Aici avem centrul dumnezeiesc: Numele Meu. Aceasta răspunde locului atât de des întrebuit în Deuteronom: „locul pe care-l va alege (Domnul) ca să-și așeze Numele acolo”. Nu în altă parte, ci numai acolo.

Întocmai așa stau lucrurile și cu Biserica lui Dumnezeu. Și în mijlocul ei totul e rânduit de Dumnezeu și orice alegere, părere și rânduială omenească trebuie înlăturată. Temeiul pe care ne adunăm este dumnezeiesc, este mântuirea. Centrul, în jurul căruia ne adunăm, este dumnezeiesc, este Numele lui Isus. Puterea, prin care ne adunăm, este dumnezeiască; este puterea Duhului Sfânt. Dreptul de a ne aduna

este tot dumnezeiesc: este dreptul pe care-l dă Cuvântul lui Dumnezeu.

Toate acestea sunt limpezi și scumpe, și ne trebuie doar o credința de copil, ca să le prindem și să le trăim. Dacă însă începem să cerem ajutorul minții noastre sau să întrebăm părerile omenești, ne prăbușim într-o zăpăceală deznădăjduită, deoarece trebuie să cercetăm atunci toate părerile și învățăturile nesfârșitelor partide creștine. Cuvântul scump al lui Dumnezeu este singura noastră scăpare, putere și autoritate. Dacă ni se ia el, nu mai avem nimic. Câtă mângâiere și câtă liniște ne aduce acest lucru, căci altfel cum am putea ști că suntem adunați în jurul centrului dumnezeiesc decât prin Cuvântul lui Dumnezeu? Adevărul despre felul cum trebuie să ne adunăm este tot așa de lămurit ca adevărul despre mântuire. Toți creștinii pot ști tot așa de bine dacă sunt adunați pe tărâmul dumnezeiesc, în jurul Persoanei Domnului Isus, prin puterea lui Dumnezeu și întemeiați pe Cuvântul lui Dumnezeu, cum știu și că au mântuirea.

Dacă ne întrebă cineva: „Cum putem ști dacă suntem în jurul centrului pus de Dumnezeu?” răspundem: Numai prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Cum putea Israel să fie sigur de locul hotărât de Dumnezeu pentru adunarea lor? Din porunca Lui limpede. Cuvântul Lui era tot atât de limpede în acest punct ca în toate celelalte. Și stau oare creștinii acum mai rău decât iudeii din vechime? I-a lăsat oare Dumnezeu pradă îndoielii și nesiguranței cu privire la locul lor de închinare, la centrul și tărâmul întâlnirii lor? Este oare acesta un lucru, cu privire la care fiecare trebuie să facă ce crede el că e bine? Cu neputința. După cum Israelul din vechime n-avea nici o îndoială cu privire la locul adunării lor, afară doar când era vorba de neștiința întreagă, sau neascultare voită, tot așa azi pentru creștini este hotărât în Cuvântul lui Dumnezeu, felul cum trebuie să se adune și aceasta cu o limpezime care ia orice puțință de dezvinovățire sau neștiință.

Asta nu înseamnă, că pentru creștini ar fi astăzi un loc anumit, unde ar trebui să se adune cu toții din când în când, ca poporul pământesc al lui Dumnezeu și cum va mai fi, în curând, cu Israelul adus iar în țara lui și cu toate neamurile. „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate Neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului”, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui”. Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului” (Isaia 2:2-3). „Toți cei ce vor mai rămânea din toate Neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele” (Zaharia 14:16-17). Din toate aceste locuri se vede că Ierusalimul a fost și va mai fi centrul lui Dumnezeu pentru Israel și pentru toate neamurile. Același lucru se vede în toți proorocii. A lua aceste locuri ca spuse pentru Biserică sau cer, înseamnă a stâlci cele mai lămurite cuvinte ale Scripturii, înseamnă a amesteca lucrurile cerești cu cele pământești și a face Cuvântul lui Dumnezeu să se bată cap în cap. În timpul de față însă, adică din ziua pogorării Duhului Sfânt, ca să alcătuiască trupul lui Cristos și până în clipa, când Domnul Isus Cristos va veni din nou, ca să ia Biserica din lumea aceasta, nu este nici un oraș, nici un loc sfințit, nici un centru pământesc pentru copiii lui Dumnezeu. Unui creștin i se pare ciudat, sau ar trebui să i se pară, când i se vorbește de „locuri sfinte”, sau de un pământ sfânt, după cum unui iudeu i s-ar părea ciudat să i se spună că locul lui de închinare este în cer (vezi Ioan 4:19-24. Faptele 7:48-50; 17:24, 25).

Învățătura Noului Testament de la început până la sfârșit este lămurită cu privire la închinarea creștină. Biserica a dovedit de la începutul istoriei ei o pornire puternică spre o întoarcere la iudaism și anume nu numai cu privire la învățătura despre mântuire, ci și cu privire la slujba dumnezeiască. Creștinii nu numai că au fost duși înapoi, sub lege, ca să dobândească sfințenia și viața, ci au fost puși și sub ritualul levitic cu privire la slujba și închinarea lor dumnezeiască. Punctul întâi l-am mai lămurit în capitolul 4 și 5 al Deuteronomului, dar al doilea nu este mai puțin groaznic în ce privește înrăuirile lui asupra întregii vieți creștinești.

Gândul Satanei caută totdeauna să scoată Biserica din locul ei ridicat, pe care-l are cu privire la starea ei în Cristos, la viața și închinarea ei. De abia s-a născut Biserica în ziua Rusaliilor și el a și început lucrarea de săpare și nimicire, și a făcut-o neîncetat, cu stăruință drăcească, timp de 19 veacuri. În fața locurilor limpezi din Scriptura care arată felul închinării creștine, așa cum o caută astăzi Tatăl și cu toate că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini omenești, vedem în cursul veacurilor de istorie creștină o năzuință puternică, de a se întoarce la starea de lucruri din economia mozaică. De aici ridicarea unor clădiri măndre, rânduirea unor ceremonii strălucitoare și altele ca acestea - lucruri care nu se potrivesc deloc cu gândul și felul de a fi al lui Cristos și cu învățătura Noului Testament. Ele dovedesc, cât de mult s-a depărtat biserica mărturisitoare de Duhul și de Cuvântul Domnului, și totuși mulți se întemeiază tocmai pe aceste lucruri de afară, ca fiind o dovadă de înaintarea uimitoare a creștinismului. Unii dintre cărmuitorii de frunte ai bisericii merg chiar atât de departe, încât spun, că apostolul Pavel a înțeles foarte slab mărimea, la care va ajunge biserica pe pământ. Dar vai! Ce ar spune apostolatul Pavel, când ar vedea una din bisericile noastre, cu împodobirea ei, cu ferestrele ei zugrăvite și când ar auzi sunetele orgii și cântarea coriștilor. Ah, cititorule, într-adevăr biserica a înaintat, dar nu în bine ci în rău; a mers nu înainte ci înapoi. S-a abătut de la Cristos, de la Tatăl, de la Duhul Sfânt și de la Cuvântul lui Dumnezeu.

Să ne închipuim că Pavel ar veni într-o Duminică în unul din orașele noastre. Unde ar găsi el ce a găsit acum 19 veacuri în Troa? (Fapt. 20:7). Unde ar întâlni o adunare de credincioși adunați prin puterea Duhului Sfânt numai în Numele lui Cristos, fără vreun nume deosebit ca să frângă pâinea în amintirea Lui și să vestească moartea Lui, până va veni El? Aceasta era atunci rânduiala dumnezeiască și aceasta va trebui să fie și astăzi. De bună-seamă că apostolul n-ar recunoaște altceva. El ar căuta ce-i dumnezeiesc și ar dori să aibă ori ce vrea Dumnezeu ori nimic. Dar unde ar găsi așa ceva? Unde ar trebui să meargă ca să găsească masa Domnului așa cum a rânduit-o Domnul în noaptea când a fost vândut?

N-ar stăruia el oare și astăzi ca să se păstreze masa Domnului în același fel cum a primit-o și el de-a dreptul de la Domnul slavei și cum a dat-o prin Duhul, credincioșilor din Corint într-o epistolă îndreptată „către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Cristos, Domnul lor și Domnul nostru”? Ar fi cu neputință, ca Pavel să învețe în veacul întâi rânduiala lui Dumnezeu și în veacul al douăzecilea neorânduiala oamenilor. Omul n-are dreptul să se atingă de vreo rânduială dumnezeiască. N-are dreptul să schimbe nici o iotă din rânduiala dumnezeiască a cinei Domnului, după cum un iudeu n-avea dreptul să taie din lege nici un cuvânt, cu privire la paște.

Încă o dată, unde ar putea astăzi Pavel să ia loc la masa Domnului, în mijlocul unei adunări de credincioși, adunați numai pe temeiul unității trupului, în jurul unui singur centru, a Numei lui Isus, prin puterea Duhului Sfânt și pe temeiul Cuvântului lui Dumnezeu? Unde ar găsi el o adunare, în mijlocul căreia ar putea sluji cu darurile sale, neatârnat de orice împluternicire sau numire omenească? Punem întrebările acestea cugetului și inimii cititorului, încredințați, că astfel de adunări se găsesc în felurite locuri și că Pavel ar putea lucra în mijlocul lor, deși având

de luptat cu multă slăbiciune și multă lipsă. Cu părere de rău trebuie să spunem, că ele sunt deseori mici și singuratice față de mulțimea mare a creștinilor, care se adună în altfel.

Ni se va răspunde poate, că dacă cineva ar ști că vine Pavel, i-ar da voie cu plăcere să slujească. Însă Pavel nici n-ar căuta și nici n-ar primi această învoială. El ne spune limpede în Galateni 1:1, că a primit slujba „nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Cristos și prin Dumnezeu Tatăl, care l-a înviat pe Isus din morți”. Dar nu numai atât, ci apostolul n-ar sta la masa Domnului, decât dacă aceasta ar fi rânduită pe tărâmul unității trupului și potrivit rânduielii Noului Testament. El ar spune: „Ori aceasta, ori nimic”. El n-ar recunoaște vreun amestec omenesc în rânduielile dumnezeiești sau vreo temelie nouă a adunării, o organizație nouă, vreun sistem omenesc religios oricât de frumos și oricum s-ar numi. Dimpotrivă, el ar spune din nou cuvintele: „Nu este decât un trup și un Duh”. „Căci o pâine și un trup suntem noi, cei mulți, care luăm o parte din aceeași pâine”. Cuvintele acestea se îndreaptă către toți aceia, care cheamă în vreun loc Numele Domnului și ele rămân în picioare, cât va fi biserica pe pământ.

Nu putem părăsi cu nici un preț adevărurile dumnezeiești cu privire la adunarea și unitatea credincioșilor. Îndată ce încep a se alcătui biserici și comunități, societăți, se lucrează împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, a gândului lui Cristos și a lucrării Duhului Sfânt. Omul nu poate face o biserică, cum nu poate face nici lumea. Biserica este ceva cu totul dumnezeiesc. Duhul Sfânt s-a pogorât la Rusalii ca să alcătuiască Biserica lui Dumnezeu, trupul lui Cristos și aceasta este singura biserică și singurul trup, pe care-l recunoaște Scriptura. Toate celelalte nu se potrivesc cu Dumnezeu, deși sunt poate apărate de mii de creștini adevărați.

Am dori însă ca cititorul să nu ne înțeleagă greșit. Nu vorbim de mântuire, de viața veșnică, de punerea într-o stare după voia lui Dumnezeu, ci despre temeiul dumnezeiesc, după care ar trebui să se adune creștinii la masa Domnului. Mii de creștini au trăit de pildă, în biserica romano-catolică și au murit în ea, dar biserica romano-catolică nu este Biserica lui Dumnezeu și nici așa zisa „jertfă fără de sânge” nu-i cina Domnului. Dacă deci cititorul crede, că poate să rămână într-un sistem religios omenesc greșit, sub cuvânt că aceasta nu stânjenește mântuirea sufletului său, e zadarnic să mai stăm cu el de vorbă în privința aceasta. Dar care inimă iubitoare de Cristos s-ar putea mulțami cu acest temei? Ce s-ar fi crezut despre un iudeu, care s-ar fi mulțumit să fie un copil al lui Avraam care s-ar fi folosit de via sa, de smochinul său, de turmele sale și nu s-ar fi gândit să se închine în locul, în care își așezase Dumnezeu Numele? Care iudeu credincios n-ar fi iubit acest loc? „Doamne, eu iubesc locașul Casei Tale și locul în care locuiește slava Ta” (Psalmul 26:8).

Iar când Israel a fost dus în robie din pricina păcatelor sale, auzim pe cei credincioși dintre ei izbucnind în plângerea: „Pe malurile râurilor Babilonului ședeam jos și plângeam, când ne aduceam aminte de Sion. În sălcile din ținutul acela ne atârânerăm arfele. Căci acolo biruitoarii noștri ne cereau cântări și asupritorii noștri ne cereau bucurie zicând: Cântați-ne câteva din cântările Sionului!”. Cum să cântăm noi Cântările Domnului pe un pământ străin? Dacă te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea destoinicia ei! Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele” (Psalmul 137).

Tot așa vedem pe Daniel, acest slujitor credincios și mult iubit al lui Dumnezeu, îngenunchind de trei ori pe zi, în odaia sa, care avea fereastra deschisă spre Ierusalim, deși știa că pentru aceasta va fi aruncat pradă leilor. Faptul că el se ruga cu fața spre Ierusalim era oare numai o credință deșartă iudaică? Nu. Dimpotrivă, era desfășurarea steagului dumnezeiesc în mijlocul urmărilor celor mai înjositoare și rușinoase ale prostiei și păcatelor lui Israel. Fără îndoială că Ierusalimul era dărâmat, dar gândurile lui Dumnezeu cu privire la Ierusalim nu erau dărâmate. Ierusalimul era și rămânea centru Lui pentru poporul Sau pământesc. „Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată! Acolo se suie semințiile, semințiile Domnului, după legea lui Israel, ca să laude Numele Domnului. Căci acolo sunt scaunele de domnie pentru judecată, scaunele de domnie ale casei lui David. Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului. Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale și liniștea în casele tale domnești! Din pricina fraților și prietenilor, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru fac urări pentru fericirea ta” (Psalmul 122).

Și după cum Ierusalimul a fost și va fi centrul pământesc ales de Dumnezeu, tot așa nici biserica lui Dumnezeu n-ar trebui să recunoască alt centru decât numai Numele slăvit și nespus de scump al lui Isus. „Unde se aduna doi sau trei în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor”. Ce scump centru! Noul Testament nu-l arată decât pe El, și numai în jurul Lui aduna Duhul Sfânt pe creștini. Nu e vorba deci unde suntem adunați, în Ierusalim sau în Roma, Paris sau Londra, ci numai: cum suntem adunați.

Dar să nu uităm că aceasta trebuie să fie ceva dumnezeiesc. Nu e de nici-un folos să spunem că suntem adunați în Numele lui Isus (sau pentru Numele Lui), dacă nu este de fapt și cu adevărat așa. Cuvântul pe care-l spune Iacov cu privire la credință, se poate întrebuița cu aceeași putere cu privire la centrul adunării noastre. „Ce folosește, frații mei, dacă cineva spune: „Mă adun în Numele lui Isus?” Dumnezeu vrea să aibă un fapt adevărat. Și deși este adevărat că nici un credincios, care dorește să fie credincios lui Cristos, n-ar recunoaște alt centru, decât numai Numele lui Isus, este totuși cu puțință, ca mulți să spună că se găsesc pe acest tărâm sfânt, în timp ce toată viața și întovărășirile lor, purtările și felul lor de a fi, dovedesc că nu trăiesc în puterea celor ce mărturisesc.

Apostolul spune Corintenilor, că va veni și va vedea „nu vorbele, ci puterea celor ce s-au îngâmfat”. Am vrea să întipărim în inima cititorului marea răspundere, de a cântări acest lucru în fața Domnului și în lumina Noului Testament. Dea Domnul, ca să nu socotească lucrurile acestea ca ceva neînsemnat! Adevărul acesta este dimpotrivă foarte însemnat, întrucât e vorba de cinstea Domnului și de păstrarea adevărului Său. Aceasta este singura măsură cu ajutorul căreia putem judeca, dacă ceva este însemnat sau nu. Vai de iudeul, care fiind nepăsător, ar fi mers pe căile sale și ar fi urmat gândurile sale. Dar un creștin de azi este oare mai puțin răspunzător când lucrează împotriva voinței lui Dumnezeu, descoperite limpede și nu bagă în seamă învățăturile Noului Testament cu privire la adunarea credincioșilor, la unitatea trupului lui Cristos, la cina Domnului?

Să ne aruncăm în sfârșit o privire asupra părții de la urmă a capitoului nostru, care cuprinde câteva învățături practice și foarte însemnate: „După trei ani, să scoți toată zeciuiala din venitul tău din anul al treilea, și s-o pui în cetățile tale. Atunci să vină Levitul, care n-are nici parte, nici moștenire cu tine, străinul, orfanul și văduva, care vor fi în cetățile tale, și să mănânce și să se sature, pentru ca Domnul, Dumnezeul tău, să te binecuvinteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale”. Aici întâlnim o priveliște casnică plăcută, o arătare mișcătoare a felului de a fi al lui Dumnezeu și o descoperire minunată a harului și bunătății Dumnezeului lui Israel. Zeciuiala era a Lui, însă El voia să le facă cinstea ca ei să înveselească prin El inimile altora.

Cuvintele: „să vină, să mănânce, să se sature”, cuprind o drăgălășie deosebită. Ele se potrivesc atât de mult cu Dumnezeu nostru, cel totdeauna plin de îndurare. Bucuria Lui este să împlinească nevoile tuturor. El își deschide mâna și potolește dorința oricărei ființe vii, și nu numai atâta; bucuria Lui mai este să facă din ai Săi niște canale prin care să se verse îndurarea și bunătatea Lui. Cuprinsul versetelor 28 și 29 îl vom cerceta când vom vorbi de capitolul 26.

Într-adevăr, ne zidim sufletește, când privim felul în care Dumnezeu lui Israel se străduia neîncetat, să lege de Sine inimile poporului Său prin felurile jertfe, sărbătorii, și rânduielii ale slujbei Leviților. În fiecare dimineață și în fiecare seară se jertfea un miel, fiecare săptămână își avea sabatul ei sfânt, fiecare lună avea sărbătoarea lunii noi, fiecare an avea paștele, la fiecare trei ani venea aducerea zecuielii, la fiecare șapte ani era anul de iertare și, la fiecare cincizeci de ani, anul de veselie.

Toate acestea cuprind învățături scumpe pentru inimă. Mielul jertfit în fiecare dimineață și în fiecare scară, era, cum știm, o arătare neîncetată spre Mielul, care ridică păcatul lumii”. Sabatul înfățișa odihna ca cea de Sabat, care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. Luna nouă închipuia acel timp frumos, când Israelul întors la Domnul va răsfrânge razele Soarelui neprihănirii asupra neamurilor. Paștele erau amintirea necurmată a izbăvirii lui Israel din robia Egiptului. Anul zecuielii aducea aminte poporului totdeauna de dreptul de stăpânire al lui Dumnezeu asupra țării, precum și felul plăcut, în care trebuia să-și cheltuiască veniturile pentru lucrătorii și săracii Lui. Anul sabatic vorbea despre vremea minunată, când se vor șterge toate datoriile, se vor ierta toate dobânzile și se vor înlătura toate poverile. Iar anul de veselie înfățișa vremurile de înnoire a tuturor lucrurilor, când cel din robie va fi slobozit, iar cel izgonit se va întoarce înapoi în țara lui dorită și la partea lui de moștenire, când țara lui Israel și tot pământul se va bucura sub stăpânirea binecuvântată a fiului lui David.

În toate rânduielile acestea, zărim două trăsături de seamă, anume slăvirea lui Dumnezeu și binecuvântarea omului. Aceste două sunt legate între ele printr-o legătură dumnezeiască și veșnică. Dumnezeu a rânduit astfel lucrurile, ca slăvirea Sa și binecuvântarea deplină a făpturii să fie strâns legate între ele. Lucrul acesta aduce bucurie mare inimii și ne face să înțelegem mai bine puterea și frumusețea vorbelor: „Ne bucurăm în nădejdea slavei, pe care ne-o va da Dumnezeu”. Când această slavă va străluci în toată lumina ei, vor ajunge la desăvârșire și binecuvântarea și odihna și fericirea omului.

În anul al șaptelea vedem o cheazășie frumoasă și o icoană închipuitoare a tuturor acestor lucruri. Acesta era anul de iertare de la Dumnezeu și înrăurirea lui binecuvântată o simțea orice datornic, din Dan până la Beerșeba Dumnezeu vroia să dea poporului Său cinstea înaltă și sfântă, de a fi împreună cu El într-o lucrare ce umplea inima datornicului cu bucurie și veselie. El vroia să-i învețe să cunoască binecuvântarea adâncă a unei iertări slobode, căci doar de aceasta se bucura El.

Dar vai! Biata inimă omenească nu e în stare să se ridice până la o astfel de înălțime. Ea nu vrea să pășească pe această cărare cerească, și se simte strâmtată și îngustată de iubirea ei de sine, când e vorba să lucreze potrivit acestui temei dumnezeiesc. Ea nu se simte bine în acest aer ceresc și nu vrea să fie vasul și unealta harului care strălucește atât de puternic în toate căile lui Dumnezeu.

Lucrul acesta se vede prea bine din îndemnurile acestor versete. Aici sunt date la iveală și osândite izvoarele ascunse ale inimii iubitoare de sine. Nimic nu-i în stare să dezvăluie atât de bine rădăcinile ascunse ale răului, ca harul.

Omul trebuie să se înnoiască până în cele mai depărtate adâncuri ale ființei sale morale, dacă vrea să fie un vas al dragostei dumnezeiești. Chiar aceia, care au fost înnoiți prin har, trebuie să stea la pândă împotriva formelor ascunse și urâte ale iubirii de sine, în care se îmbracă firea noastră căzută. Numai harul este în stare să păstreze inima deschisă față de cele mai felurite nevoi omenești. Trebuie să rămânem aproape de izvorul dragostei dumnezeiești, dacă voim să fim vase de binecuvântare în mijlocul nevoii și nenorocirii, de care suntem înconjurați.

Ce plăcut sună cuvintele: „Să-ți deschizi mâna față de fratele tău”. Ele răsflă un aer ceresc. O inimă deschisă și o mână deschisă se potrivesc cu Dumnezeu, „căci pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu”, de oarece și El dă tot așa. El este un Dumnezeu care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare” (Iacov). El ne face cu plăcere cinstea scumpă, de a fi ca El. Ce har minunat. Gândul acesta umple inima cu uimire, dragoste și închinare. Nu numai că suntem mântuiți prin har, ci stăm în har, trăim sub stăpânirea lui și-i tragem în piept aerul. Suntem chemați să fim martori vii ai harului, nu numai față de frații noștri, ci pentru întreaga omenire. „Așadar, cât avem vreme, să facem bine la toți, dar mai ales fraților în credință”.

Cititor creștin, învățăturile acestea dumnezeiești sunt scumpe, însă scumpetea lor nu poate fi gustată de noi pe deplin decât când le trăim. Răul omenesc ne înconjoară în diferite forme. Oriunde se găesc inimi zdrobite, suflete plecate, familii nenorocite. Zilnic întâlnim pe drumurile noastre văduve, orfani și nevoiași. Cum ne purtăm cu ei? Ne învățăm oare inimile și închidem mâinile în fața lor? Sau ne purtăm potrivit cu anul de iertare al lui Dumnezeu? Să ne gândim deci că nu suntem chemați să trăim pentru noi – aceasta ar însemna o tăgăduire tristă a creștinismului pe care-l mărturisim – ci avem cinstea înaltă și sfântă, ba chiar porunca hotărâtă, să lăsăm să lumineze în toate părțile lumina cerească de care ținem. Oriunde neam găsi, ar trebui să fim, pentru cei cu care ne întâlnim, o mărturie despre harul lui Isus, prin viața și vorbele noastre. Și oriunde dăm peste o nevoie, ar trebui să dovedim că luăm parte la ea, că o simțim, dacă nu putem face mai mult. Cititorule, așa suntem noi? Trăim noi așa de aproape de fântâna dragostei dumnezeiești și tragem noi în piept aerul cerului ca să se răspândească mireasma lor binecuvântată în jurul nostru? Ori răspândim iubirea de sine, formele necurate și pornirile firii noastre căzute și stricate? Ce grozav este un creștin iubitor de sine! El e o minciună în carne și oase, o minciună vie și umblătoare!

Dea Domnul ca noi, toți care mărturisim că suntem creștini, să fim în viața de toate zilele „o epistolă a lui Cristos, cunoscută și citită de toți oamenii” în felul acesta, să-și răpi cel puțin necredinței una din învinuirile cele mai însemnate aduse împotriva creștinismului, căci nimic nu dă necredinței un sprijin mai puternic, decât viața creștinului care nu se potrivește cu mărturisirea lui. Asta nu înseamnă că o astfel de dezvinovățire ar avea preț și că ar putea fi adusă în fața scaunului de judecată al lui Cristos, căci fiecare va fi judecat după Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă nici un creștin n-ar fi fost credincios acestui cuvânt pe pământ. Creștinii însă au răspunderea, ca lumina lor să lumineze în fața oamenilor, pentru ca aceștia să vadă faptele lor bune și să slăvească pe Tatăl din ceruri. Noi suntem datori să trăim în viața noastră zilnică adevărurile cerești, așa cum sunt arătate în Cuvântul lui Dumnezeu și să luăm astfel necredincioșilor orice pricină de vorbă.

Ajungem acum la porunca frumoasă cu privire la robul iudeu. „Dacă unul din frații tăi evrei, bărbat sau femeie, se vinde ție, să-ți slujească șase ani; dar în anul al șaptelea, să-i dai drumul de la tine și să fie slobod. Și când îi vei da drumul ca să se ducă slobod de la tine, să nu-i dai

drumul cu mâna goală; să-i dai daruri din cireada ta, din aria ta, din teascul tău, din ce vei avea, prin binecuvântarea Domnului, Dumnezeului tău”.

Cât de frumos! Dumnezeu nu vroia ca fratele să plece cu mâna goală, căci slobozenia și sărăcia nu se potrivesc. El nu trebuia să plece numai slobod, ci și înzestrat cu de toate și mulțumit pe deplin cu privire la nevoile sale. Lucrul acesta este cu adevărat dumnezeiesc. Nu-i nevoie să întrebăm în ce școală se dau astfel de învățături minunate. Ele poartă pecetea cerului și răspândesc mirosul plăcut al raiului lui Dumnezeu. Nu s-a purtat oare astfel și Dumnezeu cu noi? El nu ne-a dat numai viața și slobozenia, ci ne-a dăruit din belșug tot ce ne trebuie pentru vremea de acum și pentru veșnicie. El ne-a deschis comorile nemăsurate ale cerului. El nu ne-a dat pe Fiul Său numai ca să ne mântuiască, ci ni l-a dat și ca un dar, care să ne mulțumească. El ne-a dăruit tot ce privește viața și fericirea. Tot ce privește viața de acum și cea viitoare ni-i chează de mâna darnică a Tatălui nostru.

Cât de mișcător este numai felul de vorbire, în care rânduiește inima lui Dumnezeu purtarea față de robul iudeu: „să-i dai daruri din belșug”, să nu-i dai puțin, sau cu neplăcere, ci într-un fel vrednic de Dumnezeu. El vrea ca noi să lucrăm ca El, în mijlocul unei lumi, care a răstignit pe Fiul Său. Și nu numai că ne-a dat această vrednicie înaltă, dar ne-a înzestrat și cu o avere împărătească, pentru ca să putem fi la înălțimea acestei vrednicii. El ne-a pus la îndemână izvoarele nesecate ale cerului. Căci totul este al nostru, prin harul Lui nesfârșit.

În versetul 15 se dă inimii poporului un imbold, care avea ca țintă deosebită, să trezească pornirile și simțurile lor de milă. „Să-ți aduci aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului și că Domnul, Dumnezeul tău te-a răscumpărat; De aceea îți dau astăzi porunca aceasta”. Amintirea harului lui Dumnezeu, prin care la izbăvit din Egipt, avea să rămână pentru totdeauna imboldul puternic al felului lor de a se purta cu fratele sărac. Numai acest temei va rămânea. Dacă ne vom căuta imbolduri aiurea decât în Dumnezeu și în felul Lui de purtare cu noi, ne vom prăbuși curând în viața de toate zilele. Numai dacă păstrăm viu simțământul harului, pe care l-a desfășurat Dumnezeu față de noi în mântuirea prin Isus Cristos, putem să stăruim în binefaceri adevărate, atât față de frații noștri, cât și „față de cei de afară”. Izvoarele nesecate se găsesc numai în Dumnezeu.

În versetele 16 și 17, e vorba de împrejurarea când robul vrea mai bine să rămână la stăpânul său: „Dacă însă robul tău îți va zice: „Nu vreau să ies de la tine”, pentru că te iubește pe tine și casa ta și se simte bine la tine, atunci să iei o sulă și să-i găurești urechea de ușă, și să-ți fie rob pentru totdeauna. Tot așa să faci și cu roaba ta” (Deuteronom 15:16-17).

Locul acesta se deosebește mult de Exod 21:1-6. În Exod precumpănește gândul de icoane pre-închipuitoare, iar în Deuteronom se vede mai mult cel moral. Iată pentru ce aici nu pomenește nimic de femeia și copiii robului, deoarece faptul acesta n-ar avea nici un rost aici, pe când în Exod pomenirea lor înalță frumusețea și desăvârșirea icoanei pre-închipuitoare. Aceasta este încă o dovadă, că Deuteronomul este mai mult decât o repetare a celorlalte cărți.

Aici avem așadar latura morală a acestei îndrumări. Robul își iubește stăpânul și se simte fericit lângă el. De aceea alege o robie pe viața în locul unei slobozenii care l-ar despărți de stăpânul său iubit, și vrea mai bine să poarte pentru totdeauna semnul robiei, decât să se bucure de binecuvântările slobozeniei, departe de stăpânul său. O astfel de legătură frumoasă între stăpân și rob aruncă o bună lumină asupra amândurora. E totdeauna un semn bun și pentru sluga și pentru stăpân când sluga stă multă vreme la același stăpân. Schimbarea prea deasă, de obicei, e un semn că ceva e rău, fie la unul fie la celălalt. Fără îndoială că sunt și abateri. Și apoi trebuie să vedem dacă stăpânul își schimbă mereu slugile sau dacă slugile își schimbă mereu stăpânii. În împrejurarea dintâi, e un semn cam rău pentru stăpân; în al doilea, pentru slugă. Aceia dintre noi, care sunt stăpâni, ar trebui să se întrebe, întrucât au în vedere binele și fericirea slugilor lor. N-ar trebui să uite niciodată să se gândească la ceva mai mult decât la lucrul pe care pot să-l facă slugile. Chiar după vorba obișnuită: „să trăiești și să lași să trăiască” sunt dator să fie de folos slugilor lor și să aibă grijă, ca aceștia să-și dea seama, că nu caută numai slujba lor, ci și iubirea inimii lor. Să facem pe slugi să se simtă bine și fericiți, să simtă că sunt „acasă” sub acoperișul nostru. Într-un loc, cineva a întrebat odată pe stăpânul unei case mari: „câte inimi ai în slujba d-tale?” El a dat din cap și a mărturisit cât de puțină inimă este în legăturile dintre stăpân și slugă. De aici zicerea fără inimă pe care o întâlnim așa de des, „câte mâini ai la lucru?”

Dar un stăpân creștin este chemat să fie mult mai sus. El are cinstea să fie ca Cristos, Domnul Său. Amintirea neîncetată a acestui lucru va îndruma întreg felul lui de a se purta cu slugile și-l va îmboldi, să trăiască în toate amănuntele vieții ca Stăpânul Său Cristos.

Același lucru se poate spune și pentru sluga creștină cu privire la felul său de a se purta. Ea trebuie să se uite, ca și stăpânul său, la pilda cea mare a Domnului Isus, care a fost singurul Slujitor desăvârșit, din toți câți au trăit vreodată pe pământ. Să meargă pe urmele Lui, să descopere Duhul Lui și să cerceteze Cuvântul Lui. Nu e fără însemnătate, că Duhul Sfânt, dând îndrumări slugilor le-a dat mai multă luare aminte lor decât tuturor celorlalte legături dintre oameni, la un loc. Cititorul poate vedea acest lucru dintr-o singură privire în epistolele către Efeseni, Coloseni și Tit. Slujitorul creștin poate să împodobească învățătura Dumnezeului său Mântuitor, fiindu-i credincios în toate, fără să ascundă nimic și fără să întoarcă vorba înapoi. El poate sluji Domnului Hristos prin împlinirea lucrurilor celor mai mici din dragoste întocmai ca acela care este chemat să vestească evanghelia mântuirii în fața unor mulțimi mari.

Când stăpânul și sluga sunt stăpâniți între ei de adevăruri cerești și vreau amândoi să slujească Domnului lor și caută să-L slăvească, vor trăi împreună fericiți. Stăpânul nu va fi aspru, cu toane și supărăcios; iar sluga nu-și va căuta folosul său, nu va fi încăpățânată, și înfumurată, și nu-și va lua nasul la purtare; fiecare, prin împlinirea datoriilor sale va lucra la fericirea celuilalt și la pacea și fericirea întregii case. Ce bine ar fi să fie așa în orice casă creștină!

În versetul 18 întâlnim un îndemn care descopere în chip foarte gingaș o rădăcină rea, ascunsă în biata inimă omenească: „Să nu-ți pară rău când îl vei lăsa să plece slobod de la tine, căci ți-a slujit șase ani, ceea ce face de două ori cât simbria unui om tocmit cu plată; și Domnul, Dumnezeul tău, te va binecuvânta în tot ce vei face”.

Faptul că Dumnezeu cel Prea Înalt se coboară, ca să se îngrijească de drepturile unui biet rob și vrea să deschidă stăpânului inima pentru ele, de parcă ar fi vorba de o binefacere făcută Lui, e un gând mareț și mișcător. El nu uită să spună nimic din ce ar putea prii slujitorului. Aduce aminte stăpânului de prețul slujbei de șase ani și caută să-l îmbărbăteze prin făgăduința unor binecuvântări mai mari, ca răsplată pentru felul lui ales de a se purta! Lucrul acesta este foarte frumos, Dumnezeu nu vroia numai să se facă fapta aleasă, ci să se facă astfel, încât să bucure inima slujitorului. El nu se gândește numai la facerea lucrării, ci și la felul cum trebuie făcută. De multe ori ne hotărâm să

facem o faptă aleasă, împinși de un anumit simț al datoriei, dar pentru că o facem cu inimă grea, îl răpim toată frumusețea. Numai o inimă aleasă împodobește o faptă aleasă. Ori de câte ori facem o binefacere, s-o facem așa, ca cel ce primește să simtă cât de mult se bucură prin ea, și inima noastră. Aceasta e calea dumnezeiască: „Fiindcă n-aveau cu ce plăti le-a iertat toată datoria”. Trebuie să ne veselim și să ne bucurăm. Este bucurie în cer pentru un păcătos care se pocăiește.

Aici găsim hotărârea, că nu se poate aduce ca jertfă lui Dumnezeu, decât partea bărbătească a întâiului născut, fără cusur, care închipuia pe Mielul, lui Dumnezeu cel fără cusur. El fiind jertfit pe cruce, El e temelie nezuguduită a păcii noastre și hrana sufletelor noastre în fața lui Dumnezeu. Adunarea este strânsă în jurul centrului dumnezeiesc și se hrănește în fața lui Dumnezeu cu ceea ce înfățișează pe Hristos, care este în același timp jertfa noastră, centrul nostru și izvorul tuturor bucuriilor noastre. Slăvit fie Numele Lui în veci!

Ajungând la capitolul acesta, am atins una din părțile cele mai cuprinzătoare și mai bogate al acestei cărți, deoarece el ne îndreaptă privirea spre cele trei sărbători de căpetenie ale anului iudaic și anume: Pastele, sărbătoarea săptămânilor și sărbătoarea corturilor, sau cu alte cuvinte: mântuirea, pogorârea Duhului Sfânt și slava. Sărbătorile acestea aici sunt cuprinse mai pe scurt decât în Levitic 23, unde, socotind și sabatul, avem opt sărbători, iar dacă-l deosebim și-l cercetăm la locul său deosebit, ca iconă, a odihnei veșnice a lui Dumnezeu, avem numai șapte și anume: Pastele, sărbătoarea azimilor, sărbătoarea secerișului, sărbătoarea săptămânilor, sărbătoarea trâmbețelor, ziua împăcării și sărbătoarea corturilor.

Aceasta este rânduiala în cartea Levitic, pe care am îndrăznit s-o numim „călăuza preotului”. În Deuteronom însă, care este mai ales cartea poporului, nu găsim atâtea amănunte privitoare la jertfe și sărbători și legiitorul vorbește mai ales despre acele pietre de hotar, morale și naționale care trezeau în amintirea poporului trecutul, vremea de față și viitorul.

Deoarece am vorbit amănunțit în „Gânduri asupra Exodului” despre adevărurile de la sărbătoarea Paștelor, despre care e vorba în cele dintâi 8 versete ale capitolului nostru, ne mulțămim numai, să trimitem acolo pe cititorul doritor să cerceteze mai de aproape acest lucru. Totuși nu putem să nu-i îndreptăm luarea aminte spre câteva trăsături deosebite ale Deuteronomului. Între acestea este întâi apăsarea, cu care e însemnat „locul” unde trebuia ținută sărbătoarea. După mintea oamenilor, nu s-ar fi părut atât de însemnat locul, unde se ținea sărbătoarea, dar gândurile lui Dumnezeu erau altele. Părerile omenești n-au nici un preț, când e vorba de gândurile și de cuvântul lui Dumnezeu. De trei ori la rând se spune în această parte a capitolului: „în locul pe care-l va alege Domnul”.

Firește că aceasta nu este o repetare fără folos, era nevoie de această apăsare din pricina neștiinței, nepăsării și încăpățânării noastre. Dumnezeu, în bunătatea Sa, se străduiește să întipărească, în inima, în cugetul și în mintea poporului Său, locul, unde vroia ca să fie sărbătorite Paștele. Mai adăugăm încă odată că numai în Deuteronom se stăruie asupra locului sărbătorii, pe când în Exod nu găsim nimic în privința aceasta, pentru că acolo s-au sărbătorit în Egipt. Nici în Numeri nu se pomenește locul, pentru că e vorba de sărbătorirea în pustiu. Dar în Deuteronom locul e hotărât cu toată puterea, pentru că avem în ea îndrumările privitoare la țară. Iarăși avem o dovadă izbitoră, că această carte umple un gol și își are rostul ei deosebit. Punctul însemnat cu privire la „locul” despre care se vorbește în capitolul nostru este că Dumnezeu vroia să adune pe poporul Său în jurul Lui însuși, ca să prăznuiască sărbătoarea în fața Lui; ca El să se bucure în ei și ei în El și între ei. Aceasta nu se putea decât într-un loc anumit. Toți cei ce iubeau pe Domnul erau bucuși să se ducă acolo. Alții care erau nepăsători puteau spune: „Nu putem să ținem sărbătoarea în sânul familiilor noastre? Ce nevoie este de o călătorie lungă? inima să fie bună, încolo n-are a face locul”. La aceasta răspundem că cea mai bună dovadă, că inima stă bine, este dorința de a face voia lui Dumnezeu. Dumnezeu spusese unde va fi Numele Lui și acolo avea să fie întărire îmbărbătarea, bucuria, binecuvântarea. Nu era vorba numai ca un număr oarecare să se adune într-un loc ca să se bucure împreună; ci să se adune înaintea Lui, acolo unde a spus El că va fi Numele Său. Oricine nu se ducea acolo dădea dovadă de răzvrătire împotriva Domnului. Atâta cu privire la loc.

Să ne mai aruncăm privirea asupra felului sărbătoririi. Și aceasta este, cum trebuie să ne așteptăm o trăsătură oșebită a cărții noastre. Trăsătura de căpetenie este aici „azima”, care este numită „pâinea întristării”. De ce? Pe cât știm, pâinea nedospită înfățișează sfințenia inimii și a vieții, de neapărata trebuința ca să stăm în legătură strânsă cu Dumnezeu. Noi nu suntem mântuiți prin sfințenia personală, ci în vederea ei. Ea nu alcătuiește temelie mântuirii noastre, însă este o parte de căpetenie a legăturii noastre cu Dumnezeu. O îngăduire cu știința a aluatului dospit este lovitura de moarte pentru orice legătură cu Dumnezeu și pentru orice închinare, adusă lui Dumnezeu.

Nu trebuie să uităm niciodată acest adevăr însemnat, câtă vreme ne găsim pe pământ și călătorim spre odihna noastră veșnică din ceruri. A vorbi despre legătura cu Dumnezeu și închinare și a trăi în același timp într-un păcat cunoscut este dovadă, că nu cunoaștem pe nici una din ele. Ca să fim cu adevărat în legătură cu Dumnezeu sau cu frații noștri și să ne putem închina lui Dumnezeu în duh și în adevăr, trebuie să trăim o viață sfântă și despărțită de orice rău. Dacă ne-am lua locul în adunarea lui Dumnezeu, și am lua parte împreună cu credincioșii la închinare, dar am trăi în același timp în păcate ascunse sau am tăcea când am vedea răul la alții care merg împreună cu noi am mânji prin aceasta adunarea, am întrista pe Duhul Sfânt, am păcătui împotriva lui Hristos și ne-am împinge singuri sub greutatea judecării lui Dumnezeu, care judeca în vremea de față Casa Sa și își pedepsește copiii, ca să nu fie osândiți împreună cu lumea.

Toate acestea sunt foarte însemnate și cer luarea aminte a tuturor celor ce trăiesc cu adevărat cu Dumnezeu și doresc să-i slujească cu cinste și cucernicie. A pricepe învățăturile din imaginile pre-închipoitoare, a le primi în inimă cuprinsul și al trăi sunt două lucruri deosebite. Dorim ca toți cei ce mărturisesc că sunt stropiți cu sângele Mielului, să caute să țină sărbătoarea azimilor (1 Corinteni 5:6-8).

Dar ce trebuie să înțelegem prin „pâinea întristării”? N-ar trebui oare să ne așteptăm mai degrabă la bucurie și la cântări de laude, când e vorba de o sărbătoare, care se ținea în amintirea izbăvirii din robia și ticăloșia Egiptului? Fără îndoială că izbăvirea noastră deplină de starea de mai înainte cu toate urmările ei, este în legătură cu bucuria adevărată, cu laudă și închinare. Dar se vede că nu acestea erau trăsăturile de căpetenie ale Pastelor, căci lucrurile acestea nici nu se pomenește măcar. Auzim spunându-se despre „pâinea întristării”, dar nici un cuvânt despre bucurie sau despre cântări de laudă. Acest fapt cuprinde o învățătură însemnată pentru inimile noastre. Ea ne arată frământările adânci ale inimii, lucrute de Duhul Sfânt, prin faptul că El ne aduce aminte de suferințele Domnului și Mântuitorului nostru pentru noi, al cărui rost a fost să ne izbăvească de păcatele noastre și de judecata cuvenită. În Exod 12 aceste frământări și dureri lăuntrice sunt înfățișate prin „buruienile amare” și ni se arată de multe ori în istoria credincioșilor Vechiului Testament, întrucât ei au fost aduși, prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt și a Cuvântului lui Dumnezeu, „să-și întristeze sufletele” și să se mârșăie înaintea lui Dumnezeu.

Aceste frământări și deprinderi sfinte n-au în ele nimic ce ține de lege sau de necredință. Departe de aceasta! Arăta oare un israelit, prin faptul că mânca din pâinea întristării și din carnea friptă a mielului pascal, îndoeli sau temeri cu privire la izbăvirea sa deplină din țara Egiptului? Cu neputință. Doar se gândea la țara făgăduinței și era adunat împreună cu poporul în fața lui Dumnezeu. Cum s-ar fi putut îndoii de izbăvirea sa deplină din Egipt?

Cu toate acestea, pâinea întristării era o trăsătură de căpetenie a sărbătorii paștelui, și izraeliții trebuiau s-o mănânce, aducându-și aminte de plecarea lor din Egipt. „Căci au ieșit în grabă din țara Egiptului; așa să faci, ca să-ți aduci aminte toată viața ta de ziua când ai ieșit din țara Egiptului”. Aceasta ieșire nu trebuia uitată niciodată în țara făgăduinței. Trebuiau s-o țină totdeauna printr-o sărbătoare, care închipuia acele frământări sfinte, care sunt totdeauna semnul deosebit al adevăratei evlavii creștinești.

Dorim ca cititorul credincios să-și îndrepte toată luarea aminte asupra adevărului cuprins în „pâinea întristării”. Mai ales creștinii tineri sunt cam în primejdie, să cadă în altă greșală, ca să scape de robia legii, și ajung astfel ușuratici. Aud vorbindu-se mult despre mântuire și har, despre punerea într-o stare după voia lui Dumnezeu prin credință, despre izbăvirea de sub lege și despre toate binecuvântările deosebite ale stării creștinului, însă înțeleg adevărurile harului mai mult cu mintea și cunosc prea puțin puterea sfințitoare a lui, în inimă și viață. În Israel nu era deci îngăduit și nici nu era potrivit cu porunca lui Dumnezeu, să țină paștele fără azimi, fără „pâinea întristării”, care era o parte de căpetenie a sărbătorii. Tot așa nici noi nu putem ține sărbătoarea, pe care o avem ca creștini, potrivit cu gândul lui Dumnezeu, fără starea sufletească arătată prin burieniile amare sau prin pâinea întristării, și fără sfințirea personală. Într-adevăr, avem mare nevoie de simțiri și frământări adânci ale inimii, pe care Duhul Sfânt ar vrea să le trezească în noi, zugrăvind înaintea inimilor noastre patimile lui Cristos, ce L-a costat când nea șters păcatele, ce a suferit pentru noi, când valurile mâniei drepte a lui Dumnezeu s-au năpustit asupra Lui din pricina fărădelegilor noastre. Una este să-ți știi cugetul, stropit cu sângele lui Cristos, și alta să guști duhovnicește cu inima, moartea lui Cristos și să ai întâmpărit în chip practic crucea Lui asupra întregii tale vieți și asupra întregii tale ființe. Cum se face că păcătuim cu atâta ușurință, cu gândul, cu vorba sau cu fapta? De unde vine atâta ușurătate, nesupunere și ambiție între noi, atâta lucrare care nu merge prea adânc și nici nu-i trainică? Din pricină ca lipsește partea închipuită prin „pâinea întristării”, la praznicul nostru. Creștinismului nostru îi lipsește adâncimea și temeinicia adevărată. E prea multă vorbă despre adevărurile credinței și prea puțină viață, prea multă înțelegere cu mintea, fără putere lăuntrică. Se vestește evanghelia harului, mântuirea prin credința fără plată, dar se uită că aceasta e doar începutul, greul abia atunci începe. Suntem mântuiți tocmai ca să ducem o viață sfântă.

Firește că trebuie să ne păzim să nu ne întoarcem sub lege, dar mai mult să ne păzim de ușurătate în viață. Cea dintâi este un rău, dar a doua e un rău și mai mare. Harul este leacul dumnezeiesc pentru cea dintâi, adevărul pentru a doua. Cu părere de rău trebuie să spunem, că nu se poate tăgădui că printre creștinii de astăzi este multă ușurătate în viață. Este, ca să zicem așa, o puternică pornire de a despartii paștele de sărbătoarea azimilor, de a se odihni cu cugetul împăcat de mântuirea împlinită și de a uita mielul fript, pâinea sfințeniei și pâinea întristării. Dumnezeu însuși le-a legat în chip nedespărțit, și de aceia nimeni nu poate să guste cum trebuie adevărul scump, că „paștele noastre, Cristos, a fost înjunghiat”, dacă nu „ținem sărbătoarea azimilor în curăție și adevăr”. Dacă Duhul Sfânt ne dă să gustăm și să cunoaștem câte ceva din bunătatea morții Domnului nostru Isus, ne călăuzește în același timp să cugetăm asupra suferințelor Lui și să ne gândim în inimă la tot ce a suferit El ca să ne izbăvească de urmările groaznice și veșnice ale păcatului, de care ne lăsam prinși atât de lesne. Dea Domnul, ca Duhul Lui să ne facă să înțelegem mai bine înțelesul adevărat al mielului fript, al azimilor și al pâinii întristării. Este o mare deosebire între simțirile pricinuite de păcatele noastre și cele pricinuite de suferințele lui Cristos. E adevărat că nu putem uita niciodată păcatele noastre, prăpastia din care am fost scoși. Dar una este să stăruim asupra prăpastiei și alta să stăruim asupra harului care ne-a scos din ea, și ce a costat pe Mântuitorul nostru să ne scoată. De aceasta din urmă trebuie să ne aducem aminte necurmat. Uităm așa de repede! Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne facă să ne gândim mai adânc la suferințele lui Cristos și să punem pecetea crucii Lui pe tot ce este protivnic Lui în noi, Asta ne va despartii mai mult de lume și ne va face să dorim mai multă sfințenie în inimă și viață, să fim mai mlădioși, supuși unii altora, mai veghetori asupra noastră înșine, asupra gândurilor, vorbelor și căilor noastre în viață. Creștinismul nostru ar fi cu totul altul atunci.

Pentru mai multe lămuriri asupra Paștelor și praznicului Azimilor, cititorul să citească lămuririle în cap. 12 din Exod și cap. 9 din Numeri, mai ales în cea din urmă cu privire la legătura dintre Paște și Cina Domnului. Paștele priveau înainte spre moartea Domnului, Cina Domnului privește înapoi. Ce era cea dintâi pentru israelit, e cea de a doua pentru Biserică Apostolică. Și creștinii din vremea lor prăznuiau cina în fiecare Duminică, ziua întâi a săptămânii, nu odată pe lună sau odată la trei sau șase luni. E drept ca se spune: „ori de câte ori faceți lucrul acesta”, dar Faptele 20:7 arată că se făcea în fiecare Duminică. Cititorul să se gândească și să lucreze așa. (Vezi în privința aceasta: „Pentru înțelegerea Cinei” de același autor. Se găsește de vânzare în Strada Bursei No. 1 București)

Ajungem acum la sărbătoarea săptămânii care vine cea dintâi după paști, în rânduiala sărbătorilor. Aici avem icoana frumoasă și binecunoscută a zilei pogorării Duhului Sfânt din Faptele 2. Paștele închipuie moartea lui Cristos, sărbătoarea secerișului: închipuia pe Cristos înviat. Iar în sărbătoarea săptămânii vedem pre-închipuită pogorârea Duhului Sfânt, la cincizeci de zile după înviere.

Se înțelege că nu e vorba întrucât a înțeles Israel însemnătatea acestor sărbători, ci cercetăm însemnătatea pentru noi, după gândul lui Dumnezeu. Bucuria noastră este să privim toate aceste rânduieli pre-închipuitoare în lumina Noului Testament, și când facem acest lucru, ne umplem de uimire, descoperind desăvârșirea, frumusețea și rânduiala lor dumnezeiască. Dar nu numai atât, ci vom mai vedea, (acesta-i un lucru foarte însemnat) cum scrierile Vechiului și Noului Testament stau în cea mai strânsă legătură, alcătuiesc împreună o unitate plăcută, un singur Duh le străbate de la început până la sfârșit. Descoperirile acestea ne vor întări în încredințarea că Sfânta Scriptură este însoțită de Dumnezeu și ne vor înarma împotriva tuturor loviturilor celor necredincioși. În felul acesta vom fi așezați, ca să zicem așa, pe vârful unui munte, de unde vedem strălucind în toată lumina minunățiile cărții dumnezeiești și de unde vom putea privi în jos, spre norii și negurile părerilor și învățăturilor necredincioase, care sunt prea depărtate de înălțimea pe care ne-a așezat harul, și nu ne pot atinge.

Cea ce ne izbește la cea dintâi privire în partea aceasta a capitolului, este deosebirea dintre sărbătoarea săptămânii și sărbătoarea azimilor. Întâi citim despre niște „daruri de buna voie”. Aici avem o icoana a bisericii pregătite de Duhul Sfânt și aduse lui Dumnezeu ca „cel dintâi rod al făpturilor Lui!” (Iacov 1:18).

Deoarece am mai vorbit despre aceasta în lămuririle noastre asupra cărții Levitic, ne mărginim aici

numai la ceea ce deosebește Deuteronomul. Poporul avea „să aducă daruri de bunăvoie, după binecuvântarea pe care i-o va fi dat Domnul, Dumnezeul Său”. Despre acest lucru nu se vorbește nimic la sărbătoarea Paștelor, fiindcă paștele închipuie pe Cristos ca pe Acela, care se

aduce pe Sine jertfă pentru noi. Acolo nu suntem noi cei ce aducem jertfa, ci doar ne aducem aminte de izbăvirea noastră din păcat și de sub puterea Satanei. Ne gândim la ce a costat izbăvirea noastră pe Domnul și ne adâncim în suferințele Lui mari și felurite închipuite în mielul fript. Ne aducem aminte că păcatele noastre au fost asupra Lui. Gândul că El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre ne umple de durere și întristare, adică adevărată căință creștină, și această întristare nu este numai o simțire trecătoare, ci o stare trainică a creștinului față de crucea și suferințele Domnului nostru Isus Hristos.

În sărbătoarea săptămânilor însă avem înaintea puterea Duhului Sfânt, cu feluritele lucrări ale stării Lui de față în noi și cu noi. El ne face în stare să aducem lui Dumnezeu trupurile noastre și tot ce avem, ca un dar de bunăvoie, în măsura în care ne-a binecuvântat. Nu mai e nevoie să spunem că acest lucru nu poate fi făcut decât de Duhul Sfânt. El ne face în stare să recunoaștem drepturile pe care le are Dumnezeu asupra noastră (aceste drepturi depind de măsura binecuvântărilor, de care am avut parte) și ne face să înțelegem, că tot ce avem și tot ce suntem, e al lui Dumnezeu. Tot El ne mai face în stare să ne dam de bunăvoie lui Dumnezeu, cu duh, suflet și trup, ca un dar de bunăvoie, nu siliți. În toate acestea nu se găsește nici o urmă de robie, căci acolo, „unde este Duhul Domnului, este slobozenie”. Un suflet sub lege nu poate pricepe tăria și frumusețea acestui adevăr. Sufletele sub lege n-au primit niciodată Duhul Sfânt. De aceea și spune Apostolul, galatenilor: „Iată numai ce vreau să știu eu de la voi: Ați primit Duhul Sfânt prin faptele legii sau prin auzirea credinței?... Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele legii sau prin auzirea credinței?” (Galateni 3:2-5). Darul Duhului Sfânt este urmarea morții, învierii, înălțării și proslăvirii Domnului Isus, deci El nu poate avea nimic a face cu „faptele legii” în vreun fel oarecare.

Starea de față a Duhului Sfânt pe pământ și locuirea Lui în credincioșii adevărați, este un adevăr însemnat al creștinismului, adevăr, necunoscut nici în vremurile Vechiului Testament și nici ucenicilor când era Domnul pe pământ cu ei. El singur le-a spus cu puțin înainte de plecarea Sa: „Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7). Aceasta dovedește limpede, că chiar aceia care au trăit pe pământ lângă Domnul, aveau să dobândească prin plecarea Lui și prin sosirea Mângâietorului o stare și mai bună. Apoi mai citim: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.” (Ioan 14:15-17). Nu ne îngăduie locul să stăruim mai mult asupra acestui lucru. De aceea trebuie să ne mărginim numai la arătarea câtorva puncte foarte însemnate cu privire la sărbătoarea săptămânilor. Cum am mai văzut, Duhul Sfânt este izvorul viu și puterea unei vieți predate lui Dumnezeu și înfățișată în „darul de buna voie”. Jertfa lui Cristos este temelia, iar starea de față a Duhului Sfânt este puterea acestei predări a creștinului cu duh, suflet și trup. „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o dreaptă închinare, adusă lui Dumnezeu” (Rom. 12:1).

Mai găsim însă în versetul 11 al capitolului nostru alt punct însemnat, „Să te bucuri înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. O vorbire de felul acesta nu o întâlnim nici la sărbătoarea Paștelor și nici la sărbătoarea azimilor. El nu s-ar potrivi cu nici una din amândouă. De bună-seamă că paștele alcătuiesc temelia oricărei bucurii, pe care o putem gusta; dar ele ne aduc aminte totdeauna de moartea lui Hristos, de suferințele și durerile Lui, de tot ce a simțit El când au năvălit peste El valurile judecării drepte a lui Dumnezeu. Inimile noastre ar trebui să fie pline mai ales cu aceste taine adânci ale suferințelor Lui, când suntem adunați în jurul mesei Lui și când vestim moartea Lui,

simțirile cerute de o astfel de lucrare sfântă nu pot să fie vesele. Negreșit ne putem bucura că suferințele iubitului nostru Domn, acele ceasuri de groază, au trecut și că nu se vor mai întoarce niciodată. Dar nu de aceasta trebuie să ne aducem aminte la masa Domnului, ci de ce a simțit El în ceasurile acelea pentru noi. Noi „vestim moartea Lui”, și gândul la moartea Lui nu poate fi, sub lucrarea Duhului Sfânt, decât serios, oricât de binecuvântate ar fi urmările ei pentru noi. Cuvintele Domnului sunt acestea: „Faceți aceasta spre pomenirea Mea”. Deci, ne aducem aminte de Hristos, care a suferii și a murit pentru noi. Vestim moartea Lui. Iar, dacă aceasta se face prin puterea Duhului Sfânt, urmarea firească va fi o seriozitate sfântă și o simțire smerită. Se înțelege însă că unor astfel de simțiri trebuie să le dea naștere Duhul Sfânt. Nu e de nici un folos să căutam să ne așezăm într-o asemenea stare de suflet prin silințele noastre evlavioase. Numai prin puterea Duhului Sfânt putem prăznuți cu vrednicie Cina Domnului. Numai El ne poate face în stare să înlăturăm orice ușurătate, orice formalism și deprindere seacă, orice plimbare a gândurilor prin alte părți și să deosebim trupul și sângele Domnului în pâine și în vin.

Trăsătura de căpetenie la sărbătoarea săptămânilor era însă bucuria. Aici nu se vorbește de „buruienile amare”, sau de „pâinea întristării”, pentru că sărbătoarea aceasta înfățișează trimiterea Duhului Sfânt care, purcezând de la Tatăl, a fost trimis de Capul proslăvit din ceruri, Cristos, ca să umple inimile credincioșilor cu mulțumire, închinare și bucurie, ba, să-i lege în chip strâns cu Capul lor proslăvit și biruitor asupra păcatului, morții, iadului, Satanei și a întregii puteri a întunericii. Starea de față a Duhului Sfânt este însoțită de slobozenie, lumină, putere și bucurie, după cum citim în Faptele 13:52: „Ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt”. În fața înrâuririi puternice a stării Lui de față nu pot sta îndoiala, temerile și robia legii.

Dar trebuie să facem o deosebire între lucrarea Lui și locuirea Lui în noi. El este viu și El pecetluiește. Cea dintâi ivire a unei încredințări de vinovăție din inima unui păcătos este rodul lucrării Duhului Sfânt, și tot lucrarea Lui duce apoi la pocăință adevărată; dar lucrarea aceasta nu naște în inima păcătosului bucurie, ci mai mult întristare adâncă, bună și folositoare. Dar când harul ne face în stare să credem într-un Mântuitor înviat și proslăvit, atunci Duhul Sfânt vine și locuiește în noi, ca pecetea primirii noastre înaintea lui Dumnezeu și ca arvună a moștenirii noastre. Aceasta ne umple de o bucurie nespusă și slăvită, și plini în felul acesta, ajungem râuri de binecuvântare pentru alții. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-l primească cei care vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit” (Ioan 7:38-39). Duhul este izvorul puterii și bucuriei din inima credinciosului. El ne înzestreaază, ne umple ca pe niște vase și ne întrebuintează ca unelte în slujbă pentru sufletele sărace, însetate și îngrijorate din jurul nostru. El ne onorează cu Cristos, Omul proslăvit în cer, ne tine în legătură strânsă cu El și ne face în stare să fim, în măsura noastră slabă, descoperirea a ceea ce este El. Din toată purtarea creștinului ar trebui să se simtă parfumul lui Cristos. Vai de cine zice că este creștin, dar trăiește în iubire de sine, zgârcenie, lâcomie, poftă lumească, pizmă și mândrie, minte și clevește Numele Sfânt al lui Cristos și aduce ocară asupra creștinismului, atât de frumos închipuit în sărbătoarea săptămânilor, care are ca trăsătură de căpetenie bucuria, ce izvorăște din bunătatea lui Dumnezeu și a cărei înrâurire binecuvântată se răspândește pretutindeni, până la fiecare suflet însetat. „Să te bucuri înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să locuiască Numele Lui acolo, tu, fiul tău și fiica ta, robul și roaba ta, Levitul care va fi în cetățile tale și străinul, orfanul și văduva, care vor fi în mijlocul tău” (versetul 11).

Cât de plăcut și frumos! Ce bine ar fi ca aceste adevăruri să fie înfăptuite mai deplin printre noi! O, de-ar trezi Duhul lui Dumnezeu în inimile noastre o dorința curată de a fi în toate asemenea lui Cristos! Să îmbrace El Cuvântul lui Dumnezeu, pe care-l avem în mâinile și în casele noastre, cu puterea Sa dumnezeiască, pentru ca să vorbească inimii și cugetului nostru și să ne facă să ne judecăm pe noi și căile noastre în lumina Lui și să așteptăm ca niște martori credincioși venirea Lui.

Ajungem acum la sărbătoarea plăcută a corturilor, care desăvârșește șirul adevărilor, arătate în capitolul nostru. „Să prăznuiești sărbătoarea corturilor șapte zile, după ce îți vei strânge roadele din arie și din teasc. Să te bucuri la sărbătoarea aceasta tu, fiul tău și fiica ta, robul și roaba ta, și Levitul, străinul, orfanul și văduva care vor fi în cetățile tale. Să prăznuiești sărbătoarea șapte zile în cinstea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul; căci Domnul, Dumnezeul tău, te va binecuvânta în toate roadele tale și în tot lucrul mâinilor tale, și de aceea să fii vesel. De trei ori pe an, toți bărbații să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El: la sărbătoarea azimilor, la sărbătoarea săptămânilor, și la sărbătoarea corturilor. Să nu se înfățișeze cu mâinile goale înaintea Domnului. Fiecare să dea ce va putea, după binecuvântarea pe care i-o va da Domnul, Dumnezeul tău” (versetele 13-17).

În versetele acestea avem o imagine frumoasă și potrivită a viitorului lui Israel. Ce înfățișa sărbătoarea corturilor încă nu s-a împlinit. Paștele și sărbătoarea săptămânilor s-au împlinit în moartea lui Cristos și în pogorârea Duhului Sfânt; dar sărbătoarea a treia arată vremurile de înnoire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu din vechime, prin gura sfinților săi prooroci.

Cititorul este rugat să ia seama mai ales la timpul tinereii acestei sărbători. Ea avea loc după seceriș și după culesul viei. Să cercetăm ce închipuiau aceste două lucruri, vom vedea că între amândouă este o deosebire mare prin faptul că cel dintâi vorbește despre har, iar al doilea despre judecată. La sfârșitul veacurilor va aduna Dumnezeu grâul în grânar și apoi se va fi călcat în picioare „teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu”. În capitolul 14 din Apocalipsă găsim un loc însemnat, care stă în legătură cu cele arătate mai sus: „Apoi m-am uitat și iată că s-a văzut un nor alb și pe nor ședea cineva care semăna cu un Fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune mâna pe seceră ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri și secerișul pământului este gata”. Atunci Cel ce ședea pe nor și-a aruncat seceră pe pământ. Și pământul a fost secerat”.

Acesta este secerișul. Apoi citim mai departe: „Și din Templul, care este în cer, a ieșit un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune mâna pe cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii pământului sunt copti”. Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului, și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate, și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.” – o întindere, care răspunde întregii lungimi a Palestinei. Apocalipsa ne arată în imaginile acestea, în felul ei deosebit, întâmplările care vor avea foc înaintea sărbătorii corturilor. Cristos își va aduna grâul în grânar și va veni apoi să judece creștinătatea. Toata Biblia, de la început până la sfârșit, ne arată, că lumea nu va fi întoarsă la Dumnezeu prin Evanghelie și că starea lucrurilor nu merge spre o îmbunătățire, ci dimpotrivă se înrăiește din ce în ce. Călcarea în picioare „a teascului mâniei lui Dumnezeu” trebuie să aibă loc înaintea timpului frumos al sărbătorii corturilor.

Dar cu toate dovezile limpezi, care se găsesc în fiecare carte a Bibliei în sprijinul celor spuse mai sus, oamenii se biziue pe nădejdea amăgitoare, că lumea poate fi câștigată pentru Evanghelie. Dar am pune atunci întrebarea: Ce înseamnă „strângerea grâului și călcarea în picioare a teascului”? Mai poate fi vorba aici de o lume întreaga întoarsă la Dumnezeu?

Poate că ni se va răspunde, că nu ne putem bizui pe icoane pre-închipuitoare iudaice și apocaliptice. Așa ar fi dacă n-am avea altceva decât icoane pre-închipuitoare. Dar când razele luminii Cuvântului lui Dumnezeu luminează deodată aceste icoane și pilde și ne dezvăluie înțelesul lor adânc, aflăm ca ele se potrivesc pe deplin cu glasul proorocilor, apostolilor, ba chiar cu învățăturile Domnului. Toate vorbesc la fel, toate mărturisesc același adevăr măreț, anume ca, la sfârșitul economiei acesteia, vom avea în locul unei lumi întoarse la Dumnezeu, pregătite pentru o împărăție duhovnicească de o mie de ani, o vie, încărcată cu struguri grozavi, copti pentru teascul mâniei Dumnezeului celui atotputernic.

Înainte de a încheia această parte, am vrea să mai aducem aminte cititorului, că trebuie să lăsăm să înrăurească în chip binecuvântat asupra vieții noastre de toate zilele adevărurile cuprinse în cele trei săbători ale capitolului nostru. Creștinismul are ca semne deosebite cele trei mari fapte: Mărturia, starea de față a Duhului Sfânt și nădejdea slavei. Creștinul așteaptă venirea Domnului, fiind mântuit prin sângele lui Cristos și pecetluit cu Duhul Sfânt. Acestea nu sunt numai păreri, ci adevăruri dumnezeiești, menite să lucreze în inimile noastre ca o putere vie. Vedem ce însemnătate practică aveau sărbătorile acelea pentru Israel. Lauda, mulțumirea și închinarea se înălțau spre Dumnezeu când poporul era adunat în jurul Domnului, în locul pe care îi alesese El și râurile unei binefaceri întinse se revărsau spre toți cei nevoiași. „De trei ori pe an, toți bărbații să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău..... să nu se înfățișeze cu mâinile goale înaintea Domnului. Fiecare să dea ce va putea după binecuvântarea pe care i-o va da Domnul, Dumnezeul tău”.

Ce cuvinte plăcute! Israelitul nu trebuia să vină cu mâna goală înaintea Domnului, ci cu inima plină de mulțumire și cu mâinile încărcate, ca să bucure pe slujitorii și pe săracii Domnului. Dorința lui Dumnezeu era să vadă pe poporul Său adunat în jurul Său, ca să le umple inimile de bucurie mare și să-i facă în același timp să fie râurile, prin care să se scurgă binecuvântările Lui pentru alții. Ei n-aveau să rămână lângă via și lângă smochinul, de care au avut parte, ci de trei ori pe an aveau să se adune la locul hotărât ca să-și înalțe de acolo strigătele de „Aleluia” către Dumnezeu și să facă daruri celor nevoiași din darurile pe care le primiseră de la El. Dumnezeu se bucura când levitul, străinul, văduva și orfanul aveau parte de bucurie și dorea ca și poporul Său să fie părtaș la această bucurie. Dacă însă umbrele binecuvântărilor noastre erau în legătură cu atâtea aduceri de mulțumiri și atâtea daruri de bună voie, binecuvântările adevărate ar trebui să fie mult mai puternice. Dar vorba e sunt binecuvântările acestea ale noastre? Le-am luat noi prin credință? Aici e aici. Unde găsim că cei ce se numesc creștini se bucură de ceea ce închipuiau paste, și anume de siguranța izbăvirii de judecată și de această lume rea? Unde-i vedem bucurându-se de ceia ce închipuie sărbătoarea săptămânilor, adică de locuirea Duhului Sfânt în ei, pecetea, arvuna, ungerea și mărturia? Întrebați pe cei mai mulți din așa zișii creștini: „Ai primit Duhul Sfânt” și veți vedea ce răspuns vă dau. Ce răspuns dai tu, cititorule? Poți tu spune: „Da, mulțumesc lui Dumnezeu, știu că sunt spălat în sângele scump al lui Cristos și pecetluit cu Duhul Sfânt”.

Cât privește sărbătoarea corturilor, sunt foarte puțini aceia, care-i înțeleg însemnătatea. Fără îndoială că împlinirea ei încă n-a venit, dar creștinul trebuie să trăiască în puterea lucrurilor pre-închipuite. „Credința însă este o împlinire a tot ce nădăjduim, o încredințare cu privire la lucrurile, pe care nu le vedem”, înrăurirea curată a „harului”, sub a cărui stăpânire ne găsim și a „slavei” pe care o așteptăm, ar trebui să

stăpânească viața noastră. Bineînțeles că, dacă sufletele nu sunt întărite în har, ba încă nici nu știu măcar că păcatele le sunt iertate, dacă li se spune că siguranța mântuirii e îngâmfarea, pe când îndoiala și temerea pot fi socotite ca smerenie și evlavie adevărată și că nu putem fi siguri de mântuirea noastră, decât în fața scaunului de judecată al lui Cristos, nu ne putem aștepta ca astfel de suflete să dea la iveală roadele vieții creștine și să cunoască puterea nădejzii creștine. Cum ar fi putut sărbătorii un israelit sărbătoarea azimilor, a săptămânilor sau a corturilor, dacă n-ar fi știut hotărât că e un copil al lui Avraam, un mădular al adunării Domnului și că se găsește cu adevărat în țara Canaanului? Putem spune cu tărie că unui iudeu nu i-ar fi trecut prin minte așa ceva.

Și totuși, sunt mulți copii ai lui Dumnezeu care își trec zilele în temeri, întuneric și nesiguranță. Toată slujba lor dumnezeiască în loc să fie urmarea vieții veșnice pe care o au și de care se bucură, nu-i decât împlinirea unei datorii legale și o pregătire pentru viața viitoare. Iar „nădejdea fericită” pe care ne-a dat-o harul, ca să ne învieze inimile și să ne desfacă de lucrurile din vremea de față, le rămâne cu totul necunoscută. O socotesc ca o visare și așteaptă ziua judecării în locul „Luceafărului luminos”. Și în timp ce ar trebui să se bucură că au viața veșnică, sfințenia dumnezeiască și Duhul înfierii, ei cer zilnic de la Dumnezeu iertarea păcatelor și Duhul Sfânt și toate acestea în ciuda vorbirii limpezi a Cuvântului lui Dumnezeu. Nu se poate ca oamenii să vină înaintea Domnului cu inimile pline de laudă pentru binecuvântări pe care nu le au și nu le-au înfăptuit, îndemnăm pe astfel de suflete să cerceteze Scripturile și să vadă că în Scriptură ni se dau înștiințări puternice, ni se dau două îndemnuri pătrunzătoare, și chemări mișcătoare, e foarte adevărat și mulțumim Domnului pentru ele. Dar să înțeleagă cititorul că este cinstea celui mai slab prunc în Cristos să știe că păcatele îi sunt toate iertate, că este primit de Dumnezeu în Cristosul înviat, pecetluit cu Duhul Sfânt și moștenitor al slavei veșnice. Dea Domnul ca tot mai mulți să cunoască și să ia pentru ei aceste binecuvântări!

Pe de altă parte ne temem, că mulți dintre noi, care se laudă că ei cunosc aceste adevăruri minunate, nu răspund în viața lor de toate zilele la această mărturisire înaltă. Și atunci nu ne purtăm potrivit cu cele arătate în versetul 17 al capitolului nostru: „Să nu se înfățișeze cu mâinile goale înaintea Domnului, Dumnezeului tău. Flecăre să dea ce va putea, după binecuvântarea, pe care i-o va da Domnul, Dumnezeul tău”. Gândindu-ne că n-avem să facem nimic pentru mântuirea noastră și că n-avem să dăm nimic pentru ea, uităm foarte ușor, că sunt multe lucruri, pe care le putem face pentru Domnul, pentru lucrătorii și pentru săracii Lui. Dacă în timpul neștiinței și a stării noastre sub lege, am dat pe un temei greșit și cu scop greșit, n-ar trebui să dăm mai puțin acuma, când, prin har, am cunoscut că suntem mântuiți și binecuvântați cu toate binecuvântările duhovnicești în Cristos cel înviat și proslăvit.

Cuvintele acestea ne dau o învățătură dublă, întâi vedem că dreptatea și adevărul nepărtinitor este totdeauna semnul deosebit al stăpânirii lui Dumnezeu. Orice pricină este judecată așa cum se cuvine și, pe temeiul faptelor, în legătură cu ea. Pe de altă parte însă, vedem ce preț are judecata omului, lăsat singur. Nu mai poți avea încredere în el nici măcar o clipă. Căci omul e în stare să schimbe dreptul, să primească daruri sau să se uite la fața omului, altfel n-ar fi fost nevoie să se dea îndemnul să se ferească de așa ceva. Dacă Dumnezeu poruncește omului să nu fure, înseamnă că pornirea aceasta se găsește în firea omenească.

Deci stăpânirea omenească și judecata omenească sunt în primejdie să facă cele mai mari greșeli, pentru că atât stăpânitorii, cât și judecătorii din pofta de câștig sau din altă pricină, fie să părtinească pe un om rău, fiindcă e bogat, și să osândească pe un nevinovat, fiindcă e sărac dacă nu se găsesc sub înrăurirea de dreptul a temeiurilor dumnezeiești, ci rămân singuri.

E de prisos să aducem ca dovezi pentru cele spuse, pe Pilat, Irod sau Felix. Locul arătat ne spune îndeajuns, ce este omul, chiar când e îmbrăcat cu putere de stăpânire și când stă pe scaunul de domnie sau pe scaunul de judecată.

Poate unora li se va părea prea de tot felul acesta de vorbire. Dar n-au decât să-și aducă aminte de faptul, că inima omenească este locul de încolțire al tuturor păcatelor, izvorul tuturor nemerniciilor și răutăților urâte, care s-au făptuit vreodată pe pământ. Dovada puternică ne-o dau poruncile și opririle scrise pe foile Cuvântului lui Dumnezeu. Dar ar putea spune cineva: „Ce avem noi a face cu multe din legile și așezămintele din timpul lui Moise? De ce se găsesc astfel de lucruri în Biblie? Pot ele să fie insuflete de Dumnezeu”? Da, sunt insuflete și sunt scrise în Biblie, pentru ca, privind în ele ca într-o oglindă dumnezeiască, să vedem din ce suntem făcuți și ce suntem în stare să facem. E bun și folositor, că găsim în unele locuri ale cărții noastre arătându-se, că firea omenească, (deci și noi) e în stare să facă lucruri, care ne coboară mai prejos de vite. Ce bine ar fi pentru aceia, care trăiesc în mulțumire de sine și bunătate închipuită, să învețe această lecție umilitoare

Pe de altă parte, cât de înalte și frumoase erau sfaturile date lui Israel! Ei nu trebuiau să schimbe dreptul, ci să-l lase să-și urmeze cursul, fără să se uite la om. Omul sărac, îmbrăcat în haine proaste, avea să primească aceeași dreptate ca și bogatul, în haina lui strălucitoare. Hotărârea judecătorului n-avea să fie înrăurită de părtinire și nici haina lui n-avea să fie întinată cu pata rușinoasă a mituirii.

O, ce va fi, când această făptură apăsată care suspină, va fi stăpânită de legile dreptății dumnezeiești, când „Împăratul va împărați cu dreptate și voievozii vor cârmui cu nepărtinire” (Isaia 32:1). Atunci nu va fi nici mituire, nici părtinire, nici schimbarea dreptului. „Dumnezeule, dă judecățile Tale împăratului, și dă dreptatea Ta fiului împăratului! Și el va judeca pe poporul Tău cu dreptate, și pe nenorociții Tăi cu nepărtinire. Munții vor aduce pace poporului, și dealurile de asemenea, ca urmare, a dreptății Tale. El va face dreptate nenorociților poporului, va scăpa pe copiii săracului, și va zdrobi pe asupritor. Așa ca se vor teme de Tine, cât va fi soarele, și cât se va arăta luna, din neam în neam, va fi ca o ploaie, care cade pe un pământ cosit, ca o ploaie repede, care udă câmpia. În zilele lui va înflori cel neprihănit, și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună. El va stăpâni de la o mare la alta, și de la Râu până la marginile pământului. Locuitorii pustiei își vor pleca genunchiul înaintea lui, și vrăjmașii vor Unge țărâna. Împărății Tarsisului și ai ostroavelor vor plăti biruri, împărății Sebei și Sabei vor aduce daruri. Da, toți împărații se vor închina înaintea lui, toate neamurile îi vor sluji. Căci el va izbăvi pe săracul care striga, și pe nenorocitul, care n-are ajutor. Va avea milă de cel nenorocit și de cel lipsit, și va scăpa viața săracilor; îi va izbăvi de apăsare și de silă, și sângele lor va fi scump înaintea lui. Ei vor trai, și-i vor da aur din Seba; se vor ruga neîncetat pentru el, și-l vor binecuvânta în fiecare zi. Va fi belșug de grâne în țară, până în vârful munților, și spicele lor se vor clatină ca și copacii din Liban; oamenii vor înflori în cetăți ca iarba pământului. Numele lui va dăinui pe vecie: cât soarele îi va ținea numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alții, și toate neamurile îl vor numi fericit. Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni! Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin! Sfârșitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai” (Psalmul 72).

Inimile noastre așteaptă cu dor acea vreme minunată, când pământul va fi plin de cunoștința Domnului, cum acoperă apele fundul mării, când Domnul Isus va primi puterea și stăpânirea Sa mare și când biserica din ceruri își va răsfrânge pe pământ slava ei, când cele douăsprezece seminții se vor odihni în țara lor, fiecare la umbra viei și a smochinului său, și când toate neamurile vor fi fericite sub toiagul de

pace și binecuvântare al Fiului lui David. Va mai trece puțin și toate se vor împlini potrivit hotărârilor veșnice și făgăduințelor neschimbate ale lui Dumnezeu. Până atunci, dragă cititorule creștin, sa rugăm pe Domnul să ne ajute, ca să trăim în mijlocul unei lumi nelegiuite, așteptând cu credință și fără curmare acea vreme binecuvântată, ca niște străini și călători, care n-avem partea noastră de moștenire aici pe pământ, ci strigăm: „Vino, Doamne, Isuse!”

În versetele de la urmă ale capitolului 16 se spune lui Israel să se ferească să împrumute obiceiurile religioase ale popoarelor Canaanului. „Să nu-ți așezi nici un idol de lemn lângă altarul pe care-l vei ridica Domnului, Dumnezeului tău. Să nu ridici nici stâlpi idolești care sunt urâți de Domnul, Dumnezeul tău”. Ei trebuiau să se ferească de orice i-ar fi putut depărta de un Dumnezeu viu și adevărat și de orice i-ar fi pus în legătură cu nelegiuirea întunecată și urâtă a neamurilor. Altarul Domnului trebuia bine despărțit locurile umbrite, în care erau cinstiți dumnezeii mincinoși și unde se întâmplau lucruri, care nu se pot numi. E bine să știe cititorul, că Duhul Sfânt folosește în Noul Testament pentru însemnarea altarului un cuvânt, care nu se întrebuința când era vorba de altarele păgâne și care era necunoscut scriitorilor lumești. Cuvântul întrebuințat pentru altarul păgân este vomen, cel pentru altarul lui Dumnezeu este tysiasterion. Cel dintâi se întâlnește numai o dată (Fapte 17:23), al doilea de douăzeci și trei de ori. Închinarea în fața singurului Dumnezeu adevărat e apărută și ferită în chip atât de gelos de atingerea necurată cu nelegiuirea păgână. Duhul Sfânt nu întrebuințează cuvântul păgân privitor la altarul Dumnezeului celui viu și adevărat, deși era mai scurt și mai cunoscut.

Dar numai despărțirea din afară nu era de ajuns. Chiar dacă Israel ar fi înlăturat idolii și stâlpii idolești și ar fi păstrat învățătura despre unitatea Dumnezeirii, s-ar fi putut totuși, ca în slujba dumnezeiască să-i lipsească predarea adevărată a inimii. De aceea citim: „Să n-ai jertfă Domnului Dumnezeului tău, vreun bou, sau vreun miel care să aibă vreun cusur sau vreo meteahnă trupească; căci ar fi o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. Numai ce era cu totul desăvârșit era potrivit pentru altar și răspundea inimii lui Dumnezeu. Aducerea unei jertfe cu cusur dovedea lipsă de pricepere pentru lucrurile vrednice de El, precum și lipsa unei inimi, întregi pentru El. Iar încercarea, de a aduce o astfel de jertfă era la fel cu hula împotriva lui Dumnezeu, căci însemna să spună: Pentru Dumnezeu e bun orice.

Duhul lui Dumnezeu se ridică împotriva unei astfel de purtări, în cuvinte pline de îndârjire, prin gura proorocului Maleahi. „Prin faptul că aduceți pe altarul Meu bucate necurate!” Și dacă ziceți: „Cu ce Te-am spurcat?” Prin faptul că ați zis: „Masa Domnului este de disprețuit!” Când aduceți ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceți una schioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Ia adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru ea, va ține el seama de ea? zice Domnul oștirilor. Și acum, vă rog, rugați-vă lui Dumnezeu să aibă milă de noi. Vă va primi El cu bunăvoință, când mâinile voastre fac astfel de lucruri? zice Domnul oștirilor. „Cine din voi va închide porțile ca să nu aprindeți degeaba focul pe altarul Meu? N-am nici o plăcere de voi, zice Domnul oștirilor, și darurile de mâncare din mâna voastră nu-Mi sunt plăcute! Căci de la răsăritul soarelui până la asfințit, Numele Meu este mare între neamuri, și pretutindeni se arde tămâie în cinstea Numelui Meu și se aduc daruri de mâncare curate, căci mare este Numele Meu între neamuri, zice Domnul oștirilor. „Dar voi îl pângăriți, prin faptul că ziceți: „Masa Domnului este spurcată, și ce aduce ea este o mâncare de disprețuit!” Voi ziceți: „Ce mai osteneală!” și o disprețuiți, zice Domnul oștirilor și aduceți ce este furat, schiop sau beteag: „Iată darurile de mâncare pe care le aduceți! Pot Eu să le primesc din mâinile voastre? zice Domnul. „Nu! blestemat să fie înșelătorul, care are în turma lui o vită de parte bărbătească, și totuși juruiește și jertfește Domnului o vită beteagă! Căci Eu sunt un Împărat mare, zice Domnul oștirilor, și Numele Meu este înfricoșat printre neamuri” (Maleahi 1:7-14).

Din vorbele proorocului se poate prinde și un îndemn puternic către biserica mărturisitoare, către scriitorul și cititorul acestor rânduri. Putem noi să spunem cu privire la slujba noastră dumnezeiască din casă și din public, că o facem din inimă, cu adevărată temere de Dumnezeu și cu curăție? Nu se găsește oare și la noi ceva, ce amintește de jertfirea unui dobitoc olog, orb sau bolnav? Nu se vede oare și în rugăciunile noastre mult duh de formă și de obișnuință? Și câtă nepăsare și uscăciune nu se arată printre noi chiar la masa Domnului? De câte ori nu se întâmplă să fim cu trupul acolo, iar inimile ne sunt pline cu totul de altceva și gândurile ne rătăcesc cine știe pe unde. De câte ori nu spun buzele noastre vorbe, care nu arată adevărata stare a sufletului nostru? De câte ori nu trec cântările noastre dincolo de simțirile și viețuirea adevărată? Și ce formalism sec nu se arată când avem prilejul să ne aruncăm darurile în cutia cu bani a Domnului? Cât de puțin ținem atunci socoteală de regula apostolica: „să dea cu inima largă”, sau de felul de a da al văduvei sărace, care nu avea decât doi bănuți, și, în loc să-și oprească unul pentru nevoile vieții, i-a aruncat pe amândoi: tot ce avea, de bună voie, în cutie. Noi cheltuim poate în cursul săptămânii mulți bani pentru interesele noastre, pentru lucruri de prisos și suntem foarte sfinși Duminica dimineața, când se apropie de noi cererile lucrului Domnului sau ale săracilor.

Să ne gândim deci, cititorule creștin, că nu mai suntem ai noștri, ci suntem răscumpărați cu un preț scump! Nu datorăm Aceluia, care S-a dat pe Sine pentru noi, numai partea noastră cea mai bună, ci tot ce suntem și ce avem. Nu trebuie oare să recunoaștem acest lucru din toată inima? Să arătăm atunci și în viață. Să arătăm prin viața și purtarea noastră, ai cui suntem și cui slujim, capul, inima, mâinile, picioarele, ba chiar întregul om, să fie închinat în slujba Aceluia, care ne-a izbăvit de focul iadului.

Despre adevărul mare cuprins în versetele 2-7 ale capitolului nostru, am mai vorbit în alt loc. El este acesta: să nu judecăm niciodată, până nu avem destule dovezi și martori. Nepăsarea acestei reguli are totdeauna urmări grele. N-ar trebui să ne facem niciodată o judecată și nici s-o rostim, decât pe spusa a doi sau a trei martori. Oricâtă încredere ne-ar insufla un martor, el nu poate fi o temelie îndestulătoare pentru rostirea unei judecăți. Se poate să fim încredințați înlăuntrul nostru de adevărul unui lucru, pentru că este întărit de cineva, în care avem toată încrederea; se mai poate ca acel martor să fie curat la suflet și iubitor de adevăr și n-ar face cu nici un preț o mărturie mincinoasă împotriva cuiva; totuși, trebuie să ținem la regula dumnezeiască: „să fie omorât pe mărturia a doi sau trei martori”.

Ar fi bine, dacă regula aceasta ar fi mai mult ținută în socoteală în adunarea lui Dumnezeu. Ea ar aduce mari foloase cu privire la rânduiala din casa lui Dumnezeu, precum și la oarecari întâmplări, în care e vorba de numele bun, sau de felul de a fi al cuiva. O adunare ar trebui să stăruiască totdeauna pentru aducerea de dovezi îndestulătoare, înainte de a lua o hotărâre. Dacă nu sunt dovezi îndestulătoare, ar trebui cu toții să rabde și să se încreadă în Dumnezeu. De buna seamă că El va da ce va trebui.

Dar acest termen însemnat n-are tărie numai cu privire la adunare. El este bun pentru toți. Cu toții suntem prea porniți, să scoatem încheieri grăbite, să ținem socoteală de anumite lucruri, să ne sprijinim pe bănuiele și să fim stăpâniți de gânduri făcute dinainte. Trebuie să veghem tare mult la toate acestea când vine prilejul și trebuie să judecăm ceva. Trebuie să nu uităm acest lucru mai ales când e vorba de oameni, deoarece putem foarte ușor să facem nedreptate prietenului, fratelui sau vecinului nostru, amăgiți de un gând greșit sau de o învinovățire

neîntemeiată. Trebuie să ne ferim, să nu ajungem unealta unei învinuiri fără temei, prin care poate fi atins numele bun al cuiva. Așa ceva e socotit ca păcat în fața lui Dumnezeu și ar trebui să ne ferim, oriunde s-ar ivi un astfel de prilej. Dacă cineva aduce o învinuire asupra cuiva, fără ca acela să fie de față, n-ar trebui să primim nici dovada și nici spusa lui. În felul acesta s-ar înlătura multă vorbărie urâtă, care nu numai că strică, dar nici nu trebuie îngăduită.

Pe de altă parte Scriptura ne dă mai mult decât o pildă, când un om nevinovat a fost osândit sub cuvânt că s-a lucrat potrivit cu Deuteronom 17:6-7. Așa s-a întâmplat de pildă cu Nabet (1 Împărați 21), cu Ștefan (Faptele 6 și 7) și mai ales cu Cel singur desăvârșit din cei ce au pășit vreodată pe acest pământ. Omul se pricepe foarte bine să pară că ține cu strășnicie la Cuvântul lui Dumnezeu, când aceasta e în folosul planurilor lui rele. El știe să întrebuițeze vorbele Scripturii pentru apărarea celei mai vădite nedreptăți și a celei mai bătădăre nerușinări. Nabet, israelitul credincios, și-a pierdut partea de moștenire și viața prin mărturia a doi mincinoși, cari cumpărați din îndemnul unei femei fără milă și nelegiuite au mărturisit că el ar fi hulit pe Dumnezeu. Ștefan, bărbat plin de Duhul Sfânt, a fost omorât cu pietre pentru hulă, pe temeiul unor martori mincinoși, pe care îi pusese povățuitori religioși ai poporului, ca să pară că se bizuie pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Lucrurile acestea, care arata ce este omul și ce înseamnă religiozitatea omenească, nu ating totuși, regula frumoasă din capitolul nostru. O religie fără cuget și fără teamă de Dumnezeu e cel mai rău lucru de sub cer. Nimic nu poate înjosi, înrăi și împietri mai mult pe om decât o astfel de religie și una din trăsăturile ei de căpetenie este, că omul, care se găsește sub înrăurirea ei, nu se rușinează să folosească vorbele Sfintei Scripturi, ca să acopere cu ele cea mai grozavă răutate. Dar Scriptura pălmuește în față pe cine o stâlcește astfel.

Versetele următoare ne dau o îndrumare trebuincioasă pentru zilele de năzuire spre neatârnavă și spre împlinirea voii noastre. Aici vedem ce trebuia făcut în toate greutățile, care s-ar fi ridicat în adunarea lui Israel. Greutățile acestea trebuiau înlăturate în fața lui Dumnezeu, în locul ales de El și prin cuvântul Lui. În felul acesta se pune o stavilă puternică voii omului și oricărei îngâmfări. Toate certurile trebuiau potolite după judecata lui Dumnezeu, rostită prin preotul sau judecătorul rânduit de Dumnezeu. Cu un cuvânt, Dumnezeu avea să hotărască în totul. Nu trebuia să se răsoale în adunare unul împotriva altuia. Fiecare trebuia să-și aducă plângerea în față unei judecăți dumnezeiești și să se supună hotărârilor ei, oricum ar fi fost ea. Nu putea să se îndrepte spre o judecată mai înaltă, căci așa ceva nici nu se găsea. Preotul sau judecătorul vorbea din partea lui Dumnezeu.

Orice cititor va înțelege, că nici un iudeu nu s-ar fi gândit vreodată să vină cu o plângere în fața unui judecător păgân. Aceasta ar fi fost o batjocorire a lui Dumnezeu, care locuia între ei, ca să dezlege orice greutate s-ar fi ivit. El cunoștea foarte bine imboldurile, începutul și sfârșitul oricărei neînțelegeri oricât de încurcată și grea de dezlegat ar fi fost. Toți trebuiau să privească spre El și să vină cu nevoile lor în locul, pe care-l alesese El, și nu aiurea. Orice israelit credincios era străin de gândul, ca două mădulare ale adunării lui Israel, care erau în ceartă, ar fi putut să meargă la un judecător păgân, căci prin aceasta s-ar fi socotii neîndestulătoare rânduielile dumnezeiești, statornicite pentru adunare.

Și noi, creștinii, găsim aici o învățătură. Cum s-ar cădea să ne rânduiim drepturile noastre? Să ne îndreptăm spre o judecată lumească? Nu s-a îngrijit Dumnezeu cum să se dezlege astfel de treburile în Biserica sau adunarea lui Dumnezeu? Să citim ce scrie în privința aceasta apostolul către Corinteni. „Cum! Când vreunul din voi are vreo neînțelegere cu altul, îndrăznește să se judece cu el la cei nelegiuiți și nu la sfinți? Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? Nu știți că noi vom judeca pe îngerii?”

Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia? Deci, când aveți neînțelegeri pentru lucrurile vieții acesteia, voi puneți judecători pe aceia pe care Biserica nu-i bagă în seamă? Spre rușinea voastră zic lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înțelept, care să fie în stare să judece între frate și frate? Dar un frate se duce la judecată cu alt frate, și încă înaintea necredincioșilor! Chiar faptul că aveți judecăți între voi, este un cusur pe care-l aveți. Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba? Dar voi singuri sunteți aceia care nedreptățiți și păgubiți, și încă pe frați! Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu?” (1 Cor. 6:1-9). Aici avem îndrumarea lui Dumnezeu, data pentru biserica lui Dumnezeu din toate vremurile, căci nu trebuie să pierdem din vedere, că Biblia este cartea scrisă pentru orice parte a istoriei bisericii, câtă vreme va fi pe pământ. Adevărurile arătate în 1 Cor. 6:1-9 nu pot să înceteze niciodată să aibă putere pentru biserica lui Dumnezeu. Niciodată nu se poate ca o greșeală din veacul întâi să fie bună în veacul al douăzecilea. E adevărat că unitatea bisericii și multe din darurile ei nu se mai văd și că ea s-a abătut de la starea ei adevărată, dar adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu nu-și pot pierde puterea, după cum sângele lui Hristos nu-și poate pierde prețul, nici preția lui Cristos nu-și poate înceta lucrarea.

În zilele de la început nu era nici o greutate să faci deosebire între biserică și lume, între „sfinți” și necredincioși”, între „cei dinăuntru” și „cei de afară”. Linia de despărțire era fără greș. Oricine privea lumea de atunci din punct de vedere religios, vedea trei cete deosebite: păgânism, iudaism și creștinism; Neamuri, Iudei și Biserica lui Dumnezeu; templul păgân, sinagoga și adunarea lui Dumnezeu. Nu era nici-un amestec. Adunarea lui Dumnezeu se deosebea în totul de lume. Creștinismul se vedea bine. Nu era nici național, nici regional nici parohial, ci personal, practic, viu. Nu era un creștinism de nume, ci o credință vie care se arăta cu putere în viață. Azi însă lucrurile s-au schimbat cu totul. Biserica și lumea sunt așa de amestecate, că cei mai mulți creștini de nume greu ar pricepe ce vrea să spună locul din 1 Corinteni 6. Dacă le-am vorbi despre „sfinți” mergând la judecată „înaintea necredincioșilor”, li s-ar părea ca o limba străină. Cuvântul „sfânt” ar fi înțeles de mulți ca un nume de batjocura sau ca potrivit numai pentru anumite persoane care au trăit odată și care au fost hotărâte așa de oameni. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu s-a schimbat și nici gândurile Lui despre biserică sau despre lume și despre legătura dintre ele. Nu știe El care sunt „sfinții” și cine sunt „necredincioșii”? A încetat oare azi să fie o greșeală pentru un frate sau o soră să se judece cu un frate sau cu o soră înaintea necredincioșilor? Cu un cuvânt, și-a pierdut Scriptura puterea? Dacă s-a schimbat biserica, s-a schimbat oare și Cuvântul lui Dumnezeu? A ajuns el slovă moartă, pentru că s-au schimbat împrejurările? Nu. Scriptura nu poate fi desființată.

Și astăzi unde sunt „doi sau trei” adunați în Numele Domnului Isus, oricât de slabi, dacă sunt smeriți și atârnavă de Dumnezeu, se va găsi destulă putere duhovnicească pentru ca să judece în orice neînțelegere care s-ar ridica între frați, așa ca să nu mai fie nevoie să se ducă la judecătorie. Fără îndoială că oamenii din lume vor zâmbi la un astfel de gând, dar noi trebuie să ne ținem de Scriptură. Un frate nu trebuie să meargă la judecată cu fratele său înaintea necredincioșilor. Oricât de mari ar fi greutățile, Domnul are destule mijloace și destulă înțelepciune pentru dezlegarea lor. Numai să ne încredem în El și să ne bizuim pe El. Biserica s-a depărtat de Cuvântul lui Dumnezeu, și nu mai e una în chip văzut, și nici nu va mai fi până la venirea Domnului. Dar știm și azi din Cuvântul scris care și cum trebuie să fie adevărata Biserică și pe ce temelie trebuie să se adune Datoria noastră este să ne ținem de adevărul Scripturii.

Apoi mai trebuie să spunem că, cu toate lipsurile și greșelile din partea noastră, avem în Cristos, capul bisericii, toate comorile înțelepciunii, harului și puterii, pregătite pentru biserică și pentru toți aceia, care știu să le folosească în credință. De aceea nu trebuie să așteptăm ca trupul să fie adus din nou în starea lui adevărată de la început ca să lucrăm după Scriptură. Dimpotrivă avem datoria să cunoaștem, care-i starea adevărată a trupului după Scriptură, să ne așezăm pe tărâmul ei și să lucrăm potrivit ei. Urmarea va fi o schimbare minunată în părțile și gândurile ce le avem despre noi și despre tot ce ne înconjoară. Toate par schimbate și le privim într-o lumină nouă. Biblia ni se pare o carte nouă și unele părți ale ei, pe care le citim de ani de zile fără plăcere și fără folos, strălucesc într-o lumină dumnezeiască și ne umplu cu uimire, iubire și închinare. Scăpați de atmosfera întunecată, care învăluie toată biserică mărturisitoare, putem să privim în jur și să vedem toate în lumina cerească a Scripturii. Parcă ne-am întors din nou la Dumnezeu. Înțelegem mult mai bine Scriptura, deoarece am găsit cheia dumnezeiască, s-o descuiem. Vedem că Cristos este centrul și purtătorul tuturor planurilor și hotărârilor lui Dumnezeu și ne găsim astfel pe tărâmul minunat al harului și slavei, pe care o desfășoară Duhul Sfânt în fața privirilor noastre în Cuvântul scump al Lui Dumnezeu.

Ne mai rămâne să aruncăm o privire asupra părții din urmă a capitolului nostru, care vorbește mai dinainte despre clipa, când va cere Israel un împărat. E vrednic de luat aminte că împărații lui Israel au făcut tocmai cele trei lucruri, pe care n-ar fi trebuit să le facă și le-a făcut chiar cel mai înțelept dintre ei. „După douăzeci de ani, Solomon zidise cele două case, Casa Domnului și casa împăratului. Atunci, fiindcă Hiram, împăratul Tirului dăduse lui Solomon lemne de cedru și lemne de chiparos, și aur cât a voit, împăratul Solomon a dat lui Hiram douăzeci de cetăți în țara Galileii” (1 Împărați 9:10-11).

Solomon este pentru noi un om înzestrat cu înțelepciune, mai mult decât toți oamenii, și înconjurat de binecuvântări, cinste, slavă fără seamăn. Paharul lui era plin de da peste el. Nu ducea lipsă de nici una din plăcerile și bucuriile pe care le poate da pământul. Dar nu numai atât. Rugăciunea lui, rostită cu prilejul sfințirii templului, ne-ar îndreptăți să ne punem cele mai strălucite nădejdi în el. Dar a căzut în toate amănunțele în privința cărora legea lui Dumnezeu vorbise destul de limpede. I s-a spus să nu-și înmulțească prea mult aurul și argintul și totuși a făcut-o. A fost oprit să meargă în Egipt ca să-și înmulțească numărul cailor, și tocmai din Egipt și-a adus cai. I s-a spus să nu-și mărească numărul femeilor și totuși avea o mie – și ele îi plecau inima! Iată ce este inima! Cât de puțină încredere poți avea în el. „Căci orice făptură este ca iarba și toata slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos”. „Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: Căci ce preț are el?”

Dar care era pricina adevărată a căderii triste și umilitoare a lui Solomon? Răspunsul îl găsim în versetele de la urmă ale capitolului nostru.

Dacă Solomon ar fi ținut seama de toate aceste cuvinte scumpe, acela, care i-a scris viața, ar fi avut și-l înfățișeze cu totul altfel. Dar el n-a ținut seamă. Nu auzim că ar fi pus să-și facă o copie a legii, și, chiar dacă a făcut-o, n-a ținut seamă de ea, ci a făcut tocmai ce oprea legea. Cu un cuvânt, părăsirea legii a fost pricina căderii, care a venit curând după domnia strălucită a lui Solomon. Același lucru se poate spune și azi. Părăsirea Cuvântului lui Dumnezeu a fost izvorul căderilor și tuturor păcatelor, tuturor rătăcirilor și tuturor sectelor sau dezbinărilor care au fost în lume.

Și putem spune cu încredere că singurul leac pentru toată starea de azi a lucrurilor este întoarcerea fiecăruia și fiecăreia în parte la Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare să-și cerceteze depărtarea, atât a lui personal, cât și a tuturor creștinilor ca întreg, de la învățătura Noului Testament, de la poruncile Domnului Isus. Să ne smerim sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru păcatul nostru al tuturor, și să ne întoarcem la El, judecându-ne pe noi înșine, și El ne va ridica și ne va călăuzi pe cărare ascultării.

Preoții și Leviții sunt puși și în acest capitol, ca și în alte locuri din Deuteronom, la un loc. Am mai atras atenția cititorului, că și aceasta este o trăsătură deosebită a cerții noastre. În celelalte trei cărți din urmă, lucrurile stau altfel. Pricina deosebirii poate fi faptul, că Dumnezeu are de gând să scoată în față mai mult adunarea lui Israel, pe când de preoți și de slujba lor se pomenește mai rar. Gândul mare, care străbate Deuteronomul, este acesta: Israel în legătură de-a dreptul cu Dumnezeu.

În capitolul nostru vedem deci pe preoți și pe leviți puși la un loc și înfățișați ca slujitorii lui Dumnezeu, atârând cu totul de El și fiind una cu altarul Lui și cu slujba Lui. Lucrul acesta este interesant și ne deschide un câmp întins de adevăruri practice și însemnate pentru adunarea lui Dumnezeu.

O privire aruncată în istoria lui Israel ne face să înțelegem, că atunci când totul era într-o stare bună, altarul lui Dumnezeu era luat în seamă cum se cuvenea, iar preoții și leviții aveau de toate. Când Domnul își primea partea Lui, și-o primeau și slujitorii Lui. Dacă era părăsit și uitat El, erau și ei. Amândoi erau legați în chip nedespărțit. Poporul avea să-și aducă jertfele lui Dumnezeu și El le împărțea cu slujitorii Săi. Preoții și Leviții nu trebuiau să le ceară de la popor, ca acesta avea datoria să-și aducă darurile la altar și Dumnezeu îngăduia slujitorilor să se hrănească din rodul predării poporului înaintea Lui.

Acesta a fost din vechime gândul lui Dumnezeu cu privire la slujitorii Lui. Ei aveau să trăiască din jertfele, pe care le aducea de bunăvoie lui Dumnezeu toată adunarea. Dar în zilele rele ale fiilor lui Eli găsim o abatere tristă de la această rânduială frumoasă, „și iată care era felul de purtare al acestor preoți față de popor. Când aducea cineva o jertfa, venea sluga preotului în clipa când se fierbea carnea. Ținea în mână o furculița cu trei coarne, o vâră în cazan, în căldare, în tigaie sau în oală; și tot ce apuca cu furculița, lua preotul pentru el. Așa făceau ei tuturor acelor din Israel care veneau la Silo. Chiar înainte de a arde grăsimea, venea sluga preotului și zicea celui ce aducea jertfe: „Dă pentru preot carne de fript; el nu va lua de la fine carne fiartă, ci vrea carne crudă”. Și dacă omul zicea; „După ce se va arde grăsimea, vei lua ce-ți va plăcea”, sluga răspundea: „Nu, dă-mi acum, căci altfel iau cu sila”. Tinerii aceștia se făceau vinovați înaintea Domnului de un foarte mare păcat, pentru că nesocoteau darurile Domnului” (1 Samuel 2:13-17). Lucrul, pe care ni-l arată locul acesta, este groaznic și sfârșitul a fost judecata lui Dumnezeu asupra întregii case a lui Eli. Nici nu se putea altfel. Dacă slujitorii altarului se făceau vinovați de o astfel de nedreptate și nelegiuire, judecata trebuia să-și urmeze cursul.

Dar starea dreaptă a lucrurilor, așa cum e arătată în capitolul nostru, era cu totul deosebită de răutatea feciorilor lui Eli. Cum am mai spus, Dumnezeu vroia să se înconjoare cu jertfele aduse de bunăvoie de poporul Său și să hrănească din ele și pe slujitorii altarului Său. Partea lor atârână deci totdeauna de felul cum era prețuit Dumnezeu și altarul Lui. Ei erau strâns legați cu închinarea și cu slujba Dumnezeului lui Israel.

Un prilej de înviore și îmbărbătare adevărată găsim în privința-aceasta în zilele frumoase ale împăratului Ezechia, deci dintr-o vreme când s-a rânduit din nou slujba dumnezeirii în Iudea și inimile erau fericite și predate cu credințioasă Domnului.” Ezechia a așezat din nou cetele

preoților și Leviților, după șirul lor, fiecare după slujbele sale, preoți și Leviți, pentru arderile de tot și jertfele de mulțămire, pentru slujbă, pentru cântări și laude, la porțile taberei Domnului. Împăratul a dat o parte din averile lui pentru arderi de tot, pentru arderile de tot de dimineață și de seară, și pentru arderile de tot din zilele de Sabat, de lună nouă și de sărbători, cum este scris în legea Domnului. Și a poruncit poporului, locuitorilor Ierusalimului, să dea preoților și Leviților partea cuvenită lor, ca să țină cu scumpătate legea Domnului. Când a ieșit porunca aceasta, copiii lui Israel au dat din belșug cele dintâi roade de grâu, de must, de untdelemn, de miere, și din toate roadele de pe câmp; au adus din belșug și zeciuiala din toate. Totodată, copiii lui Israel și Iuda, care locuiau în cetățile lui Iuda, au dat zeciuiala din boi și oi, și zeciuiala din lucrurile sfinte care erau închinare Domnului, Dumnezeului lor, și au făcut mai multe grămezi. Au început să facă grămezile în luna a treia, și au isprăvit în luna a șaptea. Ezechia și căpeteniile au venit să vadă grămezile, și au binecuvântat pe Domnul și pe poporul Său Israel. Și Ezechia a întrebat pe preoți și pe Leviți de grămezile acestea. Atunci marele preot Azaria, din casa lui Iadoc, ia răspuns: „De când au început să se aducă darurile în Casa Domnului, noi am mâncat, ne-am săturat, și a mai rămas mult, căci Domnul a binecuvântat pe poporul Său, și iată ce mare grămadă a mai rămas” (2 Cronici 31:2-10). Râul adânc și plin al predării înconjură altarul lui Dumnezeu și aducea atâta hrană, că mai rămăneau grămezi mari, după ce se acopereau toate nevoile slujitorilor lui Dumnezeu precum și inimile acelora, care, chemați de El se închinaseră, potrivit hotărârii Lui, slujbei altarului și templului Lui.

Deosebit de frumoase sunt cuvintele: „sa țină cu scumpătate legea Domnului”. Aceasta era temelia pe care se sprijinea Ezechia, temelia tare a întregii lui purtări de la început până la sfârșit. E drept că nu mai era unitatea văzută a poporului Israel și starea de lucruri era plină de deznădejde în zilele lui Ezechia, dar Cuvântul Domnului era tot atât de adevărat, ca și în zilele lui David sau Iosua. Ezechia a simțit foarte bine, că trebuie să pună în legătura vorbele din Deuteronom 18:1-8 cu zilele lui și că atât el, cât și poporul sunt răspunzători, să le împlinescă după putința lor. Preoții și leviții trebuiau oare să rabde, pentru că nu mai era unitatea națională? De bună seamă că nu. Ei trebuiau să rămână sau să cadă odată cu Cuvântul, închinarea și lucrul Domnului. Chiar dacă s-ar fi schimbat împrejurările și Israelul s-ar fi găsit într-o stare, care i-ar fi făcut cu neputință împlinirea rânduielilor levitice, nu se putea găsi niciodată într-o stare, în care n-ar fi avut prilejul sa-și arate predarea inimii cu privire la slujbă, altar și legea Domnului.

Vedem deci în întreaga istorie a lui Israel, cum am mai spus, că atunci, când totul mergea bine, nu era uitat nici altarul Domnului și nici slujitorii Lui. Dar dacă inimile erau nepăsătoare și reci, dacă stăpâneau iubirea de sine și urmărirea intereselor personale, se lăsa în părăsire și lucrul Domnului și lucrătorii Lui. O pildă despre aceasta ne dă și cap. 13 al cărții Neemia. Odată, când Neemia, acest slujitor credincios al lui Dumnezeu, s-a întors la Ierusalim după o lipsă scurtă, a găsit, spre adâncă lui durere, că în timpul acesta scurt s-au petrecut lucruri rele și se lăsaseră în părăsire și leviții. „Am auzit de asemenea că părțile Leviților nu li se dăduseră și că Leviții și cântăreții, însărcinați cu slujba, fugiseră fiecare din ținutul lui”. În acele zile triste nu mai erau „grămezi” făcute din cele dintâi roade, și de bună seamă că nu-i vine ușor unui om să cânte și să lucreze, când n-are ce mânca. Lucrul acesta nu era potrivit nici cu legea lui Dumnezeu și nici cu iubirea inimii Lui. Pentru popor era o rușine mare că slujitorii lui Dumnezeu erau nevoiți să părăsească lucrul Domnului, ca să scape de foame.

Neemia a mustrat cu asprime poporul, după cum citim: „Am mustrat pe dregători și am zis: „Pentru ce a fost părăsită Casa lui Dumnezeu?” Și am strâns pe Leviți și pe cântăreți și i-am pus iarăși în slujba lor. Atunci tot Iuda a adus în cămări zeciuiala din grâu, din must și din untdelemn. Am dat cămările în grija... căci le mergea numele că sunt credincioși. Ei au fost însărcinați să facă împărțirile cuvenite fraților” (Neemia 13:10-13). Era nevoie să se încredințeze împărțirea între frații lor a rodului scump al predării norodului, unor oameni încercați și credincioși, în stare să chivernisească bine averea Domnului, potrivit Cuvântului Său și să acopere nevoile lucrătorilor lui fără părtinire.

Aceasta era buna rânduială a Dumnezeului lui Israel, pe care au ținut-o izraeliții credincioși ca Ezechia și Neemia. Râul bogat al binecuvântărilor se revărsa de la Dumnezeu spre poporul Său și se întorcea de la popor înapoi la Dumnezeu, iar slujitorii Lui puteau să și acopere toate nevoile din el. Faptul că leviții erau nevoiți să se întoarcă la ogoarele lor era o necinstire a lui Dumnezeu. El dovedea că se dădu-se uitării Casa lui Dumnezeu și slujitorii Lui nu puteau să trăiască în ea,

Dar ce poate oare să învețe biserica sau adunarea lui Dumnezeu de aici? Răspunsul la întrebarea aceasta îl găsim în 1Corinteni 9, unde apostolul vorbește despre lucrul atât de însemnat al sprijinirii slujitorilor creștini. „Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine sădește o vie, și nu mănâncă din rodul ei? Cine paște turma, și nu mănâncă din laptele turmei? Lucrurile acestea le spun după felul oamenilor? Nu le spune și Legea? În adevăr, în Legea lui Moise este scris: „Să nu legi gura bouului care treieră grâul!” Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbește El înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci cine ară, trebuie să are cu nădejde, și cine treieră grâul, trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el. Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alții de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu mult mai mult nouă? Dar noi nu ne-am folosit de dreptul acesta; ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos. Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sunt hrăniți din lucrurile de la Templu, și că cei ce slujesc altarului, au parte de la altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie. Dar eu nu m-am folosit de nici unul din aceste drepturi. Și nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă așa cu mine; căci aș vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă. Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bună voie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost încredințată. Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia, pe care o vestesc, și să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelie.”(1 Corinteni 9:7-18). Pavel statornicește cu toată hotărârea și limpezimea legea dumnezeiască privitoare la acest lucru: „Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie”. După cum preoții și leviții trăiau în vechime din jertfele aduse de popor, tot așa au dreptul la sprijin și în zilele noastre aceia, cari sunt într-adevăr chemați de Dumnezeu, înzestrați de Hristos și întăriți de Duhul Sfânt, ca să propovăduiască Evanghelia. Asta nu înseamnă ca ei ar trebui să facă o învoială cu privire la suma de plății cu aceia, cărora le slujesc cu darul lor. Un astfel de gând e străin Noului Testament. Lucrătorul trebuie să se bizuie numai pe Domnul cu privire la nevoile sale. Preoții și leviții își aveau partea în Domnul și de la El. El era partea lor de moștenire. De bună-seamă ca El aștepta ca poporul să-i slujească în ce privea pe lucrători. Pentru aceasta le spunea, cât aveau să dea, și-i binecuvânta dacă îl ascultau. Datul era cinstea lor înaltă, dar și o datorie lămurită. Dacă n-ar fi vrut s-o împlinescă sau ar fi făcut-o numai în parte, urmarea ar fi fost seceta și nerodirea ogoarelor și a viilor lor (Hagai 1:5-11).

Dar preoții și leviții trebuiau să privească numai spre Dumnezeu. Ei nu puteau să se judece cu cineva din pricina zeciuiei, dacă acesta n-o dădea. Ei trebuiau să privească spre Dumnezeul lui Israel, care-i chemase la lucrul Său. Așa e și cu lucrătorii Domnului de astăzi. Ei trebuie să privească numai spre El. Trebuie să fie încredințați că El i-a chemat la lucrul Său și i-a pregătit, înainte da ași părăsi munca pentru câștigarea pâinii de toate zilele și a se da cu totul propovăduirii Cuvântului. Privirile lor trebuie să se depărteze de la oameni și de la toate izvoarele

firești de ajutorare și de la orice sprijin omenesc, și să se îndrepte spre Dumnezeu cel viu. Am văzut de multe ori urmările cele mai triste la aceia, care împinși de un imbold greșit, s-au înșelat în privința aceasta, și, fără să fie chemați și împuterniciți de Domnul, și-au părăsit ocupația, ca să „trăiască prin credință” cum spuneau ei, și să lucreze pentru Domnul. Când au dat de greutate, urmarea de neînălțurat a fost o cădere rușinoasă.

Suntem de părere că foarte, foarte rar, e bine să părăsești cu totul câștigarea pâinii de toate zilele ca toți creștinii ca să lucrezi numai pentru Domnul. Cel ce vrea să facă așa, trebuie să vadă limpede și neîndoios că Domnul îl vrea așa, și să poată spune: „Nu pot altfel. Dumnezeu să-mi ajute. Amin”. Dar trebuie să fie bine încredințat că Dumnezeu îl va sprijini în lucrul, pentru căreia e chemat și că va purta grijă de toate nevoile Lui, „potrivit bogăției Sale în slavă în Isus Cristos”.

Pe de altă parte însă, vedem în locul pomenit mai sus că apostolul, după ce își dovedește drepturile bine întemeiate la ajutor, se leapădă cu totul de ele, spunând: „Cât despre mine, nu m-am folosit de nici unul din aceste drepturi”. El lucra cu mâinile sale și se ostenea zi și noapte, ca să nu fie o povară pentru cineva. El putea să spună: „N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva. Singuri știți, că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine”. El călătoria, propovăduia, trecea din casă în casă, era apostolul harnic, evanghelistul mare, păstorul credincios, purta grijă de toate adunările și n-avea oare dreptul să fie sprijinit? De bună-seamă că da. Adunările ar fi trebuit să se îngrijească singure cu bucurie de toate nevoile lui. Dar el n-a cerut niciodată acest lucru. Dimpotrivă, s-a lipsit de toate și a mai sprijinit pe alții cu munca manilor sale, și lucrul acesta îl făcea ca să fie o pildă pentru alții, cum a spus-o prezbiterilor din Efes: „V-am arătat, că lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi să nu cadă și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai multă fericire să dai, decât să primești” (Fapte 20).

E minunat, când privești pe acest slujitor iubit și prețuit al lui Cristos, care cu un câmp de lucru întins de la Ierusalim până-n Iliric, lucrând foarte mult ca evanghelist, păstor și învățător, mai găsea vreme să lucreze ca să-și acopere nevoile sale și ale altora cu munca manilor sale. Cu adevărat că se găsea într-o stare morală înaltă. El nu propovăduia niciodată pentru plată. Și nimeni nu-i putea spune: „Propovăduiește, pentru că e plătit”.

Cu toate astea, el primea cu mulțumire darurile aceluia, care știau să dea cum se cuvine. De câteva ori îi trimiseseră filipenii câte ceva pentru nevoile lui. Și bine au făcut, căci niciodată nu li se va uita acest lucru. Milioane de oameni au citit de atunci povestirea plăcută a dărniciilor lor și s-au înviorat prin mireasma jertfei lor. Lucrul acesta este scris în ceruri, unde nu se uită niciodată. Ba este săpat în chiar inima lui Cristos. „Am avut o mare bucurie în Domnul, că, în sfârșit, ați putut să vă înnoțiți iarăși simțămintele voastre față de mine. Vă gândeați voi la așa ceva, dar vă lipsea prilejul. Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește. Dar bine ați făcut că ați luat parte la strămtorarea mea. Știți voi înșivă, filipenilor, că, la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nici o Biserică n-a avut legătură cu mine în ce privește „darea” și „primirea” afară de voi. Căci mi-ați trimis în Tesalonic o dată, și chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele. Nu că umblu după daruri. Dimpotrivă, umblu după câștigul care prisoese în folosul vostru. Am de toate, și sunt în belșug. Sunt bogat de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimis... un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu. Și Dumnezeuul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:10-19). A înviora inima unui slujitor atât de iubit al lui Cristos, la sfârșitul drumului său și în singurătatea închisorii din Roma, era o cinste rară, și de bună seamă că bucuria Filipenilor, când au primit mulțumirea apostolului, a fost mare. Cât de scump era gândul că slujba lor s-a ridicat și la inima lui Dumnezeu. Câtă deosebire între ei, care aveau grijă de nevoile apostolului și între Corinteni, care puneau la îndoială slujba lui, sau între Galateni, care îi întristau inima! Starea bisericii din Corint nu îngăduia apostolului să ia ceva de la ei. Acolo erau numai câțiva, care îi răcoreau inima cu slujba lor și slujba aceasta este istorisită în foile Scripturii și își va primi odată răsplata frumoasă în împărăție: „Mă bucur de venirea lui Ștefana, lui Fortunat și lui Ahaic; ei au umplut golul pricinuit de lipsa voastră, căci mi-au răcorit duhul meu și al vostru. Să știți dar să prețuiți astfel de oameni” (1 Corinteni 16:17, 18). Vedem deci, că atât sub lege, cât și sub Evanghelie, se potrivește cu voia descoperită și cu inima lui Dumnezeu, să recunoaștem și să sprijinim pe unii, pe care i-a chemat El în slujba Sa. Iar toți cei ce iubesc pe Domnul, vor avea o bucurie mare slujindu-i în persoana lucrătorilor Lui. El însuși a primit pe pământ slujba aceluia, care îl iubea și care gustaseră din rodul slujbei Lui scumpe (Luca 8:2-3). Fericite femei! Ce bucurie să-ți fie îngăduit să ajuți pe Domnul slavei în zilele Lui de nevoie omenească! Numele lor stau în Cuvântul lui Dumnezeu, scrise de Dumnezeu Duhul Sfânt, ca să fie citite de milioane de oameni, până în veșnicie. Ce bine au făcut aceste femei că nu și-au cheltuit averea pe nimicuri și n-au lăsat-o să se ruginească pe sufletele lor cum se întâmplă totdeauna cu banii neîntrebuințați pentru Domnul!

Pe de alta parte vrem să mai amintim încă o dată cât de trebuincios este pentru toți aceia, care lucrează la lucrul Domnului, fie că o fac în adunări sau în afară, să fie slobozi de orice înrâurire omenească, de orice privire îndreptată spre oameni. Dacă adunarea n-are grijă de ei, ea va suferi prin aceasta o pagubă mare. Dacă însă lucrătorii pot să-și câștige cele trebuincioase traiului cu mâinile lor, fără ca prin aceasta să fie păgubită slujba lor pentru Cristos, e cu atât mai bine. Fără îndoială că aceasta este calea cea mai bună. Nu-i lucru mai frumos, decât să vezi pe un slujitor adevărat al lui Cristos, lucrând pentru sine și pentru familia sa și ținându-se în același timp cu credincioșie de lucrul Domnului, fie ca evanghelist, fie ca păstor sufletesc, fie ca învățător. Cu toate acestea nu se pot uni totdeauna aceste două lucruri și n-am dori să statornicim prin aceasta o regulă sau să îngreunăm inima vreunui lucrător adevărat. Fiecare răspunde de sine singur înaintea Domnului. Dar nu e nimic mai grozav decât să vezi pe cineva apucându-se de lucrul Domnului, fără să aibă vreun dar, ci numai ca să-și găsească un mijloc de trai. „După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor aceluia. Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta. Tu să te ții în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeul tău. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele și de ghicitori; dar ție, Domnul, Dumnezeul tău, nu-ți îngăduie lucrul acesta” (versetele 9-14). S-ar putea pune întrebarea, ce învățătură ar putea scoate creștinii mărturisitori din această parte. Dar nu sunt oare între dănșii unii, care iau parte cu plăcere la ședințele prezicătorilor, vrăjitorilor și a altora ca aceștia? Nu sunt oare de aceia, care se îndeletnicesc cu spiritismul? Dacă e așa, partea din capitolul nostru le vorbește și lor căci credem, că toate acestea sunt o lucrare a vrăjmașului, oricât de aspru și tare ar părea acest cuvânt. Suntem încredințați, că toți aceia, care se îndeletnicesc cu așa ceva, întrebând sufletele celor morți, se dau singuri în mâinile vrăjmașului, ca să fie înșelați și amăgiți de minciunile Lui. Au oare nevoie de spiritism cei ce au descoperirea deplină a lui Dumnezeu? Și la ce pot să se mai aștepte, dacă sunt nemulțumiți cu Cuvântul lui Dumnezeu și se îndreaptă spre duhurile prietenilor morți

sau ale altora ca să fie orbiți și amăgiți de duhurile rele, care se arată ca fiind duhurile celor morți și le înșiră minciunile cele mai grosolane și lucrurile cele mai copilărești?

Nu stăruim mai mult asupra acestui lucru. Ținem numai să sfătuiam pe cititor să se ferească de a lua parte la astfel de lucruri, căci sunt foarte primejdioase, întrebarea, dacă sufletele celor morți se pot întoarce în lumea aceasta, o lăsăm neatinsă. Fără îndoială că Dumnezeu poate să îngăduie acest lucru, dacă-l crede nimerit. Dar nu-i de datoria noastră să dezlegăm această întrebare. Lucrul cel mai însemnat pentru noi este, să fie de ajuns pentru inimile noastre descoperirea dumnezeiască. N-avem nevoie să întrebăm duhurile celor morți. Bogatul din pildă spunea că, dacă s-ar întoarce Lazăr pe pământ și ar vorbi celor 5 frați ai lui, ar înrâuri puternic. „Bogatul a zis: „Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimiteți pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați, și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin”. Avraam a răspuns „Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei”. „Nu, părinte Avraame”, a zis el; „ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi”. Și Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți” (Luca 16:27-31). Cine nu vrea să asculte și să creadă în Cuvântul lui Dumnezeu și în spusele lui despre starea omului din timpul de față și despre menirea lui veșnică, nu va fi încredințat, nici chiar dacă s-ar întoarce mii de morți și i-ar povesti ce au văzut, ce au auzit și ce au simțit. Faptul acesta n-ar avea asupra lui o înrâurire izbăvitoare și nici trainică. Adevărat că ar stârni o valvă mare, că s-ar vorbi câțiva timp numai de el și s-ar umplea zărele, dar numai atât. Oamenii ar rămâne ca și înainte în prostia și nepăsarea lor. Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, - noi putem sa adăogăm: de Cristos și de sfinții săi apostoli, - nu vor fi încredințați nici dacă ar învia cineva dintre cei morți. Cine nu se supune Sfintei Scripturi, nu se va lăsa încredințat nici de altceva. Credinciosul adevărat însă găsește în Scriptură tot ce-i trebuie, așa ca nu simte nevoie să întrebe spiritismul sau vrăjitorii. „Dacă vi se zice însă: „întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc, răspundeți „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie”! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8:19-20).

Iată izvorul dumnezeiesc pentru poporul lui Dumnezeu din toate vremurile și toate locurile și pe el îl pune și Moise înaintea adunării în partea de la urmă a capitolului nostru. „Domnul Dumnezeuul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi un prooroc ca mine: să ascultați de el! Astfel el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului, Dumnezeuului tău, la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: „Să nu mai aud glasul Domnului, Dumnezeuului meu, și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.” Atunci Domnul mi-a zis: „Ce au zis ei, este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală. Dar proorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, proorocul acela să fie pedepsit cu moartea.” Poate că vei zice în inima ta: „Cum vom cunoaște cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?” Când ceea ce va spune proorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Proorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el” (versetele 15-22). „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Cristos, pe care cerul trebuia să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul, Dumnezeuul nostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-l ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului” (Faptele 3:19-23). O privire aruncată asupra Faptelor 3 ne arată cine este proorocul amintit pentru întâia dată în aceste versete. Este Domnul și Mântuitorul nostru slăvit Isus Cristos.

Cât de scump este harul de a putea să ascultăm de glasul unui astfel de prooroc! Prin gura omului Cristos vorbește Dumnezeu, nu într-un, trăsnet și foc aprins, ci în acel ton lin și blând al iubirii și al milei, care se coboară în inima zdrobită și în duhul întristat, cu putere liniștitoare, ca stropii de rouă ai cerului pe câmpul însetat. Dar să nu uităm niciodată că acest glas ne răsună din Sfintele Scripturi, din această descoperire scumpă, asupra căreia ni se atrage cu putere luarea aminte în Deuteronom. Glasul Scripturii este glasul lui Cristos și glasul lui Cristos este glasul lui Dumnezeu.

De altceva n-avem nevoie. Dacă cineva ar îndrăzni să aducă o descoperire nouă, o învățătură, care nu se găsește în Sfânta Scriptură, trebuie să-l cercetăm după Cuvântul lui Dumnezeu și să dam la o parte tot ce nu se potrivește cu el. „Nu te teme de el”. Proorocii minciñoși vin de obicei cu înfățișare mare, cu vorbe sunătoare și cu o față ce pare sfântă. Apoi caută să se înconjoare cu stăpânire și înșeală pe cei neștiutori. Dar nu pot să țină piept puterii Cuvântului lui Dumnezeu, care cercetează și pătrunde totul. De multe ori este de ajuns un singur loc din Sfânta Scriptură, ca să le dezvăluie îngâmfarea și să le iei de sub picioare pământul descoperirilor lor. Cei ce cunosc glasul Proorocului adevărat, nu vor asculta de altul. Toți acei ce au auzit glasul Păstorului celui bun, nu vor merge după un străin. Cititorule, vezi să ascuți numai de glasul lui Isus.

„După ce Domnul, Dumnezeuul tău, va nimici toate neamurile acelea a căror țară ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău, după ce le vei izgoni și vei locui în cetățile și în casele lor, să desparți trei cetăți în mijlocul țării pe care ți-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeuul tău. Să faci drumuri, și să împarți în trei părți ținutul țării pe care ți-o va da ca moștenire Domnul, Dumnezeuul tău. Să faci așa, pentru ca orice ucigaș să poată fugi în cetățile acestea” (versetele 1-3). În cele dintâi versete ale capitolului nostru se vede o legătură potrivită între „bunătate și asprime”. Pe deoparte întâlnim „nimicirea Canaanților” din pricina nelegiurii lor, care atinsese culmea și nu mai putea fi răbdată; iar pe de alta vedem o desfășurare mișcătoare a „bunătății dumnezeiești” în masurile, care s-au luat pentru bietul ucigaș fără voie, ca să i se facă și lui cu puțință în ziua necazului să-și ascundă viața de răzbunătorul sângelui. Atât stăpânirea cât și bunătatea lui Dumnezeu sunt desăvârșite. Sunt împrejurări când bunătatea n-ar fi decât îngăduirea nelegiurii și răzvrătirii deschise. Toți cei ce își închipuie, că pot înainta în păcat, bizuindu-se pe bunătatea lui Dumnezeu, vor trebui să-și vadă mai curând sau mai târziu rătăcirea.

Apostolul zice: „Uită-te dar cu băgare de seamă la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu”. Judecata lui Dumnezeu va ajunge negreșit pe toți răufăcătorii, care disprețuiesc bunătatea și îndelunga Lui răbdare. El este încet la mânie și mare în bunătate. El suferise sute de ani pe cele șapte popoare ale Canaanului, până ce nelegiurarea lor a atins cerul și țara nu i-a mai putut ține. Multă vreme a suferit El nelegiurarea strigătoare la cer a Sodomei și a Gomorei și chiar atunci, când a sunat ceasul judecății, ar fi cruțat orașele, dacă ar fi fost în ele măcar zece oameni buni. Însă nu s-au găsit, și ziua groaznică a răzbunării, și a șters acele orașe de pe fața pământului.

Așa se va întâmpla curând cu creștinătatea vinovată. Și ea „va fi tăiată” (Romani 11:22). Va sosi ziua răfuielii, și vai ce zi va fi aceea! Inima tremură la astfel de gânduri.

Dar cât de frumos strălucește bunătatea dumnezeiască la începutul capitolului nostru. Uitați-vă la osteneala plină de îndurare pe care și-o dă Dumnezeu, ca să pregătească un loc de scăpare ucigașului fără voie și anume, cât se poate mai la îndemâna lui. Cele trei cetății aveau să fie în mijlocul țării, nu în locuri depărtate și grele de ajuns. Dar nu numai atâta. Se mai spune: „Să faci drumuri și să împărți în trei părți ținutul țării”. Trebuia să se facă tot, ce ar fi putut ușura fuga ucigașului fără voie. Domnul în îndurarea Lui se gândea la simțirile celui strămtorat, care-și căutase adăpost prinzând această nădejde. Locul de scăpare avea să fie aproape, ca și neprihănirea lui Dumnezeu, care a fost adusă aproape de bietul păcătos pierdut și lipsit de ajutor, atât de aproape, încât îi este dată oricui, „care nu lucrează, ci crede în Acela, care socotește pe nelegiuit neprihănit”.

Deosebit de frumos sună cuvintele: „Să faci drumuri”. Cât de mult se potrivește aceasta cu Dumnezeul nostru, totdeauna plin de îndurare, „Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos”. Și totuși, Dumnezeul, care luase măsurile acestea de apărare pentru ucigașul fără voie, era acelaș, care nimicise popoarele Canaanului prin judecata sa dreaptă. „Uită-te dar cu băgare de seamă la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu”.

În versetele acestea avem zugrăvirea amănunțită vina omului, pentru care se luaseră acele masuri dumnezeiești. Dacă nu răspundea acestei zugrăviri, locul de scăpare nu era pentru el. Altfel însă putea să fie încredințat că un Dumnezeu bogat în îndurare s-a gândit la el și i-a pregătit un loc de scăpare, așa de sigur cum numai mâna lui Dumnezeu îl poate pregăti. Ajuns între zidurile aceluia loc de scăpare, putea să răsuflă slobod și să se bucure de o odihnă netulburată. Sabia de răzbunare nu-l putea ajunge acolo. Nici un păr din capul lui nu avea voie să fie atins. Era la adăpost. Nu avea să tragă nădejde că va fi săpat, ci era sigur de scăpare. Era în cetate și atât era de ajuns, înainte de a ajunge acolo, va fi avut lupte grele în suflet, multe îndoieli și temeri. Fugea doar ca să-și scape viața. Dar de îndată ce trecuse porțile apărătoare, era sigur și se știa scăpat. Nu ne-am putea închipui pe ucigașul fără voie oprindu-se pe drum și culegând flori. „Flori! ar fi zis el, asta-mi trebuie acum, să culeg flori? Viața îmi e în joc. Fug să-mi scap viața. Ce s-ar întâmpla dacă ar veni răzbunătorul sângelui și m-ar găsi culegând flori? Nu, nu; cetatea este ținta mea acum. Nimic nu mă poate opri în loc. Vreau să scap”. Dar odată în cetate, era scăpat, și știa că e scăpat. Prin ce? Prin simțirile sale? Prin încercările sale? Nu, ci numai prin Cuvântul tui Dumnezeu. Fără îndoială că avea simțiri și încercări și acestea erau și mai scumpe pentru el, în urma luptelor prin care trecuse. Dar nu ele alcătuiau temelia odihnei și păcii lui. Se știa sigur din pricina Cuvântului lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu îl izbăvise și Cuvântul lui Dumnezeu îi dădea siguranța deplină.

Nu cred că un ucigaș fără voie ar fi vorbit în lăuntru zidurilor cetății de scăpare, cum vorbesc astăzi mulți credincioși cu privire la siguranța mântuirii lor. El nici nu s-ar fi gândit să pună la îndoiala siguranța izbăvirii Sale. Dacă l-ar fi întrebat cineva: Ești sigur de izbăvirea ta? El ar fi întrebat la rândul său: Sigur? Dar s-ar putea oare altfel? Nu mă găsesc eu în cetatea de scăpare? Nu și a dat oare. Domnul, Dumnezeul nostru, Cuvântul Său chează, pentru ca „oricine va fugi acolo, să-și scape viața?” Da, slavă Domnului, sunt pe deplin sigur. Pot să stau în liniște deplină pe acest loc binecuvântat și să laud pe Dumnezeul nostru pentru bunătatea mare, cu care mi-a pregătit un loc de scăpare”.

Poate oare și cititorul să vorbească la fel cu privire la siguranța lui în Cristos? Este el scăpat, și știe el acest lucru? Dacă nu, Duhul Domnului să trezească în inima lui cu putere vie împrejurarea cu ucigașul fără voie între zidurile cetății de scăpare. Dea Domnul ca el să cunoască mângâierea tare, care este partea sigura și hotărâtă de Dumnezeu a acelora, care au apucat „nădejdea care le era pusă înainte” (Evrei 6:18).

Cercetând însă mai departe capitolul nostru, găsim că nu-i vorba numai de siguranța ucigașului fără voie când se pomenește despre cetățile de scăpare, ci se avea în vedere și slava lui Dumnezeu, curățenia țării și cinstea stăpânirii Sale morale. Dacă lucrurile acestea ar fi fost atinse, și siguranța ar fi stat în cumpănă. Acest adevăr însemnat se întâlnește în tot cursul istoriei stăpânirii morale a lui Dumnezeu în legătură cu omul. Binecuvântarea omului și slava lui Dumnezeu sunt strâns legate între ele și amândouă sunt așezate pe aceeași temelie: pe Cristos și pe lucrarea scumpă a Lui.

În aceste versete vedem că cinstea lui Dumnezeu și drepturile stăpânirii sale morale trebuiau păstrate atât în harul față de ucigașul fără voie, cât și în judecata față de ucigașul vinovat. Pentru acela, care omorâse un om fără să vrea, era milă, dar ucigașul cu voie era vinovat și era lovit de osânda aspră a unei dreptăți neînduplecate. Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere adevărul însemnat al stăpânirii morale a lui Dumnezeu. Îl întâlnim pretutindeni și recunoașterea mai deplină a lui ne-ar izbăvi de toate părerile greșite pe care le-am avea despre Dumnezeu. Să primim de pildă cuvintele: „Să n-ai milă de el”. Cine le-a rostit? Domnul. Cine le-a scris? Duhul Sfânt. Ce arată ele? O judecată aspră asupra nelegiurii. Fiecare ar trebui să se ferească să se joace cu astfel de lucruri, iar credincioșii să fugă de toate închipuirile proaste asupra lucrurilor, care trec dincolo de puterea lor de înțelegere. O simțire greșită e de obicei în legătură cu necredința cea mai tare, care pune la îndoială hotărârile stăpânirii morale a lui Dumnezeu. Acest lucru este foarte însemnat. Răufăcătorul trebuie să se aștepte la judecată sigură a unui Dumnezeu, care urăște păcatul. Dacă un ucigaș cu voia vinovat ar fi voit să se folosească de măsura pe care o luase Dumnezeu pentru ucigașul fără voie și deci nevinovat, ar fi fost prins de mâna dreptății și omorât fără milă. Așa a fost stăpânirea morală a lui Dumnezeu în vechime, la Israel și tot așa se va descoperi într-o zi, care se apropie cu grabă. Astăzi Dumnezeu se poartă cu lumea cu îndurare îndelung răbdătoare. E încă ziua mântuirii, ziua primirii. Dar ziua răzbunării este aproape. Bine ar fi, ca fiecare, în ioc să pună la îndoială dreptatea lui Dumnezeu cu privire la răufăcători, să-și caute scăparea la Mântuitorul, care a murit pe cruce, ca să ne izbăvească de chinurile veșnice ale iadului (Cu privire la alte amănunte asupra cetăților de scăpare, îndreptam pe cititor să citească „Gânduri asupra cărții Numeri” se află la tipografia „Națională”, str. Bursei 1, București).

În versetul 14 găsim o dovadă frumoasă despre grija lui Dumnezeu pentru poporul Său precum și interesul plin de îndurare, pe care-l are pentru orice-l privește în chip mijlocit sau nemijlocit. „Să nu muți hotarele aproapelui tău, puse de strămoșii tăi, în moștenirea pe care vei avea-o în țara pe care ți-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul tău”(Deuteronom 19:4).

Dacă privim locuii acesta în înțelesul lui după slovă, ne arată inima iubitoare a lui Dumnezeu și cum se îngrijea El de toate împrejurările poporului Său iubit. Nu numai că dăduse lui Israel țara, ci arătase fiecărei seminții și fiecărui neam partea sa, bine hotărâtă, așa că nu puteau să se întâmple încurcături și nu era nici o pricină, care să dea naștere la neînțelegeri cu privire la hotar sau avere. Fiecare era, ca să zicem așa, un arendaș al Dumnezeului lui Israel, care cunoștea amănunțit partea fiecăruia, al cărui ochi veghea asupra ei și a cărui mână o apăra de orice năvălitor. Fiecare putea deci să locuiască în pace lângă via și lângă smochinul său și să se bucure de partea, hotărâtă lui de Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov.

Dar locul acesta mai are și un înțeles duhovnicesc. Na sunt oare pentru biserica lui Dumnezeu și pentru fiecare mădular în parte pietre de hotar, duhovnicești, care înseamnă foarte limpede hotarele moștenirii noastre cerești și care au fost așezate de mult de apostolii Domnului și

Mântuitorului nostru Isus Cristos? De bună seamă că da. Iar ochiul lui Dumnezeu veghează asupra lor și El nu va lăsa nepedepsită o mutare a lor. Dar nu mai stăruim aici asupra întrebării, care sunt acele pietre de hotar, deoarece am încercat să facem acest lucru în volumul întâi din „Gânduri asupra Deuteronomului”. Fiecare creștin să fie numai hotărât în ce privește răspunsul sau față de aceia, care mută pietrele de hotar ale bisericii lui Dumnezeu, apărându-se cu vorbele: înaintare și creștere, și în loc să ne dea învățătura scumpă a lui Hristos și a apostolilor săi, ne vin cu așa zisa lumină a științei și cu izvoarele de ajutor ale filosofiei. N-avem nevoie de ei. Noi avem pe Cristos și Cuvântul Lui. Ce i s-ar mai putea adăuga? Mai avem oare nevoie de înaintarea și de creșterea omenească, dacă avem ceea ce „a fost de la început?” Ce poate face știința sau filosofia pentru aceia, care au „adevărul întreg?” Fără îndoială că ar trebui să înaintăm în cunoașterea lui Cristos și să năzuim să ne înfrumusețăm tot mai mult viața lui Hristos în viața noastră zilnică, dar pentru aceasta nu ne poate folosi nimic știința și filosofia.

Din versetele de la urmă ale capitolului nostru vedem cum urăște Dumnezeu pe martorii mincinoși. Deși nu suntem sub lege, totuși, lucrul acesta ne arată cât de urât este în fața lui Dumnezeu și astăzi un martor mincinos. Ba, cu cât pătrundem mai adânc în harul, în care stăm, cu atât ne vom feri mai mult de mărturia mincinoasă, de ocară și de vorbă rea.

Am mai vorbit despre aceasta. Putem vedea ce însemnat este acest adevăr din faptul că nu numai Moise stăruiește asupra lui mereu, ci și Domnul Isus și Duhul Sfânt prin apostolul Pavel. Un martor nu-i de ajuns: trebuie doi sau trei. Noi, în înțelepciunea noastră, ne-am putea închipui că un martor vrednic de încredere e de ajuns. Dar să nu uităm că Dumnezeu e mai înțelept decât noi, și ca datoria și scăparea noastră este să ne ținem în totul de Cuvântul Lui care nu poate greși.

Capitolul acesta minunat ne înfățișează pe Domnul ca războinic, luptând împotriva vrăjmașilor lui Israel. Mulți nu pot pricepe, cum se poate, ca o Ființă atât de bună să se arate în acest fel. Dar greutatea este numai din pricină că nu se face deosebirea între felurile economii (Vezi nota despre „economii” în Gânduri asupra Leviticului). Pentru Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov e tot atât de potrivit să se lupte cu vrăjmașii săi, pe cât de potrivit este pentru Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, să-i ierte. Și întrucât felul de a se purta al lui Dumnezeu este pilda, după care trebuia să-și rânduiască purtarea poporul Său, de aceea era potrivit pentru Israel să-și nimicească vrăjmașii, după cum pentru noi e potrivit să-i iubim, să ne rugăm pentru ei și să le facem bine.

Dacă s-ar lua mai mult în seamă acest adevăr, s-ar înlătura multe neînțelegeri și ciorovăieli zadarnice. Fără îndoială că pentru Biserica lui Dumnezeu e rău să pună mâna pe sabie, ca să facă război. Oricine citește Noul Testament, fără o judecată făcută dinainte, va înțelege acest lucru foarte ușor. Domnul a spus lui Petru: „Vără-ți sabia în teacă, căci toți cei ce scot sabia, vor pieri de sabie”. Iar în alt loc din Evangheliile citim: „Isus a zis lui Petru: „Bagă-ți sabia în teacă. Nu voi bea oare paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” Mai târziu, Isus. spune lui Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat”, lucrul acesta ar fi fost atunci la locul lui – „... dar acum, împărăția Mea nu este de aici – și de aceea ar fi fost greșit din partea slujitorilor, să fi încercat să scape pe Domnul lor cu sila.

Toate acestea sunt atât de limpezi, că nu trebuie decât să întrebăm: „Cum citești?” Iubitul nostru Domn nu s-a luptat, ci s-a supus cu răbdare tuturor batjocurilor și tuturor schingiuirilor, și făcând acest lucru, ne-a lăsat o pildă, ca să mergem pe urmele Lui. Ce bine ar fi dacă ne-am pune totdeauna întrebarea: „Ce-ar face Isus în locul meu?” Atunci n-am fi niciodată în îndoială cu privire la întrebarea aceasta ca și la mii de alte întrebări.

Tot atât de limpede este în privința aceasta și învățătura Duhului Sfânt: „Prea iubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul. Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea, căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.” Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Rom. 12:19-21).

Acestea sunt îndrumările potrivite pentru biserica lui Dumnezeu, adevărurile acelei împărății cerești, din care fac parte toți creștinii adevărați. Dar aveau ele tărie și în vechime, la poporul Israel? De bună-seamă că nu. Să ne închipuim numai că Iosua s-ar fi purtat cu Canaanii potrivit celor spuse în Romani 12:1. O astfel de purtare ar fi fost tot atât de greșită atunci cum ar fi azi, dacă am lucra după îndrumările din Deuteronom 20. De ce această deosebire? Fiindcă, în zilele lui Iosua, Dumnezeu lucra după dreptate, pe când astăzi lucrează în har nemărginit.

Cât privește lumea, nu ne putem aștepta ca ea să lucreze pe temeiul harului. Încercarea de a amesteca temeiurile harului cu legile popoarelor, sau duhul Noului Testament cu sistemele politice ale lumii, ar aduce fără îndoială încurcătură în societatea omenească. Și tocmai în această privință au greșit mulți oameni cumsecade și cu gânduri bune, încercând să facă pe neamurile lumii să primească un temei, care ar fi avut ca urmare nimicirea vieții lor naționale. Căci n-a sosit încă vremea, când popoarele să nu se lupte între ele și să facă din săbii pluguri de arat și din suliță, seceri. Că va veni, când acest pământ, care suspină, va fi plin de cunoașterea lui Dumnezeu, cum e plină marea de apă. Dar, dacă am cere astăzi popoarelor să se poarte după temeiurile harului, să nu mai facă război, ar fi ca și cum le-am spune: încetați de a mai trăi! Noi, ca creștini, nu suntem chemați să facem rânduială în lume, ci să trecem prin ea ca niște străini și călători. Domnul Isus n-a venit în lume ca s-o pună în rânduială, ci ca să caute și să scape ce era pierdut. În curând va veni din nou și atunci va face dreptate și rânduială. El își va primi puterea și stăpânirea, va judeca lumea, va înlătura toate relele din împărăția Sa și va nimici pe toți cei ce fac răul. Atunci împărățiile pământului acestuia vor ajunge împărățiile Lui. Dar, până atunci, trebuie să așteptăm, și să lăsăm lumea să-și vadă de mersul ei.

Israel însă a fost chemat să poarte războaiele Domnului. Odată cu intrarea lui în țara Canaanului a început războiul cu locuitorii osândiți ai acestei țări, și anume un război fără cruțare. „Dar în cetățile popoarelor acestora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul, Dumnezeului tău, să nu lași cu viață nimic care suflă”. Aceasta era porunca hotărâtă și lămurită a Domnului. Sămânța lui Avraam n-avea numai să stăpânească țara Canaanului, ci trebuia să fie și unealta lui Dumnezeu pentru împlinirea judecății drepte asupra locuitorilor vinovați, ale căror păcate se ridicaseră până la cer. Pentru Israel era o cinste mare aceasta, și nu s-a dovedit vrednic de ea, deoarece n-a împlinit pe de-a-ntregul porunca dată. Au lăsat să trăiască pe mulți dintre aceia, pe care ar fi trebuit să-i omoare și tocmai cei pe care i-au cruțat, au ajuns uneltele stricăciunii lor de mai târziu, întrucât prin ei au fost îndrumați să săvârșească aceleași păcate, care stârniseră judecata dumnezeiască.

Să cercetăm însușirile cerute unui războinic al Domnului. Vom găsi în partea aceasta învățături scumpe cu privire la lupta duhovnicească, la care suntem chemați. Înainte de a porni la luptă, preotul și mai marele oștirii trebuia să vorbească poporului. Rânduiala aceasta este foarte

frumoasă. Preotul avea să aducă aminte poporului de binecuvântările sale înalte, iar mai marii să-i să vorbească despre răspunderea lui sfântă. Rânduiala dumnezeiască este aici aceasta: întâi binecuvântările și apoi răspunderea. „Preotul să vină și să vorbească poporului: „La apropierea luptei, preotul să vină și să vorbească poporului. Să le spună: „Ascultă, Israele! Voi astăzi sunteți aproape de luptă împotriva vrăjmașilor voștri. Să nu vi se tulbure inima, fiți fără teamă, nu vă înspăimântați, nu vă îngroziți înaintea lor. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, merge cu voi, ca să bată pe vrăjmașii voștri, ca să vă mântuiască” (Deuteronom 20:2-4).

Ce cuvinte pline de îmbărbătare! Bine socotite, ca să izgonească toată frica și lipsa de curaj și să umple inima cea mai fricoasă cu bărbăție și încredere. Preotul înfățișa harul lui Dumnezeu. Prin slujba lui curgea belșug de mângâiere bogată din inima lui Dumnezeu către fiecare războinic. Cuvintele lui plăcute erau spuse, ca să oțelească la luptă brațul cel mai slab. El îi încredința că Dumnezeu va fi cu ei: Așa dar, nu mai era nici o îndoială, nici o condiție nu mai era „dacă” și „însă”. Domnul era cu ei și atât era de ajuns. Chiar dacă vrăjmașii lor ar fi fost mulți, sau puțini, tari sau slabi, n-avea a face. În fața Domnului oștirilor, a Domnului oștirii lui Israel, vrăjmașii erau ca pleava în fața vântului.

Dar și mai marele oștirii trebuia ascultat, ca și preotul. Oricine vroia să lupte în rândurile izraeliților, avea nevoie de două lucruri: de o inimă slobodă de lucrurile firești și pământești, și de o încredere puternică în Dumnezeu. „Nici un ostaș nu se încurcă în treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste”. Dar între a se ținea de treburile vieții și a se încurca cu ele, este o deosebire. Un israelit putea să aibă o casă, o vie și o femeie și totuși să fie un războinic bun. Lucrurile acestea nu erau o piedică, dar ajungeau o piedică, dacă le avea în niște împrejurări, care puteau să-i încurce inima.

Lucrul acesta trebuie luat în seama. Noi suntem chemați, în calitate de creștini, să ducem o luptă duhovnicească neîncetată pentru ca să ne cucerim fiecare palmă de loc din locurile cerești. Ce erau Canaanii pentru Israel, sunt pentru noi puterile duhovnicești ale răului din locurile cerești. Noi nu trebuie să luptăm pentru dobândirea vieții veșnice, căci pe aceasta o avem înainte de luptă, ca pe un dar slobod din partea lui Dumnezeu. Nici nu suntem chemați să luptăm pentru mântuirea noastră, căci suntem mântuiți înainte de începerea luptei. Trebuie să înțelegem însă, cu cine și pentru ce luptăm. Rostul luptei noastre este să ne înfăptuim mersul nostru ceresc și să-l păstrăm zi cu zi în mijlocul împrejurărilor vieții omenești. Vrăjmașii noștri sunt, după cum am mai spus, puterile duhovnicești rele, cărora li-i îngăduit în timpurile de față să stea în locurile cerești. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui”, cum a luptat Israel în Canaan, „ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății din locurile cerești” (Efeseni 6:12).

Ce trebuie deci să facem, ca să ducem această luptă? Trebuie oare să ne părăsim îndeletnicirea noastră pământească? Să rupem legăturile întemeiate pe fire și întărite de Dumnezeu și să fim sihastrici, pustnici? Deloc! Dacă un creștin ar face acest lucru, ar da dovadă, că nu-și pricepe chemarea de „oștean al lui Cristos”. Datoria noastră este să lucrăm cu mâinile noastre, ca să avem ce să dam celui nevoiaș. Și nu numai atâta, dar găsim în Noul Testament îndrumările cele mai amănunțite cu privire la felurile noastre legături, pe care însuși Dumnezeu le-a așezat și pe care a pus pecetea învoirii Sale. Îndeletnicirea noastră pământească și legăturile noastre pământești nu sunt o piedică pentru lupta duhovnicească plină de izbândă.

Ce-i trebuie oare unul războinic creștin? Întâi: inima să nu-i încurce în aceste lucruri firești și pământești, și al doilea: să fie plin de încredere în Dumnezeu; pentru aceasta îi trebuie toata armătura lui Dumnezeu. „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții” (Efeseni 6:13-18).

Duhul Sfânt ne arată în Efeseni 6:13-18, ce ne trebuie pentru o luptă plină de izbândă. „Adevărul” trebuie să stăpânească omul nostru lăuntric; viața noastră să se deosebească prin „sfințenie” practica adevărată; obiceiurile și drumurile noastre să aibă întipărite pe ele „pacea” evangheliei; să fim acoperiți cu scutul „credinței” sălașul minții, capul, să fie apărat de siguranța deplină a „mântuirii” și, în sfârșit, inima să fie sprijinită și întărită prin rugăciunea stăruitoare și îndrumată să facă mijlocire pentru toți sfinții, mai ales pentru lucrătorii și lucrul Domnului. Iată ce se cere ca Israelul duhovnicesc al lui Dumnezeu să biruie puterile duhovnicești ale răutății din lucrurile cerești.

Sfârșitul capitolului nostru cuprinde adevărurile, care trebuiau să călăuzească pe Israel în război. Ei aveau să facă deosebire între orașele mai depărtate și între orașele celor șapte neamuri osândite. Pe cele dintâi trebuiau să le îmbie cu pacea, iar cu cele de la urmă n-aveau să stea de loc de vorba.

Israel n-avea să omoare și să nimicească fără nici o socoteală. Dacă vreun oraș era gata să primească pacea, trebuia să plătească bir poporului Israel. Dacă nu primea pacea, avea să fie cruțat, tot ce putea fi folosit în vreun fel oarecare.

Sunt lucruri firești și pământești, care pot fi folosite pentru Dumnezeu fiind sfințite prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. Suntem îndemnați, să ne facem prieteni cu mamona al nelegiuirii pentru ca, atunci când ne va veni sfârșitul, să fim primiți în corturile veșnice. Aceasta vrea să spună, că un creștin trebuie să folosească bine și cu credință bunurile lumii acesteia, pe care le are și să le pună în slujba lui Cristos pentru binele săracilor și pentru lucrul Domnului. În felul acesta, bogățiile acelea vor aduce rod bogat pentru împărăția Domnului nostru Isus Cristos, în loc să se strice în mâinile lui sau să se așeze ca o rugină în sufletul lui. Cuvintele din Luca 16:9: „Ca să va primească în corturile veșnice”, înseamnă doar că ce am cheltuit pentru Cristos va fi răsplătit în ziua aceea. Chiar un pahar cu apă rece dat în Numele Lui își va avea răsplata în împărăția Lut vecinica. O, de am cheltui cât mai mult pentru El.

Mulți găsec, în locul pomenit mai sus (Luca 16:9), greuțăți, dar învățătura cuprinsă în el este pe atât de limpede pe cât e de practică. În 1 Timotei 6, găsim o îndrumare asemănătoare: „îndeamnă pe bogații lumii acesteia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în bogății nestatornice, ci să-și pună nădejdea în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, cu inimă largă, așa ca să-și strângă pentru viitor o comoară așezată pe o temelie tare, pentru că sa capete adevărata viață (Viața adevărată este o viață pentru Cristos, o viață în lumina veșniciei, o folosire a tot ce avem, spre slava lui Dumnezeu și în vederea locuințelor veșnice. Aceasta, și numai aceasta, este adevărata viață.). Și lucrul cel mai mic, pe care l-am dat pentru Cristos, va fi amintit în ziua aceea. Deși imboldul nostru n-ar trebui să fie acest gând, el ne poate totuși îmbărbăta, să punem în slujba Domnului și Mântuitorului nostru tot ce avem.

versetele de la sfârșitul capitolului nostru ne arată cum Dumnezeu are grijă și de lucrurile cele mai mici și ia seama ca nimic să nu se piardă.

„Nimic să nu se piardă”, este Cuvântul Domnului pentru noi. Ar trebui să ne ferim de orice risipă și să nu aruncăm nimic din ce ar putea fi de folos pentru oameni. Cei ce sunt în slujba altora, ar trebui să ia bine seama la îndemnul acesta. E grozav să vezi câteodată cum se risipește și se irosește mâncarea omenească. Multe sunt aruncate la coș care ar putea fi un foarte bun praznic pentru o familie nevoiașă. Dacă o slugă creștină va citi aceste rânduri, o rugăm sau îl rugăm să nu risipească nimic. Ochiul Domnului este asupra noastră. Să căutăm să-i fim plăcuți în toate.

Cele dintâi 9 versete ale capitolului 21 trebuie să le cercetăm cu toată luarea aminte, căci sunt foarte interesante. S-a făcut un păcat, s-a găsit un om omorât în țară, însă nimeni nu știe ceva despre această întâmplare, nici dacă e vorba de o ucidere de sine sau de omor săvârșit de altul și nici cine a săvârșit fapta. Nu se poate ști, și totuși e un fapt, care nu poate fi tăgăduit. O vină de sânge întinează țara Domnului și omul nu știe ce să facă în fața ei. Ce e de făcut? Slava lui Dumnezeu și curățenia țării Lui trebuiesc păstrate. El cunoaște totul și El singur știe ce e de făcut. Și cu adevărat, felul Lui de a lucra este plin de învățătură.

Mai întâi, vin la locul întâmplării bătrânii și judecătorii. Drepturile adevărului și ale dreptății trebuiesc luate în socoteală. Dreptatea și judeca trebuiesc păstrate. Păcatul trebuie judecat înainte de a se putea ierta păcatele, sau de a fi socotit nevinovat un păcătos. Dreptatea lui Dumnezeu trebuie împăcată în totul, scaunul Lui de domnie trebuie răzbunat și Numele Lui proslăvit, înainte de a vorbi glasul îndurării. Slavă Domnului ca e așa! Ce adevăr minunat pentru toți aceia care se recunosc ca păcătoși! Dumnezeu a fost proslăvit cu privire la păcat și poate să ierte și să pună într-o stare după voia Sa pe păcătos, neatingându-se de dreptate.

În locul acesta ni se înfățișează deci fără îndoială marele adevăr de temelie al mântuirii, dar el are în vedere mai ales viitorul lui Israel. Moartea lui Cristos se arată aici în amândouă laturile ei și anume ea arată vina omului și harul lui Dumnezeu. Pacea dintâi o vedem la cel omorât, care a fost găsit pe câmp, iar pe al doilea la vițeaua, care a fost ucisă în părau. Bătrânii și judecătorii află întâi orașul din care e de felul său cel omorât, și nimic nu e în stare să scape acel oraș, decât sângele unei jertfe fără cusur. Sângele Aceluia, care a fost omorât în orașul vinovat, Ierusalim, sângele lui Isus.

Cititorul va băga de seamă, că din clipa când s-au împlinit cerințele dreptății prin moartea jertfei, vine pe locul întâmplării încă cineva: preoții, fiii lui Levi, trebuie să se apropie: ei înfățișează harul, care lucrează pe temeiul dreptății. Preoții sunt aducătorii harului, după cum judecătorii sunt păzitorii dreptății. De abia, după ce s-a vărsat sângele, pot să se apropie slujitorii harului. „Atunci să se apropie preoții, fiii lui Levi; căci pe ei i-a ales Domnul, Dumnezeul tău, ca să-i slujească și să binecuvinteze Numele Domnului și ei trebuie să hotărască în orice ceartă și în orice rănire. „Toate trebuiesc rânduite potrivit temeiului minunat și veșnic al harului, care domnește prin dreptate.

Se apropie vremea când Dumnezeu va lucra astfel cu Israel. Cercetând orânduirile acestei cărți, nu trebuie să pierdem din vedere înțelesul lor cel mai apropiat. Fără îndoială, că aceste rânduieli cuprind învățături scumpe și pentru noi, dar nu putem înțelege și prețul acestei învățături decât când cunoaștem înțelesul dintâi și adevărat al rânduielilor acestora. Cât de scump și plin de mângâiere este, de pildă, faptul, că în orice ceartă și în orice rănire trebuie să se lucreze cum spune slujitorul harului scump, atât pentru Israel când se va pocăi în viitor, cât și astăzi, pentru orice suflet, care se pocăiește!

Toți bătrânii din cetatea cea mai apropiată de trupul mort să-și spele mâinile pe vițeaua, căreia iau tăiat capul în vale. (Ce frumos înfățișează această „vale” ce a fost toată lumea, dar mai ales țara lui Israel pentru Domnul și Mântuitorul nostru! Cu adevărat, ea a fost pentru El un loc de înjosire adâncă, un pământ care n-a fost niciodată arat și nici semănat. Dar prin moartea, pe care a suferit-o acolo, El a pregătit pământului acesta și țara lui Israel pentru un seceriș bogat de binecuvântare pentru împărăția de o mie de ani, spre lauda iubirii Lui izbăvitoare. De pe scaunul de domnie al slavei Sale din ceruri, El poate acum să-și arunce în urmă privirea (și împreună cu El și noi în duh) asupra acelui loc pustiu și întunecat, pe care a fost săvârșită lucrarea, care alcătuiește temelia nezguduită a slavei lui Dumnezeu, a binecuvântării Bisericii, a întoarcerii depline a lui Israel, a bucuriei multor neamuri și, în sfârșit, a izbăvirii minunate a acestei zidiri care suspină.). „Îmi spăl mâinile în nevinovăție, și așa înconjur altarul Tău, Doamne” (Psalmul 26:6). Numai acolo, unde sângele ispășirii a ispășit pentru totdeauna păcatul nostru, ne putem spăla mâinile. „Și, luând cuvântul, să zică: „Mâinile noastre n-au vărsat sângele acesta și ochii noștri nu l-au văzut vărsându-se, iartă, Doamne, pe poporul Tău Israel, pe care L-ai răscumpărat; nu pune sângele nevinovat în socoteala poporului Tău, Israel. Și sângele acela nu-i va fi pus în socoteală.”

„Tată, iartă-le, căci nu știu ce fac”. „Dumnezeu v-a trimis întâi vouă pe robul Sau, atunci când L-a înviat, ca să vă binecuvinteze și să depărteze pe fiecare dintre voi de la răutăți”. Așa dar întreg Israelul va fi mântuit și binecuvântat odată potrivit planurilor veșnice ale lui Dumnezeu și în puterea făgăduinței și a jurământului, pe care la jurat lui Avraam, și care a fost întărit pe vecie prin sângele scump al lui Cristos.

Versetele 10-17 privesc mai ales pe Israel și anume legăturile lui cu Dumnezeu. Nu vom vorbi mai mult despre acest adevăr, Cititorul va găsi în prooroci multe locuri, în legătură cu cele spuse și în care Duhul Sfânt se îndreaptă spre cugetul poporului în chipul cel mai mișcător, și-i aduce aminte de legătura minunată, în care l-a pus Domnul cu Sine și în privința căreia Israel a greșit atât de trist. Israel s-a purtat cu Domnul ca o femeie necredincioasă bărbatului ei, și din această pricină a fost pus deoparte. Dar se apropie vremea, când acest popor lepădat de multă vreme, dar neuitat, nu numai că va fi adus înapoi în țară, dar va primi și binecuvântări, minunății și o slavă pe care nu le-a cunoscut niciodată. Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere acest adevăr. El străbate ca un fir strălucitor de aur toți proorocii, de la Isaia până la Maleahi, iar Noul Testament duce mai departe acest fir plăcut. Iată de pildă un loc din o sută. „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie, care s-aprinde. Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta, și toți împărații slava ta și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului. Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea”, și țara ta o vor numi „Măritată” căci Domnul își pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine” „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți de loc! Și nu-l dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pământ. Domnul a jurat pe dreapta Lui și pe brațul Lui cel puternic, zicând: „Nu voi mai da grâul tău hrană vrăjmașilor tăi, și fiii străinului nu vor mai bea vinul tău, pentru care tu te-ai ostenit. Ci cei ce vor strânge grâul, aceia îl vor mânca și vor lăuda pe Domnul, și cei ce vor face vinul, aceia

Îl vor bea în curțile locașului Meu cel sfânt.” „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare! Iată ce vestește Domnul până la marginile pământului: „Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Mântuitorul tău vine; iată, plata este cu El, și răsplătirile merg înaintea Lui.” Ei vor fi numiți: „Popor sfânt, Răscumpărați ai Domnului.” Iar pe tine, te vor numi: „Cetate căutată și nepărăsită” (Isaia 62). A încerca să iei acest loc pentru biserica creștină, fie pe pământ fie în ceruri, înseamnă a suci Cuvântul lui Dumnezeu și a da o tâlcuire cu totul împotriva Scripturii. Locul acesta are în vedere numai Sionul după slovă, Ierusalimul adevărat și țara după slovă a lui Israel. Locul bisericii pe pământ este al unei fecioare, nu al unei femei măritate. Nunta ei va avea loc în ceruri (Apoc. 19:7-8). Locul de mai sus nu se potrivește deloc la biserică. Partea următoare ne arată pe Israel din alt punct de vedere. Citim acolo despre „un fiu neascultător și îndărătnic”, imaginea potrivită a unui neam căzut de la credința, care nu mai are iertare. „Dacă un om are un fiu neascultător și îndărătnic, care n-ascultă nici de glasul tatălui său, nici de glasul mamei lui, și nu-i ascultă nici chiar după ce l-au pedepsit, tatăl și mama să-l ia, și să-l ducă la bătrânii cetății lui și la poarta locului în care locuiește. Să spună bătrânilor cetății lui: „Iată, fiul nostru este neascultător și îndărătnic, n-ascultă de glasul nostru, și este lacom și bețiv.” Și toți oamenii din cetatea lui să-l ucidă cu pietre, și să moară. Astfel să curăți răul din mijlocul tău, pentru ca tot Israelul s-audă și să se teamă.” (verset 18-21). Atragem aici luarea aminte a cititorului asupra deosebirii interesante dintre felul de a lucra al legii și al stăpânirii dumnezeiești, cu privire la fiul încăpățânat și asupra pildei despre fiul cel pierdut din Luca 15. Nu este oare minunat, că unul și același Dumnezeu vorbește în Deuteronom 21 și în Luca 15? Cât de deosebită este vorbirea! Cât de deosebit felul de a lucra! Legea cere ca tatăl să prindă pe fiul său și să-l dea pe seama bătrânilor cetății, ca să fie omorât cu pietre. Harul însă face pe tată să iasă înaintea fiului care se întoarce, îl îmbrățișează și-l săruta. Îl îmbracă în haina cea mai aleasă, îi pune un inel în deget și-l încălță cu ghete. Pune să se taie vițelul cel îngrășat și toată casa e plină de bucurie și veselie.

Ce deosebire! În Deuteronom 21 vedem mâna lui Dumnezeu împlinind asupra fiului îndărătnic judecata printr-o stăpânire dreaptă, iar în Luca 15 vedem într-o gingășie mișcătoare inima lui Dumnezeu față de bietul om gata să se pocăiască, dându-i încredințarea că El însuși are cea mai mare bucurie pentru întoarcerea lui. Pe cel încăpățânat îl lovesc pietrele judecății. Cel gata să se pocăiască, dacă se întoarce, primește sărutarea dragostei.

Să ne mai aruncăm o privire asupra versetelor de la urmă ale capitolului nostru, despre care vorbește apostolul în capitolul 3 al epistolei către Galateni. „Cristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi – fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”.

Vorbirea aceasta este deosebit de interesantă și de scumpă, nu numai că ne face să înțelegem harul scump al Domnului și Mântuitorului nostru, care s-a făcut blestem pentru noi, ca să vina asupra noastră, a păcătoșilor dintre neamuri, binecuvântarea lui Avraam, ci și pentru că ne arată, cum Duhul Sfânt își pune pecetea asupra scrierilor lui Moise și mai ales asupra cărții Deuteronom. Unul și același Duh străbate toate scrierile Vechiului și Noului Testament.

Deși acest capitol n-are nevoie de multe lămuriri, cuprinde totuși pentru noi două învățături foarte însemnate și practice. Rânduielele și legiuirile înșirate aici ne dau întâi o dovadă puternică despre stricăciunea inimii omenești. Ele ne arată ce-i omul în stare să facă, dacă rămâne pe seama sa. Citind această parte, poate că ne-am simțit ispitiți de înțelepciunea noastră închipuită să întrebăm: Pentru ce s-au scris astfel de cuvinte? Oare chiar Duhul Sfânt le-a insuflat? Ce preț au ele pentru noi?

Răspunsul nostru este: Toate aceste locuri, pe care ne-am aștepta foarte puțin să le găsim în Scriptura, ne învăț, în felul lor, care este starea noastră morală din fire și în ce adâncimi de stricăciune suntem în stare să cădem. Nu este oare o astfel de învățătură destul de însemnată? Nu-i bine să avem o oglindă, care ne arată întocmai toate trăsăturile stării noastre morale? Se vorbește astăzi mult despre vrednicia firii omenești și multora le va veni greu, să recunoască singuri că sunt în stare să săvârșească păcate ca cele pomenite în capitolele acestea sau în alte locuri ale Scripturii. De bună seamă însă că Dumnezeu nu ne-ar spune să ne ferim de cutare sau cutare păcat, dacă n-am fi în stare să-l săvârșim. Nu-i nevoie să spuim unui înger: „Sa nu furi”. Omul însă are o fire de tâlhar și de aceea are nevoie de porunca aceasta. Tot așa este cu orice lucru oprit. Oprirea este o dovadă, că în om este pornirea de a săvârși lucrul oprit.

Dar poate că se va răspunde că acele nelegiuiri grozave, pomenite în Scriptură, s-au întâmplat în istoria omenirii, dar ca nu trebuie să vedem pe toți oamenii în stare să le săvârșească. Însă aceasta este o greșeală mare. Să ascultăm ce spune Duhul Sfânt în Ieremia 17:9: „Inima este nespun de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” De a cui inimă e vorba aici? E a unui răufăcător mare sau a unui sălbatic nemilos? Nu, ci de inima omenească peste tot, de inima scriitorului și a cititorului acestor rânduri. Tot așa spune și Domnul Isus: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Vorbește oare Domnul aici despre lepădătura societății omenești? O nu, ci despre mine și despre tine, cititorule.

Dacă Dumnezeu și-ar trage de la noi numai pentru o clipă mâna harului Său, care ne ține și ne păzește, am fi în stare să săvârșim cele mai grozave nelegiuiri și putem să adăogăm cu inima plină de mulțumire: Mâna Lui plină de îndurare este aceea, care ne ține în fiecare clipă, ca să nu cădem cu trupul și cu sufletul.

Dar, cum am mai spus, capitolul acesta mai cuprinde o învățătură. El ne arată, într-un fel anumit, cum Dumnezeu se îngrijea de tot ce era în legătură cu poporul Său. Nu scăpa nimic din vedere și nimic nu i se părea neînsemnat. Nici o mamă nu s-ar putea îngriji mai mult de copiii ei, decât s-a îngrijit A toate Creatorul și Stăpânitorul Lumii de lucrurile cele mai mici din istoria zilnică a poporului Său. El veghea asupra lor zi și noapte, când erau treji și când dormeau, când erau acasă sau în călătorie. El se îngrijea de toate, de îmbrăcămintea lor, de hrana lor, de purtarea dintre ei, de clădirea caselor lor, de aratul și semănatul ogoarelor lor, de purtarea din adâncul vieții lor personale, și anume cu o grijă, care ne umple de uimire, dragoste și închinare. De aici vedem, că pentru Dumnezeul nostru nu-i nimic prea neînsemnat, când e vorba de poporul Său. El se gândește cu dragoste părintească la lucrurile cele mai mici. El, Cel Prea Înalt, El, care ține toată lumea, se coboară ca să ia hotărâri cu privire la un cuib de păsări. Și totuși, pentru ce ne-am mira de acest lucru, când știm că pentru El este tot una, să hrănească zilnic milioane de oameni, sau numai o vrăbie?

Totuși mai era un fapt însemnat, care trebuia ținut în seamă de fiecare mădular al adunării lui Israel și aceasta era starea de față a lui Dumnezeu în mijlocul lor. Încredințarea aceasta trebuia să stăpânească toată purtarea lor. „Căci Domnul, Dumnezeul tău, merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească și să-ți dea în mână pe vrăjmașii tăi dinaintea ta; tabăra ta va trebui deci să fie sfântă, pentru, ca Domnul să nu vadă la tine nimic necurat și să nu se abată de la tine” (Deuteronom 23:14).

Ce cinste mare era pentru Israel să știe că Domnul era în mijlocul lor. Ce imbold spre curățenia vieții și spre cercetarea cinstită a tuturor apucăturilor lor personale și casnice! Dacă Domnul era în mijlocul lor, ca să le dea biruința asupra vrăjmașilor, era și ca să le ceara o viață sfântă. Ei nu trebuiau să uite niciodată persoana aleasă, care era în mijlocul lor. Putea oare să supere pe cineva gândul stării Lui de față? Numai pe aceia, care nu iubeau sfințenia, curățenia și rânduiala morală. Orice israelit credincios trebuia să se bucure la gândul că, în mijlocul lor, era Unul, care nu putea suferi lucrurile neștiute, nepotrivite și necurate.

Citorului creștin nu-i va veni greu să prindă puterea și folosul acestui adevăr sfânt. Toți credincioșii adevărați au cinstea să aibă, locuind în mijlocul lor și în lăuntru lor, pe Dumnezeu, Duhul Sfânt. În 1Corinteni 6:19 citim: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?” Lucrul acesta este personal. Fiecare credincios este un templu al Duhului Sfânt și îndemnul din Efeseni 4:30 se întemeiază pe acest adevăr minunat și scump: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”.

Cât de însemnat este să ne gândim neîncetat la acest fapt. Ce imbold puternic să ne îngrijim cu tot-dinadinsul de curățenia inimii și de sfințenia vieții! Ce frâu puternic este gândul, că Duhul Sfânt locuiește în trupul nostru ca fiind templul lui, frâu care stăpânește orice pornire greșită a gândurilor sau simțurilor, orice fel de vorbire nevrednică și orice purtare nepotrivită! Cu adevărat, multe vorbe necugetate și multe fapte proaste nu s-ar întâmpla printre noi, dacă ne-am da totdeauna seama de acest fapt.

Dar Duhul Sfânt nu locuiește numai în fiecare credincios, ci și în mijlocul Bisericii. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1Corinteni 3:16). Pe acest fapt își întemeiază apostolul îndemnul său din 1 Tesaloniceni 5:19: „Nu stingeți Duhul!” Cât de desăvârșit de dumnezeiască este Scriptura! Cât de minunat este ea alcătuită! Duhul Sfânt locuiește în noi și de aceea nu trebuie să-L întristăm. El locuiește în Biserică sau adunare și De aceea suntem îndemnați, să nu-L stingem, ci să-L dăm locul adevărat și să-L lăsăm să lucreze nestingherit.

Dorim acum să mai îndreptăm luarea aminte a cititorului asupra câtorva locuri din capitolele noastre, locuri care ne arată înțelepciunea și bunătatea, precum și sfințenia și dreptatea căilor și lucrărilor lui Dumnezeu față de poporul Său din vechime. „Dacă vezi rătăcindu-se bou sau oaia fratelui tău, să nu le ocolești, ci să le aduci la fratele tău. Dacă fratele tău nu locuiește lângă tine, și nu-l cunoști, să iei dobitocul la tine acasă, și să rămână la tine până ce-l cere fratele tău; și atunci să i-l dai. Tot așa să faci și cu măgarul lui, tot așa să faci și cu haina lui, și tot așa să faci cu orice lucru pierdut de el și găsit de tine: să nu le ocolești. Dacă vezi măgarul fratelui tău sau bou lui căzut pe drum, să nu-l ocolești, ci să-l ajuți să se ridice” (Deuteronom 22:1-4).

Aici întâlnim iarăși cele două învățături, despre care am vorbit mai sus. Ce zugrăvire adânc umiltoare a inimii omenesti ne dau cuvintele: „Să nu le ocolești”. Noi suntem în stare să ocolim din iubire de sine josnică dreptul pe care-l are fratele nostru la mila și ajutorul nostru, să fugim de îndatorirea sfântă de a-i apăra interesele și anume cu dezvinovățirea, ca nu le-am cunoscut. Așa este omul.

Cât de plăcut strălucește însă din locul acesta felul de a fi al Dumnezeului nostru! Nimeni n-are voie să țină ca zălog vita sau măgarul fratelui său pentru o pagubă ce i-ar fi făcut-o, ci să-l ducă la casa lui, să-l îngrijească și să-l înapoieze stăpânului, fără să ceară despăgubire. Tot așa trebuia să facă și cu haina fratelui și cu tot ce ar fi pierdut el. Cât de frumoase sunt toate acestea! Aici tragem în piept aerul stării de față a lui Dumnezeu, atmosfera bunătații și dragostei dumnezeiești. Ce cinste înaltă și sfântă este pentru un popor să aibă astfel de drepturi și legiuri alese și „să fie stăpânit și călăuzit de ele în viața și în felul lui de a fi.

Aceiași dragoste o întâlnim în locul următor: „Când zidești o casa nouă» și îți faci un parapet împrejurul acoperișului, ca să nu aduci vină de sânge asupra casei tale, dacă s-ar întâmpla să cadă cineva de pe ea” (Deuteronom 22:8). Domnul voia ca poporul Său să se gândească totdeauna la binele altora. Ei aveau deci să se gândească și la siguranța altora, nu numai la folosul lor, când ridicau o casă. Nu poate oare creștinul să învețe ceva de aici? Cât de porniți suntem și noi să ne gândim numai la interesele, plăcerile și foloasele noastre? Cât de rar ne gândim și la alții! Facem totul numai pentru noi pentru că „Eul” este ținta și imboldul tuturor treburilor noastre. Și nu poate fi altfel, decât dacă inima sta sub puterea călăuzitoare a imboldurilor date numai de creștinism. Trebuie să trăim în aerul curat și ceresc al unei făpturi noi, care este semnul deosebit al omenirii căzute. Orice om neîntors la Domnul, oricine ar fi el, este stăpânit de „Eul” său într-un fel sau altul. „Eul” este ținta, sâmburele și imboldul tuturor lucrărilor sale.

E drept că un om poate să fie mai îndatoritor, mai iubitor, mai lipsit de interes, mai plăcut decât altul, dar e cu neputință ca „omul firesc” să fie călăuzit de imbolduri duhovnicești sau de lucruri cerești. Cu părere de rău și cu rușine trebuie să mărturisim noi, care ne lăudăm că suntem oameni cerești și duhovnicești, că suntem prea porniți să trăim numai pentru noi și să căutam numai interesele și plăcerile noastre. Suntem în picioare și treji când e în joc „Eul” nostru în vreun fel oarecare.

Toate acestea sunt triste și umiltoare. N-ar fi așa dacă am privi mai mult la Hristos, ca la pilda noastră în toate. Îndeletnicirea inimii cu Cristos este taina oricărui creștinism adevărat și practic. Numai regulile și rânduielele nu ne fac niciodată asemenea lui Cristos, în ce privește simțire și felul nostru de a lucra. Numai când lăsăm pe Duhul Lut să lucreze în noi, când mergem pe urmele Lui și ne îndeletnicim cu lucrurile minunate din viață vom ajunge mai asemenea Lui. „Noi toți privim cu față descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2Cor. 3:18).

Citorul este rugat acum să privească spre următoarele învățături, pline de îndemn pentru orice lucrător creștin: „Să nu semeni în via ta două feluri de semințe, ca nu cumva să întinezi și rodul seminței pe care ai semănat-o și rodul viei” (Cap. 22:9). Ce adevăr însemnat! În vremea de astăzi se seamănă multă „sămânță amestecată”. În biserică mărturisitoare se amestecă foarte mult propovăduirea cuvântului cu „înțelepciune și înșelare deșartă”, cu „așa numita știință și artă” și cu „lucrurile începătoare ale lumii”. Foarte puțin semănă cuvântul nestricat al lui Dumnezeu, „sămânța nestrucăcioasă, a scumpei Evanghelii a lui Cristos, în zilele noastre pe câmpul întins al creștinismului și foarte mic este numărul acelor, cărora le ajunge Biblia, ca să scoată din ea material pentru slujba lor, iar aceia, care prin harul lui Dumnezeu sunt destul de credincioși și fac acest lucru, sunt socotiți ca niște oameni strâmți la inimă, care privesc lucrurile numai dintr-o parte. Ei fac parte, cum se spune, din școala veche și au rămas cu mult în urma vremii.

Dar rugăm pe Dumnezeu din toata inima să binecuvânteze pe acești oameni „strâmți la inimă și minte”, care fac parte din buna și vechea școala apostolică. Noi îi iubim pentru că sunt strâmți la inimă și rămân în urma necredinței și a întunericii din vremea de față. Suntem

Încredințați că orice slujitor adevărat al lui Cristos trebuie să fie stăpânit numai de un gând și acest gând este Cristos. El trebuie să facă parte din școala cea mai veche, din școala lui Hristos. El trebuie să fie tot atât de strâmt la inimă, ca și adevărul lui Dumnezeu și nu trebuie să se abată de la adevăr cu nici-un pas. Nu putem să nu spunem că vinovați – în mare parte, de creșterea repede a necredinței – sunt străduințele propovăduitorilor creștinismului, de a ține pas cu literatura zilei.

Ei s-au depărtat de Scripturile sfinte și au căutat să-și împodobească slujba cu ce le-a pus la îndemâna filozofia, știința și literatura. În felul acesta au înrâurit mai mult asupra minții, decât asupra inimii și a cugetului ascultătorilor. Învățăturile curate și scumpe ale Sfintei Scripturi, laptele curat al cuvântului evangheliei despre harul lui Dumnezeu și despre slava lui Cristos au fost socotite neîndestulătoare, ca să atragă adunări mari și să le țină grămadă. După cum Israelul din vechime a nesocotit mana, i-a fost greață de ea și a numit-o „hrană ticăloasă”, tot așa s-a saturat și biserica mărturisitoare de învățătura curată a celui creștinism minunat, care se vede în foile Noului Testament și a suspinat după hrana pentru minte și pentru puterea de închipuire. Învățătura crucii, cu care se lauda apostolul, și-a pierdut pentru ea farmecul, și oricine mai ține cu credință să vestească această învățătură poate să-i iasă din minte gândul că va fi iubit și plăcut.

Însă toți slujitorii adevărați și credincioși ai lui Cristos să țină nezguduți și cu tărie statornică la adevărul arătat mai sus și să nu semene două feluri de sămânța! Să nu se abată în slujba lor de la pilda cuvintelor sănătoase și să împartă cum trebuie cuvântul adevărului, ca să nu fie nevoiți să se rușineze, ci să-și primească răsplata deplină în ziua, când va fi încercată lucrarea fiecăruia (2 Timotei 1:13; 2:15). Fără îndoială că sămânța curată a Cuvântului lui Dumnezeu este singurul material bun de folosit pentru lucrătorul duhovnicesc. Nu disprețuim învățătura, ci o cinstim cum se cuvine, la locul ei. Negreșit faptele științei și izvoarele de ajutor ale filozofiei pot fi întrebuițate cu folos în desfășurarea și lămurirea adevărilor Sfintei Scripturi. Însuși Domnul nostru și apostolii Lui s-au folosit în vorbirile lor către lume de faptele istoriei și firii înconjurătoare, și care om s-ar îndoii, de pildă, de prețul și însemnătatea cunoașterii temeinice a limbii ebraice și grecești, atât pentru cercetarea personală, cât și pentru vestirea și lămurirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar cu toate acestea rămâne neatins adevărul mare și de neapărată nevoie pentru credincioși și mai ales pentru lucrătorii Domnului, că Duhul Sfânt este singura putere și Sfânta Scriptură este singurul material al oricărei slujbe, fie că e vorba de lucrul evangheliei, sau de adunarea copiilor lui Dumnezeu. Dacă s-ar înțelege mai bine acel adevăr și s-ar urma mai cu credință, am vedea în curând cu totul altă stare de lucruri în viața lui Cristos.

Un israelit n-avea voie să are în același timp cu un bou și cu un măgar, nici n-avea voie să se îmbrace ca materii felurite, cu lână și în în același timp. Înțelesul duhovnicesc al acestor două lucruri este ușor de văzut și însemnat. Creștinul n-are voie să se întovărășească cu necredinciosul pentru-un lucru oarecare, fie că e vorba de ceva casnic, religios sau de afaceri, nici să se lase călăuzit de temeuri amestecate. Ci temeuri înalte și curate ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-i alcătuiască felul de a fi și să-i stăpânească viața.

Deși acest capitol n-are nevoie de multe lămuriri, cuprinde totuși pentru noi două învățături foarte însemnate și practice. Rânduiele și legiurile înșirate aici ne dau întâi o dovadă puternică despre stricăciunea inimii omenești. Ele ne arată ce-i omul în stare să facă, dacă rămâne pe seama sa. Citind această parte, poate că ne-am simțit ispitiți de înțelepciunea noastră închipuită să întrebăm: Pentru ce s-au scris astfel de cuvinte? Oare chiar Duhul Sfânt le-a insuflat? Ce preț au ele pentru noi?

Răspunsul nostru este: Toate aceste locuri, pe care ne-am așteptat foarte puțin să le găsim în Scriptura, ne învață, în felul lor, care este starea noastră morală din fire și în ce adâncimi de stricăciune suntem în stare să cădem. Nu este oare o astfel de învățătură destul de însemnată? Nu-i bine să avem o oglindă, care ne arată întocmai toate trăsăturile stării noastre morale? Se vorbește astăzi mult despre vrednicia firii omenești și multora le va veni greu, să recunoască singuri că sunt în stare să săvârșească păcate ca cele pomenite în capitolele acestea sau în alte locuri ale Scripturii. De bună seamă însă că Dumnezeu nu ne-ar spune să ne ferim de cutare sau cutare păcat, dacă n-am fi în stare să-l săvârșim. Nu-i nevoie să spui unui înger: „Sa nu furi”. Omul însă are o fire de tâlhar și de aceea are nevoie de porunca aceasta. Tot așa este cu orice lucru oprit. Oprirea este o dovadă, că în om este pornirea de a săvârși lucrul oprit.

Dar poate că se va răspunde că acele nelegiuiri grozave, pomenite în Scriptură, s-au întâmplat în istoria omenirii, dar ca nu trebuie să vedem pe toți oamenii în stare să le săvârșească. Însă aceasta este o greșală mare. Să ascultăm ce spune Duhul Sfânt în Ieremia 17:9: „Inima este nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” De a cui inimă e vorba aici? E a unui răufăcător mare sau a unui sălbatic nemilos? Nu, ci de inima omenească peste tot, de inima scriitorului și a cititorului acestor rânduri. Tot așa spune și Domnul Isus: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Vorbește oare Domnul aici despre lepădătura societății omenești? O nu, ci despre mine și despre tine, cititorule.

Dacă Dumnezeu și-ar trage de la noi numai pentru o clipă mâna harului Său, care ne ține și ne păzește, am fi în stare să săvârșim cele mai grozave nelegiuiri și putem să adăogăm cu inima plină de mulțumire: Mâna Lui plină de îndurare este aceea, care ne ține în fiecare clipă, ca să nu cădem cu trupul și cu sufletul.

Dar, cum am mai spus, capitolul acesta mai cuprinde o învățătură. Ele ne arată, într-un fel anumit, cum Dumnezeu se îngrijea de tot ce era în legătură cu poporul Său. Nu scăpa nimic din vedere și nimic nu i se părea neînsemnat. Nici o mamă nu s-ar putea îngriji mai mult de copiii ei, decât s-a îngrijit A toate Creatorul și Stăpânitorul Lumii de lucrurile cele mai mici din istoria zilnică a poporului Său. El veghea asupra lor zi și noapte, când erau treji și când dormeau, când erau acasă sau în călătorie. El se îngrijea de toate, de îmbrăcămintea lor, de hrana lor, de purtarea dintre ei, de clădirea caselor lor, de aratul și semănatul ogoarelor lor, de purtarea din adâncul vieții lor personale, și anume cu o grijă, care ne umple de uimire, dragoste și închinare. De aici vedem, că pentru Dumnezeul nostru nu-i nimic prea neînsemnat, când e vorba de poporul Său. El se gândește cu dragoste părintească la lucrurile cele mai mici. El, Cel Prea Înalt, El, care ține toată lumea, se coboară ca să ia hotărâri cu privire la un cuib de păsări. Și totuși, pentru ce ne-am mira de acest lucru, când știm că pentru El este tot una, să hrănească zilnic milioane de oameni, sau numai o vrăbie?

Totuși mai era un fapt însemnat, care trebuia ținut în seamă de fiecare mădular al adunării lui Israel și aceasta era starea de față a lui Dumnezeu în mijlocul lor. Încredințarea aceasta trebuia să stăpânească toată purtarea lor.

Ce cinstire mare era pentru Israel să știe că Domnul era în mijlocul lor. Ce imbold spre curățenia vieții și spre cercetarea cinstită a tuturor apucăturilor lor personale și casnice! Dacă Domnul era în mijlocul lor, ca să le dea biruința asupra vrăjmașilor, era și ca să le ceară o viață

sfântă. Ei nu trebuiau să uite niciodată persoana aleasă, care era în mijlocul lor. Putea oare să supere pe cineva gândul stării Lui de față? Numai pe aceia, care nu iubeau sfințenia, curățenia și rânduiala morală. Orice israelit credincios trebuia să se bucure la gândul că, în mijlocul lor, era Unul, care nu putea suferi lucrurile neștiute, nepotrivite și necurate.

Citorului creștin nu-i va veni greu să prindă puterea și folosul acestui adevăr sfânt. Toți credincioșii adevărați au cinstea să aibă, locuind în mijlocul lor și în lăuntru lor, pe Dumnezeu, Duhul Sfânt. În 1Corinteni 6:19 citim: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?” Lucrul acesta este personal. Fiecare credincios este un templu al Duhului Sfânt și îndemnul din Efeseni 4:30 se întemeiază pe acest adevăr minunat și scump: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”.

Cât de însemnat este să ne gândim neîncetat la acest fapt. Ce imbold puternic să ne îngrijim cu tot-dinadinsul de curățenia inimii și de sfințenia vieții! Ce frâu puternic este gândul, că Duhul Sfânt locuiește în trupul nostru ca fiind templul lui, frâu care stăpânește orice pornire greșită a gândurilor sau simțurilor, orice fel de vorbire nevrednică și orice purtare nepotrivită! Cu adevărat, multe vorbe necugetate și multe fapte proaste nu s-ar întâmpla printre noi, dacă ne-am da totdeauna seama de acest fapt.

Dar Duhul Sfânt nu locuiește numai în fiecare credincios, ci și în mijlocul Bisericii. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1Corinteni 3:16). Pe acest fapt își întemeiază apostolul îndemnul său din 1Tesaloniceni 5:19: „Nu stingeți Duhul!” Cât de desăvârșit de dumnezeiască este Scriptura! Cât de minunat este ea alcătuită! Duhul Sfânt locuiește în noi și de aceea nu trebuie să-L întristăm. El locuiește în Biserică sau adunare și De aceea suntem îndemnați, să nu-L stingem, ci să-L dăm locul adevărat și să-L lăsăm să lucreze nestingherit.

Dorim acum să mai îndreptăm luarea aminte a citorului asupra câtorva locuri din capitolele noastre, locuri care ne arată înțelepciunea și bunătatea, precum și sfințenia și dreptatea căilor și lucrărilor lui Dumnezeu față de poporul Său din vechime.

Cât de plăcut strălucește însă din locul acesta felul de a fi al Dumnezeului nostru! Nimeni n-are voie să țină ca zălog vita sau măgarul fratelui său pentru o pagubă ce i-ar fi făcut-o, ci să-l ducă la casa lui, să-l îngrijească și să-l înapoieze stăpânului, fără să ceară despăgubire. Tot așa trebuia să facă și cu haina fratelui și cu tot ce ar fi pierdut el. Cât de frumoase sunt toate acestea! Aici tragem în piept aerul stării de față a lui Dumnezeu, atmosfera bunătații și dragostei dumnezeiești. Ce cinste înaltă și sfântă este pentru un popor să aibă astfel de drepturi și legiuri alese și „să fie stăpânit și călăuzit de ele în viața și în felul lui de a fi.

Domnul voia ca poporul Său să se gândească totdeauna la binele altora. Ei aveau deci să se gândească și la siguranța altora, nu numai la folosul lor, când ridicau o casă. Nu poate oare creștinul să învețe ceva de aici? Cât de porniți suntem și noi să ne gândim numai la interesele, plăcerile și foloasele noastre? Cât de rar ne gândim și la alții! Facem totul numai pentru noi pentru că „Eul” este ținta și imboldul tuturor treburilor noastre. Și nu poate fi altfel, decât dacă inima sta sub puterea călăuzitoare a imboldurilor date numai de creștinism. Trebuie să trăim în aerul curat și ceresc al unei făpturi noi, care este semnul deosebit al omenirii căzute. Orice om neîntors la Domnul, oricine ar fi el, este stăpânit de „Eul” său într-un fel sau altul. „Eul” este ținta, sâmburele și imboldul tuturor lucrărilor sale.

E drept că un om poate să fie mai îndatoritor, mai iubitor, mai lipsit de interes, mai plăcut decât altul, dar e cu neputință ca „omul firesc” să fie călăuzit de imbolduri duhovnicești sau de lucruri cerești. Cu părere de rău și cu rușine trebuie să mărturisim noi, care ne laudăm că suntem oameni cerești și duhovnicești, că suntem prea porniți să trăim numai pentru noi și să căutam numai interesele și plăcerile noastre. Suntem în picioare și treji când e în joc „Eul” nostru în vreun fel oarecare.

Toate acestea sunt triste și umilitoare. N-ar fi așa dacă am privi mai mult la Hristos, ca la pilda noastră în toate. Îndeletnicirea inimii cu Cristos este taina oricărui creștinism adevărat și practic. Numai regulile și rânduielele nu ne fac niciodată asemenea lui Cristos, în ce privește simțire și felul nostru de a lucra. Numai când lăsăm pe Duhul Lui să lucreze în noi, când mergem pe urmele Lui și ne îndeletnicim cu lucrurile minunate din viața Lui vom ajunge mai asemenea Lui. „Noi toți privim cu față descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2Cor. 3:18).

În vremea de astăzi se seamănă multă „sămânță amestecată”. În biserica mărturisitoare se amestecă foarte mult propovăduirea cuvântului cu „înțelepciune și înșelare deșartă”, cu „așa numita știință și artă” și cu „lucrurile începătoare ale lumii”. Foarte puțin seamănă cuvântul nestruciat al lui Dumnezeu, „sămânța nestrucăcioasă, a scumpei Evanghelii a lui Cristos, în zilele noastre pe câmpul întins al creștinismului și foarte mic este numărul aceluia, cărora le ajunge Biblia, ca să scoată din ea material pentru slujba lor, iar aceia, care prin harul lui Dumnezeu sunt destul de credincioși și fac acest lucru, sunt socotiți ca niște oameni strămți la inimă, care privesc lucrurile numai dintr-o parte. Ei fac parte, cum se spune, din școala veche și au rămas cu mult în urma vremii.

Dar rugăm pe Dumnezeu din toata inima să binecuvânteze pe acești oameni „strâmți la inimă și minte”, care fac parte din buna și vechea școala apostolică. Noi îi iubim pentru că sunt strămți la inimă și rămân în urma necredinței și a întunericii din vremea de față. Suntem încredințați că orice slujitor adevărat al lui Cristos trebuie să fie stăpânit numai de un gând și acest gând este Cristos. El trebuie să facă parte din școala cea mai veche, din școala lui Hristos. El trebuie să fie tot atât de strămt la inimă, ca și adevărul lui Dumnezeu și nu trebuie să se abată de la adevăr cu nici-un pas. Nu putem să nu spunem că vinovați – în mare parte, de creșterea repede a necredinței – sunt străduințele propovăduitorilor creștinismului, de a ține pas cu literatura zilei.

Ei s-au depărtat de Scripturile sfinte și au căutat să-și împodobească slujba cu ce le-a pus la îndemână filozofia, știința și literatura. În felul acesta au înrâurit mai mult asupra minții, decât asupra inimii și a cugetului ascultătorilor. Învățăturile curate și scumpe ale Sfintei Scripturi, laptele curat al cuvântului evangheliei despre harul lui Dumnezeu și despre slava lui Cristos au fost socotite neîndestulătoare, ca să atragă adunări mari și să le țină grămadă. După cum Israelul din vechime a nesocotit mana, i-a fost greață de ea și a numit-o „hrană ticăloasă”, tot așa s-a saturat și biserica mărturisitoare de învățătura curată a celui creștinism minunat, care se vede în foile Noului Testament și a suspinat după hrana pentru minte și pentru puterea de închipuire. Învățătura crucii, cu care se lauda apostolul, și-a pierdut pentru ea farmecul, și oricine mai ține cu credință să vestească această învățătură poate să-i iasă din minte gândul că va fi iubit și plăcut.

Însă toți slujitorii adevărați și credincioși ai lui Cristos să țină nezugduiți și cu tărie statornică la adevărul arătat mai sus și să nu semene două feluri de sămânța! Să nu se abată în slujba lor de la pilda cuvintelor sănătoase și să împartă cum trebuie cuvântul adevărului, ca să nu fie nevoiți să se rușineze, ci să-și primească răsplata deplină în ziua, când va fi încercată lucrarea fiecăruia (2 Timotei 1:13; 2:15). Fără îndoială că sămânța curată a Cuvântului lui Dumnezeu este singurul material bun de folosit pentru lucrătorul duhovnicesc. Nu disprețuim învățătura, ci o cinștim cum se cuvine, la locul ei. Negreșit faptele științei și izvoarele de ajutor ale filozofiei pot fi întrebuintate cu folos în desfășurarea și lămurirea adevărilor Sfintei Scripturi. Însuși Domnul nostru și apostolii Lui s-au folosit în vorbirile lor către lume de faptele istoriei și firii înconjurătoare, și care om s-ar îndoii, de pildă, de prețul și însemnătatea cunoașterii temeinice a limbii ebraice și grecești, atât pentru cercetarea personală, cât și pentru vestirea și lămurirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar cu toate acestea rămâne neatins adevărul mare și de neapărată nevoie pentru credincioși și mai ales pentru lucrătorii Domnului, că Duhul Sfânt este singura putere și Sfânta Scriptură este singurul material al oricărei slujbe, fie că e vorba de lucrul evangheliei, sau de adunarea copiilor lui Dumnezeu. Dacă s-ar înțelege mai bine acel adevăr și s-ar urma mai cu credință, am vedea în curând cu totul altă stare de lucruri în viața lui Cristos.

Un israelit n-avea voie să are în același timp cu un bou și cu un măgar, nici n-avea voie să se îmbrace ca materii felurite, cu lână și în în același timp. Înțelesul duhovnicesc al acestor două lucruri este ușor de văzut și însemnat. Creștinul n-are voie să se întovărășească cu necredinciosul pentru-un lucru oarecare, fie că e vorba de ceva casnic, religios sau de afaceri, nici să se lase călăuzit de temeiuri amestecate. Ci temeiurile înalte și curate ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-i alcătuiască felul de a fi și să-i stăpânească viața.

Deși acest capitol n-are nevoie de multe lămuriri, cuprinde totuși pentru noi două învățături foarte însemnate și practice. Rânduielele și legiuirile înșirate aici ne dau întâi o dovadă puternică despre stricăciunea inimii omenești. Ele ne arată ce-i omul în stare să facă, dacă rămâne pe seama sa. Citind această parte, poate că ne-am simțit ispitiți de înțelepciunea noastră închipuită să întrebăm: Pentru ce s-au scris astfel de cuvinte? Oare chiar Duhul Sfânt le-a insuflat? Ce preț au ele pentru noi?

Răspunsul nostru este: Toate aceste locuri, pe care ne-am aștepta foarte puțin să le găsim în Scriptura, ne învață, în felul lor, care este starea noastră morală din fire și în ce adâncimi de stricăciune suntem în stare să cădem. Nu este oare o astfel de învățătură destul de însemnată? Nu-i bine să avem o oglindă, care ne arată întocmai toate trăsăturile stării noastre morale? Se vorbește astăzi mult despre vrednicia firii omenești și multora le va veni greu, să recunoască singuri că sunt în stare să săvârșească păcate ca cele pomenite în capitolele acestea sau în alte locuri ale Scripturii. De bună seamă însă că Dumnezeu nu ne-ar spune să ne ferim de cutare sau cutare păcat, dacă n-am fi în stare să-l săvârșim. Nu-i nevoie să spui unui înger: „Sa nu furi”. Omul însă are o fire de tâlhar și de aceea are nevoie de porunca aceasta. Tot așa este cu orice lucru oprit. Oprirea este o dovadă, că în om este pornirea de a săvârși lucrul oprit.

Dar poate că se va răspunde că acele nelegiuiri grozave, pomenite în Scriptură, s-au întâmplat în istoria omenirii, dar ca nu trebuie să vedem pe toți oamenii în stare să le săvârșească. Însă aceasta este o greșeală mare. Să ascultăm ce spune Duhul Sfânt în Ieremia 17:9: „Inima este nespun de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” De a cui inimă e vorba aici? E a unui răufăcător mare sau a unui sălbatic nemilos? Nu, ci de inima omenească peste tot, de inima scriitorului și a cititorului acestor rânduri. Tot așa spune și Domnul Isus: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Vorbește oare Domnul aici despre lepădătura societății omenești? O nu, ci despre mine și despre tine, cititorule.

Dacă Dumnezeu și-ar trage de la noi numai pentru o clipă mâna harului Său, care ne ține și ne păzește, am fi în stare să săvârșim cele mai grozave nelegiuiri și putem să adăogăm cu inima plină de mulțumire: Mâna Lui plină de îndurare este aceea, care ne ține în fiecare clipă, ca să nu cădem cu trupul și cu sufletul.

Dar, cum am mai spus, capitolul acesta mai cuprinde o învățătură. Ele ne arată, într-un fel anumit, cum Dumnezeu se îngrijea de tot ce era în legătură cu poporul Său. Nu scăpa nimic din vedere și nimic nu i se părea neînsemnat. Nici o mamă nu s-ar putea îngriji mai mult de copiii ei, decât s-a îngrijit A toate Creatorul și Stăpânitorul lumii de lucrurile cele mai mici din istoria zilnică a poporului Său. El veghea asupra lor zi și noapte, când erau treji și când dormeau, când erau acasă sau în călătorie. El se îngrijea de toate, de îmbrăcămintea lor, de hrana lor, de purtarea dintre ei, de clădirea caselor lor, de aratul și semănatul ogoarelor lor, de purtarea din adâncul vieții lor personale, și anume cu o grijă, care ne umple de uimire, dragoste și închinare. De aici vedem, că pentru Dumnezeul nostru nu-i nimic prea neînsemnat, când e vorba de poporul Său. El se gândește cu dragoste părintească la lucrurile cele mai mici. El, Cel Prea Înalt, El, care ține toată lumea, se coboară ca să ia hotărâri cu privire la un cuib de păsări. Și totuși, pentru ce ne-am mira de acest lucru, când știm că pentru El este tot una, să hrănească zilnic milioane de oameni, sau numai o vrăbie?

Totuși mai era un fapt însemnat, care trebuia ținut în seamă de fiecare mădular al adunării lui Israel și aceasta era starea de față a lui Dumnezeu în mijlocul lor. Încredințarea aceasta trebuia să stăpânească toată purtarea lor.

Ce cinstă mare era pentru Israel să știe că Domnul era în mijlocul lor. Ce imbold spre curățenia vieții și spre cercetarea cinstită a tuturor apucăturilor lor personale și casnice! Dacă Domnul era în mijlocul lor, ca să le dea biruința asupra vrăjmașilor, era și ca să le ceară o viață sfântă. Ei nu trebuiau să uite niciodată persoana aleasă, care era în mijlocul lor. Putea oare să supere pe cineva gândul stării Lui de față? Numai pe aceia, care nu iubeau sfințenia, curățenia și rânduiala morală. Orice israelit credincios trebuia să se bucure la gândul că, în mijlocul lor, era Unul, care nu putea suferi lucrurile neștiute, nepotrivite și necurate.

Cititorului creștin nu-i va veni greu să prindă puterea și folosul acestui adevăr sfânt. Toți credincioșii adevărați au cinstea să aibă, locuind în mijlocul lor și în lăuntru lor, pe Dumnezeu, Duhul Sfânt. În 1Corinteni 6:19 citim: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?” Lucrul acesta este personal. Fiecare credincios este un templu al Duhului Sfânt și îndemnul din Efeseni 4:30 se întemeiază pe acest adevăr minunat și scump: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”.

Cât de însemnat este să ne gândim neîncetat la acest fapt. Ce imbold puternic să ne îngrijim cu tot-dinadinsul de curățenia inimii și de sfințenia vieții! Ce frâu puternic este gândul, că Duhul Sfânt locuiește în trupul nostru ca fiind templul lui, frâu care stăpânește orice pornire greșită a gândurilor sau simțurilor, orice fel de vorbire nevrednică și orice purtare nepotrivită! Cu adevărat, multe vorbe necugetate și multe

fapte proaste nu s-ar întâmpla printre noi, dacă ne-am da totdeauna seama de acest fapt.

Dar Duhul Sfânt nu locuiește numai în fiecare credincios, ci și în mijlocul Bisericii. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1Corinteni 3:16). Pe acest fapt își întemeiază apostolul îndemnul său din 1Tesaloniceni 5:19: „Nu stingeți Duhul!” Cât de desăvârșit de dumnezeiască este Scriptura! Cât de minunat este ea alcătuită! Duhul Sfânt locuiește în noi și de aceea nu trebuie să-L întristăm. El locuiește în Biserică sau adunare și De aceea suntem îndemnați, să nu-L stingem, ci să-L dăm locul adevărat și să-L lăsăm să lucreze nestingherit.

Dorim acum să mai îndreptăm luarea aminte a cititorului asupra câtorva locuri din capitolele noastre, locuri care ne arată înțelepciunea și bunătatea, precum și sfințenia și dreptatea căilor și lucrărilor lui Dumnezeu față de poporul Său din vechime.

Cât de plăcut strălucește însă din locul acesta felul de a fi al Dumnezeului nostru! Nimeni n-are voie să țină ca zălog vita sau măgarul fratelui său pentru o pagubă ce i-ar fi făcut-o, ci să-l ducă la casa lui, să-l îngrijească și să-l înapoieze stăpânului, fără să ceară despăgubire. Tot așa trebuia să facă și cu haina fratelui și cu tot ce ar fi pierdut el. Cât de frumoase sunt toate acestea! Aici tragem în piept aerul stării de față a lui Dumnezeu, atmosfera bunătații și dragostei dumnezeiești. Ce cinste înaltă și sfântă este pentru un popor să aibă astfel de drepturi și legiuiri alese și „să fie stăpânit și călăuzit de ele în viața și în felul lui de a fi.

Domnul voia ca poporul Său să se gândească totdeauna la binele altora. Ei aveau deci să se gândească și la siguranța altora, nu numai la folosul lor, când ridicau o casă. Nu poate oare creștinul să învețe ceva de aici? Cât de porniți suntem și noi să ne gândim numai la interesele, plăcerile și foloasele noastre? Cât de rar ne gândim și la alții! Facem totul numai pentru noi pentru că „Eul” este ținta și imboldul tuturor treburilor noastre. Și nu poate fi altfel, decât dacă inima sta sub puterea călăuzitoare a imboldurilor date numai de creștinism. Trebuie să trăim în aerul curat și ceresc al unei făpturi noi, care este semnul deosebit al omenirii căzute. Orice om neîntors la Domnul, oricine ar fi el, este stăpânit de „Eul” său într-un fel sau altul. „Eul” este ținta, sâmburele și imboldul tuturor lucrărilor sale.

E drept că un om poate să fie mai îndatoritor, mai iubitor, mai lipsit de interes, mai plăcut decât altul, dar e cu neputință ca „omul firesc” să fie călăuzit de imbolduri duhovnicești sau de lucruri cerești. Cu părere de rău și cu rușine trebuie să mărturisim noi, care ne laudăm că suntem oameni cerești și duhovnicești, că suntem prea porniți să trăim numai pentru noi și să căutam numai interesele și plăcerile noastre. Suntem în picioare și treji când e în joc „Eul” nostru în vreun fel oarecare.

Toate acestea sunt triste și umilitoare. N-ar fi așa dacă am privi mai mult la Hristos, ca la pilda noastră în toate. Îndeletnicirea inimii cu Cristos este taina oricărui creștinism adevărat și practic. Numai regulile și rânduielile nu ne fac niciodată asemenea lui Cristos, în ce privește simțire și felul nostru de a lucra. Numai când lăsăm pe Duhul Lui să lucreze în noi, când mergem pe urmele Lui și ne îndeletnicim cu lucrurile minunate din viață l-î vom ajunge mai asemenea Lui. „Noi toți privim cu față descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2Cor. 3:18).

În vremea de astăzi se seamănă multă „sămânță amestecată”. În biserica mărturisitoare se amestecă foarte mult propovăduirea cuvântului cu „înțelepciune și înșelare deșartă”, cu „așa numita știință și artă” și cu „lucrurile începătoare ale lumii”. Foarte puțin seamănă cuvântul nestruciat al lui Dumnezeu, „sămânța nestrucioasă, a scumpei Evanghelii a lui Cristos, în zilele noastre pe câmpul întins al creștinismului și foarte mic este numărul acelor, cărora le ajunge Biblia, ca să scoată din ea material pentru slujba lor, iar aceia, care prin harul lui Dumnezeu sunt destul de credincioși și fac acest lucru, sunt socotiți ca niște oameni strâmți la inimă, care privesc lucrurile numai dintr-o parte. Ei fac parte, cum se spune, din școala veche și au rămas cu mult în urma vremii.

Dar rugăm pe Dumnezeu din toata inima să binecuvânteze pe acești oameni „strâmți la inimă și minte”, care fac parte din buna și vechea școala apostolică. Noi îi iubim pentru că sunt strâmți la inimă și rămân în urma necredinței și a întunericii din vremea de față. Suntem încredințați că orice slujitor adevărat al lui Cristos trebuie să fie stăpânit numai de un gând și acest gând este Cristos. El trebuie să facă parte din școala cea mai veche, din școala lui Hristos. El trebuie să fie tot atât de strâmt la inimă, ca și adevărul lui Dumnezeu și nu trebuie să se abată de la adevăr cu nici-un pas. Nu putem să nu spunem că vinovați – în mare parte, de creșterea repede a necredinței – sunt străduințele propovăduitorilor creștinismului, de a ține pas cu literatura zilei.

Ei s-au depărtat de Scripturile sfinte și au căutat să-și împodobască slujba cu ce le-a pus la îndemână filozofia, știința și literatura. În felul acesta au înrâurit mai mult asupra minții, decât asupra inimii și a cugetului ascultătorilor. Învățăturile curate și scumpe ale Sfintei Scripturi, laptele curat al cuvântului evangheliei despre harul lui Dumnezeu și despre slava lui Cristos au fost socotite neîndestulătoare, ca să atragă adunări mari și să le țină grămadă. După cum Israelul din vechime a nesocotit mana, i-a fost greață de ea și a numit-o „hrană ticăloasă”, tot așa s-a saturat și biserica mărturisitoare de învățătura curată a aceluși creștinism minunat, care se vede în foile Noului Testament și a suspinat după hrana pentru minte și pentru puterea de închipuire. Învățătura crucii, cu care se lauda apostolul, și-a pierdut pentru ea farmecul, și oricine mai ține cu credință să vestească această învățătură poate să-i iasă din minte gândul că va fi iubit și plăcut.

Însă toți slujitorii adevărați și credincioși ai lui Cristos să țină nezguduiți și cu tărie statornică la adevărul arătat mai sus și să nu semene două feluri de sămânță! Să nu se abată în slujba lor de la pilda cuvintelor sănătoase și să împartă cum trebuie cuvântul adevărului, ca să nu fie nevoiți să se rușineze, ci să-și primească răsplata deplină în ziua, când va fi încercată lucrarea fiecăruia (2 Timotei 1:13; 2:15). Fără îndoială că sămânța curată a Cuvântului lui Dumnezeu este singurul material bun de folosit pentru lucrătorul duhovnicesc. Nu disprețuim învățătura, ci o cinștim cum se cuvine, la locul ei. Negreșit faptele științei și izvoarele de ajutor ale filozofiei pot fi întrebuițate cu folos în desfășurarea și lămurirea adevărilor Sfintei Scripturi. Însuși Domnul nostru și apostolii Lui s-au folosit în vorbirile lor către lume de faptele istoriei și firi înconjurătoare, și care om s-ar îndoi, de pildă, de prețul și însemnătatea cunoașterii temeinice a limbii ebraice și grecești, atât pentru cercetarea personală, cât și pentru vestirea și lămurirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar cu toate astea rămâne neatins adevărul mare și de neapărată nevoie pentru credincioși și mai ales pentru lucrătorii Domnului, că Duhul Sfânt este singura putere și Sfânta Scriptură este singurul material al oricărei slujbe, fie că e vorba de lucrul evangheliei, sau de adunarea copiilor lui Dumnezeu. Dacă s-ar înțelege mai bine acel adevăr și s-ar urma mai cu credință, am vedea în curând cu totul altă stare de lucruri în viața lui Cristos.

Un israelit n-avea voie să are în același timp cu un bou și cu un măgar, nici n-avea voie să se îmbrace ca materii felurite, cu lână și în în același timp. Înțelesul duhovnicesc al acestor două lucruri este ușor de văzut și însemnat. Creștinul n-are voie să se întovărășească cu necredinciosul pentru-un lucru oarecare, fie că e vorba de ceva casnic, religios sau de afaceri, nici să se lase călăuzit de temeuri amestecate. Ci temeuri înalte și curate ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-i alcătuiască felul de a fi și să-i stăpânească viața.

Deși acest capitol n-are nevoie de multe lămuriri, cuprinde totuși pentru noi două învățături foarte însemnate și practice. Rânduilele și legiurile înșirate aici ne dau întâi o dovadă puternică despre stricăciunea inimii omenești. Ele ne arata ce-i omul în stare să facă, dacă rămâne pe seama sa. Citind această parte, poate că ne-am simți ispițiți de înțelepciunea noastră închipuită să întrebăm: Pentru ce s-au scris astfel de cuvinte? Oare chiar Duhul Sfânt le-a insuflat? Ce preț au ele pentru noi?

Răspunsul nostru este: Toate aceste locuri, pe care ne-am aștepta foarte puțin să le găsim în Scriptura, ne învață, în felul lor, care este starea noastră morală din fire și în ce adâncimi de stricăciune suntem în stare să cădem. Nu este oare o astfel de învățătură destul de însemnată? Nu-i bine să avem o oglindă, care ne arată întocmai toate trăsăturile stării noastre morale? Se vorbește astăzi mult despre vrednicia firii omenești și multora le va veni greu, să recunoască singuri că sunt în stare să săvârșească păcate ca cele pomenite în capitolele acestea sau în alte locuri ale Scripturii. De bună seamă însă că Dumnezeu nu ne-ar spune să ne ferim de cutare sau cutare păcat, dacă n-am fi în stare să-l săvârșim. Nu-i nevoie să spuim unui înger: „Sa nu furi”. Omul însă are o fire de tâlhar și de aceea are nevoie de porunca aceasta. Tot așa este cu orice lucru oprit. Opiria este o dovadă, că în om este pornirea de a săvârși lucrul oprit.

Dar poate că se va răspunde că acele nelegiuiri grozave, pomenite în Scriptură, s-au întâmplat în istoria omenirii, dar ca nu trebuie să vedem pe toți oamenii în stare să le săvârșească. Însă aceasta este o greșală mare. Să ascultăm ce spune Duhul Sfânt în Ieremia 17:9: „Inima este nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” De a cui inimă e vorba aici? E a unui răufăcător mare sau a unui sălbatic nemilos? Nu, ci de inima omenească peste tot, de inima scriitorului și a cititorului acestor rânduri. Tot așa spune și Domnul Isus: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Vorbește oare Domnul aici despre lepădătura societății omenești? O nu, ci despre mine și despre tine, cititorule.

Dacă Dumnezeu și-ar trage de la noi numai pentru o clipă mâna harului Său, care ne ține și ne păzește, am fi în stare să săvârșim cele mai grozave nelegiuiri și putem să adăogăm cu inima plină de mulțumire: Mâna Lui plină de îndurare este aceea, care ne ține în fiecare clipă, ca să nu cădem cu trupul și cu sufletul.

Dar, cum am mai spus, capitolul acesta mai cuprinde o învățătură. Ele ne arată, într-un fel anumit, cum Dumnezeu se îngrijea de tot ce era în legătură cu poporul Său. Nu scăpa nimic din vedere și nimic nu i se părea neînsemnat. Nici o mamă nu s-ar putea îngriji mai mult de copiii ei, decât s-a îngrijit A toate Creatorul și Stăpânitorul lumii de lucrurile cele mai mici din istoria zilnică a poporului Său. El veghea asupra lor zi și noapte, când erau treji și când dormeau, când erau acasă sau în călătorie. El se îngrijea de toate, de îmbrăcămintea lor, de hrana lor, de purtarea dintre ei, de clădirea caselor lor, de aratul și semănatul ogoarelor lor, de purtarea din adâncul vieții lor personale, și anume cu o grijă, care ne umple de uimire, dragoste și închinare. De aici vedem, că pentru Dumnezeu nostru nu-i nimic prea neînsemnat, când e vorba de poporul Său. El se gândește cu dragoste părintească la lucrurile cele mai mici. El, Cel Prea Înalt, El, care ține toată lumea, se coboară ca să ia hotărâri cu privire la un cuib de păsări. Și totuși, pentru ce ne-am mira de acest lucru, când știm că pentru El este tot una, să hrănească zilnic milioane de oameni, sau numai o vrăbie?

Totuși mai era un fapt însemnat, care trebuia ținut în seamă de fiecare mădular al adunării lui Israel și aceasta era starea de față a lui Dumnezeu în mijlocul lor. Încredințarea aceasta trebuia să stăpânească toată purtarea lor.

Ce cinste mare era pentru Israel să știe că Domnul era în mijlocul lor. Ce imbold spre curățenia vieții și spre cercetarea cinstită a tuturor apucăturilor lor personale și casnice! Dacă Domnul era în mijlocul lor, ca să le dea biruința asupra vrăjmașilor, era și ca să le ceară o viață sfântă. Ei nu trebuiau să uite niciodată persoana aleasă, care era în mijlocul lor. Putea oare să supere pe cineva gândul stării Lui de față? Numai pe aceia, care nu iubeau sfințenia, curățenia și rânduiala morală. Orice israelit credincios trebuia să se bucure la gândul că, în mijlocul lor, era Unul, care nu putea suferi lucrurile neștiute, nepotrivite și necurate.

Cititorului creștin nu-i va veni greu să prindă puterea și folosul acestui adevăr sfânt. Toți credincioșii adevărați au cinstea să aibă, locuind în mijlocul lor și în lăuntru lor, pe Dumnezeu, Duhul Sfânt. În 1Corinteni 6:19 citim: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu?” Lucrul acesta este personal. Fiecare credincios este un templu al Duhului Sfânt și îndemnul din Efeseni 4:30 se întemeiază pe acest adevăr minunat și scump: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”.

Cât de însemnat este să ne gândim neîncetat la acest fapt. Ce imbold puternic să ne îngrijim cu tot-dinadinsul de curățenia inimii și de sfințenia vieții! Ce frâu puternic este gândul, că Duhul Sfânt locuiește în trupul nostru ca fiind templul lui, frâu care stăpânește orice pornire greșită a gândurilor sau simțurilor, orice fel de vorbire nevrednică și orice purtare nepotrivită! Cu adevărat, multe vorbe necugetate și multe fapte proaste nu s-ar întâmpla printre noi, dacă ne-am da totdeauna seama de acest fapt.

Dar Duhul Sfânt nu locuiește numai în fiecare credincios, ci și în mijlocul Bisericii. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1Corinteni 3:16). Pe acest fapt își întemeiază apostolul îndemnul său din 1Tesaloniceni 5:19: „Nu stingeți Duhul!” Cât de desăvârșit de dumnezeiască este Scriptura! Cât de minunat este ea alcătuită! Duhul Sfânt locuiește în noi și de aceea nu trebuie să-L întristăm. El locuiește în Biserică sau adunare și De aceea suntem îndemnați, să nu-L stingem, ci să-L dăm locul adevărat și să-L lăsăm să lucreze nestingherit.

Dorim acum să mai îndreptăm luarea aminte a cititorului asupra câtorva locuri din capitolele noastre, locuri care ne arată înțelepciunea și bunătatea, precum și sfințenia și dreptatea căilor și lucrărilor lui Dumnezeu față de poporul Său din vechime.

Cât de plăcut strălucește însă din locul acesta felul de a fi al Dumnezeului nostru! Nimeni n-are voie să țină ca zălog vita sau măgarul fratelui său pentru o pagubă ce i-ar fi făcut-o, ci să-l ducă la casa lui, să-l îngrijească și să-l înapoieze stăpânului, fără să ceară despăgubire. Tot așa trebuia să facă și cu haina fratelui și cu tot ce ar fi pierdut el. Cât de frumoase sunt toate acestea! Aici tragem în piept aerul stării de față a lui

Dumnezeu, atmosfera bunătații și dragostei dumnezeiești. Ce cinste înaltă și sfântă este pentru un popor să aibă astfel de drepturi și legiuri alese și „să fie stăpânit și călăuzit de ele în viața și în felul lui de a fi.

Domnul voia ca poporul Său să se gândească totdeauna la binele altora. Ei aveau deci să se gândească și la siguranța altora, nu numai la folosul lor, când ridicau o casă. Nu poate oare creștinul să învețe ceva de aici? Cât de porniți suntem și noi să ne gândim numai la interesele, plăcerile și foloasele noastre? Cât de rar ne gândim și la alții! Facem totul numai pentru noi pentru că „Eul” este ținta și imboldul tuturor treburilor noastre. Și nu poate fi altfel, decât dacă inima sta sub puterea călăuzitoare a imboldurilor date numai de creștinism. Trebuie să trăim în aerul curat și ceresc al unei făpturi noi, care este semnul deosebit al omenirii căzute. Orice om neîntors la Domnul, oricine ar fi el, este stăpânit de „Eul” său într-un fel sau altul. „Eul” este ținta, sâmburele și imboldul tuturor lucrărilor sale.

E drept că un om poate să fie mai îndatoritor, mai iubitor, mai lipsit de interes, mai plăcut decât altul, dar e cu neputință ca „omul firesc” să fie călăuzit de imbolduri duhovnicești sau de lucruri cerești. Cu părere de rău și cu rușine trebuie să mărturisim noi, care ne laudăm că suntem oameni cerești și duhovnicești, că suntem prea porniți să trăim numai pentru noi și să căutam numai interesele și plăcerile noastre. Suntem în picioare și treji când e în joc „Eul” nostru în vreun fel oarecare.

Toate acestea sunt triste și umilitoare. N-ar fi așa dacă am privi mai mult la Hristos, ca la pilda noastră în toate. Îndeletnicirea inimii cu Cristos este taina oricărui creștinism adevărat și practic. Numai regulile și rânduielile nu ne fac niciodată asemenea lui Cristos, în ce privește simțire și felul nostru de a lucra. Numai când lăsăm pe Duhul Lut să lucreze în noi, când mergem pe urmele Lui și ne îndeletnicim cu lucrurile minunate din viața I-î vom ajunge mai asemenea Lui. „Noi toți privim cu față descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2Cor. 3:18).

În vremea de astăzi se seamănă multă „sămânță amestecată”. În biserica mărturisitoare se amestecă foarte mult propovăduirea cuvântului cu „înțelepciune și înșelare deșartă”, cu „așa numita știință și artă” și cu „lucrurile începătoare ale lumii”. Foarte puțin seamănă cuvântul nestruciat al lui Dumnezeu, „sămânța nestrucăcioasă, a scumpei Evanghelii a lui Cristos, în zilele noastre pe câmpul întins al creștinismului și foarte mic este numărul aceluia, cărora le ajunge Biblia, ca să scoată din ea material pentru slujba lor, iar aceia, care prin harul lui Dumnezeu sunt destul de credincioși și fac acest lucru, sunt socotiți ca niște oameni strămtți la inimă, care privesc lucrurile numai dintr-o parte. Ei fac parte, cum se spune, din școala veche și au rămas cu mult în urma vremii.

Dar rugăm pe Dumnezeu din toată inima să binecuvânteze pe acești oameni „strâmtți la inimă și minte”, care fac parte din buna și vechea școala apostolică. Noi îi iubim pentru că sunt strămtți la inimă și rămân în urma necredinței și a întunericului din vremea de față. Suntem încredințați că orice slujitor adevărat al lui Cristos trebuie să fie stăpânit numai de un gând și acest gând este Cristos. El trebuie să facă parte din școala cea mai veche, din școala lui Hristos. El trebuie să fie tot atât de strâmt la inimă, ca și adevărul lui Dumnezeu și nu trebuie să se abată de la adevăr cu nici-un pas. Nu putem să nu spunem că vinovați - în mare parte, de creșterea repede a necredinței - sunt străduințele propovăduitorilor creștinismului, de a ține pas cu literatura zilei.

Ei s-au depărtat de Scripturile sfinte și au căutat să-și împodobească slujba cu ce le-a pus la îndemâna filozofia, știința și literatura. În felul acesta au înrâurit mai mult asupra minții, decât asupra inimii și a cugetului ascultătorilor. Învățăturile curate și scumpe ale Sfintei Scripturi, laptele curat al cuvântului evangheliei despre harul lui Dumnezeu și despre slava lui Cristos au fost socotite neîndestulătoare, ca să atragă adunări mari și să le țină grămadă. După cum Israelul din vechime a nesocotit mana, i-a fost greață de ea și a numit-o „hrană ticăloasă”, tot așa s-a saturat și biserica mărturisitoare de învățătura curată a celui creștinism minunat, care se vede în foile Noului Testament și a suspinat după hrana pentru minte și pentru puterea de închipuire. Învățătura crucii, cu care se lauda apostolul, și-a pierdut pentru ea farmecul, și oricine mai ține cu credință să vestească această învățătură poate să-i iasă din minte gândul că va fi iubit și plăcut.

Însă toți slujitorii adevărați și credincioși ai lui Cristos să țină nezgduiți și cu tărie statornică la adevărul arătat mai sus și să nu semene două feluri de sămânță! Să nu se abată în slujba lor de la pilda cuvintelor sănătoase și să împartă cum trebuie cuvântul adevărului, ca să nu fie nevoiți să se rușineze, ci să-și primească răsplata deplină în ziua, când va fi încercată lucrarea fiecăruia (2 Timotei 1:13; 2:15). Fără îndoială că sămânța curată a Cuvântului lui Dumnezeu este singurul material bun de folosit pentru lucrătorul duhovnicesc. Nu disprețuim învățătura, ci o cinștim cum se cuvine, la locul ei. Negreșit faptele științei și izvoarele de ajutor ale filozofiei pot fi întrebuințate cu folos în desfășurarea și lămurirea adevărilor Sfintei Scripturi. Însuși Domnul nostru și apostolii Lui s-au folosit în vorbirile lor către lume de faptele istoriei și firii înconjurătoare, și care om s-ar îndoi, de pildă, de prețul și însemnătatea cunoașterii temeinice a limbii ebraice și grecești, atât pentru cercetarea personală, cât și pentru vestirea și lămurirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar cu toate astea rămâne neatins adevărul mare și de neapărată nevoie pentru credincioși și mai ales pentru lucrătorii Domnului, că Duhul Sfânt este singura putere și Sfânta Scriptură este singurul material al oricărei slujbe, fie că e vorba de lucrul evangheliei, sau de adunarea copiilor lui Dumnezeu. Dacă s-ar înțelege mai bine acel adevăr și s-ar urma mai cu credință, am vedea în curând cu totul altă stare de lucruri în viața lui Cristos.

Un israelit n-avea voie să are în același timp cu un bou și cu un măgar, nici n-avea voie să se îmbrace ca materii felurite, cu lână și în în același timp. Înțelesul duhovnicesc al acestor două lucruri este ușor de văzut și însemnat. Creștinul n-are voie să se întovărășească cu necredinciosul pentru-un lucru oarecare, fie că e vorba de ceva casnic, religios sau de afaceri, nici să se lase călăuzit de temeieri amestecate. Ci temeierile înalte și curate ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-i alcătuiască felul de a fi și să-i stăpânească viața.

Aducerea celor dintâi roade, cuprinde câteva învățături foarte însemnate și practice. Bineînțeles, că Israel nu putea să aducă roadele făgăduinței, până ce Domnul nu-l dusesse în țara făgăduinței. „Mărturisesc în fața Domnului, Dumnezeului tău, că am intrat în țara pe care Domnul a jurat părinților noștri că ne-o va da”.

Starea închinătorului este întemeiată pe acest fapt. El nu spune: „Voi intra”, sau „nădăjduiesc sau doresc să intru”, ci „am intrat în țara pe care Dumnezeu a jurat părinților noștri”. Așa trebuie să fie totdeauna. Trebuie să știm că suntem mântuiți, înainte de a putea aduce roadele unei mântuirii cunoscute. Se poate ca noi să dorim cu tot dinadinsul mântuirea și să ne străduim din toată inima să avem parte de ea, dar aceste ostenele sunt cu totul altceva, decât roadele unei mântuirii cunoscute și primite. israelitul nu aducea coșul cu cele dintâi roade, ca să ajungă astfel în țară, ci pentru că era în ea. El spunea, ca să zicem așa: „Mărturisesc, că am intrat în țară și iată aici rodul acestei stări”. Aici

nu putea deci să fie vorba de o întrebare, nici de o îndoială și nici de o nădejde.

Versetele acestea arată frumos ce e adevărata închinare: „Tatăl meu era un arameu pribeag”. Iată obârșia închinătorului iudeu. Firea n-avea cu ce să se laude aici. Dar în ce stare îl găsisse harul? În robia Egiptului. În mijlocul cărămidărilor și sub biciul aspru al vătafilor egipteni. Dar pe urmă? „Noi am strigat către Domnul”. Iată tot ce au putut să facă. Acest strigat al neputinței și al nevoii a pătruns până la scaunul de domnie și la inima lui Dumnezeu și L-a coborât în mijlocul cărămidărilor Egiptului. Iată cuvintele mișcătoare, pe care le-a rostit El lui Moise: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca sa-l izbăvesc din mâna Egiptenilor, și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, unde curge lapte și miere... Iată că strigătele izraeliților au ajuns până la Mine și am văzut chinul cu care îi chinuiesc Egiptenii” (Exod 5:7-9). Răspunsul fără înconjur al lui Dumnezeu era: „M-am pogorât ca să-l izbăvesc”. Da, El s-a coborât, în harul Său fără plată și fără margini, ca să izbăvească pe poporul Său și nici o putere omenească sau diavolească n-ar fi fost în stare să țină pe izraeliți pe loc, peste vremea hotărâtă. În capitolul nostru găsim marea urmare a amestecului lui Dumnezeu, urmare arătată prin glasul închinătorului și în coșul lui plin. „Mărturisesc... că am intrat în țara pe care Domnul a jurat păriților noștri ca ne-o va da... Acum, iată aduc cele dintâi roade din roadele pământului, pe care ni l-ai dat Tu, Doamne”. Dumnezeu împlinise totul potrivit credincioșiei Cuvântului Său și potrivit dragostei inimii Lui. Nu lipsea nici o iotă și nici o frântură de slovă. „Am venit” și „am adus rod”. Rodul cui? Al Egiptului? Nu, ci „al țării, pe care ni-ai dat-o Tu, Doamne”. Buzele închinătorului vesteau desăvârșirea lucrărilor lui Dumnezeu și coșul lui cuprindea rodul țării lui Dumnezeu. Nimic nu putea fi mai lămurit și mai adevărat. Nu mai era loc pentru îndoială sau pentru vreo nesiguranță. Închinătorul n-avea decât să vestească lucrarea Domnului și să arate rodul. Toate erau de la Dumnezeu, de la început până la sfârșit. El îi scosese din Egipt și-i adusese în Canaan. El le umpluse coșurile cu roadele gustoase ale țării Lui și inimile cu lauda Lui.

Și acum, cititorule, oare nu însemna această vorbire, mândrie și îngâmfare din partea unui israelit? Era oare drept și smerit din partea lui să spună: „Am venit în țara” N-ar fi fost mai potrivită pentru el o nădejde nehotărâtă că va ajunge odată, mai curând sau mai târziu, acolo, și n-ar fi fost oare îndoiala și nesiguranța cu privire la starea și la partea lui mai aducătoare de cinste pentru Dumnezeul lui Israel? Poate că vei răspunde: „Asta nu se poate asemăna cu starea noastră ca creștini”. De ce nu? Dacă un israelit putea să spună atunci: „Am intrat în țara, pe care Dumnezeu a jurat părinților noștri că ne-o va da”, oare un credincios adevărat de astăzi n-ar putea să spună: „Am venit la Isus?” Fără îndoială că atunci era ceva văzut, iar astăzi e lucru de credință. Dar este oare pentru aceasta venirea lui Isus mai puțin adevărată decât venirea israelitului în țară? Nu spune oare apostolul către Evreii „V-ați apropiat de muntele Sionului”, și apoi „Fiindcă am primit dar o împărăție, ce nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică de El”. Dacă nu suntem siguri că ne-am „apropiat de Muntele Sion”, sau că „am primit o împărăție ce nu se poate clătina”, nu putem cu nici un chip să ne închinăm lui Dumnezeu sau să-i slujim în chip plăcut Lui. Numai când ne dam seama de starea noastră și de partea noastră în Cristos, poate să se ridice acea închinare adevărată către scaunul de domnie al lui Dumnezeu; sus, și putem împlini o slujbă bună în voia Domnului aici jos.

Căci ce este o închinare adevărată? Este să mărturisim în fața lui Dumnezeu ce este El și ce a făcut. Inima este plină cu El, se bucură de El și de toate căile și lucrările Lui. Dar cum putem să ne închinăm Lui, dacă nu-L cunoaștem și nu credem în ce a făcut? „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă, ca El este și că răspândește pe cei ce-L caută”. Cunoașterea lui Dumnezeu este viața veșnică. Nu ne putem închina lui Dumnezeu, dacă nu-L cunoaștem, și nu-L putem cunoaște, fără să avem viața veșnică. Atenienii ridicaseră un altar „Dumnezeului necunoscut”. Pavel le-a spus că se închinau la ce nu știau și le vestește apoi pe Dumnezeul cel adevărat descoperit în persoana și în viața Omului Hristos Isus.

Este foarte să fim bine lămuriți asupra acestui punct. Trebuie să cunosc pe Dumnezeu înainte ca să mă închin Lui. Pot să caut pe Dumnezeu, dar e cu totul altceva să cauți pe un Dumnezeu pe care nu L-ai găsit încă, și să te bucuri și să te închini unui Dumnezeu pe care L-ai găsit. Dumnezeu s-a descoperit, El ne-a dăruit în Isus Cristos lumina cunoștinței slavei Lui. El s-a apropiat de noi în persoana Fiului binecuvântat, ca să-L cunoaștem și să-L iubim, să ne bucurăm de El și să ne putem încrede în El cu toate slăbiciunile și nevoile noastre. Nu mai trebuie să-L căutăm în întunerecul firii înconjurătoare dintre norii unei religii greșite, cu miile ei de forme. Dumnezeu ni s-a descoperit printr-o descoperire așa de limpede, că nici proștii nu pot greși. Creștinul poate să spună: „Știu în cine am crezut”. Aceasta este temelia oricărei adevărate închinări. Un om poate să aibă multă evlavie a firii pământești și să împlinească foarte multe forme religioase, fără ca să cunoască măcar cât de puțin din închinarea adevărată. Aceasta vine numai și numai din cunoașterea lui Dumnezeu.

După ce am arătat că închinarea era lucrul cel dintâi pentru orice israelit, care se găsea „în țară”, ajungem acum la altă urmare foarte practică a acestei luări în stăpânire. E binefacerea.

Cât de frumoasă este rânduiala aceasta! Ea seamănă întocmai cu ceea ce întâlnim în Evrei 13: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de lauda, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui”. Aceasta este închinarea. „Și nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”. Aici avem binefacerea. Aceste două lucruri s-ar putea numi latura cea de sus și cea de jos a unui creștin: Lauda adusa lui Dumnezeu și ajutorul dat oamenilor. Ce semne scumpe! Ce bine ar fi dacă le-am înfăptui mai mult. Un lucru este sigur, că amândouă vor merge totdeauna împreună. Un om, care are inima cu adevărat plină cu lauda și mulțumire către Dumnezeu, are și o inimă simțitoare și o mână deschisă pentru nevoile omenești de tot felul. Poate că nu este bogat în bunuri pământești și trebuie să spună ca Petru: „Aur și argint n-am”, dar voi avea compătimire, o privire prietenoasă ori un cuvânt mângâietor și lucrurile acestea vorbesc mai puternic unei inimi, decât deschiderea pungii și sunetul aurlui. Domnul și învățătorul nostru, Pilda noastră mare, „umbla făcând bine și vindecând”, dar nu citim niciodată că El ar fi dat cuiva bani. Ba credem că nici n-a avut vreodată bani la El. Când a trebuit să răspundă Irodianilor cu privire la plata birului, a trebuit săi roage, săi dea un ban; iar când i s-a cerut să plătească birul templului, a trimes pe Petru la mare, ca să capete ce-i trebuia. Pe cât se vede, nu umbla niciodată cu bani la El; iar în numărul darurilor, pe care le-a dat slujitorilor Săi, nu e pomenit banul. Cu toate acestea umbla și făcea bine. Și noi ar trebui sa ne străduim să facem la fel, în măsura noastră mică.

Cititorul sa ia aminte la rânduiala dumnezeiască, așa cum e arătată în Evrei 13 și cum e lămurită în Deuteronom 26; închinarea are locul întâi și cel mai de frunte. Noi putem să credem, că lucrul cel mai înalt este să faci bine, să fii folositor societății omenești și altele. Dar suntem greșiți. „Cine aduce laudă lui Dumnezeu, Mă proslăvește”. Dumnezeu locuiește în cântările de laudă ale poporului Său. Bucuria Lui este să fie înconjurat de oameni, ale căror inimi sunt pline de cunoașterea bunătății, mării și a slavei Lui, pentru care să-i aducă totdeauna lauda. Psalmistul zice: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme, lauda Lui va fi totdeauna în gura mea” (Psalmul 34:1). Nu spune că numai

câteodată, sau când totul în jurul nostru e vesel și senin, când corabia vieții noastre alunecă ușor peste valuri, ci „în orice vreme” și „totdeauna”. Răul mulțămirii către Dumnezeu ar trebui să curgă fără încetare, ca să nu mai rămână loc pentru cântări sau plângeri, pentru lipsă de curaj și nemulțumire, pentru supărare și frica. Ar trebui să avem totdeauna duhul închinării. Orice răsufare ar trebui să fie ca un aleluia. Nu-i departe vremea când se va împlini acest lucru. Lauda noastră va răsună prin toate veacurile veșniciei. Când binefacerea și ajutorarea va înceta, când nimeni nu va mai avea nevoie de ajutorul și compătimirea noastră, când ne vom fi luat rămas bun pentru totdeauna de la durerea și suferințele morții și stricăciunii, vom slăvi totuși fără încetare pe Domnul, în sfântul Său locaș de sus. „Nu dați uitării binefacerea și dărnicia”. Felul, cum e dat acest îndemn, e interesant. El nu spune: „Nu uitați să aduceți jertfe de lauda”. În mijlocul bucuriei și fericirii depline a stării și părții noastre în Cristos, suntem în primejdie să uităm, că suntem înconjurați de lipsă și nevoi, de încercări și greutăți și de aceea apostolul adăogă acel îndemn bun și folositor. Israelitul duhovnicesc n-ar trebui numai să se bucure de tot binele, pe care i l-a dat Dumnezeu Său, ci să-și aducă aminte și de levit, de străin, de văduvă și de orfan, adică de acela care n-avea moștenire pământescă și care se dăduse cu totul slujbei Domnului și de aceia care n-aveau un apărător firesc și nici un sprijin pământesc. Așa ar trebui să fie totdeauna. Răul bogat al harului curge din inima lui Dumnezeu, ne umple inimile până dă peste ele, și ne împropătează și bucură astfel toată lucrarea. Dacă am gusta mai mult în viața noastră tot ce ni-i dăruit în Dumnezeu, orice mișcare, orice lucrare și orice cuvânt al nostru, chiar orice privire ar înrăuri în chip binefăcător asupra celor dimprejur. Creștinul, așa cum e în gândul lui Dumnezeu, e un om, a cărui mână e ridicată ca să aducă laudă lui Dumnezeu, pe când cealaltă mână e plină cu roadele unei binefaceri adevărate, ca să întâmpine nevoile omenesți. Cititorule, așa să fim și noi!

Să mai aruncăm o privire asupra punctului al treilea din acest minunat capitol

Aici avem sfințenie personală, sfințenie practică și despărțire deplină de tot ce nu se potrivea cu starea sfântă și legătura în care se găsea Israel prin harul nemărginit și prin mila lui Dumnezeu. Întristarea, necurățenia și faptele moarte nu trebuiau să se găsească printre ei. Nici noi n-avem nici loc, nici vreme pentru astfel de lucruri. Ele nu fac parte din tărâmul binecuvântat, în care avem cinstea să trăim. Noi avem de făcut trei lucruri: „să aducem lui Dumnezeu jertfa de lauda, să facem bine în mijlocul unei lumi sărace și să ne ținem neîntinați de ea” (Iacov 1:24).

Fie deci că ne vorbește Moise în Deuteronom 26, sau Pavel în Evrei 13, sau Iacov în epistola lui sănătoasă și practică, este același Duh, care ne vorbește și sunt totdeauna aceleași datorii, pe care trebuie să le învățăm, datorii neprețuite și foarte însemnate, mai ales în zilele noastre, în care învățătura harului se înțelege atât de mult cu mintea și se leagă cu tot felul de lucruri ale lumii și ale iubirii de sine.

Cu adevărat ne trebuie o lucrare mai puternică și mai practică. Slujbei noastre îi lipsește de multe ori partea proorocească și păstorire de suflete. Prin parte proorocească înțelegem acel fel de a vorbi, care atinge cugetul și-l aduce în fața lui Dumnezeu. Mai ales de această slujbă avem nevoie înainte de orice. Slujba dintre noi se îndreaptă prea mult spre minte și prea puțin către inimă și către cuget. Învățătorul vorbește minții, proorocul cugetului (Unii cred că numai acela este prooroc, care spune lucruri ce au să se întâmple în viitor; dar o astfel de mărginire a înțelesului acestui cuvânt este greșită. 1 Corinteni 14:28-32 dă cuvintelor „prooroc” și „prooroci” un înțeles cu mult mai larg. Învățătorul și proorocul sunt foarte strâns și foarte frumos legați între ei. Cel dintâi desfășură adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, cel de al doilea le îndreaptă spre cuget. Și mai putem să adăogăm că păstorul cercetează să vadă întrucât slujba amândurora a înrăurit asupra vieții și inimii fiecărui credincios în parte. De bună-seamă că privim lucrurile îndeobște, deoarece se poate întâmpla ca toate aceste trei părți să fie unite în slujba aceluiași om. Cu toate acestea ele sunt deosebite între ele. Acolo însă, unde lipsește darul de prooroc și de păstor, învățătorii ar trebui să caute cu tot dinadinsul spre Domnul și să-i ceară putere ca să poată atinge cugetul și inima credincioșilor. Lăudat fie Domnul, că El are pentru slujitorii Săi toate darurile trebuitoare, toată puterea și tot harul! Tot ce ne trebuie este să așteptăm, cu toată inima, de la El ce ne trebuie. El ne va da harul trebuit și însușirea trebuitoare oricărei slujbe, pentru care am fi chemați în Biserica sau adunarea Lui.

S-ar părea că, între începutul și sfârșitul capitolului 27, ar fi o deosebire bătătoare la ochi. În cele dintâi treisprezece versete, vedem pe Israel intrând în țara făgăduinței, în acea țară frumoasă și roditoare, în care curgea lapte și miere, și ridicând pe muntele Ebal un altar, ca să aducă pe el jertfe de ardere de tot și jertfe de mulțumire. Nu citim aici nimic despre jertfele de ispășire și de păcat. Legea trebuia scrisă cât se poate de deslușit pe pietrele date cu var și poporul trebuia să aducă pe altar acele jertfe cu bun miros ca o arătare a închinării și a legăturii sfinte cu Dumnezeu. Aici nu e vorba de păcătosul sau călcătorul legii, care vine cu o jertfă de ispășire la altarul de aramă, ci mai mult de un popor, izbăvit cu desăvârșire, binecuvântat și primit de Dumnezeu, bucurându-se în totul de legătura cu Dumnezeu și partea lui de moștenire.

De buna seama că erau păcătoși și călcători ai legii și aveau nevoie de altarul de aramă. Lucrul acesta este destul de limpede. Dar e tot atât de limpede, că în această parte nu se vorbește de așa ceva, și cititorul va înțelege pricina. Când vedem pe Israel intrând în stăpânirea părții sale de moștenire, având legăturile cunoscute ale legământului, în timp ce voia descoperită a Dumnezeului legământului său e scrisă înaintea lui și el însuși este înconjurat de binecuvântările bogate ale țării, înțelegem, că orice întrebare cu privire la păcat și la călcarea de lege era pusă în rânduială și că pentru un popor atât de fericit și binecuvântat nu mai rămânea de făcut decât să înconjoare altarul Dumnezeului lor și să-i aducă jertfele cu miros plăcut, jertfe bine primite de El și potrivite pentru ei.

Cu un cuvânt, toată priveliștea desfășurată în cea dintâi jumătate a capitolului nostru, este de toată frumusețea. Israel ia pe Dumnezeu ca al sau și Dumnezeu ia pe Israel ca poporul Său, ridicat deasupra tuturor neamurilor în slavă, în nume și în podoaba. El este un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul său, și are pe deplin în stăpânire țara minunată și poruncile minunate ale lui Dumnezeu. Ce mai putea să rămână pentru ei de făcut, decât să aducă jertfe de laudă și de mulțumire, cu închinare și legătură sfântă?

Dar jumătatea a doua a capitolului ne arată cu totul altceva. Moise hotărăște șase seminții, care aveau să stea pe muntele Garizim, ca să binecuvânteze poporul, și șase pe muntele Ebal, ca să blesteme. Dar vai! Dacă cercetăm istoria adevărată, nu auzim nici o vorbă despre binecuvântare, ci numai despre cele douăsprezece blesteme grozave, dintre care fiecare e încheiat de adunare printr-un „amin” puternic.

Ce schimbare trista! Ce deosebire! Lucrul acesta ne amintește de ceea ce am văzut când am cercetat Exod 19 și ne dă cea mai bună lămurire a cuvintelor apostolului din Galateni 3:10: „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele cerute de Lege”, toți cei ce sunt pe tărâmul Legii, „sunt sub blestem, pentru că este scris: (aici aduce locul din Deuteronom 27:26): „Blestemat este oricine nu ține toate lucrurile scrise în cartea Legii, și nu le face”.

Cuvintele acestea cuprind adevărata stare a lucrurilor. Israel se găsea, cu privire la starea sa, de fapt pe tărâmul legii, și de aceea sfârșitul capitolului ne arată urmarea tristă și umilitoare a stării adevărate a lui Israel față de Dumnezeu, deși începutul este o zugrăvire plăcută a gândurilor lui Dumnezeu despre Israel. De pe muntele Garizim nu se aude nici un sunet, nici un cuvânt de binecuvântare, dar în schimb urechile norodului sunt izbite de blestem peste blestem.

S-ar fi putut oare să fie altfel? Poate omul să-l pună la îndoială cât o vrea: adevărul veșnic este că nu poate veni decât blestem peste toți cei „ce se bizuiesc pe faptele cerute de Lege. Nu se spune numai: „Blestemat este oricine nu ține toate lucrurile scrise în cartea Legii și nu le face”, deși era pe deplin adevărat; ci Duhul Sfânt spune că toți, fie ei Iudei, păgâni sau creștini cu numele, câți se găsesc pe tărâmul faptelor legii, n-au să se aștepte la altceva, decât la blestem.

De aceea nu-i va veni greu cititorului, să înțeleagă tăcerea adâncă ce domnește pe muntele Garizim în cele arătate în Deuteronom. 27. Căci dacă s-ar fi auzit de acolo măcar o singură binecuvântare, aceasta ar fi stat împotriva întregii învățături a Sfintei Scripturi cu privire la lege.

Am stăruit de ajuns asupra legii în volumul întâi. Așa că nu mai stăruim și aici. Totuși nu putem să nu ne arătăm uimirea când vedem cum unii stăruiesc în părerea că creștinii sunt sub lege, ca să capete viața veșnică, sau sfințenia vieții sau mântuirea sau orice altceva. Cum poate sta în picioare o astfel de părere în fața cuvintelor hotărâtoare din Romani 6: „Voi nu sunteți sub lege, ci sub har”.

Înainte de a începe cercetarea mai amănunțită a acestui capitol, am vrea să atragem luarea aminte a cititorului că acest capitol nu trebuie de loc amestecat cu cel dinainte. Unii, ca să lămurească lipsa binecuvântărilor în capitolul 27, le-au căutat în cap. 28. Dar aceasta este o greșeală mare, foarte primejdioasă pentru înțelegerea acestor două capitole. Amândouă capitolele sunt cu totul deosebite între ele, atât în ce privește temelia lor, cât și rostul și împlinirea practică. În capitolul 27 e vorba de starea morală a omului, ca fiind un păcătos cu desăvârșire stricat, care nu e în stare să dea ochi cu Dumnezeu pe tărâmul legii. În capitolul 28 însă e vorba de Israel, ca fiind un popor sub stăpânirea lui Dumnezeu. O alăturare a acestor două capitole va face pe cititor să vadă repede deosebirea. Ce legătură ar fi de pildă între cele 6 binecuvântări ale capitolului nostru și între cele 12 blesteme ale capitolului din urmă? Niciuna. Nu putem să facem nici o legătură între aceste două capitole, pe când și un copil ar putea vedea legătura lăuntrică dintre binecuvântările și blestemele capitolului 28.

Vom aduce câteva locuri ca să dovedim cele spuse aici. Nu se vede oare limpede, că binecuvântările acestea nu sunt la fel ca cele rostite de cele șase seminții de pe muntele Garizim? Aici ni se arată vrednicia, propășirea și mărirea națională a lui Israel, întemeiate pe ascultarea tuturor poruncilor din aceasta carte. După planul veșnic al lui Dumnezeu, Israel ar fi trebuit să fie în fruntea tuturor neamurilor, și acest plan de bună-seamă că se va împlini odată, deși Israel a greșit în chipul cel mai trist în împlinirea acelei ascultări desăvârșite, care avea să fie temelia întâietății și slavei lui naționale.

Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere acest adevăr. Unii au încercat să treacă binecuvântările lui Israel asupra Bisericii. Aceasta însă este o greșeală primejdioasă. E drept, că în Galateni. 3 citim: „...pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Isus Cristos”. Dar ce se spune mai departe? „Așa ca noi să primim” – binecuvântări în cetate și binecuvântări la câmp? sau binecuvântări în coșnița și în postava noastră? – nu, ci „că, prin credință, noi să primim Duhul, care ne fusese făgăduit”. Tot așa vedem din aceeași epistolă că izraelitului întors la Dumnezeu i se va îngădui, să socotească drept copii ai săi pe toți aceia, care s-au născut duhovnicește în timpul economiei creștine. „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră, fiindcă este scris: „Bucură-te, steapo, care nu naști de loc. Izbucnește în strigăte de bucurie și strigă, tu, care n-ai simțit durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite de bărbat vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat” (Galateni 4:27).

Însă oricât de adevărate sunt aceste lucruri, n-avem totuși nici o pricină să trecem făgăduințele lui Israel asupra credincioșilor Noului Testament. Dumnezeu a spus, printr-un jurământ, că va binecuvânta sămânța lui Avraam, prietenul Său, și anume cu binecuvântările pământeste, în țara Canaanului. Binecuvântările lui Israel sunt deci pământeste, iar ale Bisericii sunt cerești: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești”. Israel este poporul lui Dumnezeu pământesc, iar Trupul lui Cristos este poporul ceresc.

Înainte de a încheia aceasta parte, am vrea să mai îndreptăm luarea aminte a cititorului asupra unul punct foarte însemnat, în legătură cu versetul 13 al capitolului nostru. „Domnul te va face să fii cap, nu coadă; totdeauna vei fi sus și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta poruncile Domnului, Dumnezeului iau, pe care ți le dau astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini” (Deuteronom 28:13).

Fără îndoială că aceste vorbe privesc pe Israel ca popor. Israel este hotărât să fie capul tuturor neamurilor pământului. Acesta este planul neschimbat și veșnic al lui Dumnezeu. Chiar dacă poporul este acuma căzut și împrăștiat, chiar dacă pare că s-a pierdut printre neamuri, chiar dacă suferă încă urmările groaznice ale neascultării sale și dacă doarme în țărâna pământului, cum citim în Daniel 12, totuși el se va trezi ca neam și va avea o slavă mai mare decât a lui Solomon.

Toate acestea sunt întărite de o mulțime de locuri din cărțile lui Moise, din Psalmi, Prooroci și din Noul Testament. Iar dacă privim istoria lui Israel, vom găsi câteva pilde de persoane, care, prin harul lui Dumnezeu, au fost în stare să-și însușească acea făgăduință scumpă din versetul 13 și anume în vremurile cele mai întunecate și mai apăsate, când Israel era coadă și nu cap. Aceste pilde ne pun totodată înainte un adevăr foarte însemnat și practic.

Să ne îndreptăm puțin la cartea atât de puțin înțeleasă și prețuită, dar interesantă, a Esterei, carte, care umple un loc deosebit și cuprinde pentru noi o învățătură, pe care poate ca n-o găsim în nici o altă carte. Ea face parte dintr-o vreme, când Israel adevărat că nu era capul, ci coada. Totuși ea ne arată pilda ziditoare și înviorătoare a unui copil al lui Avraam, care, prin purtarea sa, și-a dobândit locul cel mai înalt și o biruință strălucită asupra celor mai înverșunați vrăjmași ai lui Israel.

În zilele Esterei starea lui Israel a fost așa că Dumnezeu nu putea să mai recunoască în fața lumii pe poporul Său. De aceea numele poporului nu se pomenește nici măcar odată în întreaga carte. Neamurile sau păgânii stăpâneau peste Israel și legătura dintre Dumnezeu și Israel nu mai putea fi recunoscută în fața lumii. Dar inima lui Dumnezeu nu putea să uite niciodată pe poporul Său și putem să adăugăm că inima unui israelit credincios nu putea să uite nici pe Dumnezeu și nici legea Lui. Iată două fapte, cari sunt semnul deosebit al acestei cărți. Dumnezeu lucra pentru Israel, ca să zicem așa, pe ascuns, și Mardoheu lucra pentru Dumnezeu slobod și pe față. Mai este vrednic de luat aminte faptul,

că nici cel mai bun prieten al lui Israel și nici cel mai rău vrăjmaș nu e pomenit în aceasta carte decât o dată și totuși întreaga carie este plină cu faptele amândurora. Pe când pe deoparte degetul lui Dumnezeu se arata în chip minunat în tot șirul de întâmplări, se arată pe de altă parte și vrăjmășia amară a lui Amalec prin sfatul grozav al mândrului Agaghitean.

Cât de scumpă și cât de însemnată este credințioșia personală într-o clipă, când totul e în cădere și în dărâmturi! Mardoheu a stat cu tărie de partea adevărului lui Dumnezeu și n-a vrut cu nici-un chip să recunoască pe Amalec. El a căutat să scape viața lui Ahașveros și s-a plecat în fața stăpânirii împăratului păgân, ca înfățișător al puterii lui Dumnezeu, dar nu vroia să se plece în fața lui Haman. Purtarea lui a fost călăuzită și îndreptățită de Cuvântul lui Dumnezeu, căci în Deuteronom 25:17-19 citim: „Adu-ți aminte de ce v-a făcut Amalec pe drum, la ieșirea noastră din Egipt, cum te-a întâlnit pe drum, și, fără nici o teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit și sleit de puteri. Când îți va da Domnul, Dumnezeul tău, odihnă, după ce te va izbăvi de toți vrăjmașii care te înconjoară, în țara, în care Domnul, Dumnezeul tău, ți-o dă ca moștenire și spre stăpânire, să ștergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri: să nu uiți lucrul acesta”.

Era destul de limpede pentru o ureche tăiată împrejur și pentru o inimă ascultătoare. Tot atât de limpede este vorbirea din Exod 17:14-16 „Domnul a zis lui Moise: „Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri, Moise a zidit un altar și i-a pus numele „Domnul, steagul meu”. El a zis: „Pentru că și-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec, din neam în neam”.

Locurile acestea arată dreptatea purtării lui Mardoheu față de Agaghitean. Putea oare un israelit credincios să se plece în fața mădularului unei case, cu care se războia Dumnezeu? Cu neputință! El putea să se întristeze și să plângă pentru poporul său și să postească în sac și cu cenușă pe cap, dar nu putea și nu trebuia să se plece înaintea unuia din neamul lui Amalec. E drept că în felul acesta putea fi învinuit că e mândru și încăpățânat, dar de aceasta nu-i păsa. S-ar fi părut poate o nebulie să nu dea cinstea convenită celui mai înalt slujbaş din împărăție, dar acest slujbaş era din neamul lui Amalec; și atâta era de ajuns pentru Mardoheu. Nebunia lui părută era ascultare, și tocmai acest fapt face istoria aceasta atât de interesantă și însemnată pentru noi. Lui Mardoheu îi era de ajuns Cuvântul Domnului: „Adu-ți aminte de ce ți-a făcut Amalec.... să nu uiți lucrul acesta”. Câtă vreme avea putere acest cuvânt? „Din neam în neam”. Răzbunarea lui Israel împotriva lui Amalec n-avea să înceteze, decât atunci când numele și pomenirea lui va fi ștersă de sub ceruri. Cum putea dar un israelit credincios să se plece înaintea unuia din neamul lui Amalec? Cu neputință. Ar fi putut s-o facă Iosua? Nu. A făcut-u Samuel? Nu. „Samuel a tăiat pe Agag în bucăți, înaintea Domnului, la Ghilgal”. Așadar nici Mardoheu nu se putea pleca înaintea lui, chiar dacă vedea ridicată o spânzurătoare pentru sine. Puteau să-l spânzure, dar nu-i puteau face niciodată să se plece înaintea lui Amalec. Și care a fost urmarea? O biruință minunată. Fiind cel mai aproape de scaunul de domnie, Amalec se încălzea la razele bunăvoinței împăratului. Lăudându-se cu bogățiile, cu averile și cu mărirea sa, era gata să strivească sămânța lui Avraam. Bietul Mardoheu era însă la pământ, în sac și cu cenușă pe cap. Ce putea să facă? Nimic alta decât să asculte de Dumnezeu. El n-avea nici sabie și nici sulită, dar avea în schimb Cuvântul lui Dumnezeu și numai ascultând de acest Cuvânt, a câștigat împotriva lui Amalec o biruință, care în felul ei era tot atât de hotărâtoare și strălucită, ca și biruința lui Iosua din Exod 17, o biruință, pe care Saul, la vremea sa, n-a fost în stare s-o câștige, deși avea la îndemână ostile celor douăsprezece seminții ale lui Israel, Haman avea de gând să spânzure pe Mardoheu, dar în schimb a fost silit să poarte pe Israelitul urât în strălucire și mărire împărătească pe ulițe, ca o slugă de rând. „Și Haman a răspuns împăratului: „Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească, trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, și calul pe care călărește împăratul, și să i se pună cununa împărătească pe cap. Să se dea haina și calul unuia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe omul acela pe care vrea să-l cinstească împăratul, să-l plimbe calare pe cal prin locul deschis al cetății, și să strige înaintea lui: „Așa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!” împăratul a zis lui Haman: „la îndată haina și calul, cum ai zis, și fă așa iudeului Mardoheu, care șade la poarta împăratului. Nu lăsa nefăcut nimic din ce ai spus”. Și Haman a luat haina și calul, a îmbrăcat pe Mardoheu, l-a plimbat calare pe cal prin locul deschis al cetății, și a strigat înaintea lui: „Așa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!” Mardoheu s-a întors la poarta împăratului, și Haman s-a dus în grabă acasă, mâhnit și cu capul acoperit” (Eстера 6:7-12).

De bună-seamă că aici Israel a fost cap și Amalec coadă, nu Israel ca popor întreg, ci în persoana lui Mardoheu. Dar acesta nu era decât începutul înfrângerii lui Amalec și a ridicării lui Israel. Haman a fost spânzurat pe aceeași frânghie, pe care o pregătise pentru Mardoheu. Mardoheu a ieșit de la împărat cu o haina împărătească albastră și albă, cu o mare cununa de aur, și cu o mantie de în subțire și de purpură. Cetatea Suza striga și se bucura (Eстера 8:15).

Dar aceasta nu era totul. Urmarea biruinței minunate a lui Mardoheu s-a simțit pretutindeni, peste întinsul celor 127 ținuturi ale împărăției. „În fiecare ținut și în fiecare cetate, pretutindeni, unde ajungea porunca împăratului și hotărârea lui, a fost între Iudei veselie și bucurie, ospețe și zile de sărbătoare. Și mulți oameni dintre popoarele țării s-au făcut Iudei, căci îi apucase frica de Iudei”. „Căci Iudeul Mardoheu era cel dintâi după împăratul Ahașveros. El era cu vază între Iudei și iubit de mulțimea fraților săi, căci a căutat binele poporului său și a vorbit pentru fericirea întregului său neam” (Eстера 8:17; 10:3).

Nu sunt oare acestea dovezi izbitoare despre însemnătatea nespusă a credințioșiei personale? N-ar trebui oare să ne îmboldească, să stăm cu orice preț pentru adevărul lui Dumnezeu? Să privim urmările minunate ale fetei unui singur om, a cărui purtare de bună-seamă că va fi fost osândită de mulți. Dar Dumnezeu a recunoscut-o și a îngăduit lui Mardoheu să câștige o biruință, ale cărei roade minunate au fost culese de frații săi de aproape și de departe. Un alt loc, care lămurește cele spuse de noi, este capitolul 3 și 4 din proorocul Daniel. Și acestea ne arată urmările binecuvântate ale credințioșiei personale față de Dumnezeul adevărat și anume într-o vreme, când mărirea lui Israel pierise și când Ierusalimul și templul erau dărâmate. Cei trei bărbați credincioși, Șadrac, Meșac și Abednego n-au vrut să se închine chipului de aur al lui Nebucadnezar, chiar când acesta s-a mâniat și toata lumea din împărăție era împotriva lor. Ba, au primit mai bine să fie aruncați în cuptorul de foc, decât să nu asculte de porunca Dumnezeului lor. Puteau să-și piardă viața dar nu voiau să se lepede de adevărul lui Dumnezeu.

Urmarea a fost și aici o biruință strălucită. Ei au trecut prin cuptorul cu foc împreună cu Fiul lui Dumnezeu și au ieșit afară ca niște martori și slujitori ai Dumnezeului Celui Preaînalt. Toate acestea au fost urmarea ascultării. Ce pagubă ar fi suferit dacă ar fi mers împreună cu mulțimea și s-ar fi închinat în fața idolului, ca să scape de cuptorul de foc. Dar li s-a dat puterea, să țină cu tărie la mărturisirea unui singur Dumnezeu adevărat, și la un adevăr, călcat în picioare chiar în timpul domniei strălucite a lui Solomon. Iar mărturia credințioșiei lor ne-a fost păstrată de Duhul Sfânt, ca să ne îmbărbăteze, să umblăm și noi cu pas hotărât pe cărarea credințioșiei, în fața unei lumi, care urăște pe

Dumnezeu și care a lepădat pe Cristos și în fața unei creștinătăți, care nu păstrează adevărul.

O înrăurire asemănătoare trebuie să aibă și citirea cap. 6 din proorocul Daniel. Și acest capitol cuprinde o învățătură binecuvântată pentru zilele noastre de mărturisire ușoară și doar cu gura a adevărilor creștinești, când creștinii nu vor să urmeze cu toată inima și cu hotărâre pe un Hristos lepădat de lume și nu vor să asculte fără zăbovire de poruncile Lui. Cât de înviorătoare se arată credințioșia lui Daniel în fața unei astfel de nepăsării El a ținut cu bărbăție la obiceiul său, de a se ruga de trei ori pe zi la Dumnezeuul său, cu ferestrele deschise spre Ierusalim, deși știa că făcând astfel va cădea în groapa leilor. Ar fi putut foarte ușor să-și închidă ferestrele, să tragă perdelele sau să se ducă într-o odaie ascunsă, sau ar fi putut să aștepte până la miezul nopții, când nu l-ar fi văzut nici-un ochi și nu l-ar fi auzit nici o ureche. Dar nu, acest slujitor iubit al lui Dumnezeu nu voia să-și ascundă lumina sub baniță. Era vorba de ceva foarte însemnat. Daniel nu voia numai să se roage Dumnezeului celui viu și adevărat, ci se ruga și cu ferestrele deschise spre Ierusalim. De ce? Pentru ca Ierusalimul era centrul pământesc, ales de Dumnezeu, pentru poporul Său. Dar Ierusalimul era dărâmat, de bună-seamă că privind lucrurile omenește, se isprăvise cu Ierusalimul. Dar pentru credință și privind lucrurile din punct de vedere dumnezeiesc, Ierusalimul era și rămânea centrul ales de Dumnezeu pentru poporul Său. Ba chiar dărâmăturile lui erau scumpe lui Dumnezeu. De aceea Daniel lucra în deplină potrivire cu gândurile și cu Cuvântul lui Dumnezeu, când își deschidea ferestrele și se ruga cu fața îndreptată spre Ierusalim. El făcea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, în 2 Cronici 6:38: „... dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor în țara robiei lor, unde au fost duși robi, dacă-ți vor face rugăciuni, cu privirile întoarse spre țara lor, pe care ai dat-o părinților lor, spre cetatea pe care ai ales-o și spre casa pe care am zidit-o Numelui Tău”.

Iată de ce asculta Daniel, fără să țină seamă de părerile sau amenințările omenești, nici chiar în fața unei morți chinuite. Primea mai ușor să fie aruncat într-o groapă cu lei, decât să părăsească adevărul lui Dumnezeu; primea mai lesne să meargă cu un cuget bun în cer, decât să rămână pe pământ cu un cuget rău.

Și urmarea a fost iarăși o biruință strălucită: „Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nici o rană pe el, pentru ca avusese încredere în Dumnezeul Său”.

Ce slujitor binecuvântat și ce martor ales! Cu adevărat, că în acest prilej și el a fost capul, iar vrăjmașii lui coada. Prin ce? Numai prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu putem apăsa îndeajuns acest fapt atât de însemnat pentru zilele noastre, și nu putem arăta prea de multe ori astfel de dovezi strălucite de credințioșie personală, dovezi date într-o vreme, când slava lui Israel era în țărână. Nu este oare nespun de înviorător și dătător de îmbărbătare să găsim în vremurile cele mai întunecate ale istoriei lui Israel dovezi de credințioșie personală și de credință puternică? Ele să ne îmboldească să stăm hotărâți pentru adevăr în vremea de față, când starea bisericii mărturisitoare înrăurește asupra noastră atât de rău! Suntem în primejdie să lăsăm să cadă steagul credințioșiei personale din pricina stării din jurul nostru și să coborâm măsura dumnezeiască; dar este o greșală primejdioasă pricinuită de vrăjmașul lui Cristos și al lucrului Său. Nu, cititorule, să ne aducem aminte că marea noastră datorie este să ascultăm. Dacă Mardoheu, Șadrac, Meșac, Abednego și Daniel au lucrat astfel, de ce nu și noi?

Ținând socoteală că acest capitol e cu totul deosebit de cel dinainte, nu mai are nevoie de o lămurire mai amănunțită. El se împarte în chip firesc și ușor de cunoscut în două părți. În cea dintâi avem arătarea amănunțită a urmărilor ascultării (versetele 1-15), în a doua o zugrăvire puternică a urmărilor grozave ale neascultării (versetele 16-68). Partea a doua este de trei ori mai mare decât cealaltă. Binecuvântările cuprind numai 15 versete, blestemele însă 53. Ce puternic vorbește acest lucru inimii noastre! Tot capitolul este o lămurire puternică a căilor stăpânirii morale a lui Dumnezeu și o întărire mișcătoare a faptului, ca „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Istoria minunată a lui Israel stă în fața neamurilor pământului ca o mărturie ca Dumnezeu trebuie să pedepsească neascultarea și anume întâi la ai Săi. Și dacă n-a cruțat pe poporul Său, care va fi oare sfârșitul celor ce nu-l cunosc? „Cei răi se întorc la locuința morților: toate neamurile care uită pe Dumnezeu”. „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Psalmul 9:17; Evrei 10:31). Culmea prostiei este, când un om încearcă să scape de puterea unor astfel de locuri. Nu va izbuti niciodată. O asemănare a capitolului acestuia cu istoria de fapt a lui Israel va arăta că, pe cât e de sigur că Dumnezeu stă pe scaunul de domnie al slavei în ceruri, pe atât e de sigur că răufăcătorii își vor primi pedeapsa, atât aici cât și în veșnicie. Nici nu se poate altfel. O stăpânire, care ar vrea și ar putea să lase răul nejudecat și nepedepsit, n-ar fi o stăpânire deplină, n-ar fi o stăpânire a lui Dumnezeu. De bună-seamă că Dumnezeu este bun, milos, îndurător, îndelung răbdător și credincios, dar El este și sfânt, drept și adevărat. El „pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți” (Faptele 17:31).

Acest capitol încheie a doua parte mare a cărții noastre. El cuprinde o foarte puternică chemare către cugetul adunării și este, ca să zicem așa, o strângere la un loc și o urmare a tuturor îndemnelor dinainte.

„Iată cuvintele legământului, pe care a poruncit lui Moise Domnul să-l încheie cu copiii lui Israel în țara Moabului, afară de legământul! pe care-l încheiasă cu ei la Horeb”. Am mai pomenit de acest loc, ca o dovadă pentru deosebirea dintre cartea aceasta și celelalte cărți ale lui Moise. Dar ne mai cere luarea aminte și din alt punct de vedere. El vorbește despre un legământ deosebit, care s-a făcut cu copiii lui Israel în țara Moabului și în puterea căruia aveau să fie duși în țară. Acest legământ era tot atât de deosebit de legământul încheiat pe muntele Sinai, pe cât se deosebea de cel făcut odinioară cu Avraam, Isaac și Iacov. Cu un cuvânt aici nu găsim nici legea curată și nici harul curat, ci mai mult stăpânirea morală a lui Dumnezeu însoțită de mila nemărginită.

Se vede foarte bine că Israel nu putea să intre în țară pe temeiul legământului încheiat pe muntele Sinai, deoarece îl călcase prin ridicarea vițelului de aur. Pierduseră toate drepturile asupra țării și scăpaseră de o nimicire deplină numai printr-o îndurare nemărginită, și anume prin mijlocirea și rugăciunea stăruitoare a lui Moise. Tot atât de limpede mai e și faptul, că n-au intrat în țară pe temeiul legământului făcut cu Avraam, căci ar fi rămas în țară. Nici întinderea și nici vremea stăpânirii lor nu se potrivea cu legământul făcut cu părinții lor. Ci numai pe temeiul „legământului din țara Moabului” au ajuns în stăpânirea, mărginită ca timp și întindere, a țării. Și fiindcă au greșit cu desăvârșire și sub acest legământ, ca și sub acel de pe muntele Horeb, deci au greșit atât sub stăpânirea lui Dumnezeu cât și sub lege, au fost izgoniți din țară, potrivit căilor de stăpânire ale lui Dumnezeu și au fost împrăștiți peste tot pământul.

Totuși sămânța lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, va stăpâni odată țara Canaanului, potrivit cuprinsului minunat al legământului de la început. „Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și de chemarea făcută”. Darurile și chemarea nu trebuiesc amestecate niciodată cu stăpânirea morală a lui Dumnezeu și cu legea, iar muntele Sionului nu trebuie socotit niciodată asemenea muntelui Horeb sau a țării

Moabului. Legământul nou și veșnic al harului, întărit prin sângele scump al Mielului, va fi împlinit întocmai, în ciuda tuturor puterilor pământului și iadului. „Căci ca o muștrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul, pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru ca n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!”. Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei” Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărâdelegile lor. Prin faptul că zice: „Un nou legământ, a mărturisit că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de piere” (Evrei 8:8-13). Cititorul să se ferească să nu creadă că locul acesta are în vedere biserica. Am spus-o de multe ori. Cine amesteca pe Israel cu biserica nu poate să priceapă bine Cuvântul lui Dumnezeu. Amândouă sunt bine deosebite între ele. Când Dumnezeu vorbește de Israel, Ierusalim și Sion, e o mare încurcătură să crezi că aceste nume întruclipează biserica lui Dumnezeu. Un astfel de amestec face să nu se mai înțeleagă Scriptura, strică adevărul și vatamă sufletele credincioșilor și le împiedică să înainteze. Apostolul spune în Romani 9 că legămintele țin de Israel; dacă încercăm să le luăm de la cei din Vechiul Testament și să le punem pe seama bisericii lui Dumnezeu sau trupului lui Cristos, facem rău. Biserica n-are a face cu căile lui Dumnezeu față de Israel nici cu pământul. Locul ei, partea ei sunt cerești. Ea este întemeiată în vremea aceasta când Hristos este lepădat, de lume, ca să fie unită cu El acolo unde este ascuns El acum în ceruri și să aibă parte de slava Lui când va veni El. Dacă cititorul înțelege în totul acest mare și slăvit adevăr, îl va ajuta mult să pună fiecare lucru la locul lui.

„Moise a chemat pe tot Israelul și le-a zis:”Ați văzut tot ce a făcut Domnul sub ochii voștri, în țara Egiptului lui Faraon, tuturor supușilor lui, și întregii lui țări: marile încercări pe care ți le-a văzut ochii, minunile și semnele acelea mari. Dar Domnul nu v-a dat minte să pricepeți, nici ochi să vedeți, nici urechi să auziți, până în ziua de azi” (versetele 2-4).

Iată niște vorbe însemnate. Semnele și minunile uimitoare pot să se întâmple în fața noastră și sa ne fie totuși inima neatinsă. Poate că ele înrăuresc în chip trecător asupra sufletului și asupra simțirilor noastre, dar, dacă nu este adus cugetul în lumina stării de față a lui Dumnezeu și dacă inima nu este adusă prin puterea Duhului Sfânt sub înrăurirea adevărului, nu vor fi roade trainice. Nicodim a scos din minunile, pe care le făcuse Domnul, încheierea, că El trebuie sa fie un învățător venit de la Dumnezeu. Dar nu era de ajuns atâta. A trebuit să cunoască și înțelesul adânc și minunat al acelor cuvinte însemnate: „Trebuie să vă nașteți din nou”. Fără îndoiala, ca o credință întemeiată pe minuni face pe om răspunzător, dar îl lasă nemântuit și nebinecuvântat. În Ioan 2:23-24 citim: „Mulți au crezut în Numele Lui; căci vedeau minunile pe care le făcea. Dar Isus nu se încredea în ei”. Credința aceasta nu era lucrată de Dumnezeu. Trebuie o viață nouă, o fire nouă, și acestea nu le dau semnele și minunile. Trebuie să ne naștem din nou prin Cuvântul și prin Duhul lui Dumnezeu. Viața nouă e dată de sămânța nestrucată a Cuvântului lui Dumnezeu, care este sădită în inimă prin puterea Duhului Sfânt. Dar credința aceasta nu este o credință cu capul, întemeiată pe minuni, ci o credință din inimă în Fiul lui Dumnezeu, lucru, care nu poate fi cunoscut nici sub lege și nici sub stăpânirea morală a lui Dumnezeu. „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru” (Romani 6:23).

„Totuși, El zice: „Eu v-am călăuzit patruzeci de ani în pustie, hainele nu vi s-au învechit pe voi, și încălțăminte nu vi s-a învechit în picior: pâine n-ați mâncat, și n-ați băut nici vin, nici băutură tare, ca să cunoașteți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.” (Deuteronom 29:5-6). Mâna plină de îndurare a lui Dumnezeu îi hrănișe și-i îmbrăcuse în acest timp. „Au mâncat cu toții pâinea celor mari” (Psalm 78:25). N-aveau nevoie de vin, nici de băuturi tari sau de ceva etalări. „Pentru că beau dint-o stânca duhovnicească ce venea după ei; și stânca aceasta era Cristos” (1 Corinteni 10:4). Acest râu curat îi răcorea în pustiu uscat și zi cu zi îi hrănea mana din cer. Singurul lucru, care le mai trebuia, era puțința să guste ce le pregătise Dumnezeu.

Dar vai! În privința aceasta ei au greșit în chipul cel mai trist, cum greșim și noi foarte des. Se saturaseră de hrana cerească și poșteau alte lucruri. Ce trist că și noi le semănăm în aceasta privința și ce umilitor e că nu știm să prețuim îndeajuns pe Acela, pe care Dumnezeu ni l-a dat ca fiind viața noastră, partea noastră, ținta noastră, în sfârșit totul pentru noi. Cât de trist e că inimile noastre poftesc deșertăciunile și prostiile lumii acesteia sărmane, bogățiile, slava și plăcerile ei și în sfârșit lucrurile trecătoare, care chiar dacă n-ar fi trecătoare, nu s-ar putea asemăna niciodată cu „bogăția nepătrunsă a lui Cristos”. Dumnezeu, în marea Sa bunătate, „potrivit cu bogăția slavei Sale, să ne facă să ne întărim puternic, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încât Hristos sa locuiască în inimile noastre prin credință, pentru ca având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să putem pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea dragostei lui Cristos; și să cunoaștem aceasta dragoste, care întrece orice cunoștință, ca să ajungem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:16-19).

„Ați ajuns în locul acesta; Sihon, împăratul Hesbonului, și Og, împăratul Basanului, ne-au ieșit înainte, ca să ne bată, și i-am bătut. Le-am luat țara, și am dat-o în stăpânire Rubeniților, Gadiților și la jumătate din seminția Manasiților” (versetele 7-8). Cine ar avea îndrăzneala să asemene această luare în stăpânire cu o altă luare în stăpânire cu sila a vreunei teri din partea unui popor de pe pământ, așa cum s-a întâmplat de multe ori? Israel s-a purtat cu Sihon și Og potrivit poruncii lui Dumnezeu. Aceasta schimbă totul. Dumnezeu și porunca Lui dezleagă pe deplin orice întrebare și orice greutate.

„Să păziți dar cuvintele legământului acestuia (din țara lui Moab) și să le împliniți, ca să izbutiți în tot ce veți face”. O ascultare din inimă de Cuvântul lui Dumnezeu rămâne taina oricărei propășiri adevărate. Bine înțeles că pentru creștin nu-i vorba de lucruri pământești și pipăite, ci de lucruri cerești și duhovnicești. E prost să te gândești la o propășire sau la altfel de înaintare în viața dumnezeiască, fără o ascultare hotărâtă de poruncile Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi Cuvintele Mele, cereți orice vreți vrea și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei, Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:7-10). Iată aici o creștere cu adevărat creștinească.

Versetele acestea au în vedere pe toți laolaltă și pe fiecare ins în parte. Lucrul acesta trebuie luat în seamă, mai ales că noi suntem prea porniți să privim adevărul ca având putere pentru alții ca să scăpăm astfel de îndatoririle noastre personale. Nu e nevoie să mai spunem, că e spre paguba sufletului nostru. Fiecare dintre noi e singur răspunzător să asculte fără șovăire de poruncile Domnului, dacă vrea să se bucure cu adevărat de legătura cu El, cum spune Moise poporului: „ca sa te faci azi poporul Lui și Ei să fie Dumnezeul tău”.

Nimic nu poate fi mai scump, dar nici mai lămurit. Suntem datori să păstrăm Cuvântul scump al lui Dumnezeu în inimă, să-l lăsăm să înrăurescă asupra cugetului nostru și să-l împlinim în viața de toate zilele. Iată cum ne putem bucura de legătura cu Tatăl nostru și cu

Domnul și Mântuitorul nostru. Dacă cineva crede ca stă în legătură cu El și în același timp nu ține seamă de poruncile Domnului, se înșeală amar. „Dacă păziți poruncile Mele, veți româna în dragostea Mea” „Nu orîșicine-mi zice: „Doamne, Doamne va intra în împărăția cerurilor, ci numai cine face voia Tatălui Meu, care este în ceruri”. „Căci oricine face voia Tatălui Meu, care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă”. „Tăierea împrejur nu este nimic și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu este totul” (Ioan 15:10; Matei 7:21; 12:50; 1 Corinteni 7:19).

Iată cuvinte foarte potrivite pentru zilele noastre. Căci căutând să fugim de „legalism”, suntem în primejdie să lăsăm loc unei vieți fără frâu. Este drept ca prin harul lui Dumnezeu am ajuns în starea sfântă de copii ai Lui – acest lucru nimicește de la rădăcina buruiana stricătoare a legalismului – dar această stare își are și îndatoririle și răspunderile ei și recunoașterea lor cu scumpătate e leacul sigur împotriva oricărei ușurătăți în viață, dacă suntem izbăviți de faptele legii – slavă Domnului, căci suntem izbăviți dacă suntem creștini adevărați – nu înseamnă să nu fim buni de nimic și să ne plăcem nouă înșine, ci sa facem „fapte vii” spre slava Aceluia al cărui Nume îl purtăm, ai cui suntem și de cere suntem datori să ascultăm și să-i slujim. Așa să facem, cititorule!

Moise urmează înainte cu îndrumările: „Să nu fie între voi nici bărbat, nici femeie, nici familie, nici seminție, a căror inimă să se abată azi de la Domnul, Dumnezeul nostru, ca să se ducă să slujească dumnezeilor neamurilor acelora. Sa nu fie printre voi nici o rădăcină, care să aduce otravă și pelin” (versetul 18). Apostolul pomenește cuvintele acestea în epistola către Evrei: „Luați seama, ca nimeni să nu rămână lipsit de harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină otrăvitoare, să vă aducă tulburare și mulți sa fie atinși de ea”. Ce cuvinte pătrunzătoare! Ele ne pun înainte răspunderea mare a tuturor creștinilor. Cu toții suntem chemați să avem o grijă sfântă unii pentru alții, grijă însă, care e puțin înțeleasă și cunoscută. Nu toți suntem chemați să învețe și să propovăduiască, dar toți trebuie să arate dragoste unii față de alții. În biserica lui Dumnezeu se simte însă o lipsă mare de păstori credincioși. Duhul Sfânt este întristat adânc din pricina dezbinărilor din mijlocul nostru și a duhului nostru lumesc și a necredincioșiei. De aceea nu trebuie să ne mirăm de această sărăcie duhovnicească.

Dar Domnul este plin de milă și îndurare față de noi, chiar în fața căderii și sărăciei noastre duhovnicești. Numai dacă ne smerim cu adevărat sub mâna Lui puternică, El ne va ridica și ne va face în stare să păstrăm dragostea între noi și să slujim unii altora în chip binecuvântat și să căutăm înaintarea duhovnicească unii altora. Asta nu înseamnă că am trebui să ne pândim unii pe alții. Pândirea și spionarea sunt împotriva dragostei și grijii frățești. Dar lepădăm aceste lucruri urâte. totuși trebuie sa căutam să avem o grijă credincioasă unii pentru alții și să căutăm să împiedecam, cu veghere sfântă și cu mila plina de dragoste, răsărirea printre noi a oricărei rădăcini amare. În felul acesta, s-ar acoperi lipsa de pastori sufletești printre noi; bineînțeles că ne gândim la pastorii sufletești adevărați, înzestrați de Hristos cu acest dar deosebit, și s-ar împlini mai bine îndemnul din Evrei 12:15, îndreptat nu către păstori, ci către toți creștinii. „O! de am avea mai multă grijă unii pentru alții, de am veghea unii asupra altora și de am căuta binele fiecărui suflet.”

Mai este oare nevoie de arătat, cât de trebuincioasă e o astfel de slujbă credincioasă de păstor? Cât de primejdioase sunt aceste rădăcini amare! Cât de departe se întind uneori ramurile lor stricătoare și câta pagubă nu aduc ele! Mulți ajung necurați din pricina lor, multe legături de prietenie se rup și multe inimi sunt zdrobite din pricina lor. Negreșit că răul s-ar înăbuși înainte de a ieși la iveală și s-ar înlătura astfel o pagubă nespusa și multă durere, dacă ar fi cât de puțină luare aminte între noi și dacă s-ar da măcar un singur sfat, izvorât din dragoste. Să punem cu toții aceste lucruri la inima și să cerem stăruitor ca să fim mai în stare să împiedecăm încolțirea unor astfel de rădăcini amare și să ne ferim de u-mările lor stricătoare.

Cuvintele următoare ne arata sfârșitul aceluia, care pricinuieste încolțirea unei rădăcini amare. „Nimeni, după ce a auzit cuvintele legământului acestuia încheiat cu jurământ, să nu se laude în inima lui și să zică: „Voi avea pacea, chiar dacă aş urma după pornirile inimii mele și chiar dacă aş adăuga beția la sete” (versetul 19). Ce amăgire primejdioasă! A striga pace, pace, când nu-i pace, ci dimpotrivă, amenință mânia și judecata în locul păcii pe care și-o închipuia. „Pe acela Domnul nu-l va ierta. Ci atunci mânia și gelozia Domnului se vor aprinde împotriva omului aceluia, toate blestemele scrise în cartea aceasta vor veni peste el, și Domnul îi va șterge numele de sub ceruri” (versetul 20). Ce amenințare grozavă pentru toți aceia care sunt o rădăcină amară în mijlocul poporului lui Dumnezeu precum și pentru toți aceia, care îi ajută în lucrările lor urâte! „Domnul îl va despărți, spre pieirea lui, din toate semințiile lui Israel și-i va face după toate blestemele legământului scris în această carte a legii. Vârsta de oameni care va veni, copiii voștri care se vor naște după voi și străinul care va veni dintr-o țară depărtată, la vederea urgiilor și bolilor cu care va lovi Domnul țara aceasta, la vederea pucioasei, sării, și arderii întregului ținut, unde nu va fi nici sâmbânță, nici rod, nici o iarbă care să crească, întocmai ca la surparea Sodomei, Gomorei, Admei și Teboimului, pe care le-a nimicit Domnul, în mânia și urgia Lui, toate neamurile vor zice: „Pentru ce a făcut Domnul astfel țării acesteia? Pentru ce această mânie aprinsă, această mare urgie?” Și li se va răspunde: „Pentru că au părăsit legământul încheiat cu ei de Domnul, Dumnezeul părinților lor când i-a scos din țara Egiptului; pentru că s-au dus să slujească altor dumnezei și să se închine înaintea lor, dumnezei pe care ei nu-i cunoșteau și pe care nu li-i dăduse Domnul. De aceea S-a aprins Domnul de mânie împotriva acestei țări, și a adus peste ea toate blestemele scrise în cartea aceasta. Domnul i-a smuls din țara lor cu mânie, cu urgie, cu o mare iuțime, și i-a aruncat într-o altă țară, cum se vede azi” (verset 21-28).

Toate cuvintele acestea ne vorbesc cu putere și sunt foarte însemnate. Ele sunt o lămurire puternică a cuvintelor apostolului: „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu”. „Căci Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor” (Evrei 10:31; 12: 29). Iată îndemnuri pentru biserica mărturisitoare. Câte lucruri nu poate să învețe ea din căile lui Dumnezeu cu poporul Său Israel! Lucrul acesta îl vedem limpede din Romani 11, unde apostolul se îndreaptă către creștini, îndemnându-i sa vegheze, după ce a vorbit despre ramurile necredincioase ale măslinului. „Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, și ai fost făcut părtaş rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te făli față de ramuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine. Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.” Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: Nu te îngâmfă dar, ci teme-te! Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu” (Romani 11:17-22).

Dacă citim istoria bisericii în lumina Sfintei Scripturi, vedem, la cea dintâi privire, că biserica n-a rămas în „bunătatea lui Dumnezeu”. Ea s-a îndepărțat și nu poate să se aștepte la altceva, decât la mânia lui Dumnezeu. Cât privește însă așa zișii creștinătatea mare de nume, ea va fi „vărsată”, „tăiată” și va cădea prada unor rătăciri mari, „Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o

minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2Tesaloniceni 2:11-12). Ce cuvinte groaznice! De ar răsună ele în mii de urechi ale acelorora, care mor zi cu zi, săptămâna cu săptămână și an cu an, mulțumindu-se să fie creștini doar cu numele, mulțămindu-se cu o înfățișare de iubire de Dumnezeu, și lepădând în același timp ceea ce face puterea ei și iubind mai mult plăcerea decât pe Dumnezeu. Ce groaznic ne înfățișează cuvintele acestea așa numitele popoare creștine! Cât de grozavă este starea și soarta de la sfârșit a milioanele de oameni, care alunecă spre prăpastie, mânați de pofta oarbă și nepăsătoare a plăcerilor, alergând spre o nădejde falsă.

Înainte de a încheia această parte, trebuie să ne mai aruncăm o privire asupra versetului de la urmă al capitolului nostru, care se înțelege și se întrebuițează de multe ori greșit. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia” (versetul 29). Locul acesta s-a întrebuițat de multe ori pentru împiedecarea înaintării sufletelor în cunoașterea lucrurilor „adânci ale lui Dumnezeu”. Dar înțelesul lui este acesta: „Lucrurile descoperite” sunt tot ce am cercetat în capitolul dinaintea al cărții acesteia, pe când „lucrurile ascunse” privesc mijloacele harului, pe care Dumnezeu le-a păstrat ca să le descopere pentru poporul Său, când va fi greșit cu desăvârșire în „împlinirea tuturor cuvintelor legii acesteia”. „Lucrurile descoperite” sunt ce ar fi trebuit să facă Israel, dar n-a făcut; iar „lucrurile ascunse” sunt ce vrea să facă Dumnezeu, cu toate că Israel a greșit în chip trist și rușinos. Ele sunt arătate în capitolele următoare. Acestea suni hotărârile harului dumnezeiesc și măsurile luate de mila nemărginită a lui Dumnezeu și se vor desfășura când Israel își va recunoaște greșeala deplină față de amândouă legămintele (cel din țara Moabului și de pe muntele Horeb).

Locul acesta, când e bine înțeles, ne îmbărbătează să cercetăm lucrurile, care erau ascunse pentru Israel în șesurile Moabului, dar care ni s-au descoperit limpede și pe deplin, pentru folosul, mângâierea și zidirea noastră. Duhul Sfânt s-a pogorât în ziua Rusaliilor, ca să călăuzească pe ucenici în tot adevărul. Sfânta Scriptură este desăvârșită și planurile și hotărârile lui Dumnezeu au fost descoperite în întregime. Taina bisericii încheie tot șirul adevărilor dumnezeiești. Apostolul Ioan putea să spună tuturor copiilor lui Dumnezeu: „Dar voi ați primit ungera din partea Celui ce este sfânt și știți orice lucru”

1Corinteni 2:9 este iarăși un loc din Scriptură întrebuițat greșit. „Dar, după cum este scris: „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”. Aici de obicei oamenii se opresc și trag încheierea că nu putem cunoaște lucrurile minunate pe care ni le-a pregătit Dumnezeu. Dar versetul următor dovedește cât de greșită e o asemenea încheiere. „Nouă însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Corinteni 2:10-12). Așa că, locul acesta ca și Deuteronomul 29:29 ne învață tocmai dimpotrivă. Ce însemnat este să citim versetele în legătura lor din Biblie! Stăruim asupra acestor lucruri, fiindcă mulți copii ai lui Dumnezeu sunt împiedecați să înainteze în cunoașterea lucrurilor dumnezeiești. Vrajmașul caută totdeauna să-i țină în întuneric, când ei ar trebui să umble în lumina deplină a descoperirii dumnezeiești. El caută să-i țină în starea de prunci, care se hrănesc cu lapte, când ei ar trebui să fie „oameni mari”, hrănindu-se cu „mâncarea tare” pusă la îndemâna Bisericii lui Dumnezeu. Cât de puțin ne dăm seama că Duhul lui Dumnezeu este mâhnit și Cristos este necinstit prin faptul acesta.

Cât de puțini dintre noi cunosc „lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său!” Ce ștearsă epistolă a lui Cristos suntem noi, cititorule! Gândește-te bine la aceste lucruri înaintea lui Dumnezeu! Să cercetăm rădăcina răului, s-o judecam, s-o punem deoparte și să arătăm cine și ai cui suntem.

Capitolul acesta este în legătură cu viitorul lui Israel, și ne arată câteva „lucruri ascunse”, despre ari am vorbit la sfârșitul capitolului dinaintea, câteva din mijloacele harului strânse în inima lui Dumnezeu pentru Israel, când aceasta va fi împrăștiat până la marginile pământului din pricina necredințioșiei sale sub lege.

Cele dintâi trei versete sunt mișcătoare și nespuse de frumoase. „Când se vor întâmpla toate aceste lucruri, binecuvântarea și blestemul pe care le pun înaintea ta, dacă le vei pune la inimă în mijlocul tuturor neamurilor între care te va risipi Domnul, Dumnezeul tău, dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău, și dacă vei asculta de glasul Lui din toată inima ta și din tot sufletul tău, tu și copiii tăi, potrivit cu tot ce-ți poruncesc azi, atunci Domnul, Dumnezeul tău, va educa înapoi pe robii tăi și va avea milă de tine, te va strânge iarăși din mijlocul tuturor popoarelor la care te va împrăștia Domnul, Dumnezeul tău (versetele 1-3). Aici nu mai este vorba de tinerea legii, ci de ceva cu mult mai întins și mai adânc: despre întoarcerea inimii și a întregului suflet la Domnul, într-o vreme când ascultarea amănușită de lege a ajuns cu neputință. O inimă zdrobită și frântă se întoarce la Dumnezeu și Dumnezeu, în marea și nesfârșita Lui îndurare, o primește. Iată binecuvântarea adevărată, când însuși Dumnezeu, neținând socoteală de loc și de timp, primește un suflet gata să se pocăiască.

Cititorul trebuie să înțeleagă, că în acest capitol nu poate fi vorba de tinerea legii sau de o mântuire prin puterile omenești. versetul dintâi lămurește limpede că norodul e socotit ca găsindu-se într-o stare, în care nu mai e cu putință împlinirea celor cerute de lege. Dar pe toată fata pământului nu-i nici un petec de loc, pe care inima să nu se poată întoarce la El. Chiar dacă mâinile n-ar fi în stare să aducă o jertfă pe altar, sau picioarele n-ar putea să meargă la locul închinării, totuși inima poate ajunge la Dumnezeu. Da, biata Inimă plecată, sfărâmată și zdrobită se poate apropia de-a dreptul de Dumnezeu și Dumnezeu, în marea Lui îndurare și adâncă Lui milă, poate să primească o astfel de inimă, poate s-o ridice și s-o umple până va da peste ea, de mângâierile bogate ale iubirii Sale și de bucuria deplină a mântuirii Lui.

Dar să ascultăm mai departe ce se spune despre „lucrurile ascunse ale Domnului”, care întrec orice minte omenească și sunt mai scumpe decât orice. „Atunci Domnul, Dumnezeul Său, va aduce înapoi pe robii tăi și va avea milă de tine, te va strânge iarăși din mijlocul tuturor popoarelor, la care te va împrăștia Domnul, Dumnezeul tău. Chiar dacă ai fi risipit până la cealaltă margine a cerului, și de acolo te va strânge Domnul, Dumnezeul tău, și acolo Se va duce să te caute” (versetele 4-5).

Ce cuvinte scumpe! Dar aici se găsește ceva mai înalt și mai adânc. Dumnezeu nu vrea numai să-î strângă și să-i înmulțească, nu numai să-și descopere puterea Sa față de ei, ci să facă cu ei o lucrare puternică a harului, cu mult mai scumpă decât orice fericire din afara, oricât, de mult ar fi de dorit așa ceva. „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta” – miezul întregii ființe morale și izvorul tuturor înrăuirilor ei – „și inima seminției tale și vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești. Domnul, Dumnezeul tău, va face ca toate aceste blesteme să cadă peste vrăjmașii tăi, peste cei ce te vor urî și te vor prizoni”. Iată un cuvânt însemnat pentru

toate popoarele, care au asuprit vreodată pe Evrei. „Și tu te vei întoarce la Domnul, vei asculta glasul Lui și vei împlini toate aceste porunci pe care ți le dau astăzi”.

Nimic mai frumos decât lucrurile acestea. Un popor strâns de la marginile pământului, înmulțit, binecuvântat și cu inima tăiată împrejur, predat cu totul lui Dumnezeu, ascultând de bunăvoie de poruncile Lui scumpe. „Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind poruncile și rânduielile Lui scrise în cartea aceasta a legii, dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău,, din toata inima ta și din toi sufletul tău. Porunca aceasta pe care ți-o dau eu azi, nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine. Nu este în cer, ca să zici: „Cine se va sui pentru noi în cer și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim”. Nu este nici dincolo de mare, ca să zici: „Cine va trece pentru noi dincolo de mare și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim”. Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca s-o îplinești” (versetele 9-14).

Versetele acestea ne dau cheia „lucrurilor ascunse ale Domnului”, și pun temelia mare a dreptății lui Dumnezeu față în față cu dreptatea legii în orice chip s-ar arăta ea. Potrivit adevărului, care se desfășoară aici, n-are a face unde se găsește cineva, căci „porunca... este foarte aproape de tine”. Ce alte cuvinte ar putea arăta o apropiere mai mare, decât „în gara fa și ia iniția ta?” Dacă ar fi vorba de ceva în afară de puterea noastră de înțelegere, ne-am putea plânge ca nu suntem ia stare să-l ajungem. Dar nu; în privința acestui lucru însemnat nu trebuie să mișcăm nici piciorul și nici mâna. Inima și gura sunt acelea, care trebuie să lucreze.

„Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israelii, este să fie mântuiți. Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere: pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu. Căci Cristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea. În adevăr, Moise scrie că omul care împlinește neprihănirea pe cere o dă Legea, va trăi prin ea. Pe când iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: „Să nu zici în inima ta: „Cine se va sui în cer?” (Să pogoare adică pe Cristos din cer). Sau: „Cine se va pogori în Adânc?” (Să scoale adică pe Cristos din morți). Ce zice ea deci? „Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta”. Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta ca Dumnezeu La înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine” (Romani 10:1-11).

Să privim acest cuvânt frumos: „Oricine”! Fără îndoială că el cuprinde întâi pe Iudeul, care, fiind izgonit din țara lui, se găsește în astfel de împrejurări, că nu poate împlini ascultarea față de lege, dar harul bogat al lui Dumnezeu și mântuirea Lui îl poate găsi chiar și acolo în adâncul nevoii sale. Dacă nu poate îndeplini legea, e însă în stare să mărturisească pe Domnul Isus și să creadă că Dumnezeu L-a înviat din morți. Aceasta este mântuirea.

Dar când Scriptura spune: „Oricine” nu se poate ca această mântuire să cuprindă numai pe Iudei; ba» nici nu mai poate fi vorba de vreo mărginire. De aceea apostolul spune mai departe: „Intr-adevăr, nu este deosebire între Iudeu și Grec”. În lege se făcea deosebirea cea mai mare cu puțință între amândoi. Insuși legiuitorul trăsese hotarul cel mai lămurit între ei. Dar acest hotar a fost înlăturat din două pricini și anume pentru „că toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava pe care o dă Dumnezeu” (Rom. 3:23), și pentru că, același Domn este nespus de bogat pentru toți cei ce-L cheamă; „căci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit”.

Cât de lămurit și binecuvântat! Ce har minunat strălucește din vorbele: „a chema” – „a crede” – „a mărturisi!”. Fără îndoială că ele înseamnă că sufletul dorește și caută cu adevărat mântuirea inimii, suspină după ea. Dumnezeu vrea lucruri adevărate, nu o credință de formă și cu capul. Este nevoie de o credință dumnezeiască, lucrată în inimă de Duhul Sfânt, o credință vie, care leagă sufletul printr-o legătură vie cu Cristos.

Apoi vine mărturisirea Domnului Isus cu gura, Cineva ar putea să spună: „Eu cred în inima mea” dar rostul meu nu este să-mi arăt pretutindeni încredințarea mea cu gura. Eu îmi păstrez religia pentru mine și o socot ca ceva între sufletul meu și Dumnezeu. Nu cred că e bine, să pun înaintea tuturor încredințarea mea religioasă. Mulți spun vorbe late înaintea altora, iar în viață sunt departe de ce spun. Eu nu vreau să fiu ca ei. Eu vreau fapte nu vorbe”.

O astfel de vorbire este sucită din temelie. E neapărată nevoie de o mărturisire cu gura. Mulți ar dori să fie mântuiți prin Cristos, dar se îngrozesc de ocara venită din pricina mărturisirii Numelui Lui. Ar dori să meargă în cer, după ce vor muri, dar nu vor să fie una cu un Cristos lepădat de lume. Dumnezeu nu recunoaște pe unii ca aceștia. El așteaptă din partea credinciosului o mărturisire limpede a lui Cristos față de o lume vrăjmașă. Același lucru îl așteaptă Domnul Isus. El spune că pe acela, care-L va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și El în fața îngerilor lui Dumnezeu și că de oricine se va lepăda de El în fața oamenilor, se va lepăda și El înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Tâlharul de pe cruce a arătat cele două trăsături mari ale credinței adevărate și mântuitoare. El a crezut cu inima și a mărturisit cu gura și anume în niște împrejurări când mărturia lui era împotriva lumii întregi, în privința persoanei lui Cristos. O! de s-ar găsi mai mulți ucenici de aceștia! Se simte nevoia unei mărturii hotărâte pentru Cristos.

În sfârșit Moise se îndreaptă deosebit de mișcător către inima și cugetul poporului.

„Iată îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul”. Așa e totdeauna sub stăpânirea lui Dumnezeu. Aceste două lucruri sunt nedespărțite. Scris este că Dumnezeu „va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea, nemurirea; și va da mânia și urgie celor ce, din duh gâlceava, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire. Necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc, care face răul: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec. Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului” (Rom. 2:6-11).

Apostolul nu vorbește aici de puterea de a împlini aceste lucruri, ci arată numai faptul, bun pentru toate vremurile și toate economiile, fie că e vorba de stăpânirea morală a lui Dumnezeu, de lege sau de creștinism, anume ca Dumnezeu „va răsplăti fiecăruia după faptele sale”. Lucrul acesta este vrednic de luat în seamă. Poate că s-ar pune întrebarea: „Nu sunt oare creștinii sub har?” Da, slavă Domnului! Dar aceasta nu slăbește câtuși de puțin adevărul arătat mai sus al stăpânirii morale a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, prin aceasta el este întărit și mai mult. S-ar mai pune apoi întrebarea: „Poate oare un om neîntors la Dumnezeu să facă ceva bun?” Răspundem: „întrebarea aceasta n-are a face cu locul de mai sus. Oricine este învățat de Dumnezeu are încredințarea, că în lumea aceasta nu se face nimic „bun” fără harul lui Dumnezeu, și că

omul lăsat pe seama sa face totdeauna numai răul. Dar aceasta nu atinge adevărul despre care vorbim, anume că viața și binele, moartea și răul sunt strâns legate între ele. »Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul. Căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui, și să păzești poruncile Lui, legile Lui și rânduielile Lui, ca să trăiești și să te înmulțești, și ca Domnul, Dumnezeul tău să ie binecuvinteze în țara pe care o vei lua în stăpânire. Dar dacă inima ta se va abate, dacă nu vei asculta și te vei lăsa amăgit sa te închini înaintea altor dumnezei și să U slujești, vă spun astăzi că veți pieri, și nu veți avea zile multe în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul. Iau astăzi cerul și pământul martori împotriva voastre ca ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța te, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui, și lipindu-se de El; căci de aceasta atâră viața (a și lungimea zilelor taie, și numai așa vei putea locui în țara pe care a jurat Domnul că o va da părinților tăi, lui Avraam, Isaac și Iacov” (versetele 15-20).

Nimic mei puternic decât cele din urmă îndemnuri ale lui Moise către adunarea lui Israel, îndemnuri care se potrivesc pe deplin cu felul Deuteronomului, căci această certă are ca semn deosebit îndemnul cele mai pătrunzătoare, care au atins vreodată o ureche muritoare. În cărțile dinainte nu găsim astfel de îndemnuri mișcătoare. Fiecare certă are, cum am mai spus, un loc deosebit și rostul și! felul ei anumit. Deuteronomul se deosebește de la început până la sfârșit prin îndemnuri puternice la o ascultare de bunăvoie, temeinică și predată Domnului, întemeiată pe o legătură cu Dumnezeu cunoscută și pe binecuvântări gustate.

Inima lui Moise se îngrijește cu gingășie de popor. Pare că nu mai obosește, dându-i mereu îndemnuri noi. Știa el cât de trebuitoare erau. Prevedeau primejdiile care amenințau poporul și căuta, ca un păstor credincios, să-i pregătească pentru ceea ce era să li se întâmple. Nu poți citi cele din urma cuvinte ale lui, fără să fii atins de ionul lor măreț și mișcător. Ele ne aduc aminte de cuvintele mișcătoare de despărțire, pe care le-a trimis apostolul Pavel prezbiterilor din Efes. Acești doi slujitori iubiți și cinstiți ai lui Dumnezeu dau dovadă cât de mult își înțelegeau starea lor și pe a ascultătorilor. Simțeau însemnătatea neobișnuită a lucrurilor de față și nevoia arzătoare ca să se poarte cum trebuie sufletele și cugetele lor. Aceasta lămurește strășnicia îndemnelor lor. Toți acei ce cunosc starea și menirea copiilor lui Dumnezeu, într-o lume ca aceea de azi, trebuie să fie stăruitori. O înțelegere adevărată dată de Dumnezeu, a acestor lucruri, trebuie să dea o tărie sfântă inimii și putere și agerime deosebită” când e vorba de mărturia Domnului.

„Moise s-a dus și a mai spus următoarele cuvinte întregului Israel: „Astăzi”, le-a zis el, „eu sunt în vârsta de o sută douăzeci de ani: nu voi mai putea merge în fruntea voastră și Domnul mi-a zis: „Tu să nu treci Iordanul”. Cât de puternic este aici gândul lui Moise la adâncul bătrâneții și la felul în care s-a purtat Dumnezeu cu el! Prin aceasta el voia să dea cuvintelor sale o putere și o înrăurire și mai mare. De aceea n-a vorbit de albul părului său și de pedeapsa lui Dumnezeu, ca să îndrepte luarea aminte a norodului asupra lui, sau asupra împrejurărilor sale, ci numai ca să înrăurească prin orice mijloc asupra celor mai adânci izvoare ale ființei lor morale, inima.

„Domnul, Dumnezeul tău, va merge El însuși înaintea ta, va nimici neamurile acestea dinaintea ta și vei pune stăpânire pe ele. Iosua va merge înaintea ta, cum a spus Domnul. Domnul va face neamurilor acestora cum i-a făcut lui Sihon și Og, împărații Amoriților și țării lor, pe care la nimicit. Domnul vi le va da în mână și le veți face după poruncile pe care vi le-am dat”. De pe buzele lui Moise nu iese, cu acest prilej, nici o vorbă de plângere, nici o urmă de cărtire. Felul în care vorbește despre acela, care avea să-i la locul, nu arată nici o urma de pizmă sau de gelozie. Orice gând iubitor de sine era înăbușit de ținta înaltă, de a îmbărbăta poporul, ca să meargă cu pas hotărât pe drumul ascultării, care va fi totdeauna drumul biruinței, al binecuvântării și al păcii, „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înpăimântați deci, căci Domnul, Dumnezeul tău, va merge El însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa”. Aceste cuvinte sunt scumpe și înviorătoare și foarte potrivite ca să ridice inima deasupra tuturor înrăuririlor pline de deznădejde. Adevărata taină a puterii de înaintare sta în încredințarea ca Domnul e de față și în aducerea aminte de căile Lui pline de îndurare din trecut Aceiași mână tare, care nimicise pe Sihon și pe Og dinaintea lui Israel, putea să împrăstie dinaintea lor pe toți împărații Canaanului. Amortii nu erau mai puțin grozavi decât Canaanii, dar Domnul era mai puternic decât toți. „Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre și părinții noștri ne-au povestit lucrurile, pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară. Cu mâna Ta ai izgonit neamuri, ca să i sădești pe ei, ai lovit popoare, ca să-i întinzi pe ei” (Psalm. 44. 1, 2). Ce răspuns la toate greutățile și simțirile bolnăvicioase! Ce prostie să masori pe Dumnezeu după dreptarul măsurii și judecării omenești! Moise știa ceva despre strășnicia cărmuirii morale a lui Dumnezeu, când vorbea astfel lui Israel; dar știa ceva și despre binecuvântarea de a-L avea ca scut în ziua luptei, un adăpost și tărie în orice clipă de primejdie și nevoie. „Moise a chemat pe Iosua, și i-a zis în fața întregului Israel: „întărește-te și îmbărbătează-te. Căci tu vei intra cu poporul acesta în țara pe care Domnul a jurat părinților lor că le-o va da, și tu îi vei pune în stăpânirea ei. Domnul însuși va merge înaintea ta, El însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme, și nu te înpăimânta” (versetele 7-8).

Iosua era chemat să aibă un loc de frunte în mijlocul adunării și de aceea avea nevoie de o îmbărbătare deosebită. Dar să băgăm de seamă, că vorbele spuse lui (versetele 7 și 8) nu cuprindeau alte adevăruri decât cele spuse întregii adunări. Moise îl încredințează că Dumnezeu și puterea Lui va fi cu el și atâta era de ajuns pentru Iosua ca și pentru mădularul cel mai neînsemnat al adunării. N-are nici o însemnătate felul greutăților și primejdiilor dinaintea noastră. Dumnezeu este de ajuns pentru orice împrejurare. Dacă avem numai simțământul stării Lui de față și Cuvântul Său, pentru lucrul la care suntem prinși, putem să mergem voioși înainte, cu toate înrăuririle vrăjmașe și cu toate greutățile. „Moise a scris legea aceasta, și a încredințat o preoților, fiii lui Levi, care duceau chivotul legământului Domnului și tuturor bătrânilor lui Israel. Moise ie-a dat porunca aceasta: „La fiecare șapte ani, pe vremea anului iertării la sărbătoarea corturilor, când iot Israelul va veni să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El, să citești legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, bărbații, femeile, copiii și străinul, care va fi în cetățile tale, ca să audă, și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentru ca și copiii lor, care n-o vor cunoaște, s-o audă și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veți trăi în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul” (versetele 9-13).

În versetele acestea sunt două lucruri, care cer deosebită noastră luare aminte și anume întâi faptul, ce Dumnezeu dă cea mai mare însemnătate adunărilor publice ale poporului Său, care aveau rostul să-i dea prilej sa audă Cuvântul lui Dumnezeu. întreg Israelul, cu bărbați, femei și copii, cu străinul din mijlocul lor, era îndemnat să se adune, pentru ca toți să învețe voia Lui sfântă și datoriiile lor. Fiecare mădular al adunării trebuia să vină în atingere personală cu voia descoperita a Domnului, pentru ca fiecare să-și cunoască marea sa răspundere.

Al doilea lucru însemnat este că și copiii trebuiau adunați înaintea Domnului, ca să audă Cuvântul Lui. Amândouă aceste lucruri sunt pline de învățătură pentru toate mădularele bisericii lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât tocmai în privința aceasta se simt în zilele noastre lipsuri mari. S-ar putea deseori că Cuvântul lui Dumnezeu n-are destulă putere de atragere, ca să ne poată aduna la un loc. De multe ori avem

dorințe nesănătoase după alte lucruri. Se crede că trebuie: vorbire omenească, muzică și fot felul de lucruri care înrăuresc asupra simțurilor religioase, ca să adune pe oameni. Orice, afară de Cuvântul scump al Lui Dumnezeu.

Poate că se va răspunde, că între noi și Israel este o deosebire mare, deoarece fiecare din noi are Cuvântul lui Dumnezeu în casa lui și-l poate citi; de aceea nu se mai simte atâta nevoie de citire și cercetare publică a Cuvântului ca atunci. Dar un astfel de răspuns, privit în lumina adevărului, nu stă în picioare. Toți aceia, ceri prețuiesc și iubesc personal Cuvântul lui Dumnezeu și-l citesc și-l cercetează în cercul familiei lor, vor avea mare plăcere și pentru cercetarea Lui în public. Unii ca aceștia socotesc o cinste deosebită să se adune împreună cu alții în jurul Sfintei Scripturi, ca să scoată din ea, izvorul de apă vie, binecuvântare și înviore pentru toți.

Dar trebuie să recunoaștem cu părere de rău, că Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este atât de prețuit și de iubit nici în cercul casnic și nici în adunări, cum ar trebui. În timp ce acasă citim cu nesaț gazete și altele de acestea, în adunări lumea vrea muzică și cântare și slujbe mari. Puțini sunt aceia, cărora le plac adunările, în care nu se face alia decât se cercetează Sfânta Scriptura. Dorința de ațâțare a simțurilor religioase crește din ce în ce, pe când acea de cercetare liniștită a Sfintei Scripturi scade.

Slavă Domnului, că mai sunt încă pe ici și colo din aceia care iubesc cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, și se bucură să se adune împrejurul Lui, ca să cerceteze adevărurile Lui scumpe. Domnul să înmulțească numărul lor. Și noi să fim, până la sfârșit, din numărul lor!

În versetele 14-18 din capitolul nostru, Dumnezeu vorbește în chip mișcător cu slujitorul Său iubit despre moartea lui și despre viitorul întunecat al lui Israel. „Domnul a zis lui Moise: „Iată că se apropie clipa când vei muri. Cheamă pe Iosua, și înfățișăți-vă în cortul întâlnirii. Eu îi voi da poruncile Mele. Moise și Iosua s-au dus și s-au înfățișat în cortul întâlnirii. Și Domnul S-a arătat în cort, într-un stâlp de nor: și stâlpul de nor s-a oprit la ușa cortului. Domnul a zis lui Moise: „Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu, pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Ii voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fata de ei. El va fi prăpădit, și-i vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: „Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricina ca Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?” Și Eu îmi voi ascunde fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei” (versetele 14-18). „Cei ce umblă după alți Dumnezei își vor înmulți durerile”. Israel a simțit adevărul acestor cuvinte și-i va simți și mai bine. Istoria lui trecută, împrăștierea din vremea de față și mai ales necazul mare, care-l așteaptă la sfârșitul vremii de acum, toate lămuresc și întăresc adevărul, că drumul cel mai sigur de a ne înmulți durerile, este al depărtării de Domnul și al încrederii în ajutoare pământești. Aceasta este una din multele învățături pe care le putem învăța din istoria minunată a seminției lui Avraam.

Mișcătoare sunt și cuvintele, pe care le citim în versetele următoare: „Acum, scrieți-vă cântarea aceasta, învăța pe copiii lui Israel s-o cânte, punele-o în gură și cântarea aceasta să-Mi fie martoră împotriva copiilor lui Israel. Căci voi duce pe poporul acesta în [ara pe care am jurat părinților lui ca i-o voi da, țară unde curge lapte și miere; el va mânca, se va sătura și se va îngrășa; apoi se va întoarce la alți dumnezei și le va sluji, iar pe Mine Mă va nesocoti și va călca legământul Meu. Când va fi lovit atunci cu o mulțime de rele și necazuri, cântarea aceasta, care nu va fi uitată și pe care uitarea n-o va șterge din gura urmașilor, va sta ca martoră împotriva acestui popor. Căci Eu îi cunosc pornirile, care se arată și azi, înainte chiar ca să-l fi dus în țara pe care am jurat că i-o voi da” (versetele 19-21). În loc ca ei, copiii lui Israel, să fie în fata tuturor neamurilor o mărturie pentru Dumnezeu, cântarea lui Moise a fost o mărturie împotriva lor. Ei erau Chemăți să fie martorii Lui și să vestească Numele și lauda Lui în țara, în care voia să-i ducă Dumnezeu, în credințioșia și harul Său nemărginit. Dar vai! Au greșit cu desăvârșire în privința aceasta și de aceea a fost nevoie să se scrie, cu prilejul acestui fapt umilitor, o cântare, care, pe deoparte scotea la iveală slava lui Dumnezeu, iar pe de alta zugrăvea greșelile lui Israel săvârșite pe fiecare treaptă a istoriei lor.

„În ziua aceea, Moise a scris cântarea aceasta și a învățat pe copiii lui Israel s-o cânte. Domnul a poruncit lui Iosua, fiul lui Nun și a zis: „Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei duce pe copiii lui Israel în țara pe care am jurat că le-o voi da și Eu însumi voi fi cu tine”. Iosua nu trebuia să-și piardă nădejdea din pricina necredințioșiei, arătată mai dinainte, a lui Israel. Ca și marele său înaintaș, el trebuia să fie tare în credință și să dea slavă lui Dumnezeu; biziindu-se pe brațul Domnului, să meargă înainte cu încredere vie în Dumnezeul legământului. Nu trebuia să se înpăimânte de vrăjmașii săi, ci să păstreze încredințarea datorată de îmbărbătare, că Dumnezeul lui Avraam va împlini neapărat făgăduința dată și va proslăvi Numele Său, prin aducerea înapoi și binecuvântarea veșnică a poporului Său ales, oricât de mult ar fi greșit el în ce privește ascultarea și oricât și-ar fi atras judecata prin asta.

Toate acestea se arată cu vioiciune și putere în cântarea lui Moise și Iosua avea să-și îplinească slujba, crezând în ele. El nu trebuia să-și îndrepte privirile asupra căilor lui Israel, ci asupra tăriei legământului încheiat cu Avraam. Datoria lui era să ducă pe Israel, peste Iordan, în partea frumoasă de moștenire hotărâtă lor potrivit plinului lui Dumnezeu. Dacă Iosua ar fi privii spre Israel, ar fi trebuit să-și lase deznădăjduit sabia în teacă. Dar nu: el trebuia să se întărească în Domnul, Dumnezeul său, și să-și îplinească slujba în puterea unei credințe, care așteaptă, ca și când ar vedea ce nu se vede. Credința „scumpă, care dă slava lui Dumnezeu și ridică sufletul mai presus de orice greutate! Numai ea ne poate face să stăm împotriva greutăților și înrăuirilor vrăjmașe, care ne înconjoară și sa ne isprăvim cu bucurie drumul pământesc. „Când va fi lovit atunci cu o mulțime de rele și necazuri, cântarea aceasta, care nu va fi uitată și pe care uitarea n-o va șterge din gura urmașilor, va sta ca martoră împotriva acestui popor. Căci Eu îi cunosc pornirile, care se arată și azi, înainte chiar ca să-l fi dus în țara pe care am jurat că i-o voi da. În ziua aceea, Moise a scris cântarea aceasta, și a învățat pe copiii lui Israel, s-o cânte. Domnul a poruncit lui Iosua, fiul lui Nun, și a zis: „Întărește-te și îmbărbătează-te, căci iu vei duce pe copiii lui Israel în țara pe care am jurat că le-o voi da; și Eu însumi voi fi cu tine” După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă Loviților, care duceau chivotul legământului Domnului: „Luați cartea aceasta a legii, și puneți o lângă chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, ca să fie acolo ca martoră împotriva ta. Căci eu îți cunosc duhul tău de răzvrătire și încăpățânarea ta cea mare. Dacă vă răzvrățiți voi împotriva Domnului cât trăiesc eu încă în mijlocul vostru, cu cât mai răzvrățiți veți fi după moartea mea! Strângeți înaintea mea pe toți bătrânii semințiilor voastre și pe căpeteniile ostirii voastre; voi spune cuvintele acestea în fața lor, și voi lua martor împotriva lor cerul și pământul. Căci știu că după moartea mea vă veți strica, și vă veți abate de la calea pe care v-am arătat-o; și în cele din urmă vă va ajunge nenorocirea, dacă veți face ce este rău înaintea Domnului, până acolo încât să L mâniați prin lucrul manilor voastre”. Moise a rostit toate cuvintele cântării acesteia, în teta întregii adunări a lui Israel” (versetele 21-30).

Versetele acestea ne aduc aminte de cuvintele de despărțire ale apostolului Pavel către prezbiterii din Efes: „Știu bine ca, după plecarea mea, se vor vârf între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula și din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri

stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați și aduceți-vă aminte, că timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi. Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului privitor la harul Său, care vă poate întări sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți” (Fapt. 20. 29-32).

Omul este același totdeauna și în toate locurile. Istoria lui este întinată de la început până la sfârșit. Dar câtă mângâiere și câtă ușurare are inima., când se gândește că Dumnezeu rămâne totdeauna același și Cuvântul Său „dăinuiește în veci în ceruri” (Psalm 119. 89). El era ascuns alături de chivotul legământului și se păstra acolo neatins, cu toate păcatele și prostiile grozave ale poporului. Adevărul acesta dă totdeauna pace inimii, chiar în fața greșelilor omenești și în fața stricăciunii și căderii a tot ce a fost încredințat manilor omenești” „Cuvântul lui Dumnezeu dăinuiește în veci”, și, în timp ce pe deoparte el mărturisește cu tărie și credincioșie împotriva omului, pe de altă dă încredințarea scumpă și liniștitoare, că Dumnezeu stă mai presus de toate păcatele și prostiile oamenilor, că mijloacele Lui sunt nesecate și că se apropie clipa, când slava Lui va străluci în toată puterea ei și va umplea tot pământul.

„Moise a rostit toate cuvintele cântării acesteia, în fața întregii adunări a lui Israel”. Avem aici una din părțile cele mai înseninate și mai cuprinzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, care cere din partea noastră o cercetare amănunțită. Ea cuprinde istoria căilor și lucrărilor lui Dumnezeu cu Israel de la început până la sfârșit și ne dă o zugrăvire măreață a păcatelor grozave ale acestui popor și a judecăților dumnezeiești venite asupra lui. Dar, slavă Domnului că începe și se sfârșește cu Dumnezeu. Bacă n-ar fi așa, am avea în față numai istoria tristă a căilor omului și am fi doborâți de mâhnire. Așa însă putem urina în liniște istoria omului și putem vedea cum totul piere în mâinile lui, ce opintiri face vrăjmașul ca sa se împotrivescă împlinirii planurilor și hotărârilor lui Dumnezeu și în sfârșit cum făptura a greșit în toate privințele și a căzut astfel pradă celei mai triste stricăciuni. Aceasta ne arată că Dumnezeu rămâne totdeauna Dumnezeu. El va avea la urmă biruința, și atunci totul va fi în rânduială. Atunci El va fi „totul și în totul” și în tot ținutul binecuvântării Lui nu se va găsi nimic rău, nici un vrăjmaș, iar Domnul nostru Isus Cristos va fi, ca să zicem așa” soarele acestei lumi noi pentru totdeauna.

Să venim acum la cântare. „Luați aminte ceruri și voi vorbi; Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele. Ca ploaia sa curgă învățăturile gurii mele, ca picăturile de ploaie pe iarbă. Căci voi vesti Numele Domnului. Dați slavă Dumnezeului nostru!”

Aici avem temelia tare și nezugudită a tuturor lucrurilor. Vie, ce va vrea, Numele Dumnezeului nostru va rămânea în veac. Nici o putere din cer sau de pe pământ nu e în stare să oprească planurile dumnezeiești, sau să împiedece răspândirea slavei dumnezeiești. Numele Dumnezeului nostru, al Dumnezeului și Tatălui Domnului nostru Isus Cristos, este adăpostul și scăparea noastră în mijlocul acestei lumi păcătoase și întunecate și în fața izbânzilor pârute ele vrăjmașului. Chemarea acestui Nume face bine sufletului, ca rouă răcoritoare sau ca ploaia înviorătoare câmpiei însetate.

„El este stâncă: lucrările Lui sunt desăvârșite” (verset 4). El este „Stâncă”, nu o stâncă. Căci nu este și nu poate fi o altă stâncă în afară de El. Tot ce vine din mâna Lui n-are nici cea mai mică greșală. Totul poartă pecetea desăvârșirii întregi. Lucrul acesta se va descoperi în curând în fata tuturor făpturilor, dar credința îl știe de pe acum și găsește astfel în el un izvor de mângâiere scumpă. „Căci toate căile Lui sunt drepte. „El este un Dumnezeu credincios și fără nelegiuire, drept și curat”. Necredincioșii vor râde batjocurilor și, bizuindu-se pe înțelepciunea lor închipuită, vor găsi lipsuri în lucrările dumnezeiești; dar prostia lor se va descoperi în curând înaintea tuturor. „Dumnezeu să fie găsit ca cel ce spune adevărul, chiar dacă toți oamenii ar fi găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fie găsite drepte Cuvintele Tale, ca să ieși biruitor, când vei fi judecat” (Rom. 3. 4). Vai de aceia, care îndrăznesc să pună în cumpănă desăvârșirea Cuvintelor și lucrărilor Dumnezeului singur înțelept și atotputernic! Avem a face cu un Dumnezeu, care rămâne totdeauna credincios și care nu se poate tăgădui pe Sine, ale cărui căi sunt desăvârșite, și, când vrăjmașul va fi făcut tot ce a putut și va fi ajuns la culmea planurilor sale rele, El va fi proslăvit și va aduce binecuvântări veșnice pentru toți.

E drept că Dumnezeu trebuie să treacă uneori ca judecător peste căile omului și să întrebuințeze cu asprime nuiua pedepsei împotriva poporului Său. E cu neputință ca El să rabde răul în mijlocul acelora, care poartă Numele Lui cel sfânt. Aceasta se vede în deosebi în cântarea de față. În ea se descoperă fără cruțare și se osâdesc căile lui Israel. Nimic nu e trecut cu vederea. Totul este cercetat cu amănunțime sfântă și cu credincioșie. Iată ce citim: „Ei s-au stricat; netrebnicia copiilor Lui este rușinea lor! Neam îndărătnic și stricat! Pe Domnul îl răsplățiți astfel! Popor nechibzuit și fără înțelepciune! Nu este El oare Tatăl tău, care fe-a făcut, te-a întocmit și fi-a dat flinte?”

Cuvintele acestea sunt cea dintâi mustrare în acest cântec. Dar de abia ne-au atins urechea și iată că auzim și o mărturie minunată despre bunătatea, credincioșia și mila lui Dumnezeu, a Dumnezeului Celui Prea Înalt: „Adu-ți aminte de zilele din vechime, socotește anii, vârstă de oameni după vârsta de oameni, întreabă pe tatăl tău și te va învăța, pe bătrânii tai și îi vor spune. Când Cel Prea Înalt a dat moștenire neamurilor, când a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel”.

Ce fapt minunat ni se desfășoară aici! Dar ce puțin e înțeles și ținut în seamă de neamurile pământului! Cât de puțin se gândește lumea că Cel Prea Înalt a pus la început hotare popoarelor, gândindu-se în deosebi la „copiii lui Israel”. Dacă cercetăm geografia și istoria din punct de vedere dumnezeiesc, găsim că țara Canaanului și sâmburele lacov alcătuiesc centrul lor. Da, această mică fâșie de pământ, așezat pe țărmul răsăritean al Mării Mediteraneene, cu o suprafață de vreo 500 mile pătrate, este sâmburele geografiei lui Dumnezeu; iar cele douăsprezece seminții ale lui Israel sunt sâmburele istoriei lui Dumnezeu. Cât de puțin s-au gândit geografii și istoricii la acest fapt! Ei au zugrăvit țări și au însemnat istoria unor popoare, care întrec cu mult Palestina în întinderea și însemnătatea politică, dar nu-s nimica, în judecata lui Dumnezeu, față de acea țară mică, pe care El o numește a „Sa” și pe care vrea s-o dea, după planul Său, seminției lui Avraam, prietenul Său, ca moștenire veșnică (Cât de adevărat este cuvântul: „Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele”, zice Domnul” (Isaia 55. 8). Omului i se par însemnate ținuturile întinse, bogățiile, ostile bine rânduite, liotele puternice, etc. Dumnezeu însă nu ține seamă de asemenea bucurii. Ele nu prețuiesc pentru El mai mult decât praful ușor de pe talgerul cântarului. „Nu știți? N-ați auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-ați gândit niciodată la întemeierea pământului?” El sade deasupra cercului pământului, și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subțire, și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el. El preface într-o nimica pe voivozi, și face o nimica din judecătoria pământului” (Isaia 40. 21-22). Cât de însemnată este însă această Palestina! Ce planuri se vor împlini încă acolo! Nu-i pe față pământului alt petec de pământ mai însemnat și mai interesant pentru inima lui Dumnezeu, decât țara Canaanului și orașul Ierusalim. Scriptura e plină de dovezi, care arată că se apropie vremea când anumite întâmplări vor face ce n-a putut să facă Scriptura, adică să încredințeze pe oameni, că țara lui Israel e ținta planurilor lui Dumnezeu cu privire la pământul acesta. Toate celelalte popoare își datorează însemnătatea, interesul și Jocul, pe care-l au pe foile Sfintei Scripturi, numai faptului, că au stat într-un

fel sau altul în legătură cu țara și poporul lui Israel. Istoricii nu se gândesc la acest lucru. Nici însă ar trebui s-o facem.).

„Moise a scris legea aceasta, și a încredințat-o preoților, fiii lui Levi, care duceau chivotul legământului Domnului, și tuturor bătrânilor lui Israel. Moise le-a dat porunca aceasta: „La fiecare șapte ani, pe vremea anului iertării, la sărbătoarea corturilor, când iot Israelul va veni să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El, să citești legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, bărbații, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile talc, ca să audă, și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veți trăi în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul”, Domnul a zis lui Moise: „Iată că se apropie clipa când vei muri. Cheamă pe Iosua, și înfățișăți-vă în cortul întâlnirii. Eu îi voi da poruncile Mele”. Moise și Iosua s-au dus și s-au înfățișat în cortul întâlnirii” (versetele 9-14).

Cuprinsul minunat al versetelor 9-14 e în legătură mai ales cu Israel. Fără îndoială însă ca și biserica poate scoate din ele învățătură și folos. Dar dacă am vrea să le luăm ca spuse pentru biserică, am face o greșeală îndoită: am răpi bisericii locul ei ceresc și am pune-o pe un tărâm pământesc; afara de aceasta am răpi poporul lui Israel partea, pe care i-a hotărât-o Dumnezeu. Biserica lui Dumnezeu sau trupul lui Hristos n-are a face nimic cu rânduielele popoarelor și cu împărțirea ținuturilor lor. După gândurile lui Dumnezeu, ea este străină pe pământ. Partea ei, nădejdea ei, patria ei, moștenirea ei este cerească. Chemarea ei, viața ei, ținta ei și tot felul ei de a fi sunt de asemenea cerești, sau cel puțin ar trebui să fie. Biserica n-are a face cu politica lumii acesteia» Cetățenia ei este în ceruri, de unde așteaptă să vina pe Mântuitorul (Filipeni 3). Iar dacă se amestecă în treburile politice ale lumii acesteia, se arata necredincioasă Domnului ei, nevrednică de chemarea și adevărurile ei călăuzitoare. Cinstea ei înaltă și sfânta este să fie unită cu Cristosul înviat și proslăvit. Ea are tot atâtea legături cu sistemele de acum sau cu mersul istoriei lumii, ca și Capul ei Cristos din ceruri. Însuși Domnul spune despre ai Săi: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”.

Lucrul acesta este hotărâtor și ne arată locul și drumul nostru pe pământ. „Cum a fost El, așa suntem și noi în lume”. Cuvintele acestea cuprind un adevăr îndoit: primirea noastră înaintea lui Dumnezeu și despărțirea de lume. Noi suntem în lume, dar nu suntem din lume. Trebuie să trecem prin ea ca niște străini, așteptând venirea Domnului nostru, răsărirea Luceafărului luminos. Dar nu trebuie să ne amestecăm în treburile politice. Suntem chemați și ni se dă de mai multe ori îndemnul, să ascultăm de „stăpânirile” care sunt, să ne rugăm pentru toți stăpânitorii, să plătim birul și să nu rămânem nimănui datori, să fim fără prihană și curați, niște „copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat”, și să strălucim „ca niște lumini în lame. ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2). Din toate acestea putem vedea cât de însemnat este să împărțim cum trebuie Cuvântul adevărului.

Cu versetul 15 vine o întorsătură în cântarea lui Moise. Până aici avusesem în fața noastră pe Dumnezeu și lucrările, planurile, hotărârile, gândurile, interesul Lui deosebit pentru poporul Israel și felul gingaș de a se purta cu el. Toate acestea sunt pline de binecuvântare. Dacă avem înaintea pe Dumnezeu și căile Lui, nu mai este nici o piedecă pentru bucuria inimilor noastre. Toate suni desăvârșite, desăvârșite dumnezeiește, și cercetarea lor ne umple de uimire și mulțămire.

Dar mai este o lăture omenească, și, când o privim, găsim numai greșeli și dezamăgiri. Astfel citim în versetul 15 din capitolul nostru: „Israel s-a îngrășat și a azvârlit din picior”. Cât de viu ne arată aceste cuvinte scurte istoria lăuntrică a lui Israel! – te-ai îngrășat, te-ai îngroșat și te-ai lățit! – Și a părăsit pe Dumnezeu, Ziditorul lui, a nesocotit Stânca mântuirii lui, L-au întăritat la gelozie prin dumnezeii străini, L-au mâniat prin urâciuni. Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu suni dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau, dumnezei noi, veniți, de curând, de care nu se temuseră părinții voștri. Ai părăsit Stânca cea care te-a născut și ai uitat pe Dumnezeul care te-a întocmit” (versetele 15-18).

Cât de puternic ne vorbesc aceste cuvinte și nouă. Cu toții suntem în primejdie, să mergem pe cărarea sucită arătată în ele. Folosim darurile în așa fel, că ne lepădăm de dăruitor. Cu un cuvânt, și noi ne îngrășăm, ca și Israel, și azvârlim cu picioarele. Uitam pe Dumnezeu. Pierdem simțământul scump ca El este de fața și de ajuns și ne îndreptăm spre alte lucruri, după cum Israel s-a îndreptat spre dumnezeii mincinoși. De câte ori nu uităm și noi Stânca aceea care ne-a întocmit, pe Dumnezeul care ne-a născut și pe Domnul, care ne-a mântuit! Și suntem cu atât mai vinovați cu cât binecuvântările noastre sunt mai înalte decât ale lui Israel. Noi ne găsim într-o stare, pe care Israel n-o cunoștea. Binecuvântările noastre sunt foarte alese. Cinstea noastră este sa avem legătură strânsă cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Cristos. Asupra noastră lucrează acea iubire desăvârșită, care nu s-a odihnit până ce nu nea adus în starea, în care se poate spune despre noi: „Cum a fost El (Cristos), așa suntem și noi în lume!” Nu numai ca iubirea lui Dumnezeu față de noi s-a descoperit în moartea Fiului Său, și în darul Duhului Său, dar ea a fost desăvârșită față de noi, căci n-a pus în aceeași stare, în care se găsește Domnul, pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Toate acestea sunt minunate, întrec orice cunoștință. Și totuși ce gata suntem să uităm pe cel ce nea iubit și nea întocmit și ne-a binecuvântat! Cât de adesea ne abatem de la El în duhul minții noastre și în dragostea inimii noastre! Nu e vorba de ce a făcut biserica în întregimea ei, ci de ce sunt pornite totdeauna inimile noastre să facă. Suntem porniți să uităm pe Dumnezeu. Vrem să știm ce simte inima lui Dumnezeu? Sa ascultăm la cuvintele arzătoare spuse Israelului Sau abătut. „Domnul a văzut lucrul acesta, și S-a mâniat, S-a supărat pe fiii și pe fiicele Lui. El a zis: „Îmi voi ascunde Fața de ei, și voi vedea care le va fi sfârșitul, coci sunt un neam stricai, sunt niște copii necredincioși. Mi-au întăritat gelozia prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin idolii lor deșerti; și Eu îi voi întărita la gelozie printr-un popor care nu este un popor. Ii voi mânia printr-un neam fără pricepere. Cad focul mâniei Mele s-a aprins și va arde până în fundul locuinței morților, va nimici pământul și roadele lui, va arde temeliele munților. Voi îngrămădi toate nenorocirile peste ei, îmi voi arunca toate săgețile împotriva lor. Vor fi topiți de foame, stinși de friguri și de boli cumplite; voi trimete în ei dinții fiarelor sălbatice și otrava șerpilor. Afară, vor peri de sabie, și înlăuntru vor peri de groază: și tânărul și fata, și copilul de țâță ca și bătrânul” (versetele 19-25).

Versetele acestea ne dau o înșirare a căilor de stăpânire ale lui Dumnezeu, care ne aduce aminte de cuvintele apostolului din Evrei 10. 31: „E grozav lucru să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu”. Istoria lui Israel dovedește, în chipul cel mai pătrunzător, că „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Nici un popor de pe pământ n-a suferit vreodată o pedeapsă ca cea prin care a trecut Israel. Domnul le „duce aminte acest lucru prin vorbele: „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile” (Amos 3:2). Nici un alt neam n-a fost chemat vreodată se aibă așa legături cu Dumnezeu. Cinstea aceasta a fost data unui neam, dar tocmai ea îl încarcă cu o răspundere mare. Dacă Israel era chemat să fie poporul lui Dumnezeu, avea și răspunderea sa se poate vrednic de această cinste, căci altfel avea să primească pedepsele cele mai aspre, care n*ar fi lovit pe nici un alt popor de sub soare.

Din istoria căilor lui Dumnezeu cu poporul Său, noi creștinii adevărați avem cinstea și în acelaș timp datoria sfântă să învățăm din ele, cât de trebuitor este pentru noi să trăim smeriți și credincioși în starea noastră înaltă și sfântă. E drept, că avem viața veșnică și suntem părtași ai harului, care „stăpânește prin neprihănire ca să dea viața veșnică prin Isus Cristos”. Suntem mădulare ale trupului lui Hristos, temple ale Duhului Sfânt și moștenitori ai slavei veșnice. Dar ne dau oare toate acestea vre o pricină sa nu luăm seama la glasul care ne îndeamnă și răsună din istoria lui Israel? Ar trebui oare sa trăim iară grijă și să disprețuim sfaturile, pe care le găsim în istoria poporului pământesc al lui Dumnezeu? Suntem datori să luăm bine aminte la tot ce a scris Duhul Sfânt, ca să ne învețe. Cu cât sunt mai înalte binecuvântările noastre, și cu cât mai puternică e legătura noastră cu Dumnezeu, cu atât se cuvine să fim mai credincioși și să ne purtăm astfel, încât să plăcem Aceluia, care ne-a chemat la o cinste atât de înalta.

În versetul 26 găsim ceva foarte interesant în legătură cu istoria căilor lui Dumnezeu cu Israel. „Voiam să zic: „li voi lua cu o suflare, le voi șterge pomenirea dintre oameni”. Dar de ce n-a făcut Dumnezeu același lucru? Răspunsul la această întrebare arată un adevăr foarte însemnat pentru Israel, adevăr, care stă la temelia tuturor binecuvântărilor lor viitoare.

Fără îndoială că Israel făcea să-i fie ștearsă „pomenirea dintre oameni”. Dar cu privire la poporul Său, Dumnezeu își are gândurile și planurile Sale; și nu numai atât, dar El ține seama și de gândurile neamurilor despre Israel. Lucrul acesta se vedește în versetul 27. Dumnezeu se coboară atât de jos, încât arată pricina pentru care nu vrea sa șteargă orice urmă a acestui popor păcătos și răzvrătit. Iată ce citim: „Dar Mă tem de ocările vrăjmașului, Mă tem ca nu cumva vrăjmașii lor să se amăgească și să zică: „Mâna noastră cea puternică și nu Domnul a făcut toate aceste lucruri”.

Ce ar putea fi mai mișcător decât harul care se vede din cuvintele acestea? Dumnezeu nu vrea ca vrăjmașii sa creadă că puterea lor a trântit la pământ pe Israel. El se folosește, ce-i drept, de neamuri, ca de o nuiua, dar de îndată ce ele încearcă, în vrăjmașia lor, să treacă dincolo de hotarul însemnat de Dumnezeu, El rupe nuiua în bucăți și arată, în fața tuturor, că El singur este acela, care lucrează cu poporul Său iubit, deși rătăcit, și anume spre binecuvântarea și slava lui viitoare.

Iată un adevăr de preț. Planul hotărât al lui Dumnezeu este să învețe pe toate popoarele pământului, că Israel are un loc deosebit în inima Lui și o stare de frunte pe acest pământ. Dacă neamurile uită acest fapt sau i se împotrivesc, vor trebui să sufere urmările grele ale faptelor lor. Ele vor afla că Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov va nimici orice încercare pornită împotriva poporului pe care și l-a ales. Omul, în mândria și nebunia lui, poate sa creadă că mâna lui este puternică, dar va trebui să vadă că mâna lui Dumnezeu este mai puternică.

În versetele 29-33 găsim o chemare mișcătoare către inima și cugetul poporului: „Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege și s-ar gândi la ce li se va întâmpla. Cum ar fugării unul singur o mie din ei și cum ar pune doi pe fugă zece mii, dacă nu i-ar fi vândut Stânca, dacă nu i-ar fi vândut Domnul? Căci Stânca lor nu este ca stânca noastră, vrăjmașii noștri înșiși sunt judecători în această privință!”. Nu este decât o Stâncă, cu care nu se poate asemăna alta. Nu mai poate fi alta. Ci vița lor este din sadul So-domei și din ținutul Gomorei; strugurii lor sunt struguri otrăviți, bobitele lor sunt amare! Vinul lor este venin de șerpi, este otravă cumplită de aspidă”.

Ce zugrăvire grozavă a stării morale a unui popor, scrisă de o mână meșteră! Ea este icoana stării adevărate a tuturor aceluia, care n-au stânca lui Israel ca a lor. Dar va veni o zi de răzbunare. Ea a fost oprită până astăzi, din pricina îndurării îndelung răbdătoare a lui Dumnezeu, dar va veni fot așa de sigur, pe cât de sigur e că stă un Dumnezeu pe scaunul de domnie din cer. În ziua aceia vor da socoteală de purtarea lor toate neamurile, care s-au purtat cu Israel cu mândrie și dispreț; ele se vor înfățișa înaintea scaunului de judecată al Fiului omului, vor auzi osânda Lui dreaptă și vor suferi mânia Lui necruțătoare.

Cu versetul 42 am atins sfârșitul amenințărilor judecații dumnezeiești și a răzbunării dumnezeiești. Cântarea lui Moise cuprinde numai o înșirare scurtă a acestor lucruri, dar scrierile proorocilor vorbesc amănunțit despre ele. Nu pomenim decât capitolele 38 și 39 din proorocul Ezechiel, în care se arată judecata asupra lui Gog și Magog, marele vrăjmaș de la miazănoapte, care se va ridica în zilele de la sfârșit împotriva țării lui Israel și va fi nimicit acolo. Și în Ioel 3 se vorbește despre lucrurile acestea. Acolo citim: „Căci iată în zilele acelea și în vremile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile și le voi pogori în valea lui Iosafat. Acolo mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel» moștenirea Mea, pe care î-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea” (versetele 1, 2). Din locurile acestea se vede cât de bine se potrivește glasul proorocilor cu cântarea lui Moise și cât de limpede arată Duhul Sfânt în amândouă adevărul slavei și măririi lui Israel în viitor.

Cuvintele de la sfârșitul cântării noastre sunt cu adevărat înviorătoare. Ele adaogă clădirii, piatra de la urma. Toți vrăjmașii lui Israel, oricum s-ar numi, fie Gog sau Magog, fie Asirianul sau împăratul de la miazănoapte, toți vor fi nimiciți și aruncați în pierzarea veșnică și pe urmă auzim cuvintele minunate: „Neamuri, cântați laudele poporului Sau! Căci Domnul răzbină sângele robilor Săi. El se răzbină împotriva potrivnicilor Săi și face ispășire pentru țara Lui, pentru poporul Lui”.

Astfel se isprăvește cântarea aceasta, una din cântările cele mai frumoase și mai puternice din toată cartea lui Dumnezeu. Ea începe și sfârșește cu Dumnezeu, și cuprinde toată istoria lui Israel, atât în trecut cât și în viitor și în toată vremea de față. Ea ne arată așezarea țarilor neamurilor în legătura cu planurile dumnezeiești pentru sămânța lui Avraam. Ea vorbește de judecata de la urma asupra neamurilor, care au lucrat sau vor lucra împotriva poporului ales. Și în sfârșit, după ce Israel este adus înapoi și binecuvântat, se cere popoarelor mântuite să se bucure și să cânte împreună cu ei.

Cât de minunate sunt toate acestea! Ce șir binecuvântat de adevăruri ni se înfățișează în capitolul 32! Cu drept cuvânt se poate spune: „Dumnezeu este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite”. Aici inima se poate odihni într-o pace sfântă, orice s-ar întâmpla. Toate lucrurile din mâinile omului pot să se sfarme în bucăți, tot ce-i omenesc poate să se sfârșească prin pierzanie fără nădejde, dar „Stânca” va rămânea în veac și orice lucrare a mâinii dumnezeiești va străluci în desăvârșire veșnică, spre slava lui Dumnezeu și spre binecuvântarea poporului Său.

Nu mai e nevoie de spus că în această cântare nu e vorba de biserica lui Dumnezeu, de trupul lui Cristos. Când a scris Moise această cântare, taina bisericii era încă ascunsă în inima lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a fost slujitorul binecuvântat, prin care avea să fie descoperită această taină. Dacă nu înțelegem acest adevăr, nu putem, cum am mai spus, nici să înțelegem Sfânta Scriptura. Pentru o inimă de copil, învățată numai de Sfânta Scriptură, e limpede că această cântare a lui Moise are ca ținta arătarea căilor de stăpânire morală ale lui Dumnezeu față de Israel și de neamurile pământului, pe pământ, în Canaan.

„Moise a venit și a rostit toate cuvintele cântării acesteia în fața poporului; Iosua fiul lui Nun era cu el. După ce a isprăvit Moise de rostit toate cuvintele acestea înaintea întregului Israel, le-a zis: „Puneți-vă la inima toate cuvintele pe care vă jur astăzi să le porunciți copiilor voștri, ca să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Căci nu este un lucru fără însemnătate pentru voi; este viața voastră și prin aceasta vă veți lungi zilele în țara pe care o veți lua în stăpânire după ce veți trece Iordanul” (versetele 44-47).

Astfel în toata cartea aceasta, de la început până la sfârșit, găsim că Moise, acest slujitor credincios al lui Dumnezeu, se străduia neîncetat să întipărească în mintea poporului datoria unei ascultări, fără șovăire și din inimă, față de Cuvântul lui Dumnezeu. Această ascultare era taina vieții, păcii, înaintării și buneii stări a poporului. Ei n-aveau să facă altceva, decât să asculte. Și partea noastră să fie o astfel de ascultare de copil și neprecupețită, în aceste zile de rătăcire, când voia omului este atât de însemnată. Lumea și așa zisa biserică înaintează pe drumul voii sale, care le va împinge în curând în întunecul cel mai adânc. Să dorim; cu tot dinadinsul să umblăm pe cărarea strâmtă a ascultării de toate poruncile binecuvântate ale Domnului și Mântuitorului nostru. Și chiar dacă am părea strâmți la inima și ciudați pentru oamenii lumii acesteia și chiar pentru creștini, să nu ne depărtăm cătuși de puțin de la drumul, pe care ni-l înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Cristos să locuiască din belșug în noi și pacea lui Cristos să ne stăpânească inimile până la sfârșit!

E vrednic de luat aminte că acest capitol se încheie cu o nouă arătare a căilor de stăpânire ale lui Dumnezeu față de Moise, slujitorul Lui iubit. „În aceeași zi, Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Suie-te pe muntele Nebo în țara Moabului, în țara Ierihonului; și privește țara Canaanului pe care o dau în stăpânire copiilor lui Israel. Tu vei muri pe muntele pe care te vei sui, și vei fi adăugat la poporul tău, după cum Aaron, fratele tău, a murit pe muntele Hor și a (ost adăugat la poporul lui, pentru că ați păcătuit împotriva Mea în mijlocul copiilor lui Israel, lângă apele Meriba, la Cades, în pustia Țin, și nu M-ați sfinții în mijlocul copiilor lui Israel. Tu vei vedea doar de departe (ara dinaintea ta; dar nu vei intra în țara pe care o dau copiilor lui Israel” (versetele 48-52). Stăpânirea morala a lui Dumnezeu este strașnică. Inima ar trebui să se cutremure numai la gândul neascultării. Dacă un slujitor mare ca Moise a fost judecat, pentru că a rostit vorbe necugetate cu buzele sale, care va fi sfârșitul aceluia, care trăiesc an de an în obișnuința călcării poruncilor celor mai limpezi ale lui Dumnezeu și leapădă cu încăpățănare Cuvântul lui!

„Iată binecuvântarea cu care Moise, omul lui Dumnezeu a binecuvântat pe copiii lui Israel, înainte de moartea lui” (verset 1). Faptul că vorbele de la urmă ale legiuitorului sunt pline de binecuvântare, e plin de mângâiere. Ne-am oprit la felurile lui cuvântări, la cuvintele acelea adânc mișcătoare, pe care le-a rostit către adunarea lui Israel în șesurile Moabului. Am cercetat cântarea lui cu cuprins amestecat, plină de har și stăpânire morală a lui Dumnezeu. Dar acum suntem chemați să ascultăm cuvinte scumpe de binecuvântare, care, fiind pline de mângâiere plăcută, izvorăsc, ca să zicem așa, de-a dreptul din inima Dumnezeului lui Israel, arată gândurile Lui de iubire pentru poporul Său și ne îngăduie o privire în viitorul minunat al poporului Israel.

E o deosebire mare între aceste cuvinte de la urmă ale lui Moise și între binecuvântările patriarhului Iacov din Geneza 49. Iacov ne dă istoria faptelor fiilor săi, dintre care unele sunt foarte triste și umilitoare. Moise însă ne arată lucrările harului dumnezeiesc, fie în popor sau față de poporul Său. Faptele rele ale lui Ruben, Simeon și Levi sunt istorisite de Iacov, dar sunt lăsate la o parte de Moise. Este oare aceasta o nepotrivire? Nu. ci este potrivire dumnezeiască. Iacov își privește fiii în istoria lor personală, Moise în legământul lor cu Dumnezeu. Iacov vorbește de slăbiciuni omenești și de păcat, Moise despre credincioșie, bunătate și iubire dumnezeiască. Iacov ne împărtășește fapte omenești și judecata asupra lor, Moise ne dezvăluie planuri dumnezeiești și binecuvântarea ce curge din ele. Laudă și mulțumire fie aduse Dumnezeului nostru! Planurile Lui, binecuvântările Lui și slava Lui sunt cu mult mai presus de toate greșelile, păcatele și prostiile omenești. El va împlini în cele din urmă toate, potrivit gândurilor Lui și anume pentru veșnicie. Atunci va fi binecuvântat pe deplin Israel și neamurile și se și vor veseli împreună de bunătatea lui Dumnezeu și vor vesti lauda Lui de la mare la mare, de la țărniță la țărniță și de la râul cel mare până la marginile pământului.

„El a zis: „Domnul a venit din Sinai și a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, având în dreapta Lui focul legii (sau: o lege de foc). Da, El iubește popoarele - izvorul binecuvântărilor în viitor! „Toți sfinții sunt în mâna Ta”. Adevărat loc de desăvârșit adăpost! „El au stătut la picioarele Tale”. Singura ținută adevărată pentru ei, pentru noi și pentru toți. „Au primit cuvintele Tale”. Ce comoară de preț! Fiecare cuvânt ieșit din gura Domnului este mai scump decât mii de aur și argint, mai dulce decât mierea. Moise ne-a dat legea, moștenirea adunării lui Iacov. El era împărat în Israel, când se adunau căpeteniile poporului și semințiile lui Israel” (versetele 2-5).

„Trăiască Ruben și să nu moară, și bărbații Lui să fie mulți la număr” (verset 6). Cum am mai spus, nu auzim aici nimic despre nestatornicia lui Ruben, nimic despre păcatul lui. Harul este biruitor și binecuvântările curg din belșug din inima Aceluia, care se bucură să binecuvânteze și să se vadă înconjurat de inimi, pline de simțământul bunătății Lui.

„Iată ce a zis despre Iuda: „Ascultă, Doamne, glasul lui Iuda și adu-l la poporul lui. Puternice să-i fie mâinile și să-i fie în ajutor împotriva vrăjmașilor lui” (verset 7). Iuda este linia împărătească. Domnul nostru a ieșit din Iuda”. Aici ni se arată în chip minunat, cum harul dumnezeiesc se ridică în măreția lui deasupra păcatului omului și deasupra împrejurărilor, care dau la iveală cea mai mare slăbiciune omenească. Cine altul, decât Duhul Sfânt, ar fi putut să scrie astfel de cuvinte! Cât de limpede arată ele că gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre. Ce mână omenească ar fi trecut în spița neamului Domnului și Mântuitorului nostru pe Tamar? Pecetea dumnezeiască e pusă pe versetul 3 din Matei 1, după cum e pusă pe orice zicere a cărții sfinte, de la început până la sfârșit.

„Iudo, fu vei primi laudele fraților tăi; mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi. Fiii tatălui tău se vor închina până la pământ înaintea ta. Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică; cine-l va scula? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo, și de El vor asculta popoarele. El își leagă măgarul de vită, și de cel mai bun butuc de viță mânzul măgăriței lui; își spală haina în vin, și mantaua în sângele strugurilor. Are ochii roși de vin, și dinții albi de lapte” (Geneza 49:8-12).

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceteți. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și sa-i rupă pecetețile?”

Și nu se găsea nimeni nici în cer, aici pe pământ, nici supt pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea. Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceteți ale ei. Și ia

mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat, și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimese în toi pământul” (Apocalipsa 5: 1-6).

Seminția lui Iuda e înălțată foarte uimit. Cu adevărat, e o cinste mare să faci parte din seminția, din care a ieșit Domnul nostru, și totuși știm, din chiar gura Domnului, că e mult mai bine și mai binecuvântat să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și să-l păzim. Facerea voinii lui Dumnezeu și ținerea poruncilor Lui în inimă, ne apropie mai mult de Cristos decât înrudirea de sânge cu El (Mat. 12:46-50),

„Despre Levi a zis: „Tumim și Urim (lumini și desăvârșiri) au fost încredințați bărbatului sfânt, pe care l-ai ispitit la Masa și cu care Te-ai certat la apele din Meriba”. Levi o zis despre tatăl său și despre mama sa: „Nu i-am văzut! Și despre frații lui, „Nu vă cunosc! Iar de copiii n-a vrut să mai știe. Căci ei păzesc Cuvântul Tău și țin legământul Tău” (versetele 8-9).

Simeon e lăsat la o parte, deși în Geneza 49 pare atât de strâns legat de Levi. Acolo citim: „Simeon și Levi sunt frați, săbiile lor sunt niște unelte de silnicie. Na vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor! Căci în mânia lor au omorât oameni și, în răutatea lor, au tăiat vinele taurilor. Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată. Ii voi împărți în Iacov și-i voi risipi în Israel”.

Aici găsim iarăși deosebirea dintre Geneza 49 și Deuteronom 35. În Geneza 49 vedem firea cu lucrările ei, în Deut. 33 harul și roadele lui. Iacov privește pe Simeon și pe Levi ca fiind de aceeași fire, deci legați în această privință. Amândoi dau la iveală patimile și căile firii pământeste și de aceea amândoi deopotrivă sunt vrednici de blestemat. Dar pe urmă vedem biruințele minunate ale unui har nemărginit. Harul l-a făcut în stare să-și încingă sabia, să lovească în vițelul de aur și să lupte pentru slava lui Dumnezeu. „S-a așezat la ușa taberei, și a zis: „Cine este pentru Domnul, să vină la mine!” Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el. El le-a zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta, și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa”. Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise; și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor. Moise a zis: „Predați-va azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului și fratelui vostru, pentru că binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi” (Exod 32:26-29).

Unde era Simeon atunci? A fost împreună cu Levi în zilele încăpățânării, mâniei și răutății. De ce nu și în zilele de hotărâre pentru Dumnezeu? Era gata să meargă împreună cu fratele său când era vorba să răzbune o rușine adusă familiei lor. De ce nu s-a arătat însă și când cinstea lui Dumnezeu a fost atinsă de purtarea închinătoare la idoli a adunării întregi? No era el tot atât de răspunzător și pentru adunare? De bună seamă că da, dar numai Levi a răspuns și de aceea a primit binecuvântarea. El a stat de partea lui Dumnezeu într-o zi întunecată și rea și de aceea i s-a dat ca cinste preoția, cea mai înaltă vrednicie care-i putea fi dată. Simeon n-a răspuns la chemare și de aceea a pierdut binecuvântarea (Cât privește alte amănunte asupra seminției lui Levi și a istoriei lui, îndreptam pe cititor la „Gânduri asupra Exodului”, cap. 32 și la „Gânduri asupra Numerilor”, cap. 3, 4 și 8.). Este vreo greutate aici? Deloc. Dumnezeu este mai pe sus de orice. El face ce-i place și nu dă socoteală nimănui. Dacă întreabă cineva: „De ce e lăsat la o parte Simeon în Deuteronom 33? Răspunsul e: „Omule, cine ești tu să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” În Simeon vedem faptele firii vechi osândite; în Levi, vedem roadele harului răsplătite. În amândouă vedem adevărul lui Dumnezeu și Numele Lui proslăvit. Așa a fost, este și va fi totdeauna. Omul este răspunzător; Dumnezeu este atotstăpânitor.

„Despre Benjamin a zis: „El este prea iubitul Domnului. El va locui la adăpost lângă dânsul. Domnul îl va ocroti totdeauna și se va odihni între umerii lui” (versetul 12).

Iată un loc binecuvântat pentru Benjamin, ba chiar pentru orice copil al lui Dumnezeu! Cât de scump este gândul că poți locui lângă Dumnezeu, să stai în apropierea păstorului credincios și a priveghetorului sufletelor noastre și să stai zi și noapte sub adăpostul aripilor Lui puternice.

Iubite cititor, să cauți să înțelegi mai mult și mai bine adevărul binecuvântării locului și a părții lui Benjamin! Să nu fii mulțumit cu mai puțin decât cu starea de față a lui Cristos și cu simțământul trainic al legăturii tale strânse cu El. Nu lăsa nimic să-ți răpească acest lucru, căci el este dreptul tău binecuvântat Rămâi totdeauna alături de păstorul cel bun, odihnește-te totdeauna în dragostea Lui și așează-te pe pășunile verzi și pe țărnul apelor liniștite, la care te duce El.

„Despre Iosif a zis: Țara lui va primi de la Domnul, ca semn de binecuvântare, cel mai bun dar al cerului” rouă, cele mai bune ape care sunt jos, cele mai bune roade ale soarelui, cele mai bune roade ale fiecărei luni, cele mai bune roade din munții cei vechi, cele mai bune roade de pe dealurile cele veșnice, cele mai bune roade ale pământului și din tot ce cuprinde el. Bunăvoința Celui ce s-a arătat în rug să vină peste capul lui Iosif, pe creștetul capului domnului fraților lui. El are frumusețea întâiului născut al faurului, coarnele lui sunt cum sunt coarnele bivolului; cu ele va împunge pe toate popoarele, până la marginile pământului: Ele sunt zecile de mii ale lui Efraim, ele sunt miile lui Mânase” (versetele 13-17).

Iosif înfățișează pe Hristos. Când am cercetat cartea Genezei ne-am oprit mai mult la istoria lui. Moise apasă în chip deosebit faptul, că el a fost despărțit de frații Lui. El a fost lepădat și aruncat în fântână. A trecut prin apele adânci ale morții și a ajuns astfel la cinste și slavă. A fost scos din închisoare ca să fie domn peste tot Egiptul și să țină pe frații lui în viață. Sufletul lui a fost legat în fier și a trebuit să guste amărăciunea locului morții, înainte de a ajunge la slavă. Iată o icoană potrivită a Aceluia, care a atârnat pe cruce, a șezut în groapă și se găsește acuma înălțat pentru totdeauna pe scaunul de domnie al mării din ceruri.

Peste capul lui Iosif s-a revărsat un belșug uimitor de binecuvântări, atât aici, cât și în Geneza 49, „Iosif este vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; ramurile lui se înalță deasupra zidului. Arcașii l-au ațâțat, au aruncat săgeți, și l-au urmărit ca ura lor. Dar arcul lui a rămas tare, și mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov, și a ajuns astfel păstorul, stâncă lui Israel. Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta; a-ceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările apelor de jos, cu binecuvântările țâțelor și ale pântecelui mamei. Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările părinților mei, și se înalță până în creștetul dealurilor veșnice: ele să vină peste capul lui Iosif, peste creștetul capului domnului fraților săi!” (Geneza 49:22-26). Ce binecuvântări minunate! Nu trebuie să mai spunem că Israel le va gusta în viitor pe toate. Suferințele adevăratului Iosif vor alcătui temelie nezuguduită a binecuvântărilor viitoare ale fraților lui în țara Canaanului, și nu numai atâta, dar râul binecuvântării va

curge din acea țară aleasă, astăzi pustie, peste toată fața pământului. „În ziua acela vor izvorî ape vii din Ierusalim și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; așa va fi vara și iarna” (Zah. 14:8). Ce privește binecuvântată de viitor pentru țara lui Israel și pentru tot pământul!

„Despre Zabulon a zis: „Bucură-te, Zabuloane, de alergările fale și tu Isahar de corturile tale! Ei vor chema popoarele pe munte; acolo vor aduce jertfe de dreptate, căci vor suga bogăția mării și comorile ascunse în nisip” (versetele 18, 19). Zabulon trebuia deci să se bucure de alergările sale, iar Isahar de corturile sale. Vor fi bucurii acasă și afara și în același timp putere de a înrâuri asupra altora: ei cheamă popoarele la muntele, pe care au să aducă jertfe de dreptate. Și toate acestea întemeiate pe faptul că ei înșiși vor suga prisosul mărilor și comorile nisipului. Așa e totdeauna. Cinstea noastră este să ne bucurăm totdeauna de Domnul și să sorbim din a-cele izvoare veșnice de comori ascunse, care se găsesc în El. Numai astfel vom fi într-o stare de inimă potrivită ca să putem cere și altora să guste și să vadă că Domnul este bun și să aducă Domnului acele jertfe neprihănite, care-i sunt atât de plăcute.

Nu mai este nevoie de o lămurire omenească asupra versetelor 20-29. „Despre Gad a zis: „Binecuvântat să fie cine lărgește pe Gad. Gad se odihnește ca un leu, și sfășie la brațe și capete. El a ales cea dintâi parte a țării, căci acolo stă ascunsă moștenirea legiuitorului; el a mers cu frunzașii poporului, a adus la îndeplinire dreptatea Domnului, și poruncile Lui față de Israel”. Despre Dan a zis: „Dan este un pui de leu, care s-aruncă din Basan”. Despre Neftali a zis: „Neftali, sătul de bunăvoință și copleșit cu binecuvântări de la Domnul, ia în stăpânire partea de apus și miazăzi!” Despre Așer a zis: „Binecuvântat să fie Așer între copiii lui Israel 1 Plăcut să fie fraților lui, și să-și moaie piciorul în untdelemn! Zăvoarele tale să fie de fier și de aramă, și puterea ta să țină cât zilele tale!” Nimeni nu este ca Dumnezeu lui Israel, el trece pe ceruri ca să-fi vină în ajutor, trece cu măreție pe nori. Dumnezeu cel vecinie este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmași dinaintea ta, și a zis: „Nimicește-!”. Israel este fără frică în locuința lui, izvorul lui Iacov este deoparte într-o țară plină de grâu și de must, și cerul lui picură rouă. Ferice de tine, Israele! Cine este ca tine, un popor mântuit de Domnul, scutul care îți dă ajutor, și sabia care te face slăvit! Vrăjmașii tăi vor face pe prietenii înaintea ta, și tu vei călca peste înălțimile lor”. Nimic nu poate întrece harul scump, care străbate versetele de la urmă ale capitolului nostru. Binecuvântările capitolului 33 încep și se sfârșesc, ca și cântarea lui Moise din capitolul 32, cu Dumnezeu și cu căile Lui minunate față de Israel. Auzind, la sfârșitul tuturor îndemnurilor, sfaturilor, proorociilor și amenințărilor, cuvinte ca cele de aici, ne simțim nespuse de înviorați și mângâiați. Din versetele de la sfârșitul Deuteronomului strălucesc puternic harul și slava. Dumnezeu va fi iarăși proslăvit în Israel și Israel va fi binecuvântat pe vecie în Dumnezeu. Lui Dumnezeu nu-i pare rău de darul și de chemarea făcută. El va împlini orice slovă a Cuvântului Său. Cele din urmă vorbe ale legiuitorului sunt iarăși o dovadă limpede a acestui fapt. Dacă n-am avea decât cele patru versete de la urmă ale capitolului nostru, ar fi de ajuns ca să dovedească întoarcerea viitoare, binecuvântarea și slava celor douăsprezece seminții ale lui Israel în țara lor. E adevărat că din toate cele spuse lui Israel putem lua învățătură, îmbărbătare și mângâiere. Și noi putem spune că țaria noastră va fi cât zilele noastre, că Dumnezeu cel vecinie este locul nostru de scăpare. Noi putem însă spune ceea ce Israel nu putea spune. Binecuvântările bisericii! Lui Dumnezeu sunt cerești și duhovnicești. Dar aceasta nu ne împiedică să luăm îmbărbătare din făgăduințele lui Israel. Marea greșală a multor creștini este că iau pentru ei și pentru biserică ceea ce este spus pentru poporul pământesc al lui Dumnezeu, Israel. E o mare greșală. Cititorul nostru să nu se teamă că va pierde ceva din binecuvântarea lui, dacă lasă seminței lui Avraam – locul și partea dată ei de Dumnezeu. Dimpotrivă, numai când se înțelege deosebirea aceasta, putem avea un mare folos din Vechiul Testament. Nimeni nu poate înțelege cum trebuie Scriptura dacă nu face marea deosebire dintre Israel și Biserica lui Dumnezeu.

Acest capitol e un adaos scurt la Deuteronom. Nu ni se spune cine a fost folosit ca unealtă în mâna lui Dumnezeu, ca să scrie această parte, dar nici nu este prea însemnat să știm. Ajunge numai să știm, că și adaosul e tot așa de insuflat de Dumnezeu ca tot Deuteronomul și Deuteronomul ca întreaga Scriptură.

„Moise s-a suit din câmpia Moabului pe muntele Nebo, pe vârful muntelui Pisga, în fața Ierihonului. Și Domnul i-a arătat toată țara: de la Galaad până la Dan, tot ținutul lui Neftali, țara lui Efraim și Mânase, toata țara lui Iuda până la marea de apus, partea de miazăzi, împrejurimile Iordanului, valea Ierihonului, cetatea finicilor, până la Țoar. Domnul i-a zis: Aceasta este țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: „O voi da seminței tale”. Ți-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi; dar nu vei intra în ea”. Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bel-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi” (versetele 1-6).

De mai multe ori, în „Gânduri asupra cărții Numeri și asupra Deuteronomului”, am vorbit de faptul care ni se istorisește în aceste versete. Acum i-am aminti cititorului că, pentru ca să înțelegem bine lucrurile, trebuie să privim pe Moise din două puncte de vedere, și anume odată în slujba sa și pe urmă ca persoană. Dacă-i privim din cel dintâi punct de vedere, înțelegem limpede că nu era menirea lui să ducă adunarea lui Israel în țara făgăduită. Tărâmul lucrării lui a fost pustia. Slujba lui era în legătură cu răspunderea omului sub lege și sub stăpânirea morala a lui Dumnezeu și de aceea n-a fost dator să ducă poporul prin râul morții (Iordanul) în țara făgăduită. Lucrul acesta a rămas pentru urmașul său Iosua, care înfățișează pe Mântuitorul; el trebuia să fie în mâinile lui Dumnezeu unealta, care să ducă poporul peste Iordan în partea lui de moștenire dumnezeiască.

Toate acestea sunt vrednice de luat aminte. Dar trebuie să privim pe Moise ca persoana și aici avem iarăși două puncte de vedere. Moise a fost și sub stăpânirea morală a lui Dumnezeu și sub harul lui dumnezeiesc. Deosebirea aceasta nu trebuie s-o pierdem din vedere. Ea este foarte însemnată. Stăpânirea morală a lui Dumnezeu a oprit pe Moise, cu o hotărâre neînduplecată, să intre în țara făgăduită, deși el dorea mult să pășească pe pământul Canaanului, El vorbise cu buzele Sale în chip necugetat. Greșe și nu proslăvise pe Dumnezeu în fata adunării, la apele Meriba și de aceea dorința lui de a intra în țara făgăduită n-a putut fi împlinită.

Faptul acesta trebuie să-l cântărim bine. Firește că trebuie să vorbim eu foarte mare băgare de seamă de greșala unuia din slujitorii de frunte ai lui Dumnezeu, dar această greșală a fost scrisă pentru învățătura noastră și să nu uităm ca, deși suntem sub har, suntem și sub stăpânirea morala a lui Dumnezeu. Pe pământ avem o răspundere mare. Fără îndoială că suntem copii ai lui Dumnezeu, iubiți cu o iubire nescărbătoare și neschimbata” Iubiți ca însuși Domnul Isus, dar suntem și sub stăpânirea morală a lui Dumnezeu. Să nu uităm acest lucru! Faptul că iubirea lui Dumnezeu este partea noastră veșnică și neschimbată ar trebui să ne îndemne să dăm cea mai mare luare aminte stăpânirii morale a lui Dumnezeu.

Să luăm o pildă: N-ar trebui oare ca tocmai copiii unui împărat să respecte legile împărătești mai mult decât ceilalți, tocmai pentru că sunt copiii împăratului? Și dacă s-ar întâmpla ca el să calce într-un fel oarecare legile împărătești, n-ar cere oare cinstea împărătească neapărat ca ei să ispășească fără greș călcarea de lege? Dacă se poate spune acest lucru despre o stăpânire pământească, cu cât mai mult se poate spune despre stăpânirea lui Dumnezeu? „Căci suntem în clipa, când judecata stă gata să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, ce va fi cu cei ce nu ascultă Evanghelia lui Dumnezeu? (1 Petru 4:17, 18).

Dar, cum am mai spus, Moise a avut parte și de har, și acest har strălucește de pe vârful muntelui Pisga într-o strălucire măreață. Acolo s-a îngăduit lui Moise să stea în fața lui Dumnezeu și să-și arunce privirea peste întinsul țării făgăduinței. I s-a îngăduit s-o vadă din punct de vedere dumnezeiesc; nu numai așa cum a stăpânit-o Israel, ci așa cum a dat-o Dumnezeu.

Și pe urmă? El a adormit și a fost adăogot la poporul lui. Ei n-a murit ca un moșneag slab și gârbov, ci cu toată vioiciunea și puterea unui bărbat din floarea vârstei: „Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani, când a murit. Vederea nu-i slăbise și puterea nu-i trecuse”. Ce mărturie! Ce fapt rar de întâlnit în istoria omenirii căzute! Viața lui Moise a fost împărțită în trei părți bine hotărâte, fiecare de câte patruzeci de ani. Patruzeci de ani a petrecut în casa lui Faraon, patruzeci de ani a păzit turmele lui Ietro „dincolo de pustie” și patruzeci de ani a călătorit prin pustie. Ce viață minunată! Ce bogată în întâmplări ciudate și cât de multe învățături cuprinde ea de la început până la sfârșit! Cât de interesantă este cercetarea unei astfel de vieți, urmărirea ei de pe malul Nilului, unde a fost găsit ca băiețuș mic și slab și până pe vârful muntelui Pisga, unde a stat alături de Dumnezeuul său, ca să privească minunata parte de moștenire a Israelului lui Dumnezeu și să-L mai vadă apoi pe muntele schimbării la față, în tovărășia lui Ilie, „vorbind cu Isus” despre lucrul cel mai minunat, spre care s-a îndreptat vreodată luarea aminte a oamenilor sau a îngerilor! Ce slujitor prețuit a fost el, ce bărbat binecuvântat, ce vas minunat!

Și acum să ascultăm mărturia, pe care o face însuși Dumnezeu despre slujitorul Său iubit: „În Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față. Nici unul nu poate fi pus alături de el, în ce privește toate semnele și minunile, pe care l-a trimis Dumnezeii să le facă în fața Egiptului, împotriva lui Faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări, în ce privește toate semnele înfricoșătoare pe care le-a făcut Moise cu mână tare înaintea întregului Israel”.

Domnul, în bunătatea Lui, să binecuvânteze cercetările noastre asupra Deuteronomului! Facă El ca învățăturile Lui scumpe să fie săpate adânc pe tablele inimilor noastre chiar de Duhul Sfânt, pentru ca felul nostru de a fi să fie plăcut lui Dumnezeu, iar purtarea și drumul nostru prin lumea aceasta să ne fie călăuzite numai de ele.

clickbible.org